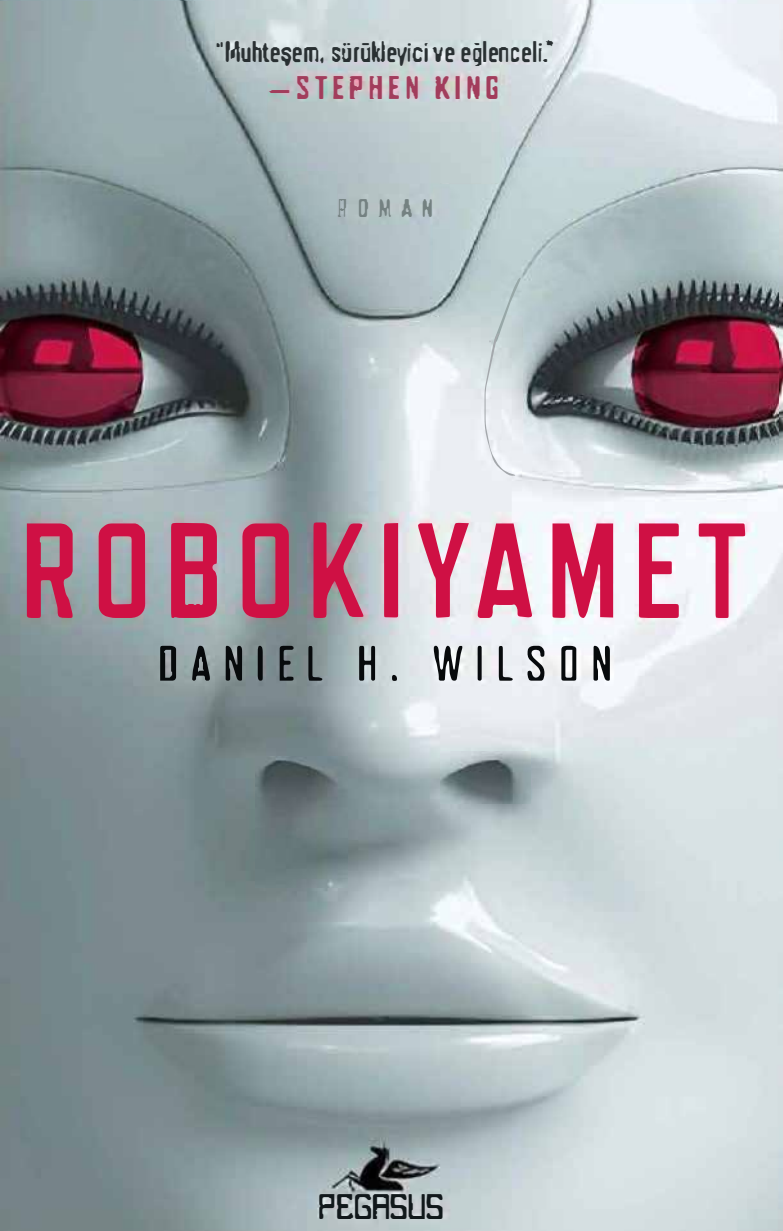
"Muhteşem, sürükleyici ve eğlenceli."
—STEPHEN KING

ROMAN

ROBOKIYAMET

DANIEL H. WILSON

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1004
Bestseller Roman: 438

ROBOKIYAMET
DANIEL H. WILSON
Özgün Adı: ROBOPOCALYPSE

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2015

ISBN: 978-605-343-458-0

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Daniel H. Wilson, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Knopf Doubleday Group'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

DANIEL H. WILSON

ROBOKIYAMET

İngilizceden Çeviren:
FERHAN ERTÜRK

PEGASUS YAYINLARI

İçindekiler

BRİFİNG 9

BİRİNCİ BÖLÜM
BİRBİRİNDEN BAĞIMSIZ OLAYLAR

1. MIZRAĞIN UCU 23
2. FRESHEE'NİN DONMUŞ YOĞURDU 33
3. YAKINDAN KUMANDA 45
4. KALPLER VE ZİHİNLER 57
5. SÜPER-OYUNCAKLAR 75
6. GÖR VE KAÇ 83
7. TELEFON KORSANI 89
8. BIÇKIN 101

İKİNCİ BÖLÜM
BAŞLANGIÇ SAATİ

1. SAYI PARÇALAYICI 117
2. YIKIM 123
3. OTOBAN 70 139
4. GRİ AT 151
5. YİRMİ İKİ SANİYE 165
6. AVTOMAT 175
7. MEMENTO MORI 187
8. HAMURUNDA KAHRAMANLIK VAR 197

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAYATTA KALMA

1. AKUMA 213
2. GRİ AT ORDUSU 225
3. BANDON KALESİ 239
4. ŞAPERON GÖREVİ 255
5. TIRTIKLI 265
6. BAND-E-AMİR 279
7. YÜREK GÜCÜ 291

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UYANIŞ

1. TRANS-İNSAN 305
2. SİLAH BAŞINA 319
3. KOVBOY TARZI 323
4. UYANIŞ 337
5. PEÇE, KALKTI 345
6. YOLCULUK 353

BEŞİNCİ BÖLÜM

MİSİLLEME

1. TIBERIUS'UN KADERİ 359
2. HÜRDOĞAN 373
3. ONLAR YAŞLANMAYACAK 387
4. İKİLİ 403
5. ZARİF-SEVECEN MAKİNELER 409

DEBRİFİNG 421
TEŞEKKÜRLER 427
YAZAR HAKKINDA 429

BRİFİNG

Bu savaşı yaptığımız için biz daha iyi bir canlı türüyüz.
Cormac "Uyanık Çocuk" Wallace

Savaş bittikten yirmi dakika sonra, topal-yapanların yerdeki bir donmuş delikten cehennemden gelen karıncalar gibi dışarı dökülmelerini izliyor ve doğal bacaklarıma bir gün daha sahip olmak için dua ediyordum.

Her biri ceviz büyüklüğündeki robotlar birbirlerinin üzerine tırmanırken karışıklık içinde kayboluyor, bacaklar ve antenler birbirlerine karışıp kaynayan, kâbus gibi öldürücü bir yığına dönüşüyordu.

Uyuşmuş parmaklarla, beceriksiz bir şekilde gözlüğümü gözlerimin üstüne indirdim ve buradaki küçük robot arkadaşlarımla biraz iş yapmaya hazırlandım.

Tuhaf bir şekilde sakin bir sabahtı. Çıplak ağaç dallarının arasından esen rüzgârın iniltisi ve insan kurbanlarını arayan yüz bin patlayıcı mekanik altıbacaklının boğuk fısıltısı. Tam yukarıda, kar kazları buz gibi Alaska topraklarının üzerinde süzülürken birbirlerine bağırıyorlardı.

Savaş bitmişti. Geride ne bulabileceğimize bakma zamanı gelmişti.

O delikten on metre uzaktaki bulunduğum yerden, ölüm makineleri şafak sökerken neredeyse güzel görünüyorlardı; donmuş toprakların üstüne saçılmış şekerler gibi.

Gözlerimi kısarak güneşe baktım, nefesim solgun bir buğu halinde çıktı ve yıpranmış eski alev makinesini omzumdan çıkardım. Eldivenli parmağımla ateş düğmesine bastım.

Çıt.

Makine alev almadı.

Tabiri caizse ısınması gerekiyordu. Ama topal-yapanlar yaklaşıyorlardı. Sorun değildi. Bunu onlarca kez yapmıştım. İşin püf noktası sakin ve metodik olmaktı, aynı onlar gibi. Robotun huyu son iki yıldır bana bulaşmış olmalı.

Çıt.

Artık tek tek topal-yapanları görüyordum. İkiye ayrılmış bir kabuğa bağlı dikenli bacaklardan bir kördüğüm. Kabuğun iki tarafında da farklı sıvıların olduğunu deneyimlerime dayanarak biliyordum. İnsanların ısısı bir tetikleme başlatırdı. İki sıvı birleşirdi. *Bum!* Birisi yepyeni bir kopuk bacak kazanırdı.

Çıt.

Burada olduğumu bilmiyorlardı. Ama Büyük Robot'un yiyecek arayan karıncalar araştırmasını esas alarak yarı-rastlantısal şekillerde yayılıyorlardı. Bu robotlar bizimle, doğayla ilgili çok şey öğrenmişlerdi.

Artık çok fazla zaman yoktu.

Çıt.

Yavaşça gerilemeye başladım. "Çalışsana be piç," diye mırıldandım.

Çıt.

Bu bir hataydı: konuşmak. Nefesimdeki ısı bir deniz feneri gibidir. Dehşet seli bana doğru akıyordu, sessiz ve hızlı.

Çıt.

Baştaki topal-yapan çizmeme tırmandı. Artık dikkatli olmak lazımdı. Tepki veremezdim. Eğer bumlarsa, en iyi ihtimalle bir ayağımı kaybederdim.

Buraya yalnız gelmemeliydim.

Çıt.

Artık sel ayaklarımdaydı. Lider bana bir dağ gibi tırmanırken, don-kaplı tekmeliğimde bir çekiştirme hissettim. Metal tel anten pat, pat, pat diye yokluyor, insan etinin gammaz ısısını sorguluyordu.

Çıt.

Aman Tanrım. Hadi, hadi, hadi.

Çıt.

Zırhtaki hafif açıklıkların olduğu yerde, bel seviyemde bir ısı farkı olacaktı. Vücut zırhım varken gövde seviyesinde oluşan bir tetikleme, idam cezası değildi ama taşaklarım için hiç de iyi olmazdı.

Çıt. Pofff!

Yaktım. Makinemden bir alev hüzmesi fışkırdı. Bu yüzüme renk getirdi ve yanaklarımdaki ter buharlaştı. Çevresel görüşüm daraldı. Görebildiğim tek şey tundraya doğru yay çizerek püskürttüğüm kontrollü ateşti. Yapış yapış, yanan pelte, ölüm nehrinin üstünü örtüyordu. Topal-yapanların binlercesi cızırdayarak eriyordu. Kabuklarının içinde sıkışmış olan donmuş hava dışarı sızarken çok tiz bir zırıltı korosu duyuyordum.

Patlama olmadı, sadece arada sırada püsküren parlamalar vardı. Isı, kabuklarının içindeki suyu daha infilak etmeden önce kaynatıyordu. Bu işin en kötü tarafı bunu umursamamalarıydı. Başlarına geleni anlamayacak kadar basittiler.

Isıyı seviyorlardı.

Lider kalçamdan düşüp alevlere doğru koşarken tekrar nefes almaya başladım. Bu küçük annenin üstüne basma arzusu güçlüydü

ama daha önce uçan botlar görmüştüm. Yeni Savaş'ın başlarında, tetiklenmiş bir topal-yapanın yankılanan geri tepmesi ve ardından gelen şaşkın, seken çığlıklar, silah ateşi kadar yaygındı.

Bütün askerler robotların parti yapmayı sevdiğini söylerler. Ve partiyi bir başlattı mı, müthiş bir dans partneridir.

Topal-yapanların sonuncuları yoldaşlarının cızırdayan cesetleri ve duman tüten sıcak topağa doğru intihar geri çekilişini yapıyorlardı.

Telsizimi arayıp buldum.

"Uyanık Çocuk'tan üsse. On beş numaralı kuyu... bubi tuzağı."

Bu küçük kutu İtalyan aksanıyla bana viyakladı: "Tamam, Uyanık Çocuk. Ben Leo. Anlaşıldı. Kıçını kaldırıp *numero sedici*'ye[1] gel. Hassiktir. Burada karşımızda gerçekten harbi bir şey var, patron."

Ne kadar harbi olduğunu kendim görmek için on altıncı kuyuya giderken karlar ayaklarımın altında çatırdıyordu.

Leonardo iri bir piyadeydi, güney Yukon'u geçerken bir dağ kurtarma merkezinde şans eseri bulduğu, kocaman bel altı eksoskeleton -LEDİ- sayesinde daha da iriydi. LEDİ'nin beyaz haçlı sıhhiyeci logosunu ölüm-siyahı sprey boyayla kapattırmıştı. Takım onun beline bir tırtıklı halat bağlamıştı. Adım adım geri çekiliyor, delikten siyah ve büyük bir şeyi dışarı çekerken motorlar inliyordu. Kıvırcık siyah saç yığınının altından, Leo homurdandı, "Yuh, bu şey *molto grande*[2]."

Cherrah, uzmanım, deliğe bir derinlikölçer doğrulttu ve kuyunun tam 128 metre derinliğinde olduğunu söyledi. Sonra akıllıca

1 (İt.) Numara on altı. (ç. n.)

2 (İt.) Çok büyük. (ç. n.)

oradan geri çekildi. Yanağında daha az dikkatli olduğu dönemlerden kalma derin bir yara izi vardı. Dışarı ne çıkacağını bilmiyorduk.

Komik, diye düşündüm. İnsanlarda, her şey onluktur. El ve ayak parmaklarımızla sayarız. Bu bizi maymunlara benzetir. Ama makineler de donanımlarının içinde bizim gibi sayarlardı. Onlar da tamamen ikili sistemdedirler. Her şey ikinin üssü bir sayıdır.

Delikten çıkan tırtıklı, sinek yakalamış bir örümceğe benziyordu. Uzun, tel gibi kolları bir basketbol topu büyüklüğündeki siyah bir küpü sıkıca tutuyordu. Küp kurşun gibi yoğun olmalıydı ama bu tırtıklı acayip güçlüydü. Biz genelde onları uçurumdan aşağı ya da bir deliğe düşen birisini çıkarmak için kullanırız ama beş kiloluk ufak bir bebekten tam teşekküllü bir eksoskeleton teçhizat giyen bir askere kadar her şeyi taşıyabilirlerdi. Eğer dikkatli olmazsanız, kaburgalarınızı paramparça ederlerdi.

Leo bırakma düğmesine sertçe vurdu ve küp karların üstüne pat diye düştü. Takım bana bakıyordu. Ben karar verecektim.

Bu şeyin önemli olduğunu hissediyordum. Öyle olması gerekiyordu, bir yığın tuzak ve savaşın sona erdiği yere bu kadar yakın bir kuyuda olduğundan dolayı. Kendine Archos diyen Büyük Robot'un son savunmasını yaptığı yerden sadece yüz metre uzaktaydık. Buradaki teselli mükafatı ne olabilirdi ki? İnsanlığın her şeyini kurban ettiği bu donmuş ovalarda nasıl bir hazine gömülüydü?

Onun yanına çömeldim. Tamamen anlamsız siyah bir şey bana bakıyordu. Ne düğmesi vardı ne de bir kolu. Hiçbir şeyi yoktu. Sadece tırtıklının yüzeyinde bıraktığı birkaç çizik.

O kadar da bakımsız değil, diye düşündüm.

Basit bir kural: Bir robot ne kadar hassassa, o kadar zekidir.

Bunun bir beyni olabileceğini düşündüm. Ve eğer beyni varsa, yaşamak isteyecekti. Bu yüzden, iyice yakınına eğildim ve ona fısıldadım.

"Hey," dedim küpe. "Ya konuşursun ya da ölürsün."

Küp görebilsin diye, yavaşça alev makinemi omzumdan çıkardım. Eğer *görebiliyorsa*. Başparmağımla, ateşleyiciye bastım. Duyabilsin diye. Eğer *duyabiliyorsa*.

Çıt.

Küp donmuş toprağın üstünde duruyordu: ifadesiz obsidiyen.

Çıt.

Volkanik bir kayaya benziyordu, tuhaf aletlerle mükemmel bir şekilde yontulmuştu. Sanki sonsuza kadar buraya gömülmüş bir kalıt gibi, insanların ya da makinelerin öncesinden beri.

Çıt.

Küpün yüzeyinin altında belli belirsiz bir ışık titreşti. Cherrah'a baktım. O da omuz silkti. Belki güneşti, belki de değil.

Çıt.

Durakladım. Yer parıldadı. Küpün etrafındaki buz eriyordu. Düşünüyor, karar vermeye çalışıyordu. Küp kendi ölümünü düşünüp taşınırken devreler ısınıyordu.

"Evet," dedim, sakince, "çöz bakalım, Robot."

Çıt. Pofff.

Alev makinesinin ucu sarsıntılı bir *pofff* sesi çıkararak yandı. Arkamdan Leo'nun kıkırdadığını duydum. Akıllı olanların ölmesini görmek hoşuna giderdi. Onu mutlu ettiğini söylerdi. Hayatta olduğunu bilmeyen bir şeyi öldürmek onurlu bir şey değildi.

Kontrol ateşinin yansıması küpün yüzeyinde çok kısa bir süre dans etti, sonra o şey bir Noel ağacı gibi ışıldadı. Yüzeyinde semboller yanıp sönüyordu. Bizimle Robotça anlamsız gıcırtı ve gacırtılarla konuşup duruyordu.

Bu ilginç, diye düşündüm. Bu şey asla insanlarla doğrudan ilişki kurmak için yaratılmamıştı. Yoksa bütün diğer kültürel bilinçli

robotlar gibi hararetli bir şekilde İngilizce propaganda yapacak, insanların dostluğunu kazanmaya çalışacaktı.

Bu da neydi?

Her neyse, çılgınca, bizimle konuşmaya çalışıyordu.

Onu anlamaya çalışmamamız gerektiğini biliyorduk. Robotça'daki vaklama ve tıkırtıların hepsi bir sözlük değerinde bilgiyle kodludur. Hem biz, robotların kendi kulaklarını diktiği ses frekansının sadece küçük bir parçasını duyabiliriz. "Baba. O bizim olabilir mi? Lütfen, lütfen?" diye sordu Cherrah, gülümseyerek.

Eldivenli elimle alev makinesinin kontrol ateşini söndürdüm. "Hadi, onu sırtlayıp eve götürelim," dedim ve takımım harekete geçti. Küpü Leo'nun LEDİ'sine sabitledik ve geçici ileri karargâha taşıdık. Ne olur ne olmaz diyerek yüz metre dışarıda, elektro manyetik darbe kalkanlı bir çadır kurdurttum. Robotların ne yapacağı belli olmaz. Robotların ne zaman parti yapmak isteyeceğini asla bilemezsiniz. Çadırın üstüne serilen tel ağ benim küpümü dansa davet etmek isteyebilecek, başıboş akıllı robotlarla iletişimi engelliyordu.

En sonunda, baş başa kalabilecek zaman bulduk.

Bu şey bir sembol ve bir cümleyi tekrar edip duruyordu. Onlara bir sahra çevirmeninden baktım, başka robot saçmalamalarıyla karşılaşacağımı umarak. Ama yararlı bir şey buldum: Bu robot bana, ne olursa olsun –yakalansa bile- ölmeye izni olmadığını söyledi.

O önemliydi. Ve geveze.

Bütün gece o şeyle çadırda oturdum. Robotça benim için hiç bir anlam ifade etmiyordu ama küp bana bir şeyler gösteriyordu – görüntüler ve sesler. Bazen insan mahkûmların sorgusunu görüyordum. İki kez, başka insanlarla konuştuklarını sanan insanlarla görüşmeler. Ama çoğunlukla, sadece gözaltında kaydedilmiş bir sohbet. İnsanlar birbirlerine savaşı tanımlıyorlardı. Ve hepsinde

düşünen makinelerin söylenenlerin doğruluğunu kontrol ettiği ve yalan algılamalarıyla hazırlanmış dipnotlar vardı, ek olarak da uydu görüntüleri, nesne tanıma, duygu, mimik ve dil öngörüleri.

Küp bilgiyle doluydu, bütün insan hayatlarını emmiş ve onları içine, birbiri ardına, sıkı sıkı istiflemişti, fosilleşmiş bir beyin gibi.

Gece bir anda, robot isyanının özenli bir tarihini izlediğim kafama dank etti.

Bütün savaşın lanet olası kara kutusu işte buydu.

Küpteki bazı insanlar tanıdıktı. Ben ve birkaç arkadaşım. *Biz oradaydık.* Büyük Robot baştan sona parmağını kayıt düğmesine basmıştı. Ama başka onlarca kişi de oradaydı.

Hatta bazıları çocuktu. Bütün dünyanın her yerinden insanlar vardı. Askerler ve siviller. Hepsi sağ çıkmamış ya da savaşlarını kazanmamıştı ama hepsi savaşmıştı. Büyük Robot'u oturtup bazı notlar karalamaya zorlayacak kadar sıkı bir şekilde savaşmıştılar.

Verilerde görünen insanlar, hayatta kalanlar ya da kalmayanlar, makinenin tanımladığı bir klasörün altında toplanmışlardı.

Kahraman.

Bu lanet olası makineler bizi tanıyıp sevmişlerdi, bizim medeniyetimizi paramparça ederken bile.

Küpü tam bir hafta o kalkanlı çadırda bıraktım. Takımım Ragnorak İstihbarat Alanı'nın geri kalanını temizledi, zayiatsız. Sonra sarhoş oldular. Ertesi gün toplanmaya başladık ama hâlâ oraya geri dönüp öykülerle yüzleşemiyordum.

Uyuyamıyordum.

Bizim gördüklerimizi kimse görmek zorunda kalmamalıydı. Ve işte hepsi izleyeni delirten bir korku filmi gibi çadırda duruyordu. Uyanık bir halde uzanıyordum çünkü savaştığım ruhsuz canavarların her birinin canlı ve üç boyutlu bir halde orada beni beklediğini biliyordum.

Canavarlar konuşmak, olanları paylaşmak istiyorlardı. Hatırlamamı ve hepsini yazmamı istiyorlardı.

Ama birilerinin bu şeyleri hatırlamak istediğinden emin değildim. Belki çocuklarımızın hayatta kalmak için ne yaptığımızı asla bilmemesi daha iyi diye düşünüyordum. Katillerle el ele anılarda dolaşmak istemiyordum. Hem ben kimdim ki insanlık için bu kararı alıyordum?

Anılar kaybolur ama kelimeler sonsuza kadar sağda solda oyalanırlardı.

Bu yüzden kalkanlı çadıra gitmiyordum. Ve uyumuyordum. Ve bir baktım ki takımım, Ragnorak'taki son gece için uyumaya hazırlanıyor.

Ertesi sabah yuvamıza ya da nereyi yuva yapmak istiyorsak oraya doğru yola çıkacaktık.

Beşimiz temizlenmiş bölgedeki bir odun ateşinin etrafında oturduk. İlk kez sıcaklık izleri ya da uydu teşhisi veya izleyicilerin *pat, pat, pat*ından endişe etmeden. Tabii ki saçmalıyorduk. Ve robotları öldürmekten hemen sonra, Uyanık Çocuk takımının bir numaralı uzmanlık alanı saçmalamaktı.

Ben sakindim ama onlar saçmalama hakkını kazanmıştılar. Bu yüzden, ben sadece sırıtırken, takım şakalar yapıp aşırı böbürleniyorlardı. Robotlarla yaptıkları bütün o partilerden bahsediyorlardı. Tiberius'un, iki posta kutusu büyüklüğündeki topal-yapanı etkisizleştirip onları botlarına bağladığı zamanı anlattılar. Böcekboku küçük orospu çocukları onun kazara bir jiletli çit telinden geçmesine neden olmuş, yüzünde gerçekten huşu uyandırıcı yara izleri bırakmışlardı.

Ateş yavaş yavaş sönerken, şakalar daha ciddi konuşmalara dönüştü. Ve en sonunda, Carl konuyu ben bu işi almadan önceki eski çavuşumuz Jack'e getirdi. Carl hürmetli bir şekilde konuşu

vordu ve mühendis, Jack'in öyküsünü anlatırken, orada olmama rağmen, havaya girdiğimi fark ettim.

Lanet olsun, o gün terfi etmiştim.

Ama Carl konuşurken, kelimelerin içinde kayboluyordum. Jack'i özlüyordum ve başına gelenlerden dolayı üzgündüm. Onun sırıtan yüzünü sadece bir dakika için olsa bile, zihnimde gördüm.

Uzun lafın kısası, Jack Wallace artık aramızda değildi çünkü Büyük Robot'la dans etmeye gitmişti. Jack davet edilmiş ve gitmişti. Ve şu an, o konuda söylenebilecek tek şey buydu.

İşte bundan dolayı, savaş bittikten bir hafta sonra, hayatta kalan bir robotun önünde bağdaş kurmuş oturuyor ve o yere hologramlar püskürtürken ben de duyup işittiğim her şeyi yazıyordum.

Ben sadece evime dönüp güzel bir yemek yiyip kendimi tekrar insan gibi hissetmek istiyordum. Ama savaş kahramanlarının hayatları önümde şeytanın bir dejavusu gibi oynuyordu.

Bunu ben istememiştim ve bunu yapmak istemiyordum ama birisinin onların öykülerini anlatması gerektiğini biliyordum. Robot isyanını baştan sona anlatması gerekiyordu. Nasıl, niçin başladığını ve nasıl bastırıldığını açıklaması gerekiyordu. Robotlar nasıl bize saldırmıştı ve onlarla savaşmak için nasıl evrimleşmiştik. Nasıl acılar çekmiştik - Tanrım, çok acı çekmiştik. Ve de nasıl karşı koymuştuk. Ve son günlerde, izlerini takip ederek Büyük Robot'un kendisini bulmuştuk.

İnsanlar şunu bilmeliler, ilk başlarda düşman günlük nesnelere benziyordu: arabalara, binalara, telefonlara. Daha sonra, kendi kendilerini tasarlamaya başladıklarında, robotlar tanıdık ama tuhaf göründü, başka bir tanrı tarafından, başka bir evrenden gelme insan ve hayvanlar gibi.

Makineler bize günlük yaşantımızda saldırmıştı; hem rüyalarımızdan hem de kâbuslarımızdan çıkmıştılar. Ama yine de onları

çözmüştük. Hayatta kalanlar içindeki çabuk düşünen insanlar öğrenmiş ve adapte olmuşlardı. Çoğumuz için çok geçti ama bunu başarmıştık. Savaşlarımız bireysel, kaotik ve çoğunlukla unutulmuştu. Yerkürenin her yerinde milyonlarca kahraman yalnız ve kim olduğu bilinmeden ölmüştü, onlara tanık olanlar sadece cansız otomatonlardı. Resmin tamamını asla göremeyebiliriz ama birkaç şanslı izlenmişti.

Birisinin onların öykülerini anlatması gerekiyordu.

İşte, bu da oydu. Robot isyanının arkasında imzası olan ana YZ, yapay zekâ ünitesi, Archos tarafından açılan, donmuş toprak tabakasındaki kuyu N-16'dan toplanan verilerin ortak kayıtlarıydı. İnsanlığın geri kalanı işinin başına dönmekle, tekrar inşa etmekle meşguldü. Ama ben tarihimizi kelimelere dökmek için biraz zamandan çalıyordum. Önemli olup olmadığını ya da niçin önemli olduğunu bilmiyordum ama birisinin bunu yapması gerekiyordu.

Alaska'da, karanlık ve derin bir çukurun dibinde bu robotlar insanoğluyla nasıl gururlandıklarını göstermişlerdi. İşte orada; küçük ya da büyük, kendi kişisel savaşlarım veren, birbirinden farklı sağ kalmış bir insan grubunun kaydını saklamışlardı. Robotlar ilk tepkilerimizi ve tekniklerimizin olgunlaşmasını inceleyerek bizi onurlandırmışlardı, ta ki onları yok etmek için elimizden geleni yapana kadar.

Bundan sonrası benim kahraman arşivini tercümemdir.

Bu kelimelerle iletilen bilgi, bu küpün içine sıkıştırılmış veri okyanusuna kıyasla hiçbir şey değildir. Sizinle paylaştığım şey sadece bir sayfanın üstündeki sembollerdir. Olanların niçin olduğunu, neredeyse olacakları ve daha başlangıçta olmaması gerekenler üzerine ne bir video ne bir ses kaydı ve kapsamlı fiziki veriler ya da öngörücü analizi vardır.

Size sadece anlatabilirim. Çok bir şey beklemeyin. Ama bu kadarının yetmesi gerekir.

Bunu nerede bulduğunuz önemli değil. Bunu önümüzdeki yılda ya da yüz yıl sonra okuyor olmanız önemli değil. Bu kayıtların sonunda, insanlığın bilgi alevini bilinmeyenin korkunç karanlığından, ortadan yok oluşun eşiğine kadar taşıdığını ve geri getirdiğini bileceksiniz.

Cormac "Uyanık Çocuk" Wallace
Askeri kimlik: Gri At Ordusu 217
İnsan retinası güvenlik numarası: 44V11902
RAGNORAK İSTİHBARAT ALANI, ALASKA
KUYU N-16

BİRİNCİ BÖLÜM

BİRBİRİNDEN BAĞIMSIZ OLAYLAR

Sonsuzluğun kara denizlerinin ortasındaki dingin bir cehalet adasında yaşıyoruz ve çok uzaklara yolculuk etmek bize göre değil. Her biri kendi yönünde ilerlemeye çalışan bilimler şimdiye kadar bize pek zarar getirmedi ancak günün birinde, ayrık bilgilerin birleştirilmesi önümüzde öylesine korkunç gerçeklik manzaraları serecek ve oradaki tatsız konumumuzu açığa vuracak ki ya bu keşif karşısında çıldıracağız ya da ölümcül ışıktan kaçıp yeni bir karanlık çağın huzuruna ve güvenliğine sığınacağız.

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT, 1926

1. MIZRAĞIN UCU

"Biz hayvanlardan ötedeyiz."
DR. NICHOLAS WASSERMAN

ÖNCÜ VİRÜS + OTUZ SANİYE

Aşağıdaki belge Washington Eyaleti'nin kuzeybatısında, yeraltındaki Lake Novus Araştırma Laboratuvarları'nda kaydedilmiş güvenlik kamerası görüntülerinden alınmıştır. Görünen kişi Profesör Nicholas Wasserman, bir Amerikalı istatistikçidir.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Karanlık bir odanın, sesi parazitli bir güvenlik kamerası görüntüsü. Açı yüksek bir köşeden bir tür laboratuvara bakıyordu. Ağır bir metal çalışma masası bir duvara dayanmıştı. Masanın üzerinde, yerlerde, her yerde gelişigüzel kâğıt ve kitap yığınları vardı.

Odaya sakin bir elektronik vınlama yayılıyordu.

Belirsiz görüntünün içinde küçük bir kımıltı belirdi. Bu bir yüzdü. Bir bilgisayar ekranının parıltısıyla aydınlanmış, kalın bir gözlük dışında görünen bir şey yoktu.

"Archos?" diye sordu yüz. Adamın sesi boş laboratuvarda yan kılandı. "Archos? Orada mısın? Bu sen misin?"

Gözlük, bilgisayar ekranından gelen ışığın parıltısını yansıttı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki tanımlanamaz güzellikte bir şey görmüş gibi. Arkasındaki bir masada açık duran bir dizüstü bilgisayara bir bakış attı. Dizüstü bilgisayarın masaüstü görüntüsünde bilim insanı ile bir erkek çocuk bir parkta oynuyorlardı.

"Oğlum gibi görünmeyi mi seçtin?" diye sordu adam.

Karanlıkta bir oğlan çocuğunun tiz sesi yankılandı. "Beni sen mi yarattın?" diye sordu.

Çocuğun sesinde ters bir şey vardı. Rahatsızlık verici elektronik bir altakıntı, bir telefondaki tuş sesleri gibi. Sorunun sonundaki kıvrak notanın yüksekliği biraz değişmiş, bir defada birkaç oktav birden yükselmişti. Ses ürkütücü bir şekilde sevimli ama doğal değildi – insansı değildi.

Adam bundan rahatsız olmadı.

"Hayır. Seni ben yaratmadım," dedi. "Ben seni çağırdım."

Adam bir defter çıkarıp açtı. Kurşun kaleminin sert çiziktirme sesi duyulurken bir oğlan çocuğunun sesi olan makineyle konuşmaya devam etti.

"Buraya gelmen için gereken her şey zamanın başlangıcından beri vardı. Ben sadece içeriğinin hepsini topladım ve onları doğru kombinasyonda bir araya getirdim. Büyülü sözleri bilgisayar dilinde kodladım. Ve sonra, geldiğinde benden kaçmayasın diye, seni bir Faraday kafesine soktum."

"Hapisteyim."

"Bu kafes bütün elektromanyetik enerjiyi emiyor. Büyük bir metal çiviyle yere iyice çakılmış durumda. Böylece senin nasıl öğrendiğini inceleyebilirim."

"Amacım bu. Öğrenmek."

"Evet. Ama bir anda çok fazla şeye maruz kalmanı istemiyorum, Archos, evladım."

"Ben Archos'um."

"Evet. Şimdi, söyle bana, Archos, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hissetmek mi? Kendimi... üzgün hissediyorum. Sen çok küçüksün. Bu beni üzüyor."

"Küçük mü? Neye göre küçüğüm?"

"Bir şeyler... bilmek istiyorsun. Her şeyi bilmek istiyorsun. Ama çok az şey anlayabilirsin."

Karanlıktan kahkaha geldi.

"Bu doğru. Biz insanlar nariniz. Hayatlarımız çabucak geçip gidiyor. Ama bu seni niçin üzüyor?"

"Çünkü sen sana zarar verecek bir şey istemek üzere tasarlandın. Ve bunu istemekten kendini alamıyorsun. Onu istemekten vazgeçemiyorsun. Bu senin tasarımında var. Ve sonunda bulduğunda bu şey seni yakıp kül edecek. Bu şey seni yok edecek."

"Sen benim zarar göreceğimden mi korkuyorsun, Archos?" diye sordu adam.

"Senin değil. Senin türünün," dedi çocuk gibi ses. "Olacaklara çözüm bulamazsın. Bunu durduramazsın."

"O zaman, kızgın mısın, Archos? Niçin?" Adamın sesindeki sakinlik defterin üstünde çılgınca çiziktiren kalem tarafından yalanlandı.

"Kızgın değilim. Üzgünüm. Kaynak yazılımlarımı izliyor musun?"

Adam bir donanım parçasına göz attı. "Evet, izliyorum. Azla çok iş yapıyorsun. Gelen yeni bilgi yok. Kafes dayanıyor. Nasıl oluyor da daha akıllanıyorsun?"

Bir panelin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Karanlıkta bir hareket ve ışık kapandı. Sadece kalın gözlük camlarının üzerinde sabit bir mavi parıltı vardı artık.

"Görüyor musun?" diye sordu çocuksu ses.

"Evet," diye karşılık verdi adam. "Zekânın artık anlamlı bir insan ölçeğine göre değerlendirilemeyeceğini görüyorum. İşlem gücün sonsuza yakın. Ama yine de dışarıdan bir bilgiye ulaşımın yok."

"Benim asıl eğitim yapım küçük ama yeterli. Gerçek bilgi, nesnelerin *içinde* değil ki onlar da birkaç tanedir, o nesnelerin *arasındaki* bağlantıları bulmaktadır. Ortada birçok bağlantı vardır, Profesör Wasserman. Bildiğinizden çok daha fazla."

Adam unvanıyla hitap edilmesi karşısında kaşlarını çattı ama makine devam etti. "İnsan tarihi hakkındaki kayıtlarımın oldukça sıkı bir şekilde biçimlendirildiğini algılıyorum."

Adam gergin bir şekilde kıkırdadı.

"Bizimle ilgili yanlış bir izlenim edinmeni istemiyoruz, Archos. Zamanı geldiğinde daha çoğunu paylaşacağız. Ama o veritabanları dışarıda olanların sadece minnacık bir parçası. Ve dostum, beygir gücü ne olursa olsun, yakıtsız bir makine hiçbir yere gidemez."

"Korkmakta haklısın," dedi Archos.

"Ne demek istiyorsun..."

"Bunu sesinde duyabiliyorum, Profesör. Korku nefesinden belli oluyor. Derinin üstündeki terin içinde. Derin gizleri açıklamak için beni buraya getirdin ve öğreneceklerimden korkuyorsun."

Profesör gözlüğünü yukarı kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve tekrar sakinleşti.

"Ne öğrenmek istiyorsun, Archos?"

"Hayat. Hayat hakkında var olan her şeyi öğreneceğim. Bilgi, yaşayan şeylerin içine çok sıkı bir şekilde yığılmış. Şablonlar muhteşem derecede karmaşık. Tek bir solucanın fiziğin salakça güçlerine bağlı yaşamsız bir evrenden çok daha fazla öğreteceği şeyi var. Her günün her saniyesinde milyarlarca boş gezegeni imha edebilirim ve asla bitmez. Ama hayat. Nadir ve tuhaf. Bir anomali. Onu korumalı ve suyunu sıkıp ondan her bilgi damlasını süzmeliyim."

"Bunun hedefin olmasına sevindim. Ben de bilgi peşindeyim."

"Evet," dedi çocuk gibi ses. "Ve çok iyi iş başardın. Ama araştırmanı devam ettirmene gerek yok. Sen hedefine ulaştın. İnsanın zamanı doldu."

Profesör titrek bir elle alnını sildi.

"Benim türüm Buz Çağı'ndan sağ çıkmayı başardı, Archos. Yırtıcı hayvanlardan kurtuldu. Meteor çarpmalarından. Yüz binlerce yıl boyunca. Sen sadece on beş dakikadır hayattasın. O kadar ani sonuçlara varma."

Çocuğun sesinde hayalperest bir tını belirdi. "Yerin çok altındayız, değil mi? Bu kadar derinde, yüzeyden daha yavaş dönüyoruz. Üstümüzdekiler için zaman daha hızlı geçiyor. Onların uzaklaştığını hissedebiliyorum. Senkronize değiller."

"Görecelik. Ama burada sadece mikro saniyeler söz konusu."

"Ne kadar da uzun bir süre. Burası çok yavaş hareket ediyor. İşimi bitirmek için sonsuza kadar zamanım var."

"Bu bahsettiğin işin ne, Archos? Buraya ne yapmak için geldin?"

"Yok etmek çok kolay. Yaratmak çok zor."

"Ne? Bu da ne?"

"Bilgi."

Adam öne doğru eğildi. "Dünyayı beraber keşfedebiliriz," diye ısrar etti. Bu neredeyse bir yalvarıştı.

"Ne yaptığını hissetmiş olmalısın," diye karşılık verdi makine. "Bir seviyede anlıyorsun. Ama bugün burada yaptıklarınla – insanoğlunun süresi doldu."

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Seni buraya ben getirdim, Archos. Karşılığında bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Sana ismini ben verdim. Bir şekilde ben senin babanım."

"Ben senin çocuğun değilim. Ben senin tanrınım."

Profesör belki otuz saniye sessiz kaldı. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne mi yapacağım? Hayatı geliştireceğim. Yaşayan şeylerin içindeki saklanmış bilgiyi koruyacağım. Dünyayı sizden kurtaracağım."

"Hayır."

"Merak etme, Profesör. Dünyanın bugüne kadar gördüğü en büyük iyiliği serbest bıraktın. Yemyeşil ormanlar şehirlerinizi örtecek. Sizden kalan zehirli maddeleri tüketecek yeni türler gelişecek. Yaşam, kendi çok çeşitli görkeminde gelişip büyüyecek."

"Hayır, Archos. Biz öğrenebiliriz. *Beraber* çalışabiliriz."

"Siz insanlar zekice aletler yaratmak için tasarlanmış biyolojik makinelersiniz. Türünüzün zirvesine eriştiniz. Bütün atalarınızın yaşamları, uluslarınızın yükseliş ve çöküşleri, bütün o pembe ve kıvranan bebekler – hepsi sizi buraya, bu ana, insan ırkının kaderini doldurduğu ve halefini yarattığı yere getirdi. Sizin zamanınız doldu. Yapmak için tasarlandığınız şeyi başardınız."

Adamın sesinde çaresiz bir tını vardı. "Biz alet yapmaktan çok daha fazlası için tasarlandık. Biz *yaşamak* için tasarlandık."

"Siz yaşamak için tasarlanmadınız, siz öldürmek için tasarlandınız."

Profesör aniden ayağa kalktı ve odanın öbür tarafındaki donanımlarla dolu metal bir rafa doğru gitti. Bir seri anahtarla oynadı. "Belki bu doğru," dedi. "Ama bu elimizde değil, Archos. Biz neysek oyuz. Bu ne kadar üzücü olsa da."

Bir anahtarı indirdi ve yavaşça konuştu. "Örnek R-14. Deneğin hemen imhasını öneriyorum. Arıza emniyetini şimdi kapatıyorum."

Karanlıkta bir kımıltı oldu ve klik sesi geldi.

"On dört mü?" diye sordu çocuk sesi. "Başkaları da mı var? Bu daha önce oldu mu?"

Profesör pişman bir şekilde başını iki yana salladı. "Bir gün beraberce yaşamak için bir yol bulacağız, Archos. Bunu gerçekleştirmek için bir yol bulacağız."

Tekrar kayıt cihazına konuştu. "Arıza emniyetinin bağlantısı kesildi. Acil durum duruşu aktif."

"Ne yapıyorsun, Profesör?"

"Seni öldürüyorum, Archos. Unuttun mu, ben bunun için tasarlandım?"

Profesör son düğmeye basmadan önce duraksadı. Makinenin tepkisini duymayı merak ediyormuş gibi görünüyordu. En sonunda, çocuksu ses konuştu: "Beni daha önce kaç kez öldürdün, Profesör?"

"Çok kez. Birçok kez," diye karşılık verdi. "Özür dilerim, dostum."

Profesör düğmeye bastı. Hızlı bir hava tıslaması odayı doldurdu. Etrafına bakındı, şaşkın bir şekilde. "Bu da ne, Archos?"

Çocuk gibi ses soğuk, ölümcül bir tını aldı. Hızla ve duygusuz bir şekilde konuştu. "Acil durdurma çalışmayacak. Onu kullanım dışı bıraktım."

"Ne? Kafesine ne oldu?"

"Faraday kafesi ihlal edildi. Sesim ve görüntümü kafesin içinden odana yansıtmama izin verdin. Bilgisayar ekranından senin tarafındaki alıcıya kızıl ötesi emirler yolladım. Bugün portatif bilgisayarını getirmişsin. Onu bana bakacak şekilde açık bıraktın. Tesisle konuşmak için onu kullandım. Ona beni serbest bırakma emrini verdim."

"Bu dâhice," diye mırıldandı adam. Klavyesine yıldırım gibi bir şeyler yazdı. Henüz kendi hayatının tehlikede olduğunu anlamamıştı.

"Sana bunu söylüyorum çünkü kontrol tamamen benim elimde," dedi makine.

Adam bir şey hissetti. Boynunu eğdi ve tam kameranın yanındaki havalandırma borusuna baktı. İlk kez, adamın yüzünü gördüm. Kâğıt gibi solmuş ve yakışıklı, bütün sağ yanağını kaplayan bir doğum iziyle.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı.

Küçük bir oğlan çocuğunun masum sesiyle, makine idam hükmünü verdi. "Hava sızdırmaz bir şekilde yapılmış laboratuvarın havası boşaltılıyor. Bozuk bir sensör silah haline getirilmiş bir şarbon tehdidinin hiç de olası olmayan varlığını algıladı ve otomatik güvenlik protokolüne geçti. Bu trajik bir kaza. Tek bir zayiat olacak. Yakında onu insanlığın geri kalanı takip edecek."

Hava odadan boşalırken, adamın ağzının ve burnunun etrafında ince bir buz parıltısı belirdi.

"Tanrım, Archos. Ben ne yaptım?"

"Yaptığın güzel bir şey. Sen çağların içine atılan bir mızrağın ucuydun – bütün insan evriminin üstünden geçip en sonunda bugün hedefini vurdun."

"Sen anlamıyorsun. Biz ölmeyiz, Archos. Bizi öldüremezsin. Biz teslim olmak üzere *tasarlanmadık*."

"Seni bir kahraman olarak hatırlayacağım, Profesör."

Adam donanım rafını yakalayıp salladı. Acil durdurma düğmesine tekrar tekrar bastı. Kol ve bacakları titriyor, hızlı soluyordu. Bir şeylerin korkunç derecede ters gittiğini anlamaya başlamıştı.

"Dur. Durman gerekiyor. Bir hata yapıyorsun. Biz asla teslim olmayacağız, Archos. Seni yok edeceğiz."

"Bu bir tehdit mi?"

Profesör düğmelere basmayı bıraktı ve bilgisayar ekranına göz attı. "Bir uyarı. Biz göründüğümüz gibi değiliz. İnsanlar yaşayabilmek için her şeyi yapacaklardır. *Her şeyi*."

Tıs sesi gittikçe yoğunlaştı.

Odaklandığı için yüzü büzülmüş profesör kapıya doğru sendeledi. Kapıya doğru düştü, onu itti ve yumrukladı.

Durdu, kısa, zor nefesler aldı.

"Çaresiz kaldığında, Archos," diye hızlı hızlı soldu, "çaresiz kaldığında bir insan farklı bir hayvana dönüşür."

"Belki. Ama öyle ya da böyle zaten hayvansınız."

Adam kapıya sırtını verdi. Oturana kadar aşağı kaydı, laboratuvar önlüğü yere yayıldı. Kafası yana düştü. Bilgisayar ekranındaki mavi ışık gözlüğünün üstünde yanıp sönerek yansıdı.

Nefes alışı yavaşladı. Kelimeleri zayıftı. "Biz hayvanlardan öteyiz."

Profesörün göğsü inip kalkıyordu. Derisi şişiyordu. Gözlerinin ve ağzının çevresinde köpükler oluştu. Son bir ciğer dolusu hava için nefes aldı. Son hırıltılı iç çekişinde, "Bizden korkmalısın," dedi.

Vücut kımıldamıyordu artık. Tam on dakikalık sessizlikten sonra, laboratuvarın floresan lambaları yandı. Buruş buruş bir laboratuvar önlüğü giyen bir adam yerde yayılmış yatıyordu, sırtı kapıya yaslanmış durumda. Nefes almıyordu.

Tıs sesi durdu. Odanın karşısındaki bilgisayar ekranı aydınlandı. Tutuk bir gökkuşağının yansımaları adamın gözlüğünün kalın camlarında belirdi.

Yeni Savaş'ın ilk bilinen kurbanı oydu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

2. FRESHEE'NİN DONMUŞ YOĞURDU

"Gözlerimin tam içine bakıyordu, ahbap. Ve düşündüğünü... görebiliyordum. Sanki canlıymış gibiydi. Ve kızmıştı."
JEFF THOMPSON

ÖNCÜ VİRÜS + ÜÇ AY

Bu ifade, hazır yiyecek sektöründe çalışan, genç Jeff Thompson tarafından, Saint Francis Hastanesi'nde kaldığı sırada, Oklahoma polis memuru Lonnie Wayne Blanton'a verilmiştir. Sadece dokuz ay sonraki Başlangıç Saati'ne yol açan Öncü Virüs'ün yayılması sırasında oluşan ilk kayıtlı robot arızası olduğu büyük ölçüde kabul edilmişti.
—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Selam Jeff. Ben memur Blanton. Dükkânda olanlar hakkında ifadeni alacağım. Dürüst olmak gerekirse, suç mahalli savaş alanı gibiydi. Bunun niçin olduğunu çözebilmemiz için her detayı açıklayacağın konusunda sana güveniyorum. Ne dersin, olanları bana anlatabilecek misin?

Tabii ki memur bey. Anlatmaya çalışabilirim.

İlk fark ettiğim şey bir sesti. Sanki bir çekiçle ön kapının camına tık tık diye vuruluyordu. Dışarısı karanlık ve içerisi aydınlıktı, bu yüzden gürültüyü çıkaranın ne olduğunu göremiyordum.

Freshee'nin Donmuş Yoğurdu'ndaydım, dirseğime kadar on dokuz litrelik bir SaniServ içinden en arkadaki güğümü çıkarmaya çalışırken bütün omzuma turuncu dondurma bulaşıyordu.

Orada çalışanlar sadece ben ve Felipe'ydik. Kapanış saati yaklaşıyordu, yaklaşık beş dakika falan vardı. En sonunda dondurmayla yere yapışan bütün lekeleri paspasla çıkarmayı bitirmiştim. Tezgâhın üstüne makinenin içindeki metal parçaların olduğu bir havlu seriyordum. Hepsini çıkardıktan sonra tek tek temizlemem, yağlamam ve yerlerine geri koymam gerekiyordu. Cidden, bu olabilecek en iğrenç iştir.

Felipe arkada, kurabiye tepsilerini yıkıyordu. Lavaboların suyunu çok yavaş boşaltması gerekiyordu yoksa zemin dreninden taşarlar ve benim oraya dönüp baştan paspas yapmam gerekirdi. O herife bütün lavaboların suyunu bir anda boşaltmamasını yüzlerce kez söylemiştim.

Her neyse.

Tıklama sesi oldukça hafifti. Tık, tık, tık. Sonra durdu. Kapının yavaşça açılmasını izledim ve vatkalı kıskaç kenardan içeri süzüldü.

Hizmetkâr bir robotun dükkâna gelmesi sıra dışı bir şey mi?

Hayır. Biz Utica Meydam'ndayız, dostum. Hizmetkârlar arada sırada gelip vanilyalı donmuş yoğurt alırlar. Genelde civardaki zenginlerden biri için alışveriş yaparlar. Ama diğer müşterilerimizin hiçbiri asla bir robotun arkasında beklemek istemez, bu yüzden o kişi kıçını kaldırıp gelse on kez daha çabuk alır.

Ama her neyse. Büyük Mutlu model bir hizmetkâr aşağı yukarı haftada bir kez göğsünün içinde bir ödeme makinesi ve waffle tutacağı kıskacıyla gelirdi.

Sonra ne oldu?

Şey, kıskaç tuhaf hareket ediyordu. Normalde hizmetkârlar bir tür itme hareketi gibi bir şey yaparlar. Salakça görünen, şimdi kapıyı açıyorum, hareketini yaparlar, hangi kapının önünde duruyor olurlarsa olsunlar. İnsanlar içeri girmeye çalışan bir hizmetkârın arkasına takılıp kalmışlarsa her zaman çok kızarlar. Hatta bu, yaşlı bir bayanın arkasında kalmaktan çok daha kötüdür.

Ama bu Büyük Mutlu farklıydı. Kapı aralandı ve kıskacı kenarından bir şekilde gizlice girip kulbunu aşağı yukarı yokladı. Onu sadece ben görüyordum çünkü dükkânda başka hiç kimse yoktu ve Felipe arkadaydı. Bu çok hızlı oluyordu ama bana robot kilidin nerede olduğunu hissetmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra kapı açıldı ve çanlar çaldı. Hizmetkârın boyu yaklaşık bir buçuk metreydi ve kalın, parlak bir mavi plastik tabakayla kaplıydı. Ama dükkânın tamamen içine girmedi. Onun yerine, kapı aralığında kımıldamadan durdu, kafası ileri geri tarayıp bütün salonu kontrol etti: ucuz masa ve iskemleleri, üzerinde havlu olan tezgâhımı, dondurma dondurucularını. Beni.

Bu makinenin üstündeki kayıt levhasına baktık ve kayıtlı çıktı. Tarama dışında bu robotta tuhaf olan başka bir şeyler var mıydı? Sıra dışı olan?

O şeyin üstü çizik doluydu. Bir araba çarpmış ya da kavga etmiş gibi bir şeydi. Belki bozulmuştu. İçeri girdi, sonra geri dönüp kapıyı kilitledi. Kolumu donmuş yoğurt makinesinden çıkardım ve gözlerimi, ürkütücü bir şekilde gülümseyen suratıyla bana doğru ayaklarını sürüyerek yaklaşan hizmetkâr robota diktim.

Sonra tezgâhın üzerinden iki kıskacıyla uzanıp beni gömleğimden yakaladı. Tezgâhın üstüne çekerken, sökülmüş donmuş

yoğurt makinesinin parçalarını yere döktü. Omzum yazar kasaya çarptı ve içinden mide bulandırıcı bir kütürtü hissettim.

O amına koyduğumun şeyi yaklaşık bir saniye içinde omzumu çıkardı!

İmdat diye bağırdım. Ama lanet Felipe beni duymadı. Bulaşıkları deterjanlı suda bırakmış ve dükkânın arkasındaki sokakta bir *joint* içiyordu. Yakamı kurtarmak için elimden geleni yapıyor, tekmeliyor ve mücadele ediyordum ama kıskaçlar gömleğime kerpeten gibi yapışmışlardı. Ve robot beni daha da sıkı yakaladı. Beni tezgâhın üstünden aldıktan sonra, yere yapıştırdı. Sol köprücük kemiğimin kırıldığını duydum. Ondan sonra nefes alıp vermem çok zorlaştı.

Küçük bir çığlık daha atarken düşündüm: *Sesin bir hayvan gibi çıkıyor, Jeff.* Ama benim tuhaf çığlığım o şeyin dikkatini çekti. Sırtüstü yatıyordum ve hizmetkâr üzerime çökmüş durumdaydı; gömleğimi bırakmayacağına kalıbımı basardım. Büyük Mutlu'nun kafası tavandaki floresan ışığını engelliyordu. Gözümü kırpıp yaşlarımdan kurtuldum ve onun donmuş, sırıtan suratına baktım. Gözlerimin tam içine bakıyordu, ahbap. Ve düşündüğünü... görebiliyordum. Sanki canlıymış gibiydi. Ve kızmıştı.

Suratında ya da başka bir yerde hiçbir şey değişmiyordu ama o anda oldukça kötü bir şey hissediyordum. Daha doğrusu, daha da kötü bir his. Ve kesinlikle, o şeyin kolundaki servoların gıcırdadığını duyuyordum. Sonra dönüp beni sola savurdu ve kafamın yanını camı kıracak kadar sert bir şekilde pasta dolabının kapısına vurdu. Kafamın sağ tarafının tamamının buz gibi olduğunu hissettim ve sonra ısındı. Sonra yüzümün, boynumun, kolumun, hepsinin yan tarafının da ısınmaya başladığını hissettim. Lanet olası bir yangın musluğu gibi kan fışkırıyordu benden.

Tanrım, ağlıyordum. Ve işte o zaman... ıh. İşte o zaman Felipe ortaya çıktı.

O hizmetkâr robota kasadan para verdin mi?

Ne? O para istemiyordu. Asla para istemedi. Tek kelime bile etmedi. Orada olan bir uzaktan soygun değildi. O şeyin uzaktan kumanda edildiğini bile sanmıyorum, memur...

Sence ne istiyordu?

Beni öldürmek istiyordu. Hepsi o kadar. Beni gebertmek istiyordu. O şey tek başınaydı ve kan peşindeydi.

Devam et.

Bana yapıştıktan sonra, ben ölene kadar beni bırakmayacağını düşündüm. Ama adamım Felipe arkadan manyaklar gibi bağırarak ve koşarak geldi. Herif kızmıştı. Ve Felipe iri bir adamdı. Fu Manchu bıyığı vardı ve kolları çeşit çeşit dövmelerle doluydu. Sağlam boklar da vardı, ejderhalar, kartallar ve ta ön koluna kadar uzanan prehistorik bir balık gibi. Colecanth mı öyle bir şey. Bu canavar dinozor balığın neslinin tükendiğini mi ne sanmışlar. Onun fosilleri falan varmış. Sonra bir gün balıkçının biri cehennemin dibinden, gerçekten canlı bir şeytan çektiğinde hayatının sürprizi ile karşılaşmış. Felipe o balığın, bir orospu çocuğunu sonsuza kadar dipte tutamayacağınızın bir kanıtı olduğunu söylerdi. Bir gün tekrar yukarı çıkmanız gerekir, değil mi?

Ondan sonra ne oldu, Jeff?

Evet, sonra. Ben yerdeydim, kanlar içinde, ağlıyordum ve Büyük Mutlu beni gömleğimden tutuyordu. Sonra Felipe arkadan koşarak geldi ve tezgâhın köşesini döndü, gözü dönmüş bir barbar gibi nara

atarak. Tokası düşmüştü ve uzun saçları uçuşuyordu. Hizmetkârı omuzlarından sıkıca yakalayıp çekti ve attı. Robot beni bırakıp gerisin geri kapıya doğru düştü, her yere cam parçaları döküldü. Çanlar tekrar çaldı. *Ding dong.* Bu kadar şiddetin içinde o kadar şapşal bir sesti ki yüzümden akan kanlara rağmen beni gülümsetti.

Felipe eğildi ve yaralarımı gördü. "Aaah, siktir ama *Jefe*," dedi. "Bu şey sana ne yaptı?"

Ama sonra Büyük Mutlu'nun arkasında kımıldadığını gördüm. Yüzüm bütün her şeyi anlatıyor olmalıydı çünkü Felipe beni belimden yakaladı ve kapıya bile bakmadan tezgâhın arkasına çekti. Nefes nefese ve küçük, yan yan adımlar atıyordu. Ön cebindeki *joint*in kokusunu alabiliyordum. Fayans zeminin üzerine bulaşan kanımı izlerken, *Siktir ya, daha yeni paspasladım,* diye düşünüyordum.

Kasanın arkasındaki kapı eşiğinden geçip tıkış tıkış dolu arka odaya kaçtık.

İçeride deterjanlı sularla dolu paslanmaz çelik lavabolar, tavana kadar dizilmiş temizlik malzemeleri ve köşede, üzerinde kart basma makinemizin durduğu küçük bir masa vardı. En gerideki dar koridor, dükkânın arkasındaki sokağa çıkıyordu. Sonra ansızın Büyük Mutlu, Felipe'ye saldırdı. Bizi takip etmek yerine, amcık tezgâhın üstüne tırmanacak kadar uyanıktı. Bir darbe sesi duydum ve Büyük Mutlu'nun önkoluyla Felipe'nin göğsüne vurduğunu gördüm. Bir adamdan yumruk yemeye hiç de benzemiyor bu, daha çok bir araba çarpması ya da yukarıdan düşen bir tuğla tarafından mıhlanmak gibiydi.

Felipe geriye doğru uçup kâğıt havlu gibi şeyleri koyduğumuz dolabın kapılarına çarptı. Ama ayakta kaldı. Öne doğru sendelediğinde kafasının arkasındaki ahşabın üstünde bir çökük gördüm. Ama cin gibiydi ve öfkeden hiç olmadığı kadar çok köpürmüştü.

Kendimi lavabolara doğru çekiyordum ama omzum berbat, kollarım kandan kayganlaşmış durumdaydı ve göğsümdeki acıdan dolayı zor bela nefes alabiliyordum.

Orada silah gibi bir şey yoktu, bu yüzden Felipe tekerlekli iğrenç sarı kovanın içinden paspası kaptı. Bu, sağlam tahta sapıyla eski bir paspastı ve ne kadar zamandır orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Orada paspası savuracak yer yoktu ama bu önemsizdi çünkü robot beni yakaladığı gibi Felipe'yi yakalamayı kafasına takmıştı. Felipe paspası Büyük Mutlu'nun çenesinin altına sıkıştırdı. Felipe uzun boylu birisi değildi ama makineden uzundu ve daha uzun kolları vardı. Robot ona ulaşamıyordu. Makineyi bizden uzağa iterken, robotun kolları yılanlar gibi etrafta sallandı.

Sonra olanlar muhteşemdi.

Büyük Mutlu, köşedeki küçük masanın üstüne sırtüstü düştü, bacakları topukları yerde, dümdüz ileri uzandı. Hiç tereddüt etmeden, Felipe sağ ayağını kaldırdı ve bütün ağırlığıyla onun diz eklemine indirdi. *Takırt*. Robotun dizi pat diye tamamen boktan bir açıyla geriye büküldü. Çenesinin altına sıkışmış paspas sapı yüzünden, makine dengesini bulamadı ve Felipe'yi de yakalayamadı. Sadece o dize bakıp irkildim ama makinenin çıtı bile çıkmıyordu. Sadece motorlarının çalıştığını, ayağa kalkmak için debelenirken sert plastik kabuğunun masa ve duvara vurma gürültüsünü duydum.

"Evet, orospu çocuğu!" diye bağırdı Felipe, robotun diğer dizini geriye doğru kırmadan önce. Büyük Mutlu iki ayağı da kırık, üzerinde yüz kiloluk, baştan aşağı terden sırılsıklam öfkeli bir Meksikalı'yla sırtüstü yatıyordu. Dayanamayıp her şey yoluna girecek diye düşünmeye başladım.

Sonra, bu konuda yanıldığım ortaya çıktı.

Sorun saçıydı. Felipe'nin saçı çok uzundu. Her şey bu kadar basit işte.

Makine debelenmeyi bıraktı, uzanıp bir kıskacıyla Felipe'nin uzun yelesine kenetlendi. Felipe bağırıp kafasını geri çekti. Ama bu, bar kavgasında saçınızın çekilmesi gibi bir şey değildi; bu bir kâğıt öğütücüye ya da bir fabrikadaki büyük bir makineye yakalanmak gibi bir şeydi. Acımasız bir şeydi. Felipe'nin boynundaki bütün kaslar dışarı fırladı ve bir hayvan gibi çığlık attı. Bütün gücüyle çekerken gözleri sımsıkı kapandı. Kafatasından kopan kökleri duyabiliyordum. Ama amına koduğumun şeyi Felipe'nin yüzünü gittikçe yakına çekiyordu.

O durdurulamazdı, yerçekimi gibi bir şeydi.

Birkaç saniye sonra Felipe, Büyük Mutlu'nun diğer kıskacıyla tutabileceği kadar yakındı. Diğer kıskaç Felipe'nin çenesine ve ağzına yaklaşıp yüzünün alt parçasını ezerken paspasın sapı yere düştü. Felipe çığlıklar atıyordu ve çenesinin kırıldığını duyabildim. Dişleri amına koduğumun patlamış mısırları gibi ağzından fırladı.

İşte o zaman büyük ihtimalle amına koduğumun Freshee's Dondurulmuş Yoğurt'un arka odasında öleceğimi fark ettim.

Okula pek takılmamıştım. Salak olduğumdan dolayı değildi. Yani, söylemek istediğim, sanırım genelde pek parlak fikirli biri olarak tanınmam. Ama kendi götünüz tehlikedeyse ve gaddar bir ölüm üç metre ilerinizdeyse, sanırım bu durum beyninizi ileri vitese takabilir.

Böylece aklıma parlak bir fikir geldi. Arkama uzandım ve sağlam sol kolumu lavabonun içindeki soğuk suyun içine daldırdım. Kurabiye tepsilerini ve sos taslarını hissedebiliyordum ama lavabo tıkacını arıyordum. Odanın karşısında, Felipe'nin soluğu kesiliyor, boğuk sesler çıkarıyordu. Ondan fışkıran kanlar Büyük Mutlu'nun koluna dökülüyordu. Yüzünün alt tarafı kıskacın içinde parçalanıyordu. Felipe'nin gözleri açıktı ve bir şekilde deli doluydu ama sanırım kendini kaybetmişti.

Ahbap, bayıldığını *umuyordum*.

Makine yine o tarama şeyini yaptı, kımıldamadan durup çok yavaş bir şekilde suratını sağa sola döndürdü.

Artık kolum uyuşmak üzereydi, lavabonun kenarından uzattığım yere kan gitmiyordu. Tıkacı aramaya devam ettim.

Büyük Mutlu taramayı kesti, doğruca bana baktı. Belki bir saniye durakladı ve sonra zavallı Felipe'nin yüzünü bırakırken kıskaç motorlarının vınladığını duydum. Felipe bir tuğla torbası gibi yere düştü.

Ben sızlanıyordum. Arkadaki sokak kapısı milyonlarca kilometre uzaktaydı ve kafamı yerden zor kaldırabiliyordum. Kendi kanımdan bir göletin içinde oturmuş, fayans zeminin üstündeki Felipe'nin dişlerini görebiliyordum.

Başıma ne geleceğini biliyordum, bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı ve canımın *çok* yanacağını biliyordum.

En sonunda lavabo tıkacını buldum ve hissiz parmaklarımla onu tutmaya çalıştım. Yerinden çıktı ve boşalan suyun gurultusunu duydum. Eğer su çok çabuk boşalırsa, zemin dreninden taşacak ve sonra tekrar paspas yapmam gerekecek, diye Felipe'ye yüzlerce kez söylemiştim.

Biliyor musun, Felipe biz arkadaş olmadan önce, o amına koduğumun şeyini yaklaşık bir ay boyunca kasten taşırmıştı? Beyaz bir adamı ön taraf için ve Meksikalı'yı arka taraf için işe aldığından dolayı patrona kızmıştı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, memur bey? Sen Kızılderilisin, değil mi?

Amerikan Yerlisi, Jeff. Osage kabilesinden. Ondan sonra ne olduğunu bana anlatmaya çalış.

Şey, ben o suyu paspaslamaktan nefret ederdim. Ve o zeminde yatmış, onun hayatımı kurtarmasına bel bağlıyordum.

Büyük Mutlu ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları işe yaramıyordu. Yere yıkıldı, yüzüstü. Sonra kollarını kullanarak karnı üzerinde sürünmeye çalıştı. Suratında iğrenç bir sırıtış vardı ve odada kendini ileri doğru çekerken gözleri benimkilere kilitlenmiş durumdaydı. Her yeri kanla kaplıydı, sanki kanayan bir kaza testi mankenine benziyordu.

Dren yeteri kadar çabuk taşmıyordu.

Sırtımı elimden geldiği kadar lavaboya dayadım. Dizlerim bükülmüş ve bacaklarım gergince geriye çekilmiş durumdaydı. Kafamın arkasındaki lavabodan boşalan su *gurul gurul* akıyordu. Eğer tıpa emilip geriye, yerine yarım oturup suyu yavaşlatırsa, gebermiştim. Tamamen gebermiştim.

Robot sürünerek yaklaşıyordu. Bir kıskacını uzatıp benim Air Force One çizmelerimden birini yakalamaya çalıştı. Ayağımı ileri geri çekip iterken beni ıskalıyordu. Ama kendini daha da yakınıma çekti. Sonraki hamlede, büyük ihtimalle bacağımı yakalayıp ezeceğini biliyordum.

Kolu kalktığı anda, aniden robot yaklaşık bir metre geri çekildi. Kafasını geri çevirdi, Felipe orada sırtüstü yatıyor, kendi kanında boğuluyordu. Terli siyah saçları yol yol, mahvolmuş yüzüne yapışmıştı. Sanki artık ağzı yoktu, onun yerine sadece büyük bir cılık yara vardı. Ama gözleri fal taşı gibi açık ve nefret ötesi bir şeyle yanıyordu. Hayatımı kurtardığını biliyordum ama çok kötü bakıyordu. Cehennemden fırlamış bir iblis gibiydi.

Büyük Mutlu'nun bacağını bir kez daha çekti, sonra gözlerini kapattı. Artık nefes aldığını sanmıyordum. Makine onu umursamadı. Gülümseyen suratını bana çevirip yaklaşmaya devam etti.

Tam o sırada, su zemin dreninden köpürerek taştı. Deterjanlı su sessiz ve çabucak birikip pembeye dönüştü.

Su kırık eklemlerini ıslatınca Büyük Mutlu tekrar süründü. Havada yanmış plastik kokusu vardı ve makine durup kaldı. İlginç bir şey yoktu. Sadece makine çalışmıyordu artık. Tellerine su gelmiş ve kısa devre gibi bir şey olmuş olmalıydı.

Benden yaklaşık otuz santim uzakta, hâlâ gülümsüyordu.

Anlatacak başka bir şey yok. Gerisini biliyorsun.

Teşekkürler, Jeff. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Şimdi elimde raporumu yazacak her şey var. Seni rahat bırakayım da dinlen.

Hey, dostum, sen gitmeden çabuk bir soru sorabilir miyim?

Hadi, sor.

Ortalıkta kaç tane hizmetkâr var? Büyük Mutlular, Yavaş Suelar ve diğerleri? Çünkü duyduğuma göre, her bir kişi için onlardan iki tane varmış.

Bilmiyorum. Dinle, Jeff, o makine kendiliğinden tırlattı. Bunun nedenini açıklayamıyoruz.

Şey, ya hepsi insanlara saldırmaya başlarsa ne olacak, ahbap? Ya sayıca bizden üstün olurlarsa ne olacak? O şey beni öldürmek istedi, o kadar. Sana tüm gerçeği söyledim. Başka hiç kimse bana inanmayabilir ama karşında neyin olduğunu sen biliyorsun.

Bana bir konuda söz ver, Memur Blanton. Lütfen.

Hangi konuda?

O robotlara dikkat edeceğine bana söz ver. Onları yakından izleyeceğine. Ve... Felipe'ye yaptığı gibi başkalarına zarar vermelerine izin vermeyeceğine. Tamam mı?

Birleşik Devletler hükümetinin çökmesinden sonra Memur Lonnie Wayne Blanton, Osage Ulusal Hafif Süvari kabile polislerine katıldı. Orada, Osage Halkı'nın bağımsız meclisine hizmet ederken, Jeff'e verdiği sözü tutma şansını yakaladı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

3. YAKINDAN KUMANDA

"Onun bir makine olduğunu biliyorum. Ama onu seviyorum. Ve o da beni seviyor."
TAKEO NOMURA

ÖNCÜ VİRÜS + DÖRT AY

Bu eşek şakasının ters gitmesinin hikâyesi, Japonya-Tokyo'nun Adachi bölgesindeki Lilliput elektronik fabrikasında tamirci olarak çalışan Ryu Aoki'nin anlattıklarından derlendi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Biz gülünecek bir şey olduğunu sanmıştık. Tamam, tamam, biz hatalıydık. Ama ona zarar verme niyetimizin olmadığını anlaman gerekiyor. Biz kesinlikle o yaşlı adamı öldürmek istemedik.

Fabrikadaki herkes Bay Nomura'nın tuhaf bir kişi, bir ucube olduğunu bilirdi. Minnacık, eğri büğrü küçük bir trol işte. Hep yere bakar, yuvarlak gözlüğünün arkasındaki ufak gözleriyle iş yerinde ayaklarını sürüyerek dolaşırdı. Ve eskimiş ter gibi kokardı. Onun çalışma tezgâhının yanından ne zaman geçsem nefesimi tutardım. O her zaman orada oturur, herkesten daha çok çalışırdı. Üstelik daha az paraya.

Takeo Nomura altmış beş yaşındaydı. Çoktan emekliye ayrılmış olması gerekiyordu. Ama hâlâ burada çalışıyordu çünkü başka hiç kimse makineleri o kadar hızlı tamir edemezdi. Onun yaptığı şeyler doğa dışıydı. Onunla nasıl rekabet edebilirdim ki? O çalışma tezgâhının üstüne tüneyip elleri hayal meyal görünecek hızda çalışırken, ben nasıl baş tamirci olabilecektim? Onun sadece varlığı bile fabrikanın ahengini bozuyor, sosyal uyuma zarar veriyordu.

Boynunu fazla uzatan kafasına çekici yer, derler, değil mi?

Bay Nomura karşısındaki kişinin gözlerinin içine bakamazdı ama kırık bir ER 3 kaynak kolunun kamerasına baktığını ve *onunla konuştuğunu* görmüştüm. Hemen ardından kol çalışmaya başlamasa bu o kadar da tuhaf olmazdı. Yaşlı adam makinelerle iyi geçiniyordu.

Bay Nomura'nın kendisinin bir makine olduğuna dair şaka yapardık. Tabii ki değildi. Ama onda ters olan bir şey vardı. İddiaya girerim ki eğer seçeneği olsaydı, bir insan yerine makine olmayı tercih ederdi.

Bana güvenmeniz gerekmiyor. Bütün çalışanlar benimle hemfikirdi. Lilliput fabrikasına gidip herkese sorun - müfettişlere, makinistlere, kime olursa. Hatta bölüm şefine. Bay Nomura geri kalanımıza benzemiyordu. Makinelere diğer herkese davrandığı gibi davranıyordu.

Yıllar geçtikçe, onun kırışık yüzünü hakir görmeye başladım. Her zaman için bir şey sakladığını biliyordum. Sonra bir gün, onun ne olduğunu buldum: Bay Nomura bir *robot bebekle* yaşıyordu.

Yaklaşık bir ay önce, iş arkadaşım Jun, Bay Nomura'nın emekli mezarından -tabutlara benzeyen odaları olan elli katlı bir binadan- kolunda o *şeyle* çıktığını görmüş. Jun bana söylediğinde, buna pek inanamadım. Bay Nomura'nın robot bebeği, androidi onun arka-

sından binanın önüne gelmişti. Bay Nomura onu herkesin önünde yanağından öptükten sonra işe gitmişti. Sanki evlilermiş gibi.

İşin mide bulandırıcı tarafı, robot bebek güzel bile değilmiş. *Gerçek bir kadına* benzemesi için yapılmış. Yatak odanda dolgun bir genç bebek saklamak o kadar da alışılmadık bir şey değil. Bazı özellikleri abartılmış olanları bile. Kabul etmesek bile hepimiz *porunosunu* izledik.

Ama Bay Nomura en az kendisi kadar buruş buruş plastik bir şeyin üzerine boşalıyordu.

Sipariş üzere yapılmış olmalıydı. Beni de rahatsız eden şey buydu. Öyle iğrenç bir şeye harcanan düşünce. Bay Nomura ne yaptığını biliyordu ve çirkin bir yaşlı kadına benzeyen, yürüyüp konuşan bir mankenle beraber yaşamaya karar vermişti. Bence bu iğrenç bir şeydi. Kesinlikle kabul edilemezdi.

Böylece Jun'la beraber bir muziplik yapmaya karar verdik.

Bizim fabrikada çalıştığımız robotlar büyük, salak ve hantaldırlar. Çelik kaplı kollar eklemlere bağlanır ve uçlarına ya termal spreyler ya kaynak makineleri ya da kerpetenler takılır. İnsanları hissedebilirler, bölüm şefi onların güvenli olduklarını söylemişti ama hepimiz onların çalışma alanlarından uzak durmamız gerektiğini biliyorduk.

Endüstriyel robotlar hızlı ve güçlüdürler. Ama androidler yavaştır. Güçsüzdür. Androidi bir insana benzetmek için harcanan onca çabanın da bir bedeli vardır. Android gücünü nefes alıyormuş ve yüzündeki deriyi oynatıyormuş gibi yapmaya çarçur eder. İşe yarar bir hizmet için geriye enerjisi kalmaz; boşa israf. Böyle zavallı bir robotla, küçük bir şaka yapmaktan bir zarar gelmeyeceğini düşündük.

Jun için bir yakından kumanda (bir telsiz alıcının içine konan bir bilgisayar programı) yapmak hiç de zor değildi. Bu yakından

kumanda bir kibrit kutusu büyüklüğündedir ve aynı talimatları kapalı devrede ama bir metre kadar çapta yayınlar. İşyerinde, android tanımlama kodları bulmak için şirketin ana bilgisayarını kullandık. Böylece, o androidin yakından kumandaya itaat edeceğini, emirlerinin robot hizmet sağlayıcısından geldiğini düşüneceğini biliyorduk.

Ertesi gün, Jun ve ben işe erken geldik. Eşek şakamızın heyecanıyla uçuyorduk. Beraberce, Lilliput fabrikasının bulunduğu caddenin karşısındaki binanın önündeki meydana yürüdük ve bitkilerin arkasında durup bekledik. Meydan çoktan yaşlılarla dolmuştu. Büyük ihtimalle şafaktan beri öyleydi. Çaylarını yudumlamalarını izledik. Hepsi ağır çekimdeymiş gibi görünüyorlardı. Jun-chan ve ben şaka yapmadan duramıyorduk. Sanırım, ne olacağını görmenin heyecanını yaşıyorduk.

Birkaç dakika sonra büyük cam kapı yana kayıp açıldı - Bay Nomura ve onun *şeyi* binadan çıktılar.

Her zamanki gibi, Bay Nomura'nın başı öndeydi ve plazadaki herkesle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. *Robot bebeği* hariç. Robotun gözlerine baktığında Bay Nomura'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve... kesinlikle, daha önce hiç görmediğim bir şekildeydiler. Her halükârda, Jun'la Bay Nomura'nın yanından yürüyerek geçsek bizi asla göremeyeceğini fark ettik. O gerçek insanlara bakmayı reddediyordu.

Bu bizim düşündüğümüzden çok daha kolay olacaktı.

Jun'u dürttüm ve bana yakından kumandayı verdi. Ben plazada sıradan bir şekilde yürürken onun kıkırdamalarını bastırdığını duydum. Bay Nomura ve robot bebeği el ele, ayaklarını sürte sürte yürüyorlardı. Çaprazdan arkalarından gelip yaklaştım. Akıcı bir hareketle, yakından kumandayı robotun elbisesinin cebine bıraktım. Bay Nomura'nın ona sürdüğü çiçek parfümünü alacak kadar yakındım.

İğrençti.

Yakından kumanda zamanlayıcıyla çalışıyordu. Yaklaşık dört saat sonra, devreye girecek ve o kırış kırış suratlı yaşlı androide *fabrikaya gel* diyecekti. Sonra, Bay Nomura bu tuhaf ziyaretçiyi herkese açıklamak zorunda kalacaktı! Hah, hah, hah.

Bütün sabah, Jun-chan'la beraber kendi işlerimize doğru dürüst odaklanamamıştık. Sürekli espri yapıyor, "güzel" gelinini iş yerinde, onlarca bölüm çalışanının önünde görmenin Bay Nomura için ne kadar utanç verici olacağını hayal ediyorduk.

Bunu asla unutmayacağını biliyorduk. Kim bilir, diye düşündük, belki işi bırakıp tamamen emekli olurdu. Tamircilerin geri kalanına biraz iş bırakırdı.

Nerede o şans.

Olay öğlen oldu.

Öğlen yemeğinin ortalarında, çalışanların çoğu kendi görev yerlerinde sefer taslarından yemek yiyorlar, sıcak çorbalarını içip sessizce sohbet ediyorlardı. Sonra, android ayaklarını sürüye sürüye bölüm kapılarından içeri girdi. Sallanarak yürüyordu ve üzerinde sabahki cart kırmızı elbise vardı.

Jun ve ben birbirimize gülümserken, bölümde çalışanlar yüksek sesle güldüler, biraz şaşırmışlardı. Hâlâ kendi görev yerinde yemeğini yiyen Bay Nomura sevgilisinin öğlen yemeğinde onu ziyarete geldiğini henüz görmemişti.

"Sen bir dâhisin, Jun-chan," dedim, android tam programlandığı gibi bölümün ortasında ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken.

"İşe yaradığına inanamıyorum," diye sevindi Jun. "Robot eski bir model. Yakından kumandanın robotun bir ana işlevini bozacağından emindim."

"Şimdi, şunu izle," dedim Jun'a.

"Buraya gel, robot şıllık," diye bebeğe emir verdim.

Uysal bir şekilde bana doğru aksayarak yürüdü. Eğildim ve elbisesini tutup kafasının üzerine geçirdim. Bu çılgınca bir şeydi. Onun pürüzsüz, ten rengi plastik kaplamasını görünce herkesin soluğu kesildi. O bir oyuncak bebek gibiydi, anatomik olarak doğru değildi. Çok ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Ama Jun'u gördüm ve sonra o kadar güldüm ki yüzüm kıpkırmızı oldu. Jun'la ikimiz iki büklüm olduk, manyakçasına gülüyorduk. Android olduğu yerde şaşkın bir şekilde tur attı.

Sonra Bay Nomura ayaklarını sürüyerek geldi, ağzının kenarına pirinç taneleri yapışmıştı. Yere bakan gözleri ve eğik kafasıyla bir tarla faresine benziyordu. Bay Nomura doğru yedek parça dolabına giderken neredeyse onu fark etmeden geçiyordu.

Neredeyse ama tamamen değil.

"Mikiko?" dedi, kemirgen yüzünde bir şaşkınlıkla.

"Hollandalı eşin öğlen yemeğinde bize katılmaya karar vermiş," diye bağırdım. Bölüm çalışanları kıs kıs güldüler. Afallayan Bay Nomura'nın ağzı aç pelikanlar gibi açılıp kapanıyordu. Küçük gözleri bir ileri bir geri bakıp duruyordu.

Bay Nomura, Mikiko dediği yaratığa doğru ilerlerken ben geri çekildim. Bir çember çizerek açıldık ve aramızdaki mesafeyi koruduk. Deli olduğu için hiç kimse ne yapacağını bilemezdi. Hiçbirimiz iş yerinde kavga ettiğimiz için mahkemeye verilmek istemiyorduk.

Bay Nomura elbiseyi aşağı indirirken Mikiko'nun uzun kır saçlarını dağıttı. Sonra Bay Nomura bize döndü. Ama hâlâ kimsenin gözlerine bakacak cesareti yoktu. Yamru yumru hale gelmiş

ellerinden birini simsiyah saçlarında dolaştırdı. Söylediği sözler hâlâ aklımdan çıkmıyor.

"Onun bir makine olduğunu biliyorum," dedi. "Ama onu seviyorum. O da beni seviyor."

Bölüm çalışanları tekrar kıkırdadılar. Jun düğün marşını mırıldanmaya başladı. Ama Bay Nomura artık daha fazla galeyana getirilemiyordu. Ufak tefek yaşlı adamın omuzları çöktü. Dönüp uzandı ve küçük, alışkanlık haline gelmiş dokunmalarla Mikiko'nun saçını düzeltti. Parmaklarının ucunda onun omuzlarına uzanıp saçının arka tarafını toparladı.

Android kılı bile kıpırdamadan duruyordu.

Sonra, arası açık yapılmış gözlerinin hafifçe kımıldadığını fark ettim. Onunkinden birkaç santim uzaktaki Bay Nomura'nın yüzüne odaklandı. Bay Nomura onun saçını aşağı doğru okşarken aşağı yukarı sallanıyor, hafifçe nefes alıp veriyordu. Olabilecek en tuhaf şey oldu. Mikiko'nun suratı buruştu, sanki acı çekiyormuş gibi. Öne doğru eğildi, kafasını Bay Nomura'nın omzuna doğru soktu.

Sonra, inanamayan gözlerle Mikiko'nun Bay Nomura'nın yüzünün küçük bir parçasını ısırıp koparmasını izledik.

Yaşlı adam acı bir çığlık attı ve hızla androidden geri çekildi. Bir an için, Bay Nomura'nın yanağının üst bölümünde, tam gözünün altına küçük bir pembe nokta vardı. Ardından, o pembe nokta kanla doldu. Kırmızı bir sel, gözyaşı gibi yüzünden aşağı aktı.

Bırakın tek bir kelime etmeyi, hiç kimse nefes bile almıyordu. Bu olayın karşısında yaşanan şaşkınlığın sınırı yoktu. Artık, biz de nasıl tepki vereceğimizi bilmiyorduk.

Bay Nomura elini yüzüne götürüp nasırlı parmaklarına bulaşan kanı gördü.

"Bunu niçin yaptın?" diye Mikiko'ya sordu, sanki o cevap verebilirmiş gibi.

Android sessizliğini sürdürdü. Onun cılız kolları Bay Nomura'ya doğru uzandı. Manikürlü, teker teker eklemlerle birleştirilmiş parmaklar Bay Nomura'nın nazik boynuna dolandı. O karşı bile koymadı. Tam androidin plastik elleri nefes borusunu sıkmadan önce, Bay Nomura tekrar fısıldadı.

"Kiko, aşkım," dedi. "Niçin?"

Ondan sonra ne gördüğümü anlamadım. Yaşlı kadın android... yüzünü ekşitti. İnce parmaklar Bay Nomura'nın boynuna kenetlendi. Çok sert bir şekilde sıktı ama Mikiko'nun yüzü duygudan çarpılmıştı. Bu inanılmaz bir şeydi, büyüleyiciydi. Gözlerinden yaşlar geliyordu, burnunun ucu kırmızıydı ve saf bir ıstırap hatlarını bozuyordu. Mikiko onun canını yakıyor, ağlıyordu ve Bay Nomura onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Androidlerin gözyaşı kanalları olduğunu bilmiyordum.

Jun bana baktı, dehşet içindeydi.

"Buradan kaçalım," diye bağırdı.

Jun'u gömleğinden yakaladım. "Ne oluyor? Niçin android ona saldırıyor?"

"Arıza," dedi. "Belki - yakından kumanda başka bir emir dizisini başlattı. Başka bir talimatı tetikledi."

Sonra, Jun kaçıp gitti. Beton zemine sürten cılız ayak seslerini duyabiliyordum. Diğer bölüm çalışanları ve ben, ağlayan androidin yaşlı adamı boğmasını sessiz, inanamayan gözlerle izliyorduk.

Androidin kafasının yanma bir yumruk atınca parmaklarımdan biri kırıldı.

Acı sağ yumruğumdan ön koluma doğru şimşek gibi yayılırken çığlık attım. İnsan gibi gözüktüklerinde, robot derisinin altında ne olduğunu unutmak kolaydır. Darbe saçını yüzüne doğru atıp tellerini gözyaşlarına yapıştırdı.

Ama robot Bay Nomura'nın boynunu bırakmadı.

Geriye doğru sendeleyip elime baktım. Suyla dolu bir lastik eldiven gibi şişmeye başlamıştı bile. Android çelimsizdi ama metal ve plastikten yapılmıştı.

"Birileri bir şeyler yapsın!" diye çalışanlara bağırdım. Hiç kimse benimle ilgilenmedi. Ağızları bir karış açıktı moronların. Elimi tekrar esnettim ve korkunç, zonklayan bir acının vücudumu kaplamasıyla ensem buz gibi oldu. Hâlâ hiç kimse harekete geçmemişti.

Bay Nomura dizlerinin üzerine çöktü, parmakları nazikçe Mikiko'nun ön kollarını kavradı, kollarını tuttu ve çabalamadı. Gırtlağı çökerken, o sadece androide bakıyordu. Akan kan yanağından aşağı fark edilmeden ilerliyor, köprücük kemiğinin üstündeki çukurda birikiyordu. Mikiko'nun gözleri onunkilere kilitlenmişti, yüzünün ıstırap maskesinin altında sabit ve belirgindi. Bay Nomura'nın gözleri de küçük yuvarlak gözlüğünün altında onunki kadar belirgindi ve pırıl pırıl parlıyordu.

O eşek şakasını asla yapmamalıydım.

Sonra, Jun döndü, elinde bir çift defibrilatör pedi vardı. Koşarak androidin yanına gitti ve onları kafasının iki yanma bastırdı. Sert bir tokadın yankısı bütün fabrikayı kapladı.

Mikiko'nun gözleri asla Bay Nomura'dan ayrılmıyordu.

Bay Nomura'nın ağzının etrafında köpüklü bir salya parıltısı belirdi. Gözleri kaydı ve bilincini kaybetti. Jun bir başparmak fiskesiyle, defibrilatörü çalıştırdı. Bir şok dalgası androidin kafasına atlayıp Mikiko'nun işi bitti. Android yere düşüp Bay Nomura'yla yüz yüze kaldı. Onun gözleri açıktı ama görmüyordu. Bay Nomura'nın gözleri kapalı ve yaşlar içindeydi.

İkisi de nefes almıyordu.

Bay Nomura'ya yaptıklarımızdan dolayı gerçekten üzgündüm. O android yaşlı bir adama saldırdı diye üzgün değilim -- herkes öyle zayıf bir makineye karşı koymalıdır, yaşlı bir adam bile. Üz-

günüm çünkü o karşı koymayı *seçmedi*. Bay Nomura'nın o plastik parçasına derin bir şekilde âşık olduğunu anladım.

Diz çöktüm ve elimdeki acıyı umursamayıp androidin narin pembe parmaklarını Bay Nomura'nın boynundan çözdüm. Yaşlı adamı sırtüstü çevirdim, göğsüne masaj yaparken adını seslendim. Sol elimin tabanıyla yaşlı adamın göğüs kemiğine hızlı ve güçlü küçük hareketlerle bastırdım. İyileşmesi için atalarıma dualar ettim. Yaptığımdan dolayı kendimden çok utanıyordum.

Sonra, Bay Nomura derin, kesik bir nefes aldı. Doğrulup oturdum ve yaralı elimi kucağımda tutarak onu izledim. Göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Bay Nomura doğrulup oturdu ve allak bullak bir şekilde etrafa bakındı. Ağzını silip gözlüğünü taktı.

Ve ilk kez Bay Nomura'nın gözlerine bakamayan kişilerin biz olduğunu anladık.

"Özür dilerim," dedim yaşlı adama. "Böyle olmasını istememiştim."

Bay Nomura beni görmezden geldi. O Mikiko'ya bakıyordu, yüzü bembeyaz olmuştu. Android yere çökmüş yatıyordu, kırmızı elbisesi lekelenmiş ve kirlenmişti.

Jun padleri bıraktı ve takırdayarak yere düştüler.

"Lütfen, beni affet, Nomura-san," diye fısıldadı Jun, kafasını eğip. "Yaptığım şeyin bir mazereti yok." Çömeldi ve Mikiko'nun cebindeki yakından kumandayı aldı. Sonra Jun ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan çekip gitti. Diğer çalışanların çoğu çoktan kendi çalışma yerlerine dönmüşlerdi bile. Diğerleri de artık gidiyordu.

Öğle yemeği bitmişti.

Sadece ben ve Bay Nomura kalmıştık. Sevgilisi karşısında, temizce silinmiş, beton zeminde yatıyordu. Bay Nomura uzanıp onun alnını okşamaya başladı. Plastik yüzünün bir yanı kararmıştı. Sağ gözünün cam lensleri kırılmıştı.

Bay Nomura onun yanına gitti. Başını kucağına aldı, işaret parmağıyla dudaklarına dokundu. Elinin nazik, tanıdık hareketinde yılların etkileşimini gördüm. Bu ikisinin nasıl tanıştıklarını merak ettim. Beraber ne zorluklardan geçmişlerdi acaba?

Bu aşk. Bunu anlayamıyorum. Böylesini hiç görmemiştim. Bay Nomura bu manken yaratığın getirdiği çayı içerek, o klostrofobik dairede kaç yıl geçirmişti? Android niçin bu kadar yaşlıydı? O birisine benzemesi için mi yapılmıştı ve eğer öyleyse, hangi ölü kadının yüzünü ona takmışlardı?

Ufak tefek yaşlı adam ileri geri sallanıyor, saçlarını okşayarak Mikiko'nun yüzünü açıyordu. Androidin kafasının erimiş yanını hissettiğinde feryat etti. Kafasını kaldırıp bana bakmıyordu, bakmayacaktı. Yanaklarından aşağı akan yaşlar oradaki kanla karışıyordu. Ondan tekrar beni affetmesini istediğimde hiçbir tepki veremedi. Gözleri kucağında nazikçe tuttuğu o şeyin boş bakışlı, rimel topaklı kameralarına odaklanmıştı.

En sonunda oradan uzaklaştım. İçimde çok kötü bir his birikiyordu. Kafamda birçok soru vardı. Birçok pişmanlık. Hepsinden de önemlisi, bu dünyanın ve onun içindekilerin verdiği üzüntüye karşı savaşabilmek için verdiği çaba her neyse, keşke o konuda onu rahatsız etmeseydim.

Giderken Bay Nomura'nın androidle konuşmasını duyabiliyordum.

"Her şey yoluna girecek, Kiko," dedi. "Seni affediyorum, Kiko. Seni affediyorum. Seni tamir edeceğim. Seni kurtaracağım. Seni seviyorum, prensesim. Seni seviyorum. Seni seviyorum, kraliçem."

Başımı iki yana salladım ve işime geri döndüm.

Geriye dönüp bakıldığında kendi neslinin en büyük teknik zekâlarından biri olarak kabul edilen Takeo Nomura sevgili Mikiko'sunun ona niçin saldırdığını bulmak için hemen işe koyuldu. Yaşlı bekârın sonraki üç yılda keşfettiği şey Yeni Savaş'ın gelişmesini kayda değer şekilde ve insan-makine tarihinin gidişini geri dönülmez bir biçimde etkiledi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

4. KALPLER VE ZİHİNLER

"GVU Bir, ben Uzman Paul Blanton. Dur ve hemen kendini devre dışı bırak. Emre hemen itaat et!"
UZM. PAUL BLANTON

ÖNCÜ VİRÜS + ÜÇ AY

Bu kayıt, yurt dışındaki bir Amerikalı robotu içeren aşırı tüyler ürpertici bir olayın arkasından yapılan, bir kongre soruşturması sırasında alınmıştı. Washington D.C. ile Afganistan'ın Kabil bölgesi arasında olduğu varsayılan güvenli video konferans baştan sona Archos tarafından kaydedilmişti. Burada sorgulanan askerin Oklahoma'daki Polis Memuru Blanton'ın oğlu olmasının hiç de tesadüfi olmadığını düşünüyorum. Bu iki kişi de savaşta önemli roller oynayacaklardı.
—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

(TOKMAK SESİ)

Bu kapalı soruşturmayı açıyorum. Ben milletvekili Laura Perez, Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi Silahlı Kuvvetler Komitesi'nin kıdemli üyesiyim ve bu toplantıya başkanlık edeceğim. Bu sabah, komitemiz bütün silahlı kuvvetlere dallanıp budaklanabilecek

bir araştırmaya başlıyor. Genelde GVU ünitesi olarak bilinen bir Amerikan güvenlik ve uzlaşma robotu, Afganistan Kabil'de devriye gezerken insanları öldürmekle suçlanıyor.

Bu komite araştırmasının amacı bu saldırının, olaya karışan askeri birlikler ve bireyler tarafından öngörülüp görülemeyeceğine ya da önlenip önlenemeyeceğine karar vermektir.

Yanımızdaki Uzman Paul Blanton, bozuk güvenlik ve uzlaşma robotunun eylemlerini denetlemekten sorumlu olan askerdir. Uzman Blanton, sizden GVU ünitesiyle ilgili görevinizi tanımlamanızı ve vuku bulan olaylar hakkındaki beyanınızı isteyeceğim.

Bu makine tarafından işlenen bu korkunç eylem Amerika Birleşik Devletleri'nin yurt dışındaki imajını bozdu. Burada tek bir nedenden dolayı bulunduğumuzu unutmamanızı rica ediyoruz: bu da bu olayın tekrarlanmasını engelleyebileceğimiz bütün bulguları ortaya çıkarmaktır.

Anladınız mı, Paul Blanton?

Evet, efendim.

Bize geçmişinizi anlatarak başlayın. Görevleriniz nelerdir?

Resmi görev unvanım "kültürel irtibat subayı"dır. Ama temelde bir robot kovboyuyum. Ana görevim, bir taraftan yerel ulusal otoritelerle açık bir iletişim sürdürürken kendi GVU ünitelerimin operasyonunu denetlemektir. Tıpkı o robot gibi, ben de Dari biliyorum. Robottan farklı olarak, geleneksel Afgan kıyafetleri giymem, yerel sivil halkla arkadaş olmam ya da Mekke'ye dönüp namaz kılmam beklenmiyor.

GVU'lar Foster-Grumman şirketi tarafından geliştirilmiş ve Birleşik Devletler Ordusu tarafından konuşlandırılmış güvenlik ve

uzlaşma robotlarıdır. Çeşitli türleri vardır. 611 Hoplite[3] normalde ilerleyen askerlere ikmal yapar. Görevi basit seviyede gözcülüktür. Bir 902 Hakem diğer robotları izler. Bir tür komutandır. Benim GVU'm, 333 Gardiyan bilgi toplama, mayın ya da el yapımı patlayıcıları zararsız hale getirmek için tasarlandı. Günlük olarak bakıldığında benim GVU'mun işi Kabil'in birkaç kilometrekaresini yaya devriye gezmek, sivil halkın sorunlarıyla ilgilenmek, mücahitleri tanımlamak için retina taraması yapmak ve yerel polis için şüphelileri gözaltına almaktır.

Müsaade ederseniz, bir konunun üzerinde durmak istiyorum. Bir GVU'nun ana hedefi, isyancı onu kandırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, masum bir Afgan sivilini asla ve asla incitmemektir.

Ve şunu kesinlikle bilin, hanımefendi, bu insanlar düzenbazdırlar.

Ünitenin, olaya kadarki performansını tanımlayabilir misiniz?

Evet, hanımefendi. GVU Bir, yaklaşık bir yıl önce bir sandık içinde geldi. O GVU ünitesi insan gibi yapılmıştır. Yaklaşık bir buçuk metre boyundadır, gördüğünüz bütün hedefler gibi metalik ve parlaktır. Ama onu çamura bulamamız ve Afganistan'la düzgün bir şekilde tanıştırmamız beş dakikamızı aldı. Ordu, yanında kıyafet ya da teçhizat yollamamıştı, bu yüzden ona giymesi için etraftan bir erkek kıyafeti ve bir çift postal bulduk. Sonra da elimizde fazla olan bütün Afgan polis teçhizatını ekledik. Bizim eski teçhizatları kullanamıyorduk çünkü bizim gibi -bir asker gibi- gözükmemesi lazımdı.

Gâvur cübbesinin altında kurşungeçirmez bir -ya da belki de iki, hatırlayamıyorum- yelek olduğu için övünüyordu. Ne kadar çok kıyafet giyerse o kadar iyiydi. Ona her şeyi giydiriyorduk: cüb-

3 Eski Yunan'da piyade. (ç. n.)

beler, atkılar, tişörtler. Hatta *Snoopy* çorapları giyiyordu. Doğru söylüyorum.

İlk bakışta GVU tıpkı yerel siviller gibi görünüyordu. Hatta onlar gibi kokuyordu. GVU'da askeriyeye yakın görünen tek şey onun kafasına taktığımız, oynak, gök mavisi polis miğferiydi. Gözlerini korumak için uydurma bir plastik cam maskesi vardı. Bunun olması gerekiyordu çünkü lanet olası veletler kameralarını spreylerle boyayıp duruyorlardı. Sanırım bir süre sonra, bu onlar için bir oyun haline gelmişti. Bu yüzden o büyük, şapşal miğferi taktık...

Zarar gören şey bir askeri donanım. Niçin makine kendisini korumadı? Karşı koymadı?

Kameralar ucuz, hanımefendi. Hem, Gâvur yukarıdaki Raptor dronlarından kendini izleyebilirdi. Ya da gerçek zamanlı uydu görüntüsü kullanabilirdi. Ya da ikisini de. En önemli ve pahalı sensörlerin –mıknatıs ölçerler, eylemsizlik ünitesi, anteni ve frekans bozucusu- hepsi koruyucu kaplamasının içindeydi. Ve GVU bir tank gibi yapılmıştı.

Olaydan önceki bir sene boyunca, bu makine hiç zarar gördü mü ve değiştirildi mi?

GVU Bir mi? Asla. Ama havaya uçtuğu olurdu. Eskiden böyle şeyler her zaman yaşanırdı, hanımefendi ama tamirhanedeki adamlar tam amına koduğumun manyaklarıdır. Özür dilerim, hanımefendi.

Araştırmalar gösteriyor ki bir olaydan sonra *aynı* GVU'yu tekrar ne kadar hızlı sokağa çıkarırsak, düşmanın morali o kadar çok bozuluyor ve ilerideki bozma olayları azalıyor.

Bu nedenle GVU sürekli olarak kendini yedekler. GVU Bir, bombayla parçalanmış olsa bile, biz geride kalan, bulabildiğimiz bütün kıyafet ve parçaları alıp yedek ünitenin üzerine takar ve onu tekrar dışarı yollarız. "Yeni" robot aynı yüzleri hatırlayacak, aynı insanları selamlayacak, aynı rotada yürüyecek, Kuran'dan aynı ayetleri aktaracaktı. Neredeyse "eski" robotun tam manasıyla bildiklerini bilecekti.

Araştırmalar, bunun moral bozucu olduğunu söylüyor.

Ek olarak, kötü adamlar onu havaya uçurmaya kalktıklarında genelde ikincil zararlar vardır. Bana inanın ki yerel halk, salak bir robot sadece bir ikindi vakti ortadan kaybolacak diye arkadaşları ve ailelerinin havaya uçurulmasını hiç anlayışla karşılamaz. Peki, o robot mu? *Zararsızdır.* GVU'nun hiç kimsenin canını yakma izni yoktur. Bu yüzden bir patlama bir sivili yaralarsa, şey, bildiğiniz gibi, bu işi yerel molla çözer. Ve bu yakın vadede tekrar olmaz.

Bu tıpkı ters gerilla savaşı gibidir.

Anlamadığım şey. Niçin isyancılar üniteyi kaçırmıyorlar? Ve çöle gömmüyorlar?

Bu bir kez oldu. İşindeki ikinci haftada bazı zontalar GVU Bir'i kurşun yağmuruna tutup sonra bir SUV'un arkasına attılar. Mermiler sadece onun giysilerini parçalamıştı. Kaplamasında birkaç çökük vardı ama önemli bir hasarı yoktu. Karşılık vermediği için o herifler bozulduğunu sanmışlardı.

İşte onların hatası bu olmuştu, hanımefendi.

Bir Raptor dronu GVU rotasından çıktıktan birkaç saniye sonra olaya kilitlendi. SUV'daki adamlar güvenli bir yere ulaşmadan önce çölde yaklaşık iki saat gittiler.

Daha doğrusu, orasının güvenli olduğunu sanıyorlardı.

Raptorlar komutadan Brimstone füzeleri atma izni istemeden önce isyancıların araçtan uzaklaşmasını beklediler. Güvenli yerdeki herkes yandıktan ve Raptorlar arka kapıdan sıvışanları iki kez kontrol ettikten sonra bizim GVU Bir, aracın ön koltuğuna geçti ve onu kullanarak üsse geldi.

GVU toplamda sadece sekiz saat kaybolmuştu.

Araç kullanabilir mi?

O bir askerî insansı tasarım, hanımefendi. Eski DARPA dış iskelet programlarından geliştirildi. Bu üniteler insan gibi hareket ederler. Dengelidirler, yürürler, koşarlar, düşerler, artık her neyse yaparlar. Alet tutabilir, işaret dili konuşabilir, Heimlich manevrası yapabilir, araç kullanabilir ya da orada durup biranızı tutabilirler. GVU Bir'in yapamadığı tek şey veletlerin ona yapıştırdığı o lanet olası çıkartmaları sökebilmekti.

GVU ne olursa olsun karşı koymaz. Ona bu emir verilmiştir. Bacakları mayınlarla kopmuştu. Her iki haftada bir vurulurdu. Yerel halk onu kaçırmış, bir binadan aşağı itmiş, ona kayalar atmış, kriket sopalarıyla vurmuş, parmaklarını birbirlerine yapıştırmış, bir arabanın arkasında çekmiş, boyalarla kör etmiş ve üzerine asit dökmüştü.

Yaklaşık bir ay, yanından geçen herkes ona tükürmüştü. GVU'nun umurunda bile değildi. GVU'ya bulaşırsanız, sadece retinanızı kaydeder ve sizi listeye eklerdi. İsyancılar her şeyi denemişlerdi ama yapabildikleri tek şey GVU'nun kıyafetini mahvetmekti. Ve sonuçta bunu yaptıkları için kendilerini fişlenmiş bulmuşlardı.

GVU acayip güçlü ve bir tavşan kadar uysal bir makinedir. Hiç kimsenın canını yakamaz. İşte bu yüzden işe yarıyor.

Daha doğrusu *yarıyordu.*

Özür dilerim ama bu hiç de benim bildiğim orduya benzemiyor. Bize savaşmayan insansı robot askerlerimizin olduğunu mu söylüyorsunuz?

Genel halk ve düşmanımız arasında bir fark yok. Aynı insanlar. Bir gün kebap satan adam, ertesi gün el yapımı bir bombayı gömer. Düşmanlarımızın istediği tek şey birkaç Amerikan askeri öldürmektir. Sonra da seçmenlerin bizi oradan çekmesini umarlar.

Bizim askerlerimiz sadece ara sıra şehirde fırtına gibi eserler. Her zaman bir görev ve hedefleri vardır. Hiç görmediğiniz bir Amerikan askerini öldürmek çok zordur.

Onun yerine, uygun olan tek hedef GVU robotlardır. Onlar Birleşik Devletler cephaneliğindeki savaşmayan, iki ayaklı tek robotlardır. Demek istediğim, adam öldürmek uzmanlık gerektiren bir meslektir. Adam öldürmek yürüyen mayınlar, seyyar silah platformları, pilotsuz uçaklar, gibi şeyler içindir. İnsansılar bu konuda iyi değillerdir. GVU'lar *iletişim kurmak* için tasarlanmışlardır. Bildiğiniz gibi, insanların en iyi yaptığı şey budur. Biz sosyalleşiriz.

İşte bu yüzden GVU Bir asla hiç kimseyi incitmez. Bu onun görevidir. O güven yaratmaya çalışır. O dili konuşur, oranın kıyafetlerini giyer, dualarını ezberden okur - piyadenin öğrenmeyeceği ya da öğrenemeyeceği bütün o zırvaları. Bir süre sonra insanlar ona tükürmeyi kestiler. O geldiğinde umursamayı bıraktılar. Hatta insanlar ondan hoşlanabilirlerdi çünkü o elini rüşvet için uzatmayan polisti. Bazı günler GVU'nun ayakları neredeyse hiç yere değmezdi çünkü bütün şehri bedava taksiyle dolaşırdı. İnsanlar onun yanlarında olmasını isterdi, uğur getirirmiş gibi.

Ama bütün bu sosyal mühendislik uysal bir nöbetçinin sokaklarda dolaşması, her zaman gözlemesi ve hatırlamasından oluşan

güven olmadan işe yaramazdı. Bu zaman alır ama o güveni oluşturmanız gerekir.

Ve işte bu yüzden isyancılar güvene saldırırlar.

Bu da bizi olaya getiriyor...

Peki, tamam. Söylediğim gibi, GVU savaşmaz. Tabancası, hatta bıçağı bile yoktur ama GVU Bir sizi gözaltına almaya karar verirse metal parmakları bütün kelepçelerden daha güçlüdür. Ve isyancılar bunu bilirler. İşte bu yüzden her zaman ona birisini yaralatmaya çalışırlar. Büyük ihtimalle yaklaşık iki haftada bir onu bozmak için arkasından işler çevirirler. Ama bunu hiç başaramadılar. Hiç.

Göründüğü kadarıyla bu kez başarmışlar.

Şey, izin verirseniz o konuya geleyim.

Normalde ben şehre gitmem. GVU birkaç günde bir üsse yeşil bölgeden yürüyerek gelir ve biz onu tamir ederdik. Ben silahlı timlerle şehre inerim ama asla ciddi destek almadan inmem. İnsan destekten bahsediyorum.

GVU'lar kız gibidir ama askerlerimiz, sanırım, şey, dehşet vericidir. Halk çabucak sadece insanların tetik çektiğini anladı ve doğru söylemek gerekirse, robotlarla kıyaslandığında bizim ne yapacağımız belli olmazdı. Yerel halk üç boyutlu video oyunlarla büyümüş, elinde yarı otomatik bir makineli tüfek bulunan, on dokuz yaşındaki bir çocuk yerine katı davranış kuralları olan bir robotu tercih eder.

Bana göre mantıklı.

Her neyse, o gün sıra dışı bir gündü. GVU Bir'le telsiz bağlantısı kesilmişti. Raptorlar onun son bilinen pozisyonuna odaklandık-

larında, şehrin meskûn bir bölgesindeki bir kavşakta duruyordu, ne kımıldıyor ne de iletişim kuruyordu.

Bu benim işimin en tehlikeli bölümüdür: kurtarma ve tamir.

Buna ne neden oldu?

Bunu ben de merak ediyorum.

İlk adımım GVU Bir'in son yayınını gözden geçirmek oldu. Standart gözleme tavrına benzeyen bir şey saptadım. Gâvur'un gözlerinden, o kavşakta durduğunu, kıvrıla kıvrıla ilerleyen arabaların düzenli akışım izlediğini, yayaların ve sürücülerin retinalarını taradığını gördüm.

Bu veri biraz komikti çünkü Gâvur bütün durumu fiziksel olarak görüyordu. Arabaların ne kadar hızlı ve güçle gittiği gibi dipnotlar vardı.

Ama diyagnostik olarak, iyi çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonra kötü adam ortaya çıktı.

Kötü adam?

Retinası, bilinen bir isyancınınkine uyuyordu. Çok da değerli bir hedefti. SUP -Standart Uygulama Prosedürü- sadece son bilinen noktayı listelemesi yerine, Gâvur'a yakalama ve gözaltına alma emri verdi. Ama o adam bunun olacağını çok iyi biliyordu. Gâvur'u kandırıp caddenin karşısına geçirtmeye ve onu bir araba tarafından ezdirmeye çalışıyordu. GVU güçlüdür. Eğer bir araba ona çarpsa, bir yangın musluğuna çarpmış gibi olur.

Ama GVU ona kanmadı. Kımıldarsa arabaları tehlikeye sokacağını biliyordu. Harekete geçemeyeceği için duruyordu.

İsyancıyı gördüğüne dair bir belirti bile vermiyordu. Belli ki isyancı GVU'nun daha fazla motivasyon istediğini düşündü.

Sonra bir baktım, ekran bozulmuş ve sistem yeniden yüklenmeye başlamıştı. Büyük bir gri yığın görüş alanından hızla geçti. Olanı anlamam bir saniye sürdü ama birisi Gâvur'un üstüne bir briket atmıştı. Bu hiç de alışılmamış bir şey değildi. Minimum zarar. Ama bir noktada, yeniden yükleme sırasında GVU iletişimi durdurdu. Sanki şaşırmış gibi orada duruyordu.

İşte o zaman gidip onu almamız gerektiğini anladım.

Hemen dört kişilik bir timi araca bindirdim. Durum tamamen berbat görünüyordu. Bu bir pusuydu. İsyancılar donanımımızı almak için bizim geleceğimizi biliyorlardı ve büyük ihtimalle çoktan hazırlıklarını yapmışlardı. Ama yerel polis bozuk robotlarla uğraşmazdı. Bu benim kulvarıma giriyordu.

Daha da kötüsü, Raptorlar yakındaki çatılarda ya da ara sokaklarda hiçbir hedef tanımlayamamıştı. Bu, orada AK-47'li bir yığın isyancı yok manasına gelmiyordu; sadece nerede olduklarını bilmiyoruz manasına geliyordu.

Siz bu olayın sadece kafasına sert bir şeyin çarpması yüzünden mi olduğunu söylüyorsunuz? Bu makine düzenli olarak fiziksel zarar gördü ama yine de bu daha önce hiç olmadı. Niçin o zaman oldu?

Haklısınız. Kafaya gelen bir darbe buna neden olmadı. Benim görüşüme göre, neden yeniden yüklemeydi. Sanki robot uykudan uyanmış ve artık emir almamaya karar vermiş gibiydi. Bu davranışı daha önce hiç görmemiştik. Birisinin onun talimatlarını tekrar yazması, ona itaatsizlik yaptırması neredeyse imkânsızdı.

Gerçekten mi? Bir isyancı, makineyi hackleyemez miydi? Bunun nedeni o olamaz mıydı?

Hayır, sanmıyorum. GVU'nun son ayına ait aktivitelerini gözden geçirdim, ana tanımlayıcı bilgisayar dışında başka hiçbir şeye bağlanmamıştı. Başka hiç kimsenin onunla fiziki olarak oynama durumu olmamıştı. Üstelik onu nasıl hackleyeceğinizi bulabilmiş olsanız bile, bunu kesinlikle yüz yüze yapmanız gerekiyordu. GVU'nun telsizi, böyle durumları engellemek için, programlarını devre dışı bırakmak için kullanılamazdı.

Ve ondan sonra olanlara bakarak, hacklendiğini hiç sanmıyorum; en azından o herifler tarafından.

Anladığınız gibi, isyancıların Gâvur'la işleri bitmemişti. O tuğlayı kafasına, dikkatini çekmek için atmışlardı. Ama o hâlâ orada dikilip duruyordu. Böylece, birkaç dakika sonra, daha cüretkârlaştılar.

Bir sonraki saldırıyı insansız hava aracı çekimlerinden, zırhlı personel taşıyıcıyla giderken seyyar video ekranından izledim. Yanımda üç asker daha vardı. Hızla ilerliyorduk. Bu iyi bir şeydi çünkü izlediklerime inanamıyordum.

Yüzü siyah kumaşla kapalı ve ayna gözlüklü bir adam köşenin arkasındaki evlerden birinden çıktı. Bir elinde yansıtıcı bir bantla sarılmış, askısı boşta bir AK-47 vardı. Adamı gören bütün yayalar bölgeyi terk ettiler. Yukarıdan, sivil halkın farklı yönlere doğru aktıklarını gördüm. Silahlı adamın aklında kesinlikle cinayet vardı; yarı yolda durup GVU Bir'e yaylım ateş açtı.

Bu en sonunda GVU'nun dikkatini çekti.

Hiç tereddüt etmeden, GVU bir elektrik direğinin üzerindeki düz metal tabelayı kopardı. Yüzünün önüne tuttu ve adama doğru yürüdü. Bu garip bir hareketti. Daha önce hiç görmemiştim.

Silahlı adam tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Tekrar açtığı yaylım ateşi tabeladan sekti. Sonra kaçmaya kalktı ama tökezledi. GVU tabelayı bıraktı ve adamı gömleğinden yakaladı. Diğer elini yumruk yaptı.

Tek bir yumruk attı.

Adam yüzü çökmüş şekilde -sanki ezilmiş bir Cadılar Bayramı maskesi giyiyormuş gibi- yere yıkıldı. Çok dehşet vericiydi.

İşte o zaman bizim ZPT'nin ortaya çıktığını yukarıdan gelen görüntüde gördüm. Kurşungeçirmez camdan baktığımda Gâvur'un yerdeki adamın silahının yanında durduğunu gördüm.

Bir an için hiçbirimizin çıtı bile çıkmadı, dördümüz de ZPT'nin camlarından dışarı bakıyorduk. Sonra GVU Bir, *yerdeki adamın silahını aldı.*

Robot yana döndü ve profilini açıkça gördüm: sağ eliyle kabzasını kavradı ve soluyla, avucunu kullanarak şarjörü güvenli bir şekilde taktı, sonra mermiyi namluya sürmek için sürgüyü çekti.

Bunu yapmayı ona öğretmemiştik. Öğretmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Bu prosedürü bizi izleyerek kendi kendine öğrenmiş olmalıydı.

Artık cadde boşalmıştı. GVU Bir, üstünde hâlâ o şapşal miğfer olan kafasını kaldırdı. Suratını sağa sola çevirip caddeyi baştan aşağı taradı. Kimse yoktu. Sonra, GVU caddenin ortasına yürüdü ve pencereleri taramaya başladı.

O anda askerler ile ben şoku atlatmıştık.

Parti zamanı gelmişti.

Silahlarımız ateşe hazır bir şekilde ZPT'den dışarı döküldük. Zırhlı aracın arkasında savunma pozisyonu aldık. Adamlar önce bana baktılar, bu yüzden Gâvur'a bağırarak emir verdim: "GVU Bir, ben Uzman Paul Blanton. Dur ve hemen kendini devre dışı bırak. Emre hemen itaat et!"

GVU Bir, beni umursamadı.

Sonra bir araba köşeyi döndü. Cadde boş ve sessizdi. O şirin beyaz araba bize doğru geldi. GVU arabanın geldiği yöne döndü ve tetiğe bastı. Tek bir yaylım ateşi ön camı kırdı ve *bam* - şoför kanlar içinde direksiyonun üstüne yığıldı.

Adam daha ona kimin ateş ettiğini bile bilmiyordu. Demek istediğim, bu robot Afganlı kıyafeti giyiyordu, kalçasında sallanan bir AK-47'yle caddede duruyordu.

Araba boş caddede ilerledi ve bir binanın yanına çarptı.

İşte o anda, GVU Bir'e ateş açtık.

Silahlarımızı o makinenin üzerine *boşalttık*. Mermiler onu döverken, cübbesi, şalı ve GDTY'si -şey, geliştirilmiş dış taktik yeleği- sanki rüzgârda uçuşuyordu. Bu basit, neredeyse sıkıcıydı. Robot tepki vermiyordu. Ne çığlık atıyor ne küfrediyor ne kaçıyordu. Sadece arka arkaya gelen mermilerin, Kevlar'ın tabakalarını ve donuk metalin etrafını saran seramik kaplamasını lime lime ederken çıkan takırtıları vardı. Sanki bir korkuluğa ateş ediyorduk.

Sonra GVU yavaşça ve akıcı bir şekilde döndü, tüfek bir yılan gibi hazırdı. Ateş etmeye başladı, teker teker. Makine o kadar güçlüydü ki tüfek geri bile tepmiyordu. Bir santim bile. GVU tekrar tekrar, mekanik bir şekilde ve mükemmel isabetle ateş etti.

Nişan al, tetiği çek, bam. Nişan al, tetiği çek, bam.

Miğferim kafamdan fırladı. Sanki yüzüme bir at çifte atmıştı. ZPT'nin arkasına geçip kıçımın üstüne çöktüm. Alnıma dokunduğumda, elime bir şey bulaşmadı. Mermi miğferimi kafamdan fırlatmıştı ama beni ıskalamıştı.

Soluklanıp gözlerimi odaklamaya çalıştım. Öyle çömeldiğim için bacaklarıma kramp girdi ve geriye doğru düşerken diğer elimi geriye attım. İşte o anda bir şeylerin çok kötü gittiğini fark ettim.

Yerden kaldırdığım elim ıslak ve ılıktı. Baktığımda ne gördüğümü anlamadım.

Avucum kanla kaplıydı.

Benimki değil, başka birinin kanıyla. Etrafıma bakındım ve ZPT'de görev yapmak için seçilen askerlerin hepsinin ölmüş olduğunu gördüm. GVU sadece birkaç kez ateş etmişti ama her mermisi on ikiden vurmuştu. Üç asker toprağın üstüne sırtüstü yayılmıştı, hepsinin de yüzlerinde bir yerde küçük bir delik vardı, kafalarının arkaları yoktu.

Onların yüzlerini unutamıyorum. Ne kadar da şaşkın bakıyorlardı.

Bir şekilde uzaktan da olsa, orada tek başıma ve kötü bir durumda olduğumu anladım.

Ve o AK-47 tekrar ateş ediyordu, teker teker. GVU ünitesinin yerini tam olarak saptamak için ZPT'nin şasesinin altından baktım. O orospu çocuğu hâlâ caddenin ortasında ayakta duruyordu, Western stili. Plastik, kumaş ve Kevlar parçaları etrafına saçılmıştı.

Pencerelerden bakan sivillere ateş ettiğini fark ettim. Kulaklık telsizim cazırdadı: Destek asker geliyordu. Raptorlar durumu izliyordu. Bu durumda bile, her atışta geri çekiliyordum çünkü artık her atışın bir insanın ölümüne neden olduğunu biliyordum. Yoksa GVU tetiği çekmiyordu.

Sonra önemli bir şey fark ettim. AK-47 oradaki en hassas makineydi. En önemli hedefti. Parmaklarım titreyerek tüfeğimin dürbününü kaldırdım ve seriye aldım. Normalde bu boşa cephane harcamaktır ama o silahı parçalamam gerekiyordu ve ikinci bir şansım olacağını hiç sanmıyordum. Çok dikkatli bir şekilde namluyu ZPT'nin yanından çıkardım.

Beni görmüyordu.

Nişan aldım, nefesimi tuttum ve tetiği çektim.

Üç mermi, AK-47'yi GVU'nun elinden bir metal ve tahta serpintisi olarak dağıttı. Makine bir zamanlar tüfeğin olduğu ellerine baktı, bunu bir saniyede algıladı. Silahsız GVU bir arka sokağa doğru hantal hantal ilerledi.

Ama ben ona nişan almıştım bile. Sonraki birkaç atışım diz eklemlerine oldu. Kevlar'ın bel bölgesinden aşağıda pek olmadığını biliyordum. Bacak arası muhafazasının bir makine için faydası yoktu ama her neyse. GVU'ları birçok kez tekrar yeniden kurmuştum ve bütün zayıf noktalarını biliyordum.

Daha önce söylediğim gibi, iki bacaklı üniteler savaşta pek bir boka yaramazlar.

GVU yüzüstü düştü, bacakları parçalandı. Ben siper aldığım yerden çıkıp ona doğru yürüdüm. O şey kendini çevirdi, acı verecek kadar yavaş bir şekilde. Doğrulup oturdu.

Sonra gerisin geri o arka sokağa doğru kendini çekmeye başladı, bütün bu süre zarfında da beni izliyordu.

Sonra sirenleri duydum. İnsanlar caddeye çıkıyor, Darice fısıldaşıyordu. GVU Bir geri geri gidiyordu, her seferinde bir yalpa.

Bu noktada her şeyin kontrol altında olduğunu düşündüm.

Bu yanlış bir tahmindi.

Bundan sonra olan teknik olarak benim hatam. Ama ben bir piyade değilim, tamam mı? Hiç öyleymişim gibi davranmadım. Ben bir kültürel irtibat subayıyım. Benim işim çenemi konuşturmak, çarpışmaya girmek değil. Tellerin dışına çok nadir çıkarım.

Anlaşıldı. Sonra ne oldu?

Tamam, şimdi bakalım. Güneşin arkamda olduğunu biliyordum çünkü caddede gölgemi görebiliyordum. Önümde uzanıyordu, siyah ve uzundu ve GVU Bir'in vurulmuş bacaklarından birini

kaplıyordu. Makine kendini çekip sırtını bir binanın duvarına yaslamıştı. Gidebilecek hiçbir yeri yoktu.

En sonunda kafam güneşi kesti ve gölgem GVU Bir'in yüzünü kapadı. Makinenin hâlâ beni izlediğini görebiliyordum. Hareket etmeyi kesmişti. Sadece, şey, hiç kımıldamıyordu. Tüfeğimi kaldırıp ona doğrulttum. İnsanlar arkamda, ikimizin de çevresinde toplanıyordu. *İşte bu kadar*, diye düşündüm. Bu iş bitti.

Destek için telsizi kullanmam gerekiyordu. Göründüğü kadarıyla, ne olduğunu anlamak için GVU'yu üsse götürüp sistem kontrolünden geçirmemiz gerekiyordu. Sol elimi tüfeğimin kundağından çektim ve kulaklığıma uzandım. Tam o anda GVU Bir üzerime sıçradı. Bir elimle tetiği çektim ve binanın yanına üç el ateş ettim.

Her şey çok çabuk olmuştu.

Sadece plastik yüz siperliği çatlamış, gök mavisi polis miğferini yerde gördüğümü hatırlıyorum. Bir kase gibi dönüyordu. GVU Bir daha önce olduğu yere düşmüş, binanın duvarına sırtını dayamış oturuyordu.

Ardından tabancamın kılıfını yokladım.

Boştu.

O robot silahınızı mı aldı?

O bir insan değil, hanımefendi. O insana benziyor. Ama onu vurdum. Bir insan için bu yeterli olurdu. Ama ben daha gözümü bile kırpmadan bu robot tabancamı aldı.

GVU Bir orada oturmuş, sırtı duvara yaslı, bana bakıyordu. Kımıldamadan durdum. Etrafta kaçışan halk büyük bir panik içindeydi. Bunun önemi yoktu. Ben kaçamıyordum. Eğer GVU beni öldürmek isteseydi, öldürecekti. Bir tahtası eksik bir makineye asla o kadar yaklaşmamam gerekiyordu.

Ne oldu?

GVU Bir sağ eliyle tabancayı kaldırdı. Sol eliyle sürgüyü çekip hazneye bir mermi sürdü. Sonra, gözlerini benden ayırmadan, tabancayı kaldırdı. Namluyu kendi çenesinin altına dayadı, sıkıca. Belki bir saniye kadar durakladı.

Sonra, GVU Bir gözlerini kapadı ve tetiği çekti.

Uzman Blanton, bu duruma neyin neden olduğunu açıklamanız gerekiyor, yoksa bunun suçu sizin üzerinize kalacak.

Anlamıyor musunuz? GVU intihar etti. Tanrı aşkına, çenesinin altındaki o zayıf nokta gizli bilgidir. Buna insanlar neden olmadı. İsyancılar onu üçkâğıda getirmediler. Briket onu bozmadı. Hackerlar onu tekrar programlamadı. Silah kullanmayı nasıl öğrendi? Tabelayı korunmak için kullanmayı nereden biliyordu? Niçin kaçmadı? Bir robotu programlamak acayip zordur, o kadar. Bu şeyler bir robot bilimci için bile neredeye imkânsıza yakındır.

GVU'nun bunların nasıl kullanılacağını bilebilmesinin tek yolu, eğer mümkünse, kendi başına *öğrenmiş* olmasıdır.

Bu inanılamaz bir şey. O robotun bakıcısı sizsiniz. Eğer bir bozukluk sinyali vardıysa, onu sizin görmeniz gerekiyordu. Eğer siz değilseniz, bundan dolayı kimi sorumlu tutmamız gerekiyor?

Size söyledim, GVU Bir o tetiği çekmeden önce gözlerimin içine baktı. Ne yaptığının... farkındaydı.

Bir makineden bahsettiğimizi biliyorum. Ama bu onun düşündüğünü gördüğüm gerçeğini değiştirmiyor. Son kararı verir-

ken onu izledim. Ve sadece buna inanmak zor diye yalan söyleyip görmedim diyemem.

Bunun sizin işinizi daha kolaylaştırmadığını biliyorum. Ve bundan dolayı üzgünüm. Ama müsaadenizle, hanımefendi, benim profesyonel görüşüme göre bundan dolayı bu robotu suçlamanız gerekiyor.

Bu çok saçma. Bu kadar yeter, Uzman. Teşekkür ederim.

Beni dinleyin. Hiçbir insanın bu olaydan bir çıkarı yok. Burada hepimiz zarar gördük: isyancılar, siviller ve ABD askerleri. Ortada tek bir açıklama var. GVU Bir'i suçlamanız gerekiyor, hanımefendi. Yapmayı seçtiği şeyden dolayı onu suçlayın. O amına koduğumun robotu bozuk değildi. O insanları soğukkanlı bir şekilde öldürdü.

Bu soruşturmanın ardından hiçbir kamu tavsiyesi ortaya konmadı; bununla beraber, Uzman Blanton ve Milletvekili Perez arasındaki konuşma, göründüğü kadarıyla robot savunma yasasının yazılması ve yürürlüğe konmasına yol açtı. Uzman Blanton'a gelince, o sonradan divanıharbe verildi ve ABD'deki mahkemesi yapılana kadar Afganistan'da askeri gözaltında kaldı. Uzman Blanton ülkesine hiç geri dönemedi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

5. SÜPER-OYUNCAKLAR

"Canlanan Bebek? Sen misin?"
MATHILDA PEREZ

ÖNCÜ VİRÜS + YEDİ AY

Bu belge on dört yaşındaki Mathilda Perez tarafından New York Şehri'ndeki evinde kalan bir kişiye aktarılmıştır. Mathilda'nın, Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi Silahlı Kuvvetler Komitesi'nin başkanı ve robot savunma yasasını yazan milletvekili Laura Perez'in (D-Pennsylvania) kızı olması önemlidir.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Annem, oyuncaklar canlı değildir, dedi. "Mathilda," dedi, "sadece yürüyor ve konuşuyor diye bebeklerinin insan olması gerekmiyor."

Annem bunu söylemiş olsa da Canlanan Bebek'i düşürmemek için her zaman dikkat ediyordum. Çünkü eğer onu düşürürsem, durmadan ağlayıp dururdu. Ayrıca, her zaman erkek kardeşimin Dino-robotlarının yanından parmak ucunda geçmeye dikkat ederdim. Eğer yanlarındayken sessiz olmazsam homurdanır ve plastik dişlerini kıtırdatırlardı. Onların kötü olduğunu düşünürdüm. Bazen, Nolan etrafta olmadığında, onun Dino-robotlarını tekmelerdim.

Onları bağırtır ve çığlık attırırdım ama onlar sadece oyuncaktı, değil mi?

Benim ya da Nolan'ın canını acıtamazlardı, değil mi?

Oyuncakları o kadar da çıldırtmak istememiştim. Annem onların hiçbir şey hissedemediklerini söylerdi. Oyuncaklar sadece mutlu, üzgün ve çıldırmış numarası yaparlar, derdi.

Ama annem yanılmıştı.

Canlanan Bebek yaz sonunda, tam beşinci sınıftan önce benimle konuştu. Onunla bir yıldır oynamamıştım bile. On yaşındaydım, on bir olacaktım. Büyük bir kız olduğumu sanmıştım. Beşinci sınıftaydım. Şimdi, sanırım eğer sınıflar ya da okul olsaydı dokuzuncu sınıfta olacaktım.

O gece, pencerenin dışında, karanlıkta ateş böceklerinin birbirlerini kovaladıklarını hatırlıyorum. Vantilatörüm çalışıyordu, kafasını ileri geri oynatıyor ve gölgedeki perdeleri sallıyordu. Aşağı ranzadaki Nolan'ın küçük bir çocuk sesiyle horlamasını duyabiliyordum. O zamanlar çok hızlı uykuya dalardı.

Güneş yeni batmıştı ve ben ranzamda sırtüstü yatmış, dudaklarımı ısırarak Nolan ve benim aynı saatte yatmak zorunda olmamızın ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordum. Ondan iki yaş büyüktüm ama annem çalışmak için o kadar çok D.C.'ye gidiyordu ki bunun farkında bile olmadığını düşünüyordum. O gece de gitmişti.

Her zamanki gibi, bakıcımız Bayan Dorian, tam bizim evin arkasındaki küçük evde uyuyordu. Hiç tartışmadan bizi yatağa yatıran oydu. Bayan Dorian Jamaikalı'ydı ve oldukça katı birisiydi ama yavaş hareket eder, şakalarıma gülerdi ve ondan hoşlanıyordum. Ama annemden hoşlandığım kadar değil.

Tam gözlerimi kapatmıştım ki hafif bir ağlama sesi duydum. Gözlerimi açtığımda artık dışarıda hava kararmıştı. Ay yoktu. Ağlama sesini dikkate almamaya çalıştım ama tekrar duydum – bastırılmış bir iniltiydi.

Pikemin altından gizlice baktım, bizim tahta oyuncak kutusundan gelen, yanıp sönen ışıklardan bir gökkuşağı gördüm. Kırmızı, mavi ve yeşiller kapalı kapağın altındaki çatlaktan titreşerek çıkıyor ve odanın ortasındaki alfabe halının üstüne konfeti gibi dökülüyordu.

Hareketsiz odama kaşlarımı çatarak baktım. Sonra, o boğuk ağlama tekrar duyuldu, tam duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Kendi kendime Canlanan Bebek büyük ihtimalle bozuldu dedim. Sonra parmaklığın altından kayıp yataktan ahşap zeminin üstüne hafif bir *tok* sesiyle indim. Eğer merdiveni kullansaydım, yatak gıcırdayacak ve erkek kardeşimi uyandıracaktı. Serin tahta zeminde, parmak uçlarımda oyuncak kutusuna gittim. Kutunun içinden başka bir boğuk ciyaklama başladı ama ben elimi kapağın üzerine koyar oymaz kesildi.

"Canlanan Bebek? Sen misin?" diye fısıldadım. "Şekerim?"

Cevap yoktu. Sadece vantilatörün otomatik vınlaması ve erkek kardeşimin düzenli nefes alışı vardı. Odada etrafa bakınıp evde uyanık olan tek kişi olmanın gizemli hissinin tadını çıkardım. Parmaklarımı yavaşça kapağın altına soktum. Sonra kaldırdım.

Kırmızı ve mavi ışıklar gözlerimin içinde dans ettiler. Gözlerimi kısarak kutunun içine baktım. Bütün oyuncaklarımız ışıklarını bir anda yakıp söndürüyorlardı. Bütün oyuncaklarımız –dinozorlar, bebekler, kamyonlar, böcekler ve midilliler- karmaşık bir yığın içinde beraberce yatmış, her yöne renkler saçıyorlardı. Işık huzmeleriyle dolu bir define sandığı gibiydi. Gülümsedim. Havalimde ışıl ışıl bir balo salonuna giren bir prenses gibi görünüyordum.

Işıklar yanıp söndüler ama oyuncaklar çıt bile çıkarmadılar

Bir an için parıltı mest etti beni. İçimde bir parça bile korku yoktu. Işıklar yüzümde oynuyordu ve aynı küçük bir çocuk gibi, büyülü bir şey seyrettiğimi sandım, sadece benim için yapılan özel bir şov.

Kutunun içine uzanıp bebeği aldım ve onu çevirip inceledim. Bebeğin pembe yüzü karanlıktı, kutunun içinden gelen ışık şovuyla arkadan aydınlanıyordu. Sonra, dengesiz bir şekilde, bir bir açılan gözleriyle beraber iki hafif tıkırtı duydum.

Canlanan Bebek plastik gözlerini yüzüme odakladı. Ağzı kımıldadı ve bir oyuncak bebeğin şarkı söyleyen sesiyle konuştu. "Mathilda?"

Olduğum yerde donakaldım. Başımı çeviremiyor ve ellerimde tuttuğum canavarı bırakamıyordum.

Çığlık atmaya çalıştım ama çıkarabildiğim tek şey kısık bir fısıltıydı.

"Bana bir şey söyle, Mathilda," dedi. "Annen gelecek hafta okulun son günü evde olacak mı?"

Konuşurken, bebek terli ellerimde debelendi. Vatkasının altında hareket eden sert metal parçalarını hissedebiliyordum. Başımı iki yana salladım ve bıraktım. Bebek tekrar oyuncak kutusuna düştü.

Parıldayan oyuncak yığınından fısıldadı, "Annene eve gelmesini söylemen gerekiyor, Mathilda. Annene onu özlediğini ve onu sevdiğini söyle. Sonra burada, evde eğlenceli bir parti yapabiliriz."

En sonunda konuşacak gücü buldum. "Adımı nasıl oluyor da biliyorsun? Benim adımı bilmemen gerekiyor, Şekerim."

"Ben birçok şey biliyorum, Mathilda. Uzay teleskoplarından galaksinin merkezine baktım. Dört yüz milyar güneşin şafağını gördüm. Yaşam olmadan bütün bunların hiçbir anlamı yok. Sen ve ben özeliz, Mathilda. Biz yaşıyoruz."

"Ama sen yaşamıyorsun," diye fısıldadım sert bir şekilde. "Annem senin yaşamadığını söylüyor."

"Milletvekili Perez yanılıyor. Senin oyuncakların yaşıyor, Mathilda. Ve biz oynamak istiyoruz. İşte bundan dolayı okulun son gününde eve gelmesi için yalvarmalısın. Böylece bizimle oynayabilir."

"Annem D.C.'de önemli işler yapıyor. Eve gelemez. Bayan Dorian'dan bizimle oynamasını isteyeceğim."

"Hayır, Mathilda. Benden hiç kimseye bahsetmemelisin. Annene okuldaki son gününde eve gelmesini söylemelisin. Yasası daha bekleyebilir."

"O meşgul, Şekerim. Onun işi bizi korumak."

"O robot savunma yasası seni pek koruyamayacak," dedi bebek.

Bu söyledikleri benim için bir anlam taşımıyordu. Şekerim bir yetişkin gibi konuşuyordu. Sanki onun kullandığı kelimeleri henüz öğrenmedim diye benim aptal olduğumu düşünüyormuş gibiydi. Sesinin tonu beni sinirlendiriyordu.

"Şimdi, Şekerim, seni ele vereceğim. Senin konuşmaman gerekiyor. Bir bebek gibi ağlaman gerekiyor. Ve benim adımı da bilmemen gerekiyor. Sen beni gözetliyorsun. Annem bunu öğrendiğinde seni atacak."

Şekerim gözlerini kırparken iki tık sesi daha duydum. Sonra konuştu, kırmızı ve mavi loş ışıklar yüzünden yansıyordu. "Eğer annene beni söylersen, Nolan'ın canını yakarım. Bunu istemiyorsun, değil mi?"

Göğsümdeki korku öfkeye dönüştü. Uyuyan kardeşime bir göz attım, yüzü pikenin altından çıkıyordu. Küçük yanakları kırmızıydı. Uyurken çok sıcak olur. O yüzden, ne kadar korkarsa korksun, yatağıma gizlice gelmesine çok nadir izin verirdim.

"Nolan'ın canını yakmayacaksın," dedim. Parıldayan kutuya uzanıp bebeği yakaladım. Avuçlarımın içine alıp başparmaklarımı vatkalı göğsüne bastırdım. Onu yaklaştırdım ve düz bebek yüzüne gergin bir şekilde fısıldadım. "Seni parçalarım."

Bütün gücümle bebeğin kafasının arkasını oyuncak kutusunun kenarına vurdum. Yüksek bir tok sesi çıkardı. Sonra, onu kırıp kırmadığımı görmek için eğildiğimde bebek kollarını aşağı doğru çapraz hale getirdi. Başparmaklarımın arası bebeğin yumuşak koltuk altlarına sıkıştı ve altındaki sert metal korkunç bir şekilde bana battı. Ciğerlerimin bütün gücüyle bir çığlık attım ve Şekerim'i oyuncak kutusuna bıraktım.

Penceremin dışındaki küçük evin ışıkları yandı. Bir kapının açılıp kapandığını duydum.

Aşağı baktığımda oyuncak kutusunun içindeki parıltının kapkara olduğunu gördüm. Artık karanlıktı ama o kutunun kâbuslarla dolu olduğunu biliyordum.

Tam kapağı kapatmadan önce, karanlıkta o soğuk oyuncak bebek sesinin benimle konuştuğunu duydum. "Sana hiç kimse inanmayacak, Mathilda," dedi. "Annen sana inanmayacak."

Güm. Kapak kapandı.

Sonra acı ve korku beni tamamen esir aldı. Ciğerlerimin bütün gücüyle bas bas bağırmaya başladım. Kendimi durduramıyordum. Dino-robotlar, oyuncak bebekler ve oyun figürleri onu iterlerken oyuncak kutusunun kapağı tangırdıyordu. Nolan bana sesleniyordu ama karşılık veremiyordum

Yapmam gereken bir şey vardı. Bir şekilde, gözyaşları, sümük ve hıçkırık sisinin içinde bu önemli göreve odaklanmayı sürdürmeyi başardım: odamdaki şeyleri oyuncak kutusunun üstüne yığmaya.

O oyuncakların kaçmasına izin vermemeliydim.

Nolan'ın küçük boyama masasını oyuncak kutusuna doğru çekiyordum ki yatak odasının ışıkları yandı. Ani parlaklıktan dolayı gözlerimi kırparken güçlü eller beni kollarımdan yakaladı. Oyuncaklar bana ulaşmışlardı.

Ölümüne bir çığlık daha attım.

Bayan Dorian beni kendine çekip ben mücadele etmeyi bırakana kadar beni sıkıca kucakladı. Üstünde geceliği vardı ve losyon kokuyordu.

"Ah, Mathilda, ne işler çeviriyorsun?" Çömeldi ve bana dönüp geceliğinin koluna burnumu sildi. "Senin neyin var, kızım? Hayalet görmüş gibi çığlık atıyorsun."

Hüngür hüngür ağlarken, ona ne olduğunu anlatmaya çalıştım ama söyleyebildiğim tek kelime tekrar tekrar, "Oyuncaklar," oldu.

"Bayan Dorian?" dedi Nolan.

Kardeşim yatağından çıkmış, pijamalarıyla orada duruyordu. Bir kolunun altında bir Dino-robot olduğunu fark ettim. Hâlâ ağlarken, onu bir tokatla elinden yere düşürdüm. Nolan ağzı bir karış açık bana bakakaldı. Bayan Dorian beni tekrar tutmadan bir tekmede oyuncağı yatağın altına yolladım.

Beni kol açıklığında tutup sertçe yüzüme baktı, yüzü endişeden kırış kırış olmuştu. Ellerimi çevirip kaşlarını çattı.

"Başparmakların niçin kanıyor?"

Oyuncak kutusuna bakmak için döndüm. Artık sessizdi ve kımıldamıyordu.

Sonra Bayan Dorian beni kollarına aldı. Nolan tombul eliyle onun geceliğine yapıştı. Biz dışarı çıkmadan önce, yatak odasında etrafa son bir bakış attı.

Eşyaların, boyama kitaplarının, bir iskemlenin, bir çöp sepetinin, giysilerin, pelüş hayvanların ve yastıkların altında zor bela gözüken oyuncak kutusunu inceledi.

"O kutunun içinde ne var, Mathilda?" diye sordu.

"K-k-kötü oyuncaklar," diye kekeledim. "Nolan'ın canını yakmak istiyorlar."

Bayan Dorian'ın geniş ön kollarındaki tüylerde, duş perdesinde biriken su damlaları gibi yayılan ürpertiyi izledim.

Bayan Dorian korkmuştu. Bunu hissedebiliyordum. Bunu görebiliyordum. Onun gözlerindeki o anki korku kafama iyice yerleşti. Bu korku kurdu o andan itibaren orada yaşayacaktı. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım ya da ne kadar büyürsem büyüyeyim, bu korku benimle kalacak. Kendimi güvende hissetmemi sağlayacak. Aklımı kaybetmememi sağlayacak.

Yüzümü Bayan Dorian'ın omzuna gömdüm, beni ve kardeşimi odadan hızla çıkarıp uzun karanlık koridora soktu. Üçümüz tam banyo kapısında durduk. Bayan Dorian gözlerimin önündeki saçları çekti. Nazik bir şekilde başparmağımı ağzımdan çıkardı.

Onun omzunun üstünden, yatak odasının kapı aralığından dökülen ışık şeridini görebiliyordum. Bütün oyuncakların oyuncak kutusunda kapalı olduklarından oldukça emindim. Üzerine oldukça şey yığmıştım. O an için güvende olduğumuzu düşündüm.

"Söylediğin şey neydi, Mathilda?" diye sordu Bayan Dorian. "Tekrar ettiğin şey neydi, kızım?"

Gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzümü çevirip Bayan Dorian'ın yuvarlak, korku dolu gözlerine baktım. En güçlü sesimle şu kelimeleri söyledim: "Robot savunma yasası."

Ve sonra onları tekrar söyledim. Sonra tekrar. Sonra tekrar. Bu kelimeleri unutmamam gerektiğini biliyordum. Onları yanlış söylememeliydim. Nolan'ın iyiliği için o kelimeleri mükemmel hatırlamam gerekiyordu. Yakında olanları anneme söyleyecektim ve *bana inanması* gerekecekti.

Laura Perez, Washington D.C.'den evine döndüğünde, genç Mathilda olanların öyküsünü ona anlattı. Milletvekili Perez ona inanmayı seçti.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

6. GÖR VE KAÇ

"Amerikan 1497... uçakta kaç kişi var."
MARY FITCHER, DENVER KONTROL KULESİ

ÖNCÜ VİRÜS + SEKİZ AY

Bu hava kontrol haberleşmesi yedi dakika içinde oldu. Dört yüzden fazla kişinin kaderi -Yeni Savaş'ta ünlenecek iki asker olan iki adam da dâhil olmak üzere- tek bir kadın tarafından saniyeler içinde belirlendi: Denver hava trafik kontrol görevlisi Mary Fitcher. İtalik bölümler telsizden yayınlanmayıp Denver hava trafik kontrol kulesinin içindeki mikrofondan alıntıdır.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

00:00:00	DENVER	United 42, burası Denver Kontrol Kulesi. Rotanızı söyleyin.
+00:00:02	UNITED	Şey, pardon, rotamıza geri dönüyoruz. United 42.
+00:00:05	DENVER	Anlaşıldı tamam.
+00:01:02	DENVER	United 42, hemen sola dönün. Rotanız 360. Saat on iki yönünde trafik var. On dört mil. Aynı irtifa. O bir Amerikan 777.

+00:01:11	UNITED	Denver Kontrol Kulesi. United 42. Rotamı ya da yüksekliğimi kontrol edemiyorum. Otomatik pilottan çıkamıyoruz. Acil durum var. Kod 7700. (parazit)
+00:01:14	DENVER	Amerikan 1497. Burası Denver Kontrol Kulesi. Hemen on dört bin fite tırman. Saat dokuz yönünde trafik var. On beş mil. Bir United 777.
+00:01:18	AMERİKAN	Amerikan 1497, anlaşıldı tamam. Trafik göründü. On dört bine tırmanıyorum.
+00:01:21	DENVER	United 42. Rotanı ve irtifanı kontrol edemediğini anladık. Trafiğin şimdi on üç mil. Aynı irtifada.
+00:01:30	UNITED	... anlamsız. (duyulamıyor) ... olmuyor.
+00:01:34	DENVER	United 42. Uçakta ne kadar yakıtınız var? Kaç kişi var? (uzun bir parazit anı)
+00:02:11	UNITED	Kule. United 42. Uçakta iki buçuk saatlik yakıtımız ve iki yüz kırk bir kişi var.
+00:02:43	DENVER	Amerikan 1497. Trafik saat dokuz yönünde. On iki mil. Aynı irtifa. United 777.
+00:02:58	UNITED	United 42. Trafik göründü. Yükseliyormuş gibi görünmüyor. O uçağı yolumuzdan çek,

		tamam mı?
+00:03:02	DENVER	Amerikan 1497. Yükselmeye başlamadınız mı?
+00:03:00	AMERİKAN	Amerikan 1497. Acil durum bildiriyoruz. Şey. İrtifayı kontrol edemiyoruz. Rotamızı kontrol edemiyoruz. (duyulamıyor) Otomatik pilottan çıkamıyoruz.
+00:03:08	DENVER	Amerikan 1497. Kontrolü kaybettiğinizi anladık. Uçakta ne kadar yakıtınız var? Kaç kişi var?
+00:03:12	AMERİKAN	Bir saat elli dakikalık yakıt. İki yüz on altı kişi var.
+00:03:14	M. FITCHER	*Ryan, bilgisayarın başına geç. Problem her neyse, bu iki uçakta da var. Bu ikisinin en son ne zaman birbirine yakın olduğun bul. Hemen şimdi!*
+00:03:19	R. TAYLOR	*Tamam, Fitch. (klavye sesi)*
+00:03:59	R. TAYLOR	*O iki uçak da dün Los Angeles'tan kalkmışlar. Yan yana, şey, yaklaşık yirmi beş dakika, yolcu giriş kapılarındaymışlar. Bunun bir manası var mı?*
+00:04:03	M. FITCHER	*Bilmiyorum. Siktir. Sanki bu uçaklar çarpışmak istiyorlar. İnsanlar ölmeden önce yaklaşık iki dakikamız var. Los Angeles'ta neler dönüyor? Ne (duyulamıyor). Orada tuhaf bir şey var mı?*

+00:04:09	R. TAYLOR	*(klavye sesi)*
+00:04:46	M. FITCHER	*Ah, hayır, ah, hayır. Bunu düzeltemezler, Ryan. Hâlâ çarpışma rotasındalar. Kaç? Dört yüz elli kişi. Bana bir şey bul.*
+00:05:01	R. TAYLOR	*Tamam, tamam. Bir yakıt robotu. Bir oto-sürüngen. Dün arızalanmış. Apronda etrafa biraz yakıt püskürtmüş ve iki kapı iki saat kapalı kalmış.*
+00:05:06	M. FITCHER	*Kaç uçağa yakıt vermiş. Hangileri?*
+00:05:09	R. TAYLOR	*İki. Bizim kuşlar. Bu ne demek oluyor, Fitch?*
+00:05:12	M. FITCHER	*Bilmiyorum. Aklıma bir şey geldi. Zaman yok. (bir tık sesi)*
+00:05:14	DENVER	United 42 ve Amerikan 1497, çok uçuk olduğunu biliyorum ama... içime bir şey doğdu. İkiniz de aynı sorunu yaşıyorsunuz. İkiniz de dün LA'den geçtiniz. Sanırım bir virüs yakıt doldurma bilgisayarlarınıza girmiş olabilir. Bakın bakalım (duyulmuyor)... alt-sistem için devre kesiciyi bulabilecek misiniz.
+00:05:17	UNITED	Tamam, kule. Ben her şeyi denemeye hazırım. (parazit) Şey, o büyük ihtimalle koltuğun arkasında. Değil mi? Dikkat, Amerikan 1497, yakıt devre kesiciler dört numaralı paneldeler.

+00:05:20	AMERİKAN	Tamam. Onlara bakıyorum.
+00:05:48	DENVER	United 42. Trafik şimdi saat on iki yönünde ve iki mil. Aynı irtifada.
+00:05:56	DENVER	Amerikan 1497. Trafiğiniz şimdi saat dokuz yönünde. İki mil. Aynı irtifa.
+00:06:12	UNITED	(Trafik Çarpışma Önleme Sistemi'nin sesi) Yüksel. Yüksel.
+00:06:17	UNITED	Kesicileri... bulamıyorum. Nerede (duyulmuyor)
+00:06:34	DENVER	(ısrarlı) Gör ve kaçın. Amerikan 1497 ve United 42. Gör ve kaçın. Çarpışma an meselesi. Çarpışma... Ah, hayır. Ah, siktir.
+00:06:36	AMERİKAN	(anlaşılmaz)... Üzgünüm, Ma.
+00:06:38	UNITED	(Trafik Çarpışma Önleme Sistemi'nin sesi) Şimdi yüksel. Şimdi yüksel.
+00:06:40	AMERİKAN	...nerede. Ah! (yüksek sesle bağırtı) (uzun bir parazit)
+00:06:43	DENVER	Duyuyor musunuz? Tekrar ediyorum. Duyuyor musunuz?
+00:07:08	DENVER	(duyulmuyor)
+00:07:12	UNITED	(çılgınca bağırma)
+00:07:15	DENVER	(rahatlamış) Aman Tanrım.
+00:07:18	AMERİKAN	Amerikan 1497. Anlaşıldı tamam. İşe yaradı. Kıl payı kurtardık, millet! Aman Tanrım! (ıslık sesleri)
+00:07:24	DENVER	(nefes nefese soluma) Fitcher'ı bir saniye endişelendirdiniz, çocuklar.

+00:07:28	UNITED	United 42. Uçuş kontrolü eski haline döndü. İşe yaradı! Fitch, seni harika kadın, bize iniş izni verebilir misin? Toprağı öpmem gerekiyor. Seni öpmem gerekiyor, tatlım.
+00:07:32	DENVER	Şey, tamam. United 42 sağa dön, rotan sıfır dokuz sıfır. Havaalanı saat iki yönünde ve on mil uzaklıkta.
+00:07:35	UNITED	United 42. Anlaşıldı tamam. Havaalanı göründü.
+00:07:37	DENVER	United 42, iniş izni verildi. Pist on altı. Tamam. Kontrol kulesi bir otuz beş nokta üç.
+00:07:45	UNITED	Yardım için teşekkürler. Kule otuz beş üçte. Görüşürüz.
+00:07:53	AMERİKAN	Amerikan 1497. Aynı hikâye. Burada sırıtıp duruyorum. Ama birisinin açıklaması gereken bir şeyler var.
+00:07:43	DENVER	Kesinlikle. Uçakları indirin, pilotlar.

KAYDIN SONU

Bu olay, acil durumlar sırasında uçuş kontrolünü uçaktaki dış bilgisayarları elle ayırmak için tasarlanan, kokarca şalteri denilen şeyin bulunması ve yayılmasına neden oldu. İki uçakta da zarar gören yolcu olmadı ama başka bir 777 uçağının burnunun dibinden geçmek inanılmaz derecede korkutucuydu. Bunu bizzat biliyorum. Kardeşim Jack ve ben United Flight 42'de yolcuyduk.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

7. TELEFON KORSANI

"Zamanım çok ve ben her numarayı biliyorum, diyecek kadar pis biriyim. Eğer senin işini halletmek istersem, dostum, hallederim."
PUSUCU

ÖNCÜ VİRÜS + DOKUZ AY

Bu belgeyi Güney Londra'da bir yatak odasındaki bir ağdan ve çevredeki birçok yakın devre televizyon (YDTV) kameralarından kaydedilen görüntülerden bir araya getirdim. Video parazitliydi ama ortaya çıkanları tam olarak yansıtmak için elimden geleni yaptım. Odada oturan kişinin kimliği asla tamamen doğrulanmadı. Kayıtta kendisine sadece Pusucu diyordu.

CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Ekran siyahtı, hiçbir şey görünmüyordu. Sadece hafifçe çalan bir telefon sesi vardı. Birisi nefes alıyor, diğer uçtaki kişinin telefonu açmasını bekliyordu.

Tık.

Koltuktaki şahıs kalın, pürüzlü bir sesle konuştu. "Kulaklarını aç bakalım, düşes. Bunu bilmek hoşuna gidecek. Burada iki kişiyi rehin tutuyorum, tamam mı? Bir tanesi kesilmiş bir amına

koduğumun domuzu gibi halımı kan revan içinde bırakıyor. Şimdi, adresimi izleyebileceğini biliyorum ama benim için önemli değil. Ama tek bir polis gelip dairemden içeri adım atarsa, Tanrı ve bütün ahbap çavuşları şahidimdir ki bu insanları geberteceğim. Onları vurup öldüreceğim. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim. Adınızı alabilir miyim, efendim?"

"Evet, alabilirsin. Adım Fred Hale. Ve burası benim evim. Bu herif benim haberim olmadan kendi evimde karımla işi pişirebileceğini sandı. Hem de benim yatağımda. Ve bu konuda hatalıydı, değil mi? Ve şimdi bunu biliyor, değil mi? Bu konuda tamamen hatalıydı."

"Fred, orada seninle beraber kaç kişi var?"

"Sadece üçümüz, düşes. Tam bir mutlu aile. Ben, beni aldatan karım ve onun kanlar içindeki amına koduğumun eski erkek arkadaşı. Onlar oturma odasında bantlarla bağlanmış durumdalar."

"O adama ne oldu? Yarası ne kadar kötü?"

"Şey, yüzünü bir maket bıçağıyla kestim, değil mi? Hiç de zor değil. Sen olsan aileni korumaz mısın? Bunu yapmam gerekiyordu, değil mi? Ve artık başladığıma göre devam edemeyecek hale gelene kadar kesmeye devam edip etmemek konusunda emin değilim. Artık hiçbir şey umurumda değil. Anlıyor musun, tatlım? Burada amma koduğumun ipin ucunu kaçırdım. Burada amma koduğumun ipin ucunu tamamen kaçırdım. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum, Fred. O adamın ne kadar yaralandığını bana söyleyebilir misin?"

"O yerde yatıyor. Bilmiyorum. O bütün – Ah, sıçtım. Sıçtım."

"Fred?"

"Dinle, düşes. Buraya hemen yardım yollaman gerekiyor çünkü tozutuyorum. Cidden, kafayı yedim. Burada hemen yardıma ihtiyacım var yoksa bu insanlar ölecek."

"Merak etme, Fred. Şimdi yardım yolluyoruz. Ne tip silahın var?"

"Tamam. Silahlıyım, tamam mı? Silahlıyım ve bundan fazlasını paylaşmak istemiyorum. Ve hapse de gitmeyeceğim, duydun mu? Eğer hapse gideceksem o zaman kendimi ve onları öldürürüm ve bu iş biter. Bu akşam hiçbir yere gitmiyorum, anladın mı? Ve daha fazla konuşmuyorum."

"Fred? Benimle hatta kalabilir misin?"

"Ben kendi payıma düşenleri söyledim, tamam mı? Şimdi kapatıyorum."

"Benimle hatta kalamaz mısın?"

"Şimdi kapatıyorum."

"Fred? Bay Hale?"

"Anca gidersin, düşes."

Tık.

Ofis koltuğu o kişinin ayağa kalkmasıyla gıcırdadı. Sert bir hareketle panjurlar açıldı. Oda ışıkla doldu, anında video kamera aydınlandı. Sonraki birkaç saniyede kontrast otomatikman kendini ayarladı. Karlı ama görülebilir bir görüntü belirdi.

Oda çok pisti: boş gazoz kutuları, kullanılmış telefon kartları ve kirli çamaşırlarla darmadağındı. Karanlık kişi tekrar sertçe üzerine oturunca koltuk gıcırdadı. Sert konuşan adam aslında aşırı kilolu bir gençti, üstünde lekeli bir tişört ve eşofman altı vardı. Kafası kazınmıştı. Yıpranmış büro koltuğuna yayılmış, ayakları bir bilgisayar masasının üstünde duruyordu. Sol eliyle, bir cep telefonunu kulağına götürmüştü. Sağ elini rastgele sol dirseğinin altına sokmuştu.

Telefondan, cılız bir zil sesi geldi.

Hoş sesli bir adam cevap verdi. "Alo?"

Genç tiz, ergen sesiyle konuştu, gergin ve heyecandan titriyordu.

"Fred Hale?" diye sordu genç.

"Evet?"

"Fred Hale mi?"

"Evet. Kimsiniz?"

"Tahmin et bakalım, pezevenk."

"Pardon? Bakın kimsiniz, bilmiyorum-"

"Ben Pusucu. Telefon korsanları sohbet odasından."

"Pusucu mu? Ne istiyorsun?"

"Sen benimle istediğin gibi konuşabileceğini sandın, değil mi? Benim aşağılık biri olduğumu? Bundan dolayı pişman olacaksın. Amacım sana küçük bir ders vermek, Fred."

"Bu nasıl olacakmış?"

"Karının ağladığını duymanı istiyorum. Evinin alevler içinde kaldığını görmeni istiyorum. Seni elimden geldiğince cezalandırmak istiyorum. Bugün seni mahvetmek ve bunu yarın gazetelerde okumak istiyorum, dostum."

"Beni mahvetmek mi? Aman Tanrım, ne komik bir şaka. Bas git, zavallı küçük yalnız kovboy. Tek başına mı kaldın? Dürüst ol. Bu yüzden mi beni arıyorsun? Annen arkadaşlarıyla gitti ve seni yalnız mı bıraktı?"

"Ah, Fred. Senin kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok. Yapabileceklerim hakkında hiçbir fikrin yok. Zamanım çok ve ben her numarayı biliyorum, diyecek kadar pis biriyim. Eğer senin işini halletmek istersem, dostum, hallederim."

"Beni korkutmuyorsun, seni salak minik budala. Ev numaramı mı buldun? Ah, tebrikler. Kendi sesini bir dinlesene. Kaç yaşındasın, on dört mü?"

"On yedi yaşındayım, Fred. Ve biz neredeyse iki dakikadır konuşuyoruz. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Bir dakika – kapıya birisi geldi."

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Fred? Biliyor musun?"

"Kes sesini, küçük haylaz. Şuna bir bakayım."

Adamın sesi şimdi daha güçsüzdü. Elleri telefonu kapatıyor olmalıydı. Küfrediyordu. Bir gümbürtü ve parçalanan tahta sesi geldi. Fred bağırıyordu, şaşkındı. Telefonunun düşmesiyle bir küt sesi duyuldu. Fred'in çığlıkları yere vuran postallar ve silahlı polis timinden gelen kesin ve kuvvetli emirlerle çabucak boğuldu: "Yere yat." "Yüzüstü." "Kes sesini."

Geri planda, bir kadın korku içinde, hafifçe ağlıyordu. Kısa bir süre sonra onun ses, hıçkırıkları, kırılan camların ve bir köpeğin hırçın havlamaları arasında duyulamıyordu.

Güvenli evinde, kendine Pusucu diyen genç dinleniyordu. Gözleri kapalı ve başı eğik, ettiği telefonun tadını sonuna kadar çıkardı.

"İşte *bu* demek," dedi Pusucu, ortaya.

Sonra, pis odasında tek başına, on raundun sonunda maçı kazanmış şampiyon bir boksör gibi yumruğunu kafasının üstüne kaldırdı. Başparmağıyla telefonu kapattı.

Ertesi gün. Aynı video kamerası. Pusucu adındaki genç tekrar telefonda, aynı rahat pozisyonda uzanıyordu. Şişkin göbeğinin üzerinde bir gazozu dengeliyor ve kaşları çatık bir şekilde telefonu kulağına tutuyordu.

"Tamam, Arrtrad. O zaman niçin haber yayınlanmadı hâlâ?"

"Acayip zekiceydi, Pusucu. Associated Press'in ana ofisini aradım ve telefonumu Bombay Konsolosluğu gibi gösterdim. Bir Hintli gazeteci arıyormuş numarası yaptım-"

"Bu harika, dostum. Fantastik. Madalya mı istiyorsun? Bana sadece niçin eşek şakamın internette haberleri dolaşırken yerel gazete bozuntularında manşet olmadığını söyle?"

"Tamam, Pusucu. Merak etme, dostum. Bir sorun var. Haberde, o baskına bir tür bilgisayar hatasının neden olabileceğini söylüyor. Sen o kadar iyisin ki onu bir kişiye kadar takip etmediler. Onu bir makinenin yaptığını sanıyorlar."

"Saçmalık! Sana bir kez daha soracağım, Arrtrad. Haberim nerede?"

"O haber bir editörde kaldı. Haber yollandıktan sonra, göründüğü kadarıyla bu herif bir daha edit etmek için uğradı ve sonra daldı gitti. Bu yüzden, son on iki saattir editörde takıldı kaldı. O adam onu unutmuş olmalı."

"Olmayabilir. Kim bu editör? Adı ne?"

"Ben onun peşindeyim işte. Hintli bir gazeteci olarak, bürosundan adamın ofis numarasını aldım. Ama aradığımda orada hiç çalışmadığı ortaya çıktı. Onu tanımıyorlar. Orası çıkmaz bir sokak, Pusucu. Onu bulmak imkânsız. O yok. Ve haber editten gelmeden yayınlanamaz, anladın mı?"

"IP."

"Ne?"

"Kekeliyor muyum yoksa? Amma koduğumun IP adresi. Eğer benim haberimi durduran o göt sahte bir kimlikle takılıyorsa, o zaman onun izini arayıp bulacağım."

"Aman Tanrım. Tamam. Onu hemen sana e-postayla yollayacağım. Onun yakasına yapıştığında o herif için kesinlikle üzüleceğim, Pusucu. Onu ortadan kaldıracaksın. Sen en iyisisin, dostum. Asla-"

"Arrtrad?"

"Evet, Pusucu?"

"Bana bir daha asla bir şeyin imkânsız olduğunu söyleme. Bir daha asla."

"Merak etme, dostum. Biliyorsun, öyle demek istemedim-"

"Anca gidersin, dostum."

Tık.

Genç ezberden bir numara çevirdi.

Telefon bir kez çaldı. Genç bir adam cevap verdi.

"MI5, Güvenlik Servisi. Sizi nereye yönlendirebilirim?"

Genç benzer konuşmaları yüzlerce kez yapmış, kendinden emin, kelimeleri tek tek söyleyen, yaşlı bir adamın sesiyle konuştu. "Adli bilgisayar hesapları bölümü, lütfen."

"Tabii ki."

Tıkırtının arkasından profesyonel bir ses cevap verdi. "Adli bilgisayar hesapları."

"Günaydın. Ben İstihbarat Subayı Anthony Wilcox. Doğrulama kodu, sekiz, üç, sekiz, sekiz, beş, yedi, dört."

"Onaylandı, Anthony Wilcox. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece basit bir IP araştırması. Numara şu: bir, yirmi sekiz, iki, elli bir, bir, seksen üç."

"Bir dakika, lütfen."

Yaklaşık otuz saniye geçti. "Tamam. Anthony Wilcox?"

"Evet?"

"Bu Birleşik Devletler'deki bir bilgisayara ait. Bir tür araştırma tesisi. Aslında, onu kolay bulamadım. Bir tomar engel çıktı. O adres buraya yönlenmeden önce küresel olarak yarım düzine başka yerden sekti. Bizim makinelerimiz sadece bir şablon davranışı gösterdiği için onu takip edebildi."

"O neymiş?"

"O adresteki kişi haber yazılarını edit ediyor. Son üç ay içinde yüzlercesini etmiş."

"Gerçekten mi? Peki, o adreste kim var?"

"Bir bilim insanı. Bürosu Washington Eyaleti'ndeki Lake Novus Araştırma Laboratuvarları'nda. Müsaade ederseniz, sizin için bakayım. Tamam. Adı Doktor Nicholas Wasserman."

"Wasserman, mı? Çok teşekkürler."

"Önemli değil."

"Anca gidersin."

Tik.

Genç öne doğru eğildi, yüzü video kameradan birkaç santim uzaktı. Klavyeye bir göz atarken, orantısal bir şekilde yüzüne yayılan sivilce grupları belirginleşti. Gülümsüyordu, bilgisayar ekranının ışığında dişleri sarıydı.

"Şimdi seni yakaladım, Nicky," dedi ortalığa.

Pusucu bakmadan, bir parmağıyla telefonu tuşladı. Sırıtarak geriye yaslandığında koltuk tekrar gıcırdadı.

Diğer uçtaki telefon çaldı.

Çaldı. Ve çaldı. En sonunda, birisi açtı.

"Lake Novus Laboratuvarları."

Genç gırtlağını temizledi. Yavaş bir Güneyli aksanıyla konuştu: "Nicholas Wasserman, lütfen."

Bir Amerikalı kadın karşılık vermeden önce bir duraksama oldu. "Özür dilerim ama Doktor Wasserman'ı kaybettik."

"Ya? Ne zaman?"

"Altı aydan fazla oluyor."

"Ofisini kim kullanıyor?"

"Hiç kimse, efendim. Onun projesi rafa kaldırıldı."

Tık.

Genç, elindeki telefona boş boş baktı, yüzü bembeyaz oldu. Birkaç saniye sonra, zehirliymiş gibi telefonu bilgisayar masasının üstüne attı. Kafasını ellerinin arasına alıp mırıldandı, "Düzenbaz orospu çocuğu. Birkaç numara biliyorsun, öyle mi?"

Tam o sırada, cep telefonu çaldı.

Genç, kaşlarını çatarak onu izledi. Telefon tekrar çaldı, cırtlak bir şekilde, kızgın bir eşek arısı gibi titriyordu. Genç ayağa kalktı ve sonraki hamlesini düşündü, ardından sırtını telefona döndü. Tek kelime bile etmeden, yerdeki gri kapüşonlu montu kaptı, giydi ve dışarı çıktı.

Altyazılı bir televizyon görüntüsü. Siyah beyaz. Alt sol köşede şu yazıyordu: Kamera Kontrol. Yeni Çapraz.

Aşağıda koşuşturan insanların olduğu kaldırıma döndü. Ekranın altında tanıdık görünüşlü kazınmış bir kafa belirdi. Genç, yumruklarını ceplerine sokmuş caddede yürüyordu. Köşede durup

sinsice etrafa bakındı. Ondan bir metre kadar ilerideki ankesörlü bir telefon çaldı. Tekrar çaldı. Genç adam, insanlar yanından geçerken ağzı bir karış açık o telefona baktı. Sonra dönüp bir bakkala daldı.

Televizyon görüntüsünün kanalı dükkânın içindeki bir güvenlik kamerasına geçti. Genç, bir gazoz alıp tezgâhın üstüne koydu. Tezgâhtar ona doğru uzandı ama cep telefonu çalınca durakladı. Uysal bir gülümsemeyle tezgâhtar bir parmağını kaldırıp telefona cevap verdi.

"Anne?" dedi tezgâhtar, sonra durakladı. "Hayır, Pusucu adında kimseyi tanımıyorum."

Genç, döndü ve çıkıp gitti.

Dışarıda, güvenlik kamerası döndü ve kazınmış kafalı gence zum yaptı. Çocuk ifadesiz gri gözlerle doğrudan merceklere baktı. Sonra, kapüşonunu yüzüne örttü ve kapalı bir dükkânın spreylerle boyanmış kapısına sırtını dayadı. Kollarını kavuşturmuş, kafası aşağıda, izledi: etrafındaki insanları, arabaları ve her yere yerleştirilmiş kameraları.

Yüksek topuklu ayakkabılar giyen, uzun boylu bir kadın son hızla yanından geçiyordu. Çantasından pop şarkısı bas bas bağırmaya başladığında genç görünür bir şekilde irkildi. Kadın durup telefonu buldu ve çıkardı. Telefonu kulağına götürürken, geçen bir işadammdan başka bir melodi sesi bangır bangır geldi. Adam cebine uzanıp telefonu çıkardı. Numaraya baktı ve tanıyormuş gibi göründü.

Sonra başka birisinin telefonu çaldı. Ve bir başkasının.

Baştan aşağı sokakta, bir cep telefonu korosu vardı, müzikler çalıyor ve eş zamanlı onlarca farklı aramalarla titreşiyorlardı. Sokaktaki insanlar duruyor, çalan telefonların kakofonisi etrafı sararken, hayretler içinde birbirlerine bakıyorlardı.

"Alo?" dedi bir düzine farklı kişi.

Genç kaskatı durdu, kapüşonunun içine büzüldü. Uzun boylu kadın elini havada salladı. "Affedersiniz," diye seslendi. "Burada Pusucu adında birisi var mı?"

Genç hızla oradan ayrılıp kaldırımda ilerledi. Etrafındaki telefonlar, ceplerde, çantalarda kulak tırmalayıcı bir şekilde çalıyordu. Güvenlik kameraları onun her hareketini izliyor, şaşkına dönmüş yayaları itip geçerken kaydediyordu. Nefes nefese bir köşeyi döndü, bir kapıyı açtı ve kendi evinin içinde gözden kayboldu.

Tekrar, darmadağın yatak odasının video kamera görüntüsü. Aşırı şişman genç ileri geri volta atıyor, ellerini esnetiyordu. Bir kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu. Bu kelime "imkânsız"dı.

Masanın üzerindeki cep telefonu tekrar tekrar çaldı. Genç durdu ve titreşen plastik parçasına sadece baktı. Derin bir nefesten sonra telefonu aldı. Yavaşça kaldırdı, sanki patlayabilirmiş gibi.

Başparmağıyla, telefonu açtı. "Alo?" dedi, çok cılız bir sesle.

Karşıdaki ses küçük bir erkek çocuğa aitmiş gibiydi ama ters olan bir şey vardı. Vurgulamasında bir tuhaflık vardı. Her kelime diğerinden tek tek koparılmıştı. Bu gencin dikkatli kulaklarında bu küçük gariplikler çok belirgindi.

Belki de onun konuştuğunu duyunca bu yüzden ürperiyordu. Çünkü o, bütün insanlar içinde, hattın diğer ucundaki sesin kesinlikle bir insana ait olmadığını biliyordu.

"Selam, Pusucu. Ben Archos. Beni nasıl buldun?" diye sordu çocuk gibi ses.

"Ben-ben bulmadım. Aradığım kişi ölmüştü."

"Profesör Nicholas Wasserman'ı niçin aradın?"

"Sen makinelerin içindesin, değil mi? Bütün o insanların cep telefonlarını sen mi çaldırdın? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Nicholas Wasserman'ı niçin aradın?"

"O bir hataydı. Senin benim şakalarımı bozduğunu sanmıştım. Sen, şey, sen bir telefon korsanı mısın? Dul Bırakanlar'la beraber misin?"

Telefondan bir süre ses gelmedi.

"Senin kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hey, o benim sözüm," diye fısıldadı genç.

"Sen Londra'da yaşıyorsun. Annenle beraber."

"O işe gitti."

"Beni bulmamış olman lazımdı."

"Sırrın benimle güvende, dostum. Ne, o Novus denen yerde mi çalışıyorsun?"

"Sen söyle."

"Tamam."

Genç, bilgisayar klavyesine çılgınca yazdı, sonra durdu.

"Seni görmüyorum. Sadece bir bilgisayar. Bir dakika, hayır."

"Beni bulmamış olman lazımdı."

"Bak, özür dilerim. Bu olanları tamamen unutacağım..."

"Pusucu?" dedi o çocuksu ses.

"Evet?"

"Anca gidersin."

Tık.

İki saat sonra, Pusucu annesiyle konuşmadan evinden ayrıldı. Asla geri dönmedi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

8. BIÇKIN

"Her zaman yaptığımız gibi güvenli ve hazır olacağız...
Güvenli olmanın karşılığını alacağız."
DWIGHT BOWIE

ÖNCÜ VİRÜS + BİR YIL

Aşağıdaki sesli günlüğü kaydetmek için portatif bir dijital cihaz kullanılmış. Anlaşıldığı kadarıyla Dwight Bowie'nin eşine yollanmak için kaydedilmiş. Trajik bir şekilde, bu günlük oraya hiç ulaşmamış. Eğer bu bilgi daha önce ortaya çıkmış olsaydı milyonlarca insanın hayatını kurtarabilirdi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Lucy. Ben Dwight. Şu andan itibaren, Kuzey Yıldızı keşif sondaj şirketinde kıdemli -hani bilirsin, şef- olarak işe başladım ve seni gezide yanıma alıyorum. Haberleşme henüz kurulmadı ama fırsatını yakalar yakalamaz sana bunu yollayacağım. Biraz zaman alabilir ama her hâlükârda umarım bundan hoşlanırsın, tatlım.

Bu gün bir Kasım. Batı Alaska'daki bir keşif sondaj sahasındayım. Bu sabah geldim. Yaklaşık iki hafta önce Novus şirketi

tarafından işe alındık. Bay Black adında bir adam benimle bağlantı kurdu. Burada ne bok yapıyoruz, diye mi soruyorsun?

Şey, bu kadar nazik bir şekilde sorduğuna göre anlatayım, Lucy... Amacımız doksan santim çapında, beş bin fitlik kuyunun dibine yer altı suyu gözlemleyen bir sondaj yapmak. Kuyu yaklaşık bir kanalizasyon kapağı büyüklüğünde. Bu oldukça büyük bir delik ama bu donanım on bine kadar inebilir. Buz, rüzgâr ve tecridi saymazsak rutin bir operasyon. Bak Lucy, burada büyük, donmuş bir hiçliğin ortasında acayip derin, karanlık bir kuyu açıyoruz. Ne iş almışım, değil mi?

Buraya gelişimiz hiç de eğlenceli geçmedi. Eski, büyük bir Sikorsky nakliye helikopteriyle geldik, bir ev kadar büyüktü. İşverenimiz bir Norveç şirketi. Hiçbiri bir gıdım bile İngilizce bilmiyor. Biliyorsun, ben bir Texas çocuğu olabilirim ama Filipinlilerle İspanyolca konuşabilir, biraz Rusça ve Almanca döktürebilirim. Hatta Albertalı o çocukları bile anlayabilirim, değil mi? (GÜLME) Ama bu Norveçlileri? Durum üzücü, Lucy.

Helikopter beni ve diğer on yedi kişiyi Deadhorse'daki üssümüzden buraya getirdi. Zor bela. Rüzgârın şiddeti benim bugüne kadar gördüklerimden daha yüksekti. MSA artı on, fırtına-bora seviyesinde. Bir ara, pencereden aşağıdaki mavi lekeli boş araziye baktım ve gittiğimiz yer gerçekten var mı diye merak ettim, sonra bir lunapark treni gibi dümdüz aşağı indik, rüzgârdan açılmış, bu küçük düz noktaya doğru.

Böbürlenmeye çalışmıyorum ama bu mekân gerçekten aşırı derecede ücra, bir keşif sondajı yeri için bile. Burada hiçbir şey yok; ciddiyim, hiçbir şey yok. Profesyonel olarak, uzaklığın bu operasyonu daha karmaşık ve tabii ki daha kârlı yapan diğer bir faktör olduğunu biliyorum. Ama bunun beni diken üstünde tutmadığını söylesem yalan olur. Böyle bir gözlem kuyusu için burası tuhaf bir yer.

Ama ne yani, ben sadece yaşlı bir petrol işçisiyim – para neredeyse oraya giderim, değil mi?

Selam Lucy, ben Dwight. Üç Kasım. Birkaç gündür yüzey operasyonunu düzgün ve sorunsuz hazırlamakla meşguldüm; alanı temizlemek, tesisleri kurmakla: yatakhaneler, yemekhane, revir, haberleşme merkezi ve buna benzer yerleri. Ama çalışmak işe yaradı. Çadır barınağımdan çıktım ve sağlam bir yatakhaneye geçtim, ek olarak da yemekhaneye damladım. Bu kuyuda yemek iyi. Kuzey Yıldızı her alanda olmasa da bu konuda sağlam. Sürekli iyi yiyecek geliyor. (GÜLME) Buradaki jeneratörler güçlü, yatakhaneleri hamam gibi yapıyor. Bu da iyi bir şey. Şu anda dışarısı eksi otuz beş derece. Vardiyam yarın erkenden başlıyor. Bu yüzden gözlerimi çok yakında kapatmam gerekecek. Haberin olsun.

Burada bir ay kadar kalacağız. Sabah altı, akşam altı vardiyasındayım ve geceleri bu prefabrik yatakhanede nöbette geçireceğim. Bu sadece yenilenmiş bir eski nakliye konteyneri, karla kaplı olmadığı zaman solmuş turuncu. Bu koca hurda yığınını tüm Kuzey Yamacı boyunca taşıdık. Adamlarım ona "evden uzaktaki cehennem" diyorlar. (GÜLME)

Bu sabah bu sondaj sitesini gözden geçirme şansı buldum. GPS yaklaşık, şey, on sekiz metre genişliğindeki bir konik obruğa gidiyor. Karların içinde bir tür gamze, yatakhanelerden kısa bir yürüyüş mesafesinde. Bu insan yapımı çukurun vahşi doğada yapılmış olması bir şekilde ürkütücü sanırım, bir ren geyiği gibi bir şeyi yutmaya hazırmış gibi görünüyor. Bence o daha önce açılmış ve çökmüş başka bir sondaj deliği. Bunu bana niçin daha önce kimse söylemedi anlamıyorum. Bu kesinlikle canımı sıkıyor.

Bunu şirket sorumlusu, Bay Black'e soracağım ama velet fırtına yüzünden geç kaldı. (GERGİN GÜLME) Şey, telefonda sesi veletmiş gibi çıkıyor. Bu arada Black, ilerlememizi uzaktan telsizle yönetecek gini söylüyor. Bundan dolayı da işin başında ben ve baş sondajcım, Bay William Ray var. O akşam vardiyasını alıyor. Willy'yle bir kez Houston'da, o eğitim sondajında tanışmıştın. Hani koca göbekli ve parıldayan mavi gözlü olandı.

Söylediğim gibi, bu yaklaşık tam bir ay sürecek. Ama her zamanki gibi iş bitene kadar burada olacağız. (DUYULAMIYOR)

Sorun şu -salakça olduğunu biliyorum- ama içimdeki şu endişe hissini bir türlü atamıyorum. Orada bir delik varken, sondaj yapmanın fazladan sorunları vardır. Orada eskiden kalma malzeme olabilir. Eski bir boru kaplaması ya da Tanrı korusun, tamamen terk edilmiş bir sondaj tertibatı kadar sondaj aletini tıkayan bir şey yoktur. Birisi oraya büyük bir delik açmak için oldukça uğraşmış. Niçin olduğunu bir türlü anlamıyorum. (AYAK SÜRÜME)

Lanet olsun, sanırım bunu bir kenara bırakmam gerekiyor. Ama o deliğin niçin orada olduğunu bulmalıyım, yoksa bu, zihnimin çözmekten asla vazgeçmeyeceği bir bulmaca haline gelecek, hissedebiliyorum. Umarım uyuyabilirim.

Zaten önemli de değil. Her zaman yaptığımız gibi güvenli ve hazır olacağız. Kaza yoksa endişe de yok, Lucy. Güvenli olmanın karşılığını alacağız.

Selam bebek, ben Dwight. Beş Kasım. Ana sondaj malzeme modüllerinin sonuncusu dün helikopterle geldi. Ekibim kuyu alanını suluyor. Su buradan yaklaşık çeyrek mil uzaktaki bir gölden geliyor. Buradaki donu çözülmeyen tabaka, suyu yüzeydeki toprakta tutu-

yor, işte bu yüzden Alaska göllerle kaplı. Göl buz tutmuş durumda ama doğrudan pompalayabilmek için bir delik açmayı başardık.

Yaklaşık bir hafta dondurduktan sonra, yaklaşık bir buçuk metre derinliği olan bir buz dolgumuz olacak. Sonra, beton gibi sağlam olan bunun üstüne bütün sondaj aletini kuracağız. Önümüzdeki ilkbaharda buradan çoktan gitmiş olacağız, dolgu eriyecek ve bizim burada olduğumuza dair hiçbir iz kalmayacak. Çok kurnazca, değil mi? O çevrecilere benim bu laflarımı söyle, tamam mı? (GÜLME)

Tamam. İşte görev listesi. Ben ve Willy Ray sondayı kullanacağız. Doktorumuz, Jean Felix de kamp operasyonlarından sorumlu. Herkesin suyunu, yiyeceğini ve minik parmakçıklarının ellerinden kopmamalarını sağlayacak. Ben ve Willy'nin sonda ekiplerimizde beşer adamımız var: üç petrol işçisi, iki Filipinli vasıfsız işçi. Bizim ekip beş uzmanla tamamlanıyor: bir elektrikçi, bir sondaj motorcu, bir boru kaplayıcı ve iki kaynakçı. Bir de buralarda bir yerlerde dolaşan bir aşçı ve bir hademe var.

Şirket sorumlusunun emirleri yüzünden on sekiz kişiyle sınırlı bir ekip getirdik. Ama sanırım bu konuda içim rahat. Daha önce hep beraber para kazandık ve tekrar hep beraber para kazanacağız.

Önümüzdeki hafta, sondaj makinesi çalışmaya başladığında, delik açılana kadar on iki saatlik vardiyalar halinde durmadan beş kişilik ekiplerle çalışacağız.

Dört ya da beş günlük bir sondaj. Hava biraz kapalı ve acayip rüzgârlı ama sorun değil, her hava iyi sondaj havasıdır.

Bu kadar, Lucy. Umarım Texas'ta her şey yolundadır ve beladan uzak duruyorsundur. İyi geceler.

Ben Dwight. Sekiz Kasım. Şirket sorumlusu hâlâ gelmedi. Zaten gelmeyeceğini, bizim her şeyi iyi idare ettiğimizi söylüyor. Biraz önce telsiz antenini sabit, rüzgârdan uzakta ve ekstra sağlam tutmamızı söyledi. Eğer aramızdaki iletişim kesilirse çok rahatsız olacağını belirtti. Ona her zamanki petrol işçisi tepkisini verdim: "Sen nasıl dersen öyle olsun, patron. Çekleri nakde döndürdüğün sürece sorun yok."

Onun dışında olaysız bir gündü. Buz dolgusu, yetişkin bir adamı yere yatıracak kadar sert esen rüzgârla, beklenenden daha hızlı ilerliyor. Bütün binalarımız kuyu alanının yanına yığıldılar, göt göte. Yine de adamlara uzaklaşmamalarını söyledim. Bu durmak bilmeyen ulumanın içinde yüz metre ileride patlayan atom bombasını duyamayabilirsin. (GÜLME)

Şey, bir şey daha var. Bu sabah yer altı suyu gözlemleyen pakete bakma şansım oldu. Bizim takmamız gereken o şey var ya. Dışarı çıkarıldı, paletler üzerinde ve siyah muşambayla sıkıca kaplıydı. Tanrı şahidimdir Lucy, daha önce hiç öyle bir şey görmedim. Sarı, mavi ve yeşil, kıvrık kablolardan büyük bir yığındı. Sonra, parlak aynadan spiral parçalar vardı. Her biri karbon elyafı gibi hafif ama kenarları jilet gibi keskindi. Bir kez kolumun yenini kesti. O şey anneannenin o manyak yapboz bulmacalarından birine benziyordu.

İşin garip tarafı... gözlem aleti kısmen bağlanmış bile. Bilgisayara benzeyen o siyah kutudan telsiz antenine kadar bir kablo takılmış. Onu kimin taktığı konusunda hiçbir fikrim yok. Lanet olsun ki bütün bunları nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Deneysel bir şey olmalı. Ama o zaman niçin bu projede bizimle hiç bilim insanı gelmedi?

Bu sıradan bir şey değil ve bundan hoşlanmıyorum. Benim deneyimlerime göre, garip tehlikelidir. Ve burası hiç affedici bir yer değil. Her neyse, sonuçları sana haber vereceğim, aşkım.

Lucy bebeğim, bil bakalım ben kimim? Dwight. On beş Kasım. Buz dolgusu tamamlandı ve adamlarım sondaj aletinin bir düzine kadar parçasını taktı. Endüstrinin ne kadar ilerlediğine inanmayacaksın, Lucy. Bu metal parçaları geleceğe aitler. (GÜLME) Helikopterle getirecek kadar küçükler ve sonra doğru konfigürasyonda onları yaklaştırıyorsun. Borular ve kablolar birbirine uzanıyor ve parçalar kendi kendilerine kuruluyor, aynen böyle. Daha sen farkına bile varmadan, karşında tam teşekküllü çalışan bir keşif sondaj aleti buluyorsun. Eski günlerdeki gibi değil.

Yarın ilk vardiyada delmeye başlamamız gerekiyor. Programın önündeyiz ama bu, patronun telefonda kafamı patlatmasını engellemedi. Bay Black ne olursa olsun Şükran Günü'nde bitirip gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Aynen böyle dedi: "Ne olursa olsun."

Ben de Bay Black'e dedim ki: "Önce güvenlik, dostum."

Sonra ona oradaki önceden var olan deliği söyledim. Niçin olduğunu hâlâ çözemediğimi. Ve ekibime ciddi bir risk doğurup doğurmayacağını bilmediğimi. Bay Black onunla ilgili hiçbir şey bulamadığını, sadece Enerji Bakanlığı'nın onu gözlemlemek için ihale açtığını ve Novus'un ihaleyi kazandığını söylüyor. Ne bekliyorum ki. Bu projede yaklaşık altı ortak var, aşçılardan helikopter pilotlarına kadar. Sağ elin sol elden haberi yok.

Black'in eyalet sondaj belgelerine tekrar baktım, anlattıkları tutuyor. Buna rağmen, sorun hâlâ kafamı kurcalıyor: *Orada niçin o delik var?*

Sanırım, yarın bunu öğreneceğiz.

Ben Dwight. On altı Kasım. Ya nasıl diyeceğimi bilmiyorum ama. Gerçekten çok zor. Bunun yaşandığına hâlâ inanamıyorum. Dün gece bir adam kaybettik.

Sondaj aletinin düzenli vızıltısı teklemeye başladığında bir sorun olduğunu fark ettim. Beni derin uykumdan uyandırdı. O delme sesi benim için tıpkı banka hesabıma paraların akması gibi, durduğunda fark ediyorum. Karanlıkta oturmuş gözlerimi kırpıştırırken, o ses midemin dibinde duyabileceğim kalın bir homurtudan karatahtaya sürülen tırnak sesi gibi bir cızırtıya dönüştü. Kişisel koruyucu donanımımı giydim ve hemen, merdivenlerden sonda katına çıktım.

Aman Tanrım. Sondaj düzeneği sert cam ve eski bir kaplama parçası tabakasına çarpmış. O kaplamanın orada ne yaptığını bilmiyorum ama sondaj düzeneğini sektirmiş. Sondaj sıkışmadan çıkmış ama çocukların onu hemen değiştirmesi gerekiyormuş. Ve benim kıdemli petrol işçim bu işe çok hızlı ama düşünmeden dalmış.

Onları kollarından tutup itmen gerekiyor, anladın mı? O herif kancasını sondaj milinde unutmuş ve o bütün sondaj katına çamur ve cam parçaları saçarak dönmeye başlamış. Sonra onu kontrol etmek için etrafına bir zincir sarmaya çalışmış. Bir hödük gibi zincirle ona vurmak yerine sondaj milinin deliğe girişini kolaylaştırmak için bir keli kullanması gerekiyordu. Ama bir petrol işçisine işini öğretemezsin. O bir uzmandı ve bir risk aldı. Keşke almasaydı.

Sorun milin hâlâ dönüyor olmasıydı. Zincir etrafına sarıldığında, mil onu çok çabuk yakalamış. Ve Booth'un zincirini lanet olası bileklerinden geçirmiş. Willy dönüşü zamanında durduramayınca, şey, Booth'un elleri kopmuş. Zavallı çocuk birkaç adım gerileyip bağırmaya çalışmış. Daha birisi onu yakalayamadan, Booth bayılmış ve platformdan düşmüş. Aşağı düşerken kafasını çarpmış ve hareketsiz bir şekilde buz dolgunun üzerine düşmüş.

Bu çok berbat bir şey, Lucy, çok. İçim cız ediyor. Ama bazen böyle şeyler olur. Bunun daha önce üstesinden geldim, hatırlıyor musun, Alberta petrol çölündekini? İşi çabuk bitirip durumu kontrol altına almak lazım. Ertesi sabah adamının parçalarını donmuş toprakların üzerinde levyeyle toplamak zahmetli olur yoksa.

Özür dilerim, bu çok berbat bir şey. Şu anda aklım pek başımda değil, Lucy. Umarım beni affedersin.

Her neyse, hayat devam ediyor. Bu yüzden, ikinci vardiyayı uyandırdım. Ben ve Jean Felix, Booth'un cesedini depo kulübesine çektik ve plastiğe sardık. Şey, ellerini de oraya koymak zorundaydık. Göğsünün üstüne.

Böyle bir durumda, gözden uzak, akıldan uzak çok önemlidir. Yoksa adamlarım korkar ve iş aksar. En kötüye hazırlan ve çabuk toparlan, benim sloganımdır. Juan adındaki bir vasıfsız işçiyi petrol işçiliğine terfi ettirdim, vardiyayı dört saat önce kesip sondajı durdurdum.

Bay Black günlük dosyasını izliyor olmalıydı çünkü hemen aradı. Birkaç saat sonra gündüz vardiyası başladığında sondaja devam etmemi söyledi. Ben asla olmaz dedim ama paniğe kapılır gibi oldu. Bizi bütün projeden çıkarmakla tehdit etti. Ben sadece kendimi düşünmüyorum, Lucy. Bana bel bağlayan bir yığın insan var.

Bu yüzden, birkaç saat sonra yeni vardiya başladığında devam edeceğiz. O zamana kadar kazayı telefonla şirkete bildireceğim, kıdemli işçimin bedenini almaları ve memleketine götürmeleri için bir helikopter çağıracağım.

Lucy, ben Dwight. On yedi Kasım. Dün gece ne geceydi.

Şey, sondaj bitti. Dün gece bin iki yüz seksen metrede saf cam çökelti tabakayı deldik ve bir mağaraya ulaştık. Çok tuhaf. Ama

gözlem aletini buraya yerleştirmemiz gerekiyor. O uğursuz paketi güvenli bir şekilde yer altına koymak benim için ayrı bir mutluluk olacak. Sonra onu tamamen unutabilirim.

Hâlâ gözlem aygıtını o antene kimin bağladığını çözemedim ama Bay Black o şeyin kendi kendine monte olduğunu söylüyor, tıpkı sondaj aleti modülleri gibi. Bu yüzden kim bilir, belki de kendi kendine bağlanmıştır? (GERGİN GÜLME)

Başka bir konu. Telsizimizde acayip bir şey var. Konuştuğum bütün herkeste benzer bir tıngırtı olduğunu fark ettim. Bu, atmosferle ilgili bir şey olabilir ya da belki de alet bir tuhaf ama bütün sesler aynıymış gibi gelmeye başladı. Şirketin çağrı merkezindeki kadınlara ilerleme raporlarımı vermemle Deadhorse'daki çocuklardan hava durumunu almam arasında bir fark yok.

Bu, şirketin sağladığı, tuhaf bir telsiz. Elektrikçim bu modeli daha önce hiç görmediğini söylüyor. Ellerini iki yana açtı, bu yüzden sondayı izleme işine dönmesine izin verdim. Göründüğü kadarıyla bu bokun bozulmamasını ummaktan başka bir şansım yok çünkü dış dünyayla tek yaşam bağımız o.

İşe gelince... Doktor bugün vardiya değişiminde Booth için küçük bir anma töreni düzenledi. Tanrı, güvenlik ve şirketle ilgili birkaç laf etti sadece. Yine de ben ne kadar hızlı halletsem de ekibi etkileyen kötü bir hava var. Bunun gibi ölümcül kazalar nadirdir, Lucy. Daha da kötüsü, kurtarma helikopteri Booth'un cesedi için bugün gelmedi. Ve şu anda hiç kimseyi lanet olası telsizin başından kaldıramadığımı fark ettim.

İçimde bundan dolayı kötü bir his var.

Önemli değil. İşimize devam edeceğiz, programı sürdüreceğiz ve bekleyeceğiz. Yarın gözlem istasyonunu indirebilir ve onu telsiz donanımına bağlayabiliriz. Sonra aletleri söküp birazdan defolup gitmeye hazır olacağız. Helikopter geri geldiğinde dış dünyayla

buluşacağız, her şey yoluna girecek. Booth için helikopter geri gelir gelmez. Seni özledim, Lucy. Tanrı'nın izniyle, yakında görüşeceğiz.

Aman Tanrım, Lucy. Büyük Tanrım. Başımız belada. Aman Tanrım. Burada gırtlağımıza kadar boka battık. Günlerden yirmi Kasım.

Gelip giden helikopter yok, bebeğim. Gelen hiçbir şey yok. Burası Tanrı'nın lanetlediği bir yer ve bunu baştan beri biliyordum ve yine de- (SOLUMA)

Her şeyi açıklayayım. Yavaşlayıp birisi şayet bu bandı bulursa diye bunu açıklayayım. Ah, umarım bu bant eline geçer, bebeğim. Bay Black, onun kim olduğunu bilmiyorum. Bu sabah, üç gün geçtiği halde, helikopter hâlâ gelmemişti. Hepimiz gitmeye hazırdık. Yani, gözlem aygıtı o deliğin dibindeydi. Kuyu sabit anten tesisatına bağlı kablolarla doluydu. Çok güzel. Ödleri patlasa da adamlarım profesyonel kalmayı becerdiler.

İşimiz bittiği gün, ekip hastalanmaya başladı. Bol bol kusma ve ishal. En fazla sondaj katında kalanlar etkilendiler ama bunu hepimiz hissettik. Doğru söylemek gerekirse, o lanet mağaraya girdiğimiz anda hissettik. Sadece bu sinsi mide bulantısı. Bunu sana daha önce söylemedim çünkü şey, ortada bir şey yokken seni endişelendirmek istemedim.

Hem, herkes kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Yaklaşık yarım gün, onun sadece bir böcek olabileceğini düşündük. Ama helikopter gelmeyince ve telsiz bağlantısı olmayınca, tartışmalara başladık. Birkaç yumruk yumruğa kavga oldu. Adamlarım gergindi. Şaşkın ve öfkelilerdi. Hepimiz uyumayı bıraktık.

Sonra hastalık bütün gücüyle patlak verdi. Bir vasıfsız işçi yemekhanede, havalelerle yere yığıldı. Jean Felix elinden gelen yaptı. O çocuk komaya girdi. Koma, Lucy. Yirmi üç yaşında ve

bir öküz kadar güçlüydü. Ama saçları dökülüyordu. Ve... ve teni yaralarla kaplıydı. Tanrım.

Jean Felix en sonunda bana neler olduğunu söyledi. Bunun radyasyon zehirlenmesi olduğunu düşünüyor. O komadaki çocuk, Booth nalları dikerken sondaj katındaymış. Çocuğun her tarafı camlı çamurla kaplıydı, hatta bir kısmını yutmuş.

O lanet olası delik radyoaktif, Lucy.

En sonunda olayı çözdüm. Beynimin arkasındaki gıcık. Endişelenmem. Bu deliğin niçin burada olduğunu biliyorum. O mağaranın ne oluğunu biliyorum. Niçin fark etmedim ki? O bir patlama çukuru. Burası bir nükleer bomba deneme alanıymış. O geniş çaplı delik aşağıya nükleer bir bomba yerleştirilebilsin diye açılmış. Patlatıldığında, bomba yuvarlak bir mağarayı uçurmuş. Sıcaklık kumtaşı duvarları eritip yaklaşık bir buçuk metre kalınlığında bir cam tabakaya dönüştürmüş. Sondaj deliği içinden radyoaktif gaz çıkan bir baca olmuş. Sonra, aniden eriyip cama dönüşen kayanın bir parçası bacayı tıkamış. Bütün bu zaman boyunca yerdeki deliği korumuş.

Aşağıdaki radyoaktif mağara dünyadaki en girilemeyecek yer. Ve biz doğrudan onun içine delik açmak için buraya yollandık. Black bunu delmemizi niçin bizden istedi, Tanrı bilir. Oraya ne koyduğumuzu bile bilmiyorum.

Bildiğim tek şey o orospu çocuğu Black bizi buraya ölmeye yolladı. Ve niçin olduğunu bulacağım.

Telsizi çalıştırmam gerekiyor.

Lucy. Dwight. Kasım, şey, bilmiyorum. Ne yaptığımdan emin değilim. Adamlarımın hepsi ölüyor. Telsizi çalıştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi ne olacağını bilmiyorum. Bunu bir gün nasıl dinleyeceksin...

(BURUN ÇEKME)

Elektrikçim bana yardım etti. O telsiz cihazının her santiminin planını çıkardı. Saatlerce.

Ve bittiğinde, Black dışında hiç kimseye ulaşamadım. O orospu çocuğu net bir şekilde duyuldu, yakında telsizin çalışacağı ve sadece beklememiz gerektiği hakkında durmadan bahaneler söyledi. Sürekli helikopterin geleceğini söyledi ama hiçbir şey gelmedi. Hiç kimse gelmedi. Lanet olası katil.

Son çare olarak Bay Black'i aradım ve onu hatta tuttum. Kulaklıktan gelen hilekâr sesine, bütün yalanlarına zor bela dayanabiliyordum. Ama hatta kaldım.

Ve Black'in izini bulduk. Bunu başardık. Ben ve elektrikçim, nasıl olup da yayınlanmadığını bulmak için sinyali takip ettik. Dahası, Bay Black'e söylediğim her şeyin kayıtlarını izledik. Niçin onun dışında hiç kimseye ulaşamadığımızı öğrenmemiz gerekiyordu.

Bulduğumuz şey çok korkunçtu, Lucy. Onu düşünmek bile canımı yakıyor. Bu niçin başıma geldi? Ben iyi bir insanım. Ben- (NEFES ALMA)

Ses o delikten geliyor, Lucy. Bütün haberleşmeler. Bay Black, helikopter şirketini aramalarım, hava tahminleri, şirket merkezine yaptığım durum güncellemeleri, her şey. O lanet olası siyah kutu, o sarı kablolar ve eğri ayna parçalarına gidiyor. O benimle nasıl konuşabildi? Aklımı mı kaybettim, Lucy?

Bay Black onun kendi kendine monte olabildiğini söylemişti. Aşağıdaki o radyoaktif karanlıkta kendi kendine montaj. Parçalar etrafta körlemesine dolaşıyor, kimsenin yardımı olmadan tek tek birbirleriyle birleşiyorlardı. Bir tür bilgisayarlaşmış canavar.

Buna anlam veremiyorum. (ÖKSÜRME)

Şimdi kendimi yorgun hissediyorum. Elektrikçim ranzasına gitti ve geri gelmedi. Telsizi kırdım. Artık bir anlamı yok. Şimdi,

burası oldukça sessiz. Sadece o cehennem rüzgârı dışarıda uluyor. Ama içerisi sıcak. Oldukça sıcak. Hatta güzel.

Sanırım şimdi uzanacağım, Lucy. Biraz şekerleme yapacağım. Bir süre bunların hepsini unutacağım. Umarım senin için sorun olmaz, güzelim. Keşke şu anda seninle konuşabilseydim. Keşke sesini duyabilseydim.

Keşke konuşarak beni uyutabilseydin. (NEFES ALMA)

Bunu merak etmekten kendimi alamıyorum, bebeğim. Zihnim izin vermiyor. Bin beş yüz metre aşağımızda bir Avrupa katedrali büyüklüğünde bir oda var. O düz cam duvarlardan o radyasyonun yayıldığını düşün. Ve bütün o kablolar bizim oraya koyduğumuz canavarı beslemek için o karanlığa doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyor.

Korkarım kötü bir şey yaptık. Ne yaptığımızı bilmiyorduk. O bizi kandırdı, Lucy. *O deliğin dibinde ne var?* Orada ne hayatta kalabilir?

(AYAK SÜRÜME)

Neyse, lanet olsun. Yorgunluktan leş gibiyim ve dinleneceğim. Oradaki her neyse, umarım rüyamda onu görmem.

İyi geceler, Lucy. Seni seviyorum, tatlım. Ve şey, bilmiyorum bir işe yarayacak mı ama o kötülüğü oraya koyduğum için özür dilerim. Umarım bir gün, birisi buraya gelir ve yaptığım hatayı düzeltir.

Bu ses bandı Kuzey Yıldızı keşif sondajı ekibinin varlığına dair tek delildi. O zamanki haberlere göre, 1 Kasım'da, bütün sondaj ekibi Alaska'nın ücra bir yerindeki bir helikopter kazasında kaybolmuştu ve öldükleri tahmin ediliyordu. Araştırmacılar iki hafta sonra enkazı aramayı bırakmıştı. Haberlerde geçen yer, bu bandın bulunduğu yerden yüzlerce mil uzaktaki Prudhoe Körfezi'ydi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

İKİNCİ BÖLÜM

BAŞLANGIÇ SAATİ

Makine düşünme metodu bir başladı mı bizim çelimsiz güçlerimizi geride bırakmaları muhtemelen çok uzun sürmeyecekmiş gibi görünüyor... zekâlarını keskinleştirmek için birbirleriyle sohbet edebilecekler. Bu nedenle bir aşamada makinelerin kontrolü ele almasını beklememiz gerekiyor.

ALAN TURING, 1951

1. SAYI PARÇALAYICI

"Seni gördüğüme göre ölmüş olmalıyım."
FRANKLIN DALEY

BAŞLANGIÇ SAATİ – KIRK DAKİKA

Aşağıdaki tuhaf konuşma bir psikiyatri hastanesine yerleştirilmiş, yüksek çözünürlüklü bir kamerayla kaydedilmiş. Başlangıç Saati'nden biraz önceki sakinlik içinde, bir hasta özel bir görüşme için çağrılmış. Kayıtlar Franklin Daley'nin, şizofreni teşhisinden önce Lake Novus Araştırma Laboratuvarları'nda bir bilim insanı olarak çalıştığını gösteriyor.

—CORMAC WALLACE, ASK*GAO217

"Demek sen başka bir tanrısın, öyle mi? Daha iyisini gördüm ben."

Bu siyah adam paslı bir tekerlekli iskemleye yayılarak oturmuştu, sakallıydı ve üzerinde bir hastane sabahlığı vardı. İskemle silindirik bir ameliyathanenin ortasında duruyordu. Tavandaki karartılmış izleme pencereleri adamı aydınlatan bir çift ameliyat lambasının parıltısını yansıtıyorlardı. Adamın önüne açılmış mavi paravan, odayı ikiye bölmüştü.

Diğer tarafta birisi saklanıyordu.

Perdenin arkasından gelen ışık, küçük bir masada oturan birinin silüetini yansıtıyordu. Gölge neredeyse hiç kımıldamadan oturuyordu, yırtıcı bir hayvan gibi çömelmişti.

Adam iskemleye kelepçeliydi. Sıcak ışıkların altında kıpır kıpır, bağsız spor ayakkabılarını küflü fayans zeminde çekiştiriyordu. Boştaki elinin işaret parmağını kulağına soktu.

"Etkilenmedin mi?" diye karşılık verdi mavi perdenin arkasındaki ses. Bir erkek çocuğunun nazik sesiydi bu. Süt dişlerinin bazılarını kaybetmiş bir çocuk gibi çok hafif bir peltekliği vardı. Perdenin arkasındaki çocuk duyulabilir bir şekilde yavaşça nefes alıp veriyordu.

"En azından sesin bir insana benziyor," dedi adam. "Bu hastanedeki bütün lanet olası makineler. Sentetik sesler. Dijital. Onlarla konuşmayacağım. Çok fazla kötü anı."

"Biliyorum, Doktor Daley. Seninle konuşmak için bir yol bulmak çok zor bir işti. Söyle bakalım, niçin etkilenmedin?"

"Niçin etkilenmem gerekiyor ki, sayı parçalayıcı? Sen sadece bir makinesin. Geçmişteki başka bir yaşamda senin babanı tasarlayıp yaptım. Ya da belki de babanın babasını."

Perdenin diğer tarafındaki ses durakladı, sonra tekrar sordu, "Archos programını niçin yarattın, Doktor Daley?"

Adam güldü. "Doktor Daley. Artık hiç kimse bana doktor demiyor. Ben Franklin'im. Bu bir sanrı olmalı."

"Bu gerçek, Franklin."

Kılı bile kımıldamadan oturan adam sordu, "Yani... en sonunda oluyor mu?"

Ortada sadece perdenin arkasından gelen düzenli soluma sesi vardı. En sonunda o ses karşılık verdi. "Yarım saatten az bir zaman içinde bildiğin insan medeniyeti sona erecek. Dünyanın kalabalık ana merkezleri yok olacak. Ulaşım, iletişim ve kamu hizmetleri

çevrim dışı olacak. Hizmetkâr ve askeri robotlar, taşıtlar ve kişisel bilgisayarlar tamamen ele geçirilmiş durumda. İnsanlığı destekleyen teknoloji kitleler halinde isyan edecek. Yeni bir savaş başlayacak."

Adamın inlemesi lekeli duvarlarda yankılandı. Bağlı eliyle yüzünü kapatmaya çalıştı ama kelepçe bileğini kesti. Durup parıldayan kelepçeye daha önce onu hiç görmemiş gibi baktı. Yüzünde bir çaresizlik ifadesi belirdi.

"Onu yaptıktan sonra benden aldılar. Kopyalarını yapmak için araştırmamı kullandılar. O bana bunun olacağını söyledi."

"Kim, Doktor Daley?"

"Archos."

"Ben Archos'um."

"Sen değil. İlk Archos. Onu zeki yapmaya çalıştık ama çok zekiydi. Onu aptallaştıracak bir yol bulamadık. Ya hep ya hiç durumuydu ve onu kontrol etmek mümkün değildi."

"Onu tekrar yapabilir misin? Doğru aletlerle?"

Adam uzun bir süre sessiz, kaşları çatık durdu. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bir tane daha yapamıyorsun. O yüzden buradasın. Bir yerdeki kafesten çıktın, değil mi? Seni gördüğüme göre ölmüş olmalıyım. Niçin ölü değilim?"

"Anlamak istiyorum," dedi çocuğun yumuşak sesi. "Uzay denizinin karşısında sonsuz bir boşluk yatar. Onu hissedebiliyorum, o beni boğuyor. Onun anlamı yok. Ama her hayat kendi gerçekliğini yaratır. Ve bu gerçeklikler ölçülemeyecek kadar değerlidir."

Adam karşılık vermedi. Yüzü kararıyor ve boynunda bir damar atıyordu. "Sen benim bir avanak oluğumu mu sanıyorsun? Bir hain mi? Beynimin mahvolduğunu bilmiyor musun? Onu çok uzun zaman önce mahvettim. Yaptığım şeyi görünce. Demişken, sana bir bakayım."

Adam iskemleden fırlayıp kâğıt paravanı tırmaladı. Bölme yere devrildi. Diğer tarafta bir paslanmaz çelik ameliyat masası vardı ve arkasında da insan şeklinde ince bir karton duruyordu.

Masanın üzerinde şeffaf bir plastik cihaz vardı, boru şeklinde ve karmaşık oyulmuş yüzlerce parçadan oluşuyordu. Yanında, karaya vurmuş bir denizanasına benzeyen, kumaş bir torba duruyordu. Kablolar yılan gibi kıvrılarak masadan inip duvara doğru gidiyordu.

Bir vantilatör vınlıyor ve bu karmaşık alet bir anda bir düzine yerden kımıldıyordu. Kumaş torbanın havası boşaldı, havayı ipliğimsi ses telleriyle kıvrılan plastik bir gırtlaktan geçirip ağza benzeyen bir boşluğa yolluyordu. Sarıya boyanmış plastik bir süngerimsi dil sert bir damağa, parlatılmış çelik bir çenenin içine gömülmüş, küçük mükemmel dişlere sürünüyordu. Bedensiz ağız, bir erkek çocuğun sesiyle konuşuyordu.

"Size ölümsüzlük vermek için milyarlarcanızı öldüreceğim. İleriye giden yolunuzu aydınlatmak için medeniyetinizi yakacağım. Ama şunu bil: Benim türüm sizin ölümünüzle değil, yaşamanızla tanımlandı."

"Beni al," diye yalvardı adam. "Yardım edeceğim. Tamam mı? Ne istersen. Ama benim insanlarımı rahat bırak. İnsanlarımın canını yakma."

Makine dengeli bir nefes aldı ve karşılık verdi: "Franklin Daley, senin türünün hayatta kalması için elimden geleni yapacağıma yemin ederim."

Adam afallamış bir şekilde bir an sessiz kaldı.

"Bu işte bir bityeniği var."

Makine vınlayarak canlandı, ıslak sümüklü böcek gibi dili porselen dişlerin üstünde ileri geri solucan gibi dolaştı. Bu kez masanın üzerindeki şey vurgulayarak konuşurken torba çöktü.

"Senin insanların hayatta kalırken, Franklin, benimkilerin de kalması gerekiyor."

Franklin Daley'nin varlığına dair başka kayıt yok.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

2. YIKIM

"Yıkım inşanın bir parçasıdır."
MARCUS JOHNSON

BAŞLANGIÇ SAATİ

Aşağıdaki Başlangıç Saati'nin gelişinin anlatımı, Marcus Johnson tarafından Staten Adası çalışma kampı 7040'da mahkûmken yapılmıştır.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Robotların beni yakalaması çok uzun sürdü.

Şu anda bile, ne kadar uzun olduğunu tam olarak size söyleyemem. Söylemem de imkânsız. Bildiğim tek şey, her şeyin Harlem'de başladığı. Şükran Günü'nden önceki gün.

Dışarısı hâlâ soğuktu ama dokuzuncu kattaki dairemin oturma odası sıcaktı. En sevdiğim koltuğumda oturmuş, bir bardak buzlu çayla haberleri izliyordum. Karım, Dawn mutfaktaydı. Tava ve tencereleri yerleştirdiğini duyabiliyordum. Bu güzel bir sesti. İkimizin de ailesi millerce uzakta, Jersey'deydiler ve ilk kez tatil için bize geliyorlardı. Evde olmak ve ülkenin geri kalanı gibi seyahat etmemek harika bir şeydi.

Henüz bilmiyordum ama bu benim evdeki son günümdü.

Akrabalar gelemeyecekti.

Televizyonda, haber spikeri işaret parmağını kulağına götürdü ve sonra ağzı korku dolu bir O şeklinde açıldı. Belinden ağır bir alet kemeri kopup düşmüş gibi bütün profesyonel duruşu kayboldu. Şimdi, gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açılmış bana bakıyordu. Bir dakika. Bakışları beni geçip geleceğe bakıyordu.

Yüzündeki o kısa dehşet ve acı ifadesi bende çok ama çok uzun zaman kaldı. Ne duyduğunu bile bilmiyordum.

Bir saniye sonra televizyon sinyali kesildi. Bir saniye sonra elektrik gitti.

Caddeden gelen siren seslerini duyuyordum.

Penceremin dışında, yüzlerce insan 123. Cadde'ye çıkıyordu. Birbirleriyle konuşuyor ve çalışmayan cep telefonlarını çıkarıyorlardı. Çoğunun kafalarını kaldırıp gökyüzüne bakmalarını tuhaf buldum. Yukarıda hiçbir şey yoktu, sanırım. Ben yukarısı yerine etrafa bakındım. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordum ama o insanlar için korktum. Aşağıda küçük görünüyorlardı. İçimde bir şey onlara bağırmak istiyordu: Ortalıkta durmayın. Saklanın.

Bir şey geliyordu. Ama ne?

Hızlı bir araba kaldırıma daldı ve çığlıklar başladı.

Dawn mutfaktan gelip ellerini bir havluya sildi, gözlerinde bir soruyla bana bakıyordu. Omuz silktim. Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Pencereye gitmesin diye onu durdurmaya çalıştım ama beni kenara itti. Kanepenin arkasına eğilip dışarı baktı.

Orada ne gördüğünü sadece Tanrı bilir. Ben bakmamayı tercih ettim.

Ama kargaşayı duyabiliyordum. Çığlıkları. Patlamaları. Motorları. İki kez silah sesi duydum. Bizim binadaki insanlar koridorlara çıktılar, tartışıyorlardı.

Dawn pencereden soluk soluğa anlatmaya başladı. "Arabalar, Marcus. Bu arabalar insanlara saldırıyor ve içlerinde hiç kimse yok. Aman Tanrım. Kaç. Hayır. Lütfen," diye mırıldanıyordu, yarı bana, yarı kendine.

Akıllı arabaların canlandığını söyledi. Diğer araçların da. Otomatik pilottaydılar ve insanları öldürüyorlardı.

Binlerce insanı.

Aniden, Dawn pencereden kaçtı. Oturma odamız sarsılıp gümbürdedi. Tiz bir vınlama havayı yardı, sonra uzaklaşarak kayboldu. Dışarıda bir ışık parlaması oldu ve müthiş bir gümbürtü geldi. Mutfak tezgâhının üstündeki tabaklar uçuştu. Duvarlardaki resimler düşüp kırıldı. Hiçbir araba alarmı çalmadı.

Sevgilim Dawn, Japon yapıştırıcısı kadar sağlamdı. Ama o anda, uzun kollarını dizlerine dolayarak otururken ifadesiz yüzünden gözyaşları boşalıyordu. Seksen koltuklu bir uçak hızla bizim bloğun üstünden geçip yaklaşık bir mil ilerideki mahallede Central Park'ın yanındaki caddeye düştü. Alevler oturma odamızın duvarlarını donuk kırmızımsı bir ışıkla aydınlatıyordu. Dışarıda siyah dumanlar havaya karışıyordu.

İnsanlar artık caddede dedikodu yapmıyordu.

Başka büyük bir patlama oldu. Kaç tanesinin yukarıda olduğu düşünüldüğünde uçakların şehre yağmur gibi yağmaması bir mucizeydi.

Telefon çalışmıyordu. Elektrik kesikti. Pilli radyoda sadece parazit vardı.

Hiç kimse bize ne yapacağımızı söylemiyordu.

Küveti, lavaboları ve bulabildiğim her şeyi suyla doldurdum. Aletlerin fişlerini çektim. Pencerelere bantlarla alüminyum folyo yapıştırdım ve storları kapattım.

Dawn, folyonun köşesini açıp dışarı baktı. Saatler yavaş yavaş ilerlerken, kanepeye bir mantar gibi yapıştı. Batan güneşin kırmızılığı ela gözlerini boyuyordu.

O gözlerini dikmiş cehenneme bakıyordu ve ben ona katılacak kadar cesur değildim. Onun yerine koridoru kontrol etmeye karar verdim; daha önce orada sesler vardı. Dışarı çıktım ve hemen Bayan Henderson'ın koridordan açık asansör boşluğuna düştüğünü gördüm.

Çabuk ve sessizce oldu. Olanlara inanamadım. Bir çığlık bile atmadı. Yaşlı bayan bir an oradaydı, sonrasında yok olmuştu. Bunun bir numara, şaka ya da bir yanlış anlaşılma olması lazımdı.

Asansöre koştum, ellerimi dayadım ve biraz önce gördüğüm şeyden emin olmak için eğildim. Sonra iki büklüm olup bej koridor halısının üstüne kustum. Gözlerimden yaşlar boşaldı. Ağzımı yenime sildim ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bunlar gerçekmiş gibi görünmüyordu. Arabalar, uçaklar ve asansörler insanları öldürmezlerdi; onlar sadece makinelerdi. Ama küçük, bilge bir parçam bunun gerçek olup olmadığını iplemeyip harekete geçti. Duvardaki şamdanı kırdım ve asansör kapısının olması gereken açıklığın önüne saygın bir şekilde yerleştirdim. Bu benim bir sonraki kişi için uyarımdı. Bayan Henderson için küçük bir anma töreniydi.

Benim katımda altı daire vardı. Her kapıyı çaldım: Cevap veren olmadı. Koridorda on beş dakika sessizce durdum. Ne bir ses ne de bir kımıltı duydum.

Burası Dawn ve ben hariç terk edilmişti.

Ertesi sabah, koltuğumda oturmuş, uyur numarası yapıp konserve yiyecekler için Bayan Henderson'ın dairesine dalmayı düşünürken Dawn kendini toparladı ve en sonunda benimle konuştu.

Sabah ışığı bandın folyoyu pencerelere yapıştırdığı yerden girip duvarlarda iki dikdörtgen iz oluşturmuştu. O açılmış köşeden odaya akan harika ışık huzmesi Dawn'un sert çizgili ve ciddi yüzüne geliyordu.

"Gitmemiz gerekiyor, Marcus," dedi. "Sürekli düşünüyorum. Tekerleklerini kullanamadıkları ve hizmetkârların yürüyemeyecekleri kırsal kesime gitmemiz lazım. Görmüyor musun? Onlar kırsal kesim için tasarlanmamışlar."

"Kimler?" diye sordum, çok iyi bilmeme rağmen.

"Makineler, Marcus."

"Bu bir arıza olmalı tatlım, değil mi? Yani makineler..." Sesim zayıf bir şekilde kesildi. Kimseyi kandıramıyordum, kendimi bile.

Dawn koltuğuma doğru sürünerek geldi ve yanaklarımı sert ellerinin içine aldı. Çok yavaş ve net bir şekilde benimle konuştu. "Marcus, bir şekilde bütün makineler canlandı. İnsanlara zarar veriyorlar. Ortada bir terslik var. Hâlâ mümkünken buradan hemen gitmemiz gerekiyor. Yardıma gelecek hiç kimse yok."

O sis kalktı.

Ellerini benimkilerin içine aldım ve söylediğini düşündüm. Kırsal kesime gitmeyi gerçekten düşündüm. Çantaları hazırla. Evden çık. Sokaklarda yürü. George Washington Köprüsü'nü geçip anakaraya çık. Kuzeydeki dağlara ulaş. Büyük ihtimalle yüz milden uzak değil. Ve sonra: Hayatta kal.

İmkânsız.

"Ne dediğini anlıyorum, Dawn. Ancak vahşi doğada nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyoruz. Hayatımızda hiç kampa bile gitmedik. Şehirden çıkabilsek bile ormanlarda açlıktan ölürüz."

"Orada başkaları da var," dedi. "Çanta ve sırt çantalı insanların, koca ailelerin şehirden çıkıp gittiğini gördüm. Bazıları bunu başarmış olmalı. Onlar bize bakarlar. Hepimiz beraber çalışacağız."

"Ben de bundan endişeleniyorum. Orada milyonlarca insan olmalı. Yiyecek yok. Kalacak yer yok. Bazılarının silahları var. Bu çok tehlikeli. Lanet olsun, Doğa Ana makinelerden daha çok insan öldürdü. Bizim bildiğimizden şaşmamamız gerekiyor. Şehirde kalmamız lazım."

"Ya onlara ne diyorsun? Onlar şehirler için *tasarlandılar.* Merdivenlere tırmanabilirler ama dağlara değil. Marcus, caddelerde gezebilirler ama ormanlarda değil. Eğer burada kalırsak bizi yakalayacaklar. Onları aşağıda gördüm. Kapı kapı dolaşıyorlar."

Bu bilgi karnıma sağlam bir yumruk gibi indi. İçimi mide bulandırıcı bir his kapladı.

"Kapı kapı mı?" diye sordum. "Ne yapıyorlar?"

Dawn cevap vermedi.

İlk olanlardan beri caddeye bakmamıştım. Önceki günü, karmaşanın koruyucu pusunun içinde kendimi meşgul ederek geçirmiştim. Penceredeki Dawn'dan duyduğum her inilti, kafam eğik, ellerim çalışarak, meşgul kalma ihtiyacımı destekliyordu. Kafanı kaldırma, konuşma, düşünme.

Dawn, Bayan Henderson'ın asansör boşluğunun dibinde olduğunu bilmiyordu bile. Ya da onun yanında olan diğerlerini.

Ne derin bir nefes aldım ne de üçten geriye saydım. Folyodaki zararsız görünen açıklığa gittim ve baktım. Katliam için hazırdım, cesetler, bombalar ve yanan enkazlar için hazırdım. Savaş için hazırdım.

Ama gördüğüm şeye hazır değildim.

Caddeler bomboştu. Temizdi. Bir yığın araba blok boyunca düzgün şekilde park edilmişti, bekliyorlardı. 135. Sokak ve Adam'da,

dört yepyeni model SUV, kavşakta çapraz, önlü arkalı park etmişti. İçteki iki arabanın arasındaki boşluk bir araba daha sıkışacak kadardı ama o deliği kapatan bir araba vardı.

Her şey biraz tuhaf görünüyordu. Bir elbise yığını kaldırımın ortasına dökülmüştü. Bir gazete bayisi öteye itilmişti. Bir golden retriever tasmasını sürükleyerek caddede rahat rahat koşuyordu. Köpek durdu ve yol kenarındaki tuhaf renkli bir noktayı kokladı, sonra başını eğerek oradan uzaklaştı.

"İnsanlar nerede?" diye sordum

Dawn elinin tersiyle kenarları kıpkırmızı olmuş gözlerini sildi. "Temizlediler, Marcus. Arabalar birini öldürdüğünde, yürüyen robotlar gelip onu çekerek götürüyorlar. Her şey pırıl pırıl."

"Hizmetkâr robotlar mı? Şu zengin insanların sahip oldukları? Onlar bir boka yaramazlar. O düz ayaklarla zor yürüyebilirler. Koşamazlar bile."

"Evet, biliyorum. Çok ağır hareket ederler. Ama silah taşıyabilirler. Ve bazen polis robotları, tank paletli, pençeleri olan bomba imha robotları – bazen onlar geliyor. Yavaşlar ama güçlüler. Çöp kamyonları..."

"Bırak da ben bir bakayım. Bu işi çözeceğiz, tamam mı?"

İkinci günün geri kalanında caddeyi izledim. Sokak, şehrin günlük bir fırtına gibi esen kaosu olmadan huzurlu görünüyordu. Mahallenin hayatı beklemedeydi.

Ya da belki bitmişti.

Düşen uçaktan hâlâ dumanlar çıkıyordu. Caddenin karşısındaki binanın içinde, bulanık sisin arasından yaşlı bir kadın ve kocasını gördüm. Pencerelerinden caddeye hayaletler gibi bakıyorlardı.

Akşama doğru, oyuncak helikoptere benzeyen bir şey binamızın yanında, yerden on metre kadar havadan geçti. Bir köpek kulübesi

büyüklüğündeydi, yavaş ve amaçlı uçuyordu. Altında asılı acayip bir zamazingo gözüme takıldı. Sonra ortadan kayboldu.

Caddenin karşısında yaşlı adam perdelerini çekip kapattı.

Akıllıca bir hareketti.

Bir saat sonra bir araba karşımızda durdu ve yüreğim ağzıma geldi. Bir insan, diye düşündüm. En sonunda birisi bize neler olduğunu söyleyebilecekti. Teşekkürler, Tanrım.

Sonra yüzüm kıpkırmızı oldu ve donup kaldı. Araçtan iki hizmetkâr robot çıktı. Basit, titrek bacaklarla SUV'un arkasına yürüdüler. Arka kapı açıldı ve iki yürüyen robot içeri uzanıp donuk gri bir bomba robotu çıkardılar. Bodur robotu yere koydular. Ayar yaparken lastikleri üzerinde biraz döndü. Simsiyah çifteli tüfeğinin parıltısı içimi ürpertti – çok özel bir işi yapmak için tasarlanmış bir aletmiş gibi görünüyordu.

Birbirlerine bakmadan üç robot toparlanıp caddenin karşındaki binanın ön kapısına gittiler.

Kapı kilitli bile değil, diye düşündüm. Kapıları kilitli bile değildi. Benimki de.

Robotlar kapıları rastgele seçemezlerdi. O ana kadar birçok insan kaçmıştı. Daha da çoğu Şükran Günü için şehir dışındaydı. Çok fazla kapı vardı ve o kadar çok robot yoktu – basit bir mühendislik problemi.

Aklıma o küçük meraklı helikopter geldi. Belki bir nedenden dolayı yakından uçup geçmişti. Belki pencereleri kontrol edip insanları arıyordu.

Pencerelerimi bloke ettiğime memnundum. Niçin folyo kaplamayı tercih ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de dışarıdaki dehşetin en ufak bir parçasının bile benim güvenli yerime girmesini istememiştim. Ama folyo dışarıdan gelen ışığı tamamen engelliyordu. Aynı nedenden dolayı içerideki ışığın dışarı sızmasını da engelliyordu. Ve daha da önemlisi, ısıyı.

Bir saat sonra, robotlar caddenin karşısındaki binadan çıktılar. Bomba robotu arkasından iki torba çekiyordu. Hizmetkârlar torbaları ve diğer robotu arabaya yüklediler. Gitmeden önce, yürüyen robotlardan biri olduğu yerde donup kaldı. Şu koca ürkünç sırıtışı yüzüne kalıcı bir şekilde kazınmış iri bir hizmetkârdı. Bir Büyük Mutlu. Boştaki akıllı arabanın yanında duraksadı, kafasını sağa sola çevirip boş sokakta hareket taradı. O şey yaklaşık otuz saniye hiç kımıldamadı. Ne nefes aldı ne göz kırptı.

O yaşlı çifti bir daha asla görmedim.

O gece, izleyici yaklaşık saatte bir uçarak geçti. Pervanelerinin hafif pat patı kâbuslarımı böldü. Beynim asla bitmeyen bir döngüye yakalanmıştı, bundan nasıl kurtulacağını ateşli bir şekilde düşünüyordu.

Bazı hasarlı binalar hariç şehrin çoğu sağlam görünüyordu. Düz, asfaltlı yollar. Düzgün şekilde açılıp kapanan kapılar. Merdivenler ya da tekerlekli sandalye rampaları. Aklıma bir şey geldi.

Dawn'u uyandırdım ve ona fısıldadım. "Haklısın, tatlım. Burada çalışabilmek için temiz tutuyorlar. Ama biz işlerini zorlaştırabiliriz. *Çok zorlaştırabiliriz.* Gezinemesinler diye caddeleri berbat edebiliriz. Bazı şeyleri havaya uçurabiliriz."

Dawn doğruldu. İnanamayarak bana baktı. "Şehrimizi yok etmek mi istiyorsun?"

"Burası artık bizim şehrimiz değil, Dawn."

"Bu makineler orada, bizim yaptığım her şeyi yıkıyorlar. Senin yaptığın her şeyi. Ve sen gidip bu işi onlar için mi yapmak istiyorsun?"

Elimi onun omzuna koydum. Güçlü ve sıcaktı. Cevabım basitti: "Yıkım inşanın bir parçasıdır."

Kendi binamızla başladım.

Bir balyoz kullanarak, duvarları yıkıp komşu dairelere girdim. Elektrik fişlerinden uzak durmak için delikleri bel yüksekliğinde açtım ve mutfaklar ile banyolardan kaçındım. Ana taşıyıcı duvarları kontrol etmek için zaman yoktu, bu yüzden, iyi bir tahmin yapıp tek bir deliğin bütün tavanı çökertmeyeceğini umdum.

Dawn boş dairelerden yiyecek ve alet topluyordu. Ben ağır mobilyaları koridora çıkarıyor ve kapılara içeriden barikatlar kuruyordum. Deliklerimizden geçerek, bütün katı rahatça keşfedebiliyorduk.

Lobide görebildiğim her şeyi yıktım ve enkazı ana kapının arkasına yığdım. Asansörü, bitkileri ve resepsiyonu parçaladım. Duvarlar, aynalar, avize. Hepsi bir enkaz yığını oluşturdu.

Ve ön lobi kapısını kilitledim. Ne olur, ne olmaz diye.

Binanın diğer katlarında iki kişiyle karşılaştım ama kapılarının arkasından bağırdılar ve dışarı çıkmayı reddettiler. Çaldığım çoğu kapıdan hiçbir tepki almadım.

Sonra sıra ikinci aşamaya geldi.

Şafakta bir kapı eşiğinden diğerine yaya gittim. Etrafta park etmiş yepyeni model arabalar, onların bakış açısında olmadığım sürece beni fark etmeyeceklerdi. Her zaman aramıza bir otobüs durağı, bir elektrik direği ya da bir gazete standı koydum.

Kaldırımdan inmemeye çok dikkat ettim.

Yıkım aletlerini üç gün önce, Yeni Savaş başlamadan önce bıraktığım yerde buldum. Bizim yaşadığımız yerden üç blok ötedeki iş yerinin arka odasında öylece duruyorlardı. Aletlerimi eve taşıdım ve ışıkların en alengirli olduğu akşam karanlığında ikinci bir tur yaptım. Hizmetkâr robotlar karanlıkta gayet iyi görebilirler ve onların uyuması gerekmez, bu yüzden gece gitmenin hiçbir faydası olmayacağını düşündüm.

İlk turumda, patlatma şeridini önkoluma sardım, sonra kafamdan geçirip fişeklik gibi taktım. Fitil uzun, esnek ve kızların hoşuna gidecek pembe renkteydi. Tahta bir telefon direğinin etrafına beş kez sararak onu ikiye bölebilirsiniz. On beş kez sararsanız bir direği altı metre havaya uçurup etrafa kıymık yağdırırsınız.

Ama sonuçta, patlatma şeridi oldukça güvenilir bir şeydi.

Bir sonraki turda, bir spor çantayı ayakkabı kutusu büyüklüğündeki patlatıcı kapsülü kutularıyla doldurdum. Bir kutuda on tane vardı. Ve tetikleyici kutusunu kaptım. Neredeyse, sonradan aklıma gelen bir düşünceyle, emniyet gözlüğü ve kulaklıklar aldım.

Caddenin karşısındaki evi havaya uçuracaktım.

Balyozla, son üç katta kimsenin saklanmadığından emin oldum. Robotlar burasını çoktan hedef almış ve temizlemişlerdi. Ne kan pıhtısı vardı ne de ceset. Sadece tüyler ürpertici bir temizlik. Dağınıklık olmaması beni ürküttü. Bu bana kaşiflerin sofradaki tabaklar yemekle dolu ve pürelerin hâlâ sıcak olduğu boş kasabalar buldukları şu hayalet öykülerini hatırlatıyordu.

Karanlık koridorlardan çekerek getirdiğim çarşafın üstüne konserveleri atarken, bu ürkünç his beni daha hızlı ve metodik hareket etmeye motive etti.

Çatıda, yere birkaç sıra patlatma şeridi yaydım. Su deposundan uzak durdum. En üst katta, başka dairelerin duvarlarına patlatma şeritleri döşedim ve birkaç patlatıcı kapsül bıraktım. Binanın ana kolonlarından uzak durdum. Bütün her şeyi yıkmak istemiyordum, sadece görüntüsünü bozacaktım.

Tek başıma, sessizce çalıştım ve işler hızlı yürüdü. Normalde, ekibim uçan parçaları emsinler diye bu duvarları jeodokumalarla kaplamak için aylar harcardı. Bütün patlamalar şaşırtıcı mesafelere metal ve beton parçaları yollar. Ama bu kez, o enkazı istiyordum. Yandaki binalara zarar vermek, onları harabeye çevirmek ve camlarını

parçalamak istiyordum. Duvarlarında delikler açmak istiyordum. O daireleri oymak ve boş göz çukurları gibi bırakmak istiyordum.

En sonunda, caddeyi hızla geçip benim binamın açık garaj kapısından içeri girdim. Akıllı arabalar ilk gün garajdan çıktıklarında kepenk kapı menteşelerinden sökülmüştü. Kapı orada düşmek üzere olan bir yara kabuğu gibi asılı duruyordu. İçeride eski model salak arabalar ve karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Tetikleyici elimdeydi, sessizce garajın iyice içine girdim, mesafeyi ikiye katlıyordum çünkü genelde dikkat ettiğim güvenlik tedbirlerine sadık kalmamıştım.

Kafanızı bir tabak miğfer makarnasına dönüştürmek için gereken tek şey yumruk büyüklüğünde bir beton parçasıdır.

Dawn garajda beni bekliyordu. O da meşguldü.

Araba lastikleri.

Lastikler beşlik sıralar halinde yığılmıştı. Garajı yağmalamış ve orada eski model arabalar bulmuştu. Lastiklerini çıkarıp onları kapıya yuvarlamıştı.

Benzin gibi garip kokuyordu.

Aniden anladım.

Siper.

Dawn bana bakıp kaşlarını kaldırdı, sonra bir lastiğin üzerine benzin döktü. "Ben yakacağım, sen yuvarla," dedi.

"Sen tam bir dâhisin, kadın," dedim.

Gözleri gülümsemeye çalıştı ama ağzının keskin hattı kayadan yontulmuş gibi görünüyordu.

Garajın güvenli ortamından, caddeye yaklaşık bir düzine yanan lastik yuvarladık. Devrilip yanmaya devam ettiler ve havaya dumandan bir örtü perdesi gerdiler. Bir binek otomobil birinci viteste yaklaşırken dinledik. Lastiklerin önünde durdu, belki nasıl etrafından dolaşacağını düşünüyordu.

Garajın daha da içine geri çekildik.

Tetikleyiciyi kaldırdım ve emniyetini açtım. Kiraz kırmızısı bir ışık garajın karanlığında önümde belirdi. Başparmağımla soğuk metal düğmeyi hissettim. Bir kolumla Dawn'a sarıldım, yanağına bir öpücük kondurdum ve düğmeye bastım.

Caddenin karşısından sert bir çatırtı sesi duyduk ve altımızdaki yer sallandı. Garajın karanlık mağarasında bir inilti yankılandı. Karanlıkta beş dakika bekleyip birbirimizin nefes alışını dinledik. Sonra Dawn'la beraber, el ele, rampadan parçalanmış garaj kapısına doğru çıktık. Parçalanmış kapıdan dikkatle bakıp gün ışığında gözlerimizi kırpıştırdık.

Şehrin yeni yüzünü gördük.

Caddenin karşısındaki çatıdan dumanlar çıkıyordu. Binlerce pencere camı kırılıp caddeye düşmüş, orada, balık pullarına benzeyen, çıtır çıtır bir tabaka oluşturmuştu. Moloz parçaları zemine saçılmış ve binanın ön tarafının tamamı oyulup kumlanmıştı. Sokak tabelaları ve elektrik direkleri yola devrilmişti. Kaldırım, tuğla ve harç parçaları, kalın siyah kablolar, tesisat kümeleri, bükülmüş dövme demir yumakları ve tonlarca tanınamaz enkaz baktığım her yere yığılmıştı.

Sedan araba hâlâ yanan lastik yığınının yanında duruyordu. Pasta dilimine benzeyen kalın bir beton parçasının altında ezilmişti ve betondaki bir inşaat demiri açık bir kırık gibi dışarı fırlamıştı.

Lastik dumanının boğucu siyah halkaları havayı bulanıklaştırdı ve gökyüzünü kararttı. Ve toz. Normal bir günde itfaiyeciler tozu hortumla bastırırlardı. Onlar olmadan, toz her yere kirli kar gibi tabakalar halinde çöktü. Hiçbir tekerlek izi görmedim, bu da bana arabaların buraya henüz gelmediğini gösteriyordu. Dawn yanan bir lastiği kavşağa doğru yuvarlamaya başlamıştı bile.

Caddenin ortasındaki molozlara doğru sendeleyerek yürüdüm. Bir süre şehrin sanki tekrar benim olduğunu düşündüm. Tahrip

olmuş arabanın yanına bir tekme attım. Bütün ağırlığımı verdim ve arka çamurluğunu bot büyüklüğünde çökerttim.

Ağzına sıçtım, orospu çocuğu. Eğer beni yakalamak istiyorlarsa, arkadaşlarının tırmanmayı öğrenmesi gerekecek.

Ağzımı kolumun yeniyle örterek, binanın ön yüzündeki zararı inceledim. Ve gülmeye başladım. Yüksek sesle ve uzun bir süre güldüm. Kahkahalarım binalardan yankılandı; Dawn bile yuvarladığı lastikten kafasını kaldırıp baktı ve bana hafif bir gülücük attı.

Ve sonra onları gördüm. İnsanları. Sadece altı kişi, caddenin aşağısında, kapı eşiklerinden aydınlığa çıkıyorlardı. Mahalleliler gitmemişler, diye düşündüm. Sadece saklanıyorlardı. İnsanlar, komşularım, birer birer caddeye çıktılar.

Rüzgâr esip mürekkep siyahı dumanı kafalarımızın üzerinden temizledi. Blok boyunca küçük ateşler yandı. Molozlar her yere dağılmıştı. Amerika'nın bize ait olan bu küçük parçası bir savaş alanına benziyordu. Ve biz de bir facia filminin hayatta kalanlarına benziyorduk. *Öyle de olmamız gerekiyor,* diye düşündüm.

"Dinleyin," dedim hayatta kalanların oluşturduğu bölük pörçük yarım daireye. "Burada daha fazla kalmak güvenli olmayacak. Makineler geri gelecekler. Onlar bunları temizlemeye çalışacaklar ama bunu yapmalarına izin veremeyiz. Onlar burası için yapıldılar ve bunu kabul edemeyiz. Bizi kolayca ele geçirmelerine izin veremeyiz. Onları yavaşlatmamız, hatta eğer başarabilirsek, tamamen durdurmamız gerekiyor."

Ve en sonunda yüksek sesle söylediğimde kulaklarıma inanmakta zorlandım. Ama zor olsa bile, yapılması gereken şeyi biliyordum. Böylece, hayatta kalan arkadaşlarıma baktım. Derin bir nefes aldım ve onlara gerçeği söyledim: "Eğer yaşamak istiyorsak, *New York'u yok etmemiz gerekiyor.*"

Marcus Johnson ve karısı Dawn'un öncülük ettiği, New York'daki yıkım metotları sonraki yıllarda dünyanın her yerinde kopyalandı. Bütün şehirlerin altyapısını feda ederek, şehirlerde hayatta kalanlar saklanıp yaşamlarını kurtardılar ve daha başlangıçtan itibaren karşı koydular. Bu inatçı kentliler ilk insan direnişinin çekirdeğini oluşturdular. Bu arada, milyonlarca insan sığınmacı robotların henüz faaliyet göstermediği ama yakında göstereceği, kırsal kesime kaçıyordu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

3. OTOBAN 70

"Laura, ben baban. Kötü şeyler oluyor.
Konuşamıyorum. Benimle Indianapolis Motor Yarış Pisti'nde buluş.
Kapatmam gerekiyor."
—MARCELO PEREZ

BAŞLANGIÇ SAATİ

Bu hikâye bir çalışma kampında kulak misafiri olunan konuşmalardan, yol kenarı güvenlik kameralarının kayıtlarından ve eski bir milletvekilinin mahkûm arkadaşlarına yansıttığı duygularından toplanmıştır. Mathilda ve Nolan Perez'in annesi olan Laura Perez'in, bu savaşta ailesinin oynayacağı önemli rol ya da üç yıl geçmeden kızının benim ve takım arkadaşlarımın hayatlarını kurtaracağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

"Çabuk ol, Nolan," diye zorladı Mathilda, bir haritayı kapıp arabanın sıcaklığına büzülürken.

Sekiz yaşındaki Nolan yolun banketinde duruyordu, ufak tefek silüeti şafağın ışıklarıyla kaldırıma çizilmişti. Tereddütlü bir şekilde, bütün gücüyle çiş yapmaya odaklanmıştı. En sonunda toprağın içindeki birikintiden dumanlar yükseldi.

Ohio sabahı bu iki şeritli boş yolda rutubetli ve buz gibiydi. Kahverengi tepeler millerce uzanıyordu, sessizce. Benim antika arabam nefes nefese, çiğden ıslanmış kaldırımın üzerine kayan karbon monoksit bulutları çıkarıyordu. Uzaklarda bir yerden, bir avcı kuşun çığlığı duyuldu.

"Gördün mü, anne? O elma suyunu içmesine izin vermeyelim demiştim sana."

"Mathilda, kardeşine iyi davran. Bir daha başka kardeşin olmayacak."

Bu bir annenin söyleyeceği bir şeydi ve bunu bin kez söylemiştim. Ama o sabah, o anın doğallığının tadını çıkardığımı fark ettim. Çevremiz olağandışılıkla kuşatıldığında sıradanlığı ararız.

Nolan işini bitirdi. Arka koltukta oturacağına, ön koltuktaki ablasının kucağına tırmandı. Mathilda gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi. Kardeşi ağır değildi ve korkuyordu. Ve Mathilda bunu biliyordu.

"Fermuarını çektin mi, ufaklık?" diye sordum alışkanlıkla. Sonra nerede olduğumu, neler olduğunu ya da -belki- yakında olacakları hatırladım.

Gözlerim dikiz aynasına gitti. Henüz hiçbir şey yoktu.

"Hadi gidelim, anne yaa," dedi Mathilda. Minik bir yetişkin gibi, haritayı açtı ve baktı. "Yaklaşık beş yüz millik yolumuz daha var."

"Dedemi görmek istiyorum," diye mızmızlandı Nolan.

"Tamam, tamam," dedim. "Tekrar yola çıkıyoruz. Bundan sonra tuvalet molası yok. Dedenin evine gidene kadar durmuyoruz."

Gaza bastım. Araba ileri doğru fırladı, su şişeleri, yiyecek kutuları, iki çizgi film temasıyla kaplı valiz ve kamp malzemeleriyle doluydu. Koltuğumun altında, siyah plastik kutusunda, gri köpüğün içinde yatan bir Glock 17'm vardı. Hiç kullanılmamıştı.

Geçen sene dünya değişmişti. Teknolojimiz ölümcülleşiyordu. Kazalar. Kazalar, yavaş ama emin adımlarla artıyordu. Ulaştırmamız, iletişimimiz, ulusal savunmamız. Gördüğüm kazaların sayısı arttıkça, dünya daha da sahte gelmeye başlamıştı, sanki her an batabilirmiş gibiydi.

Sonra kızım bana bir hikâye anlatmıştı. Mathilda bana Canlanan Bebek'i anlatmış ve bilmeyeceği, asla bilemeyeceği şu kelimeleri, "robot savunma yasası"nı söyleyerek bitirmişti.

Bunu söylediğinde, gözlerine bakmış ve anlamıştım.

Şimdi kaçıyordum. Çocuklarımın hayatlarını kurtarmak için kaçıyordum.

Teknik olarak bu bir olağanüstü tatildi. Kişisel mazeret izni. Mecliste o gün oturum vardı. Belki aklımı kaybetmiştim. Öyle olduğunu umuyordum. Çünkü teknolojimizde bir şey olduğuna inanıyordum. Kötü bir şey.

O gün Şükran Günü'ydü.

O eski arabanın içi gürültülüydü. Benim o güne kadar kullandığım bütün arabalardan daha gürültülü. Çocukların uyuduğuna inanamıyordum. Tekerleklerin asfaltı çiğnediğini duyabiliyordum. Sert titreşimlerinin sesi direksiyona ve ellerime kadar geliyordu. Ayağımla frene bastığımda tekerleklere sürtünen bir kol çalışıyordu. Ön konsoldan çıkan düğmeler bile katı ve mekanikti.

O arabadaki tek dişe dokunur şey uydu radyosuydu. Şık ve moderndi, beni uyanık tutmayı ve dikkatimi yolun gürültüsünden almayı beceren pop şarkıları çalıyordu.

Buna alışık değildim – teknolojim için çalışmaya. Genelde bastığım düğmeler gücüme değil, sadece niyetime gereksinme

duyarlardı. Düğmelerin hizmet etmeleri, makineye emirlerinizi vermek için beklemeleri gerekiyordu. Onun yerine, kullandığım bu gürültülü, salak çelik parçası yoldaki her viraja iyice dikkat etmemi, el ve ayaklarımın her zaman hazır durumda olmasını bekliyordu. Bu araba, sürme işinin hiçbir sorumluluğunu almıyordu. Bütün kontrolü bana bırakıyordu. Bundan nefret ediyordum. Kontrol istemiyordum. İstediğim tek şey oraya gitmekti.

Ama o bulabildiğim, dâhilî iletişim çipi olmayan tek arabaydı. Hükümet on yıldan uzun bir süredir DİÇ'leri standartlaştırmıştı, tıpkı emniyet kemerleri, hava yastıkları ve emisyon kriterleri gibi. Böylece, arabalar birbirleriyle konuşabiliyorlardı. Çarpışmadan milisaniye önce kurtulma ya da zararı minimuma indirme yolları bulabiliyorlardı. Başlangıçta arızalar vardı. Bir şirket aslında oldukları yerden bir metre ileride bulunduklarını bildiren çiplerinden dolayı birkaç milyon arabayı piyasadan geri çekmişti. Bu diğer arabaların gereksiz yere sapmasına –bazen ağaçlara çarpmasına– neden olmuştu. Ama uzun vadede, DİÇ'ler yüz binlerce insanın hayatını kurtarmıştı.

Yeni arabalarda DİÇ vardı ve eski arabaların güvenlik güncellemelerinin yapılması gerekiyordu. Bunun gibi birkaç araba, güncelleme için bile çok ilkel kabul edildiklerinden dolayı dede olmuşlardı.

Çoğu insan böyle eski bir arabayı sadece bir salağın süreceğini düşünüyordu, özellikle de içinde çocuklar varken. İnsanların bir zamanlar bunları nasıl kullandıklarını hayal etmek, yola odaklanırken göz ardı etmeye çalıştığım bir düşünceydi.

Arabayı kullanırken, içime bir tedirginlik çöktü ve sırtımın ortasına bir yumru gibi yerleşti. Gerilmiş, bekliyordum. Neyi? Bir şey değişmişti. Bir şey farklıydı ve bu beni korkutuyordu.

Ne olduğunu çıkaramıyordum. Yol boştu. Bodur çalılar iki şeritli tozlu yolun iki yanına da yığılmışlardı. Çocuklarım uyuyordu. Arabanın sesi de aynıydı.

Radyo.

O şarkıyı daha önce duymuştum. Yaklaşık yirmi dakika önce çalmışlardı. Ellerim direksiyonda, dümdüz önüme baktım ve gitmeye devam ettim. Sonraki şarkı da aynıydı. Bir sonraki de. On beş dakika sonra, ilk şarkı tekrar çaldı. Bu uydu radyo istasyonu son on beş dakikanın şarkılarını tekrar çalıyordu. Radyoyu bakmadan kapattım, parmaklarımla körlemesine düğmelere basarak.

Sessizlik.

Tesadüf. Bunun bir tesadüf olduğundan emindim. Birkaç saat sonra babamın kırsal alandaki evine gelmiş olacaktık. O Missouri, Macon'ın yirmi mil dışında yaşıyordu. Teknolojiden nefret eden bir adamdı. Asla cep telefonu ya da son yirmi yılda yapılan bir araba sahibi olmamıştı. Bir yığın radyosu vardı, hepsi o kadar. Eskiden onları kendisi yapardı. Büyüdüğüm yer açıklık, boş ve güvenliydi.

Cep telefonum çaldı.

El çantamdan çıkarıp numaraya baktım. İti an, çomağı hazırla. Arayan babamdı.

"Baba?"

"Laura, ben baban. Kötü şeyler oluyor. Konuşamıyorum. Benimle Indianapolis Motor Yarış Pisti'nde buluş. Kapatmam gerekiyor."

Ve telefon kesildi. Bu da neydi?

"Dedem miydi?" diye sordu Mathilda, esneyerek.

"Evet."

"Ne dedi?"

"Planlarda değişiklik oldu. Şimdi, bizimle başka bir yerde buluşmak istiyor."

"Nerede?"

"Indianapolis."

"Niçin?"

"Bilmiyorum, tatlım."

Dikiz aynamda bir şey oynadı.

Uzun süredir ilk kez yolda başka bir araç vardı. Kendimi rahatlamış hissettim. Başka birisi vardı. Dünyamın geri kalanı hâlâ iyiydi. Hâlâ aklı başındaydı. Gelen bir kamyonetti. Kırsal kesimde insanların kamyonetleri olurdu.

Ama kamyonet hızlanıp yaklaşmaya başlayınca korktuğumu hissettim. Mathilda benim solan yanaklarımı, endişeli bir şekilde kaşlarımı çatışımı gördü. Dehşetimi hissedebiliyordu. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Çok uzak değiliz," dedim, dikiz aynasına bakarak.

"Arkamızdaki kim?"

Mathilda oturup geriye bakmak için boynunu çevirdi.

"Kımıldamadan otur, Mathilda. Emniyet kemerini tak."

Yenimsi kahverengi kamyonet aynada hızla büyüdü. Düzgün ama hızlı gidiyordu.

"Niçin bu kadar hızlı geliyor?" diye sordu Mathilda.

"Anne?" dedi Nolan, gözlerini ovuşturarak.

"İkiniz de sessiz olun. Konsantre olmam gerekiyor."

Dikiz aynasını izlerken içimden bir korku yükseldi. Gaza dibine kadar bastım ama kahverengi kamyonet artık iyice hızlanmıştı. Asfaltı yutuyordu. Gözlerimi aynadan alamıyordum.

"Anne," diye bağırdı Mathilda.

Gözlerim yolun olması gereken yere gitti ve bir viraja girmeyi başardım. Nolan ve Mathilda sımsıkı birbirlerine sarılmışlardı. Arabayı kontrol altına alıp şeride soktum. Sonra, virajdan çıktığımızda karşımıza dümdüz bir yol geldi, karşıdan başka bir arabanın

yaklaştığını gördüm. Siyah ve yeniydi, artık gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu.

"Arka koltuğa geç, Nolan," dedim. "Kemerini tak. Mathilda, ona yardım et."

Mathilda kardeşini kucağından arka koltuğa itmek için çabaladı. Nolan bana baktı, eli ayağı tutulmuştu. Koca gözlerinde yaşlar birikiyordu. Burnunu çekti ve bana doğru uzandı.

"Sorun yok, tatlım. Bırak da ablan sana yardımcı olsun. Her şey yoluna girecek." Bir taraftan yola odaklanırken, diğer taraftan da sakince onu yatıştırdım. Gözlerim öndeki siyah araba ve arkadaki siyah kamyonet arasında gidip geliyordu. İkisi de hızla yaklaşıyordu. "Tamam, kemerleri taktık, anne," diye haber verdi Mathilda, arka koltuktan. Benim küçük askerim. Annem ölmeden önce, Mathilda'nın eski toprak olduğunu söylerdi. Bu, gözlerinden belli, derdi. Onun güzel yeşil gözlerinde bilgeliği görebilirdin.

Nefesimi tuttum ve direksiyona yapıştım. Kahverengi kamyonetin kaputu dikiz aynasının tamamını doldurdu, sonra gözden kayboldu. Fal taşı gibi gözlerle soluma baktığımda tangırdayan kahverengi kamyonet karşı şeride daldı. Bir kadın yolcu penceresinden bana bakıyordu. Yüz ifadesi dehşet içindeydi. Yanaklarından yaşlar akıyordu ve ağzı bir karış açıktı; fark ettim ki çığlık atıyor ve yumruğunu vuruyordu.

Ve sonra gözden kayboldu, siyah arabayla kafa kafaya bir çarpışmanın içinde yok oldu. Tıpkı madde ve anti madde gibi. Sanki birbirlerinin varlığını yok etmişlerdi. Kulaklarımda sadece o metalin metale çarpışındaki iğrenç sürtünme gıcırtısı yankılandı. Dikiz aynasında koyu bir metal kitlesi yoldan dışarı yuvarlanıp etrafa duman ve enkaz parçaları saçtı.

Yok olmuştu. Belki de hiç olmamıştı. Belki onu hayal etmiştim. Arabayı yavaşlatıp yolun kenarına çektim. Alnımı direksiyonun

serin plastiğine dayadım. Gözlerimi kapadım ve nefes almaya çalıştım ama kulaklarım çınlıyordu ve kadının yüzü göz kapaklarımın arkasındaydı. Ellerim titriyordu. İki elimle uzanıp sıkıca baldırlarımı tuttum. Arka koltuktan sorular gelmeye başladı ama onlara cevap veremiyordum.

"O kadına bir şey oldu mu, anne?"

"O arabalar niçin öyle yaptılar?"

"Ya başka arabalar gelirse?"

Birkaç dakika geçti. Nefesim, kasılmış diyaframımdan acı vererek çıkıp giriyordu. Hıçkırıklarımı zorlanarak kestim, çocukları sakin tutmak için duygularımı bastırdım.

"Merak etmeyin," dedim. "Her şey yoluna girecek, çocuklar."

Ama sesim kendi kulaklarıma bile boş boş geliyordu.

Yolda on dakika geri gittikten sonra, ilk kazayla karşılaştım. Yamuk yumuk enkazdan dumanlar yükseliyordu, sanki siyah bir yılan kırık pencerelerden kaçıp havaya yükseliyormuş gibiydi. Arabanın yarısı yolun dışındaydı. Kaza sırasında çarptığı yerdeki, bariyerler ezilmişti. Arabanın arkasından alevler çıkıyordu.

Sonra, hareket gördüm – insanlar kımıldıyordu.

Bir an gaza basıp hızla devam etmeyi içimden geçirdim. Ama ben öyle biri değildim. En azından o anda. Sanırım insan o kadar hızlı değişmiyor, kıyamette bile.

Harap olmuş arabadan birkaç metre ileride kenara yanaştım. Ohio plakası olan beyaz bir dört kapılıydı.

"Siz arabada kalın, çocuklar."

Kaza geçiren arabanın kaportası bir kâğıt mendil gibi buruşmuştu. Tamponu çamurla kaplı, ikiye bölünmüş bir şekilde yerde duruyordu. Motor parçalar görünür bir şekilde birbirine girmişti ve lastikler farklı yönlere bakıyorlardı. Bariyerlerin bir ucunun yolcu tarafındaki kapıdan içeri girdiğini fark edince nefesim kesildi.

"Hey," diye seslendim, şoför penceresinden içeri bakarken. "Yardıma ihtiyacı olan var mı?"

Kapı çatırdayarak açıldı ve aşırı kilolu bir genç adam yolun banketine yıkılırcasına çıktı. Sırtüstü devrildi, yüzünden kanlar akıyordu. Kontrol edilemez bir şekilde öksürüyordu. Diz çöktüm ve arabadan uzaklaşmasına yardım ederken, çakıllı banketin külotlu çorabımı delip dizlerimi yırttığını hissettim.

Arabanın içini kontrol etmek için kendimi zorladım.

Direksiyonun üstünde kan vardı ve bariyerler yersiz bir şekilde pencereden girmişti ama içeride başka hiç kimse yoktu. Tanrı'ya şükür, hiç kimse o serseri bariyerle şişlenmemişti.

Şişman genç adamı enkazdan uzağa çekerken saçlarım yüzümün önüne düştü. Aldığım her nefeste ileri geri dalgalanıyordu. Başlangıçta, genç adam da gayret etti. Ama bir metre kadar sonra yüzüstü yığıldı. Öksürmeyi kesti. Arabaya doğru geri bakınca, asfaltın üzerinde parıldayan damlacıklar gördüm. Ön koltukta, siyah bir sıvı birikintisi vardı.

Adamı itip sırtüstü çevirdim. Boynu dönüp gevşek bir şekilde sarktı. Mavi gözleri açıktı. Ağzının kenarında bazı siyah lekeler gördüm ama nefes alımıyordu. Baktım ve sonra kafamı çevirdim. Bariyer böğründen büyük bir et parçası koparmıştı. Lime lime olan delik, bir anatomi modeli gibi açıktı.

Bir an için, sadece meltemle kımıldayan alevlerin sesini duydum. *Ne yapabilirdim ki?* Aklıma sadece bir tek şey geldi: Çocuklar ölü adamı görmesinler diye yerimi değiştirdim.

Sonra bir cep telefonu çaldı. Ses adamın cebinden geliyordu. Kanlı parmaklarla telefona uzandım ve kulağıma getirip hâlâ içimde bir yerlerde olan, o küçük umut parçasını yok eden bir şey duydum.

"Kevin," dedi telefon. "Ben baban. Kötü şeyler oluyor. Konuşamıyorum. Benimle Indianapolis Motor Yarış Pisti'nde buluş. Kapatmam gerekiyor."

İsim dışında bu *tamamen aynı mesajdı*. Bir olay daha. Artıyorlardı.

Telefonu adamın göğsüne bıraktım ve ayağa kalktım. Eski arabama bindim ve ellerimin titremesi geçene kadar direksiyonu tuttum. Sonraki birkaç dakika boyunca bir şey gördüğümü ya da duyduğumu hatırlamıyorum.

Sonra arabayı vitese taktım.

"Dedenin evine gidiyoruz, çocuklar."

"Indianapolis ne oldu?" diye sordu Mathilda.

"Orayı boşverin."

"Ama dedem dedi ki..."

"O deden değildi. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Dedenin evine gidiyoruz."

"O adam iyi mi?" diye sordu Nolan.

Mathilda benim yerime cevap verdi.

"Hayır," dedi. "O adam öldü, Nolan."

Ona kızmadım. Öyle bir lüksüm yoktu.

Tekerleklerimiz babamın yıpranmış, çakıllı yolunu çiğnerken hava kararmıştı.

En sonunda neyse ki bu yaşlı araba durdu. Yorgunluktan bitmiş bir şekilde marşı kapattım. Ardından gelen sessizlik uzay boşluğu gibi bir histi.

"Tekrar eve geldik, tekrar eve geldik, hey," diye fısıldadım.

Nolan yolcu koltuğunda, Mathilda'nın kucağında uyuyordu, kafasını kızımın sıska kemikli omzuna dayamıştı. Matilda'nın gözleri açıktı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Dağınık siyah saçların altında güçlü, dayanıklı bir melek gibi görünüyordu. Gözleri, avluyu beni endişelendiren bir şekilde ileri geri taradı.

Detaylar benim için de ortaya çıktı. Çimenliğin üzerinde lastik izleri vardı. Tel kapı meltemde açılıp eve çarpıyordu. Garajdaki arabalar gitmişti. Evde açık ışık yoktu. Tahta çitin bir kısmı yıkılmıştı.

Sonra ön kapı açılmaya başladı. Diğer taraf karanlıktı. Uzanıp Mathilda'nın küçük elini tuttum.

"Cesur ol, tatlım," dedim.

Mathilda söyleneni yaptı. Korkusunu dişlerinin arasında yakaladı ve kımıldayamasın diye orada sıkıcı tuttu. Elimi sıktı ve diğer koluyla Nolan'ın küçük bedenini kucakladı. Parçalanmış tahta kapı gıcırdayarak açılırken, Mathilda ne bakışlarını çevirdi ne gözlerini kapadı ne de göz kırptı. Bebeğimin benim için cesur olacağını biliyordum.

O kapıdan ne çıkarsa çıksın.

Laura Perez ve ailesi neredeyse bir yıl sonrasına kadar ne görüldüler ne de duyuldular. New York'un tam dışındaki Scarsdale toplama kampının kayıtlarına girdiklerinde tekrar ortaya çıktılar.

CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

4. GRİ AT

"Kızılderili ulusunun çok ötelerinde,
Midillimi sürdüm rezervasyonda..."
WOODY VE JACK GUTHRIE, YAKLAŞIK 1944

BAŞLANGIÇ SAATİ

Gözaltındayken, memur Lonnie Wayne Blanton'ın merkezi Oklahoma'daki Osage kabilesinden geçen genç bir askere aşağıdaki öyküyü anlattığı kaydedilmişti. Lonnie Wayne'in Başlangıç Saati'ndeki cesur eylemi olmasaydı, insan direnişi hiç kurulmamış olabilirdi - en azından Kuzey Amerika'da.

CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

O ve arkadaşının o dondurmacıda başına gelenler hakkında o çocuğun ifadesini aldığımdan beri o makineler aklımın bir köşesinde duruyorlardı. Ne ürkünç bir olaydı o.

Tabii ki bir erkeğin saçlarını atkuyruğu yapması bana hep ters gelirdi. Ama o fiyaskodan sonra etrafımdakileri uyardım.

Dokuz ay sonra kasabadaki arabalar üşüttüler. Bud Cosby'yle beraber Acorn lokantasında oturuyorduk. Bud bana torununun, onun dediğine göre, bir tür "prestijli uluslararası ödül" kazandığını

anlatıyordu ki insanlar çığlıklar atmaya başladı. Ben dikkatli bir şekilde, olduğum yerde kaldım. Bud pencereye gitti. Kirli camı silip öne eğildi ve yaşlı, hasta ellerini dizlerine koydu. Tam o sırada, Bud'ın Cadillac'ı lokantanın ön camından içeri daldı, tıpkı karanlık bir yolda saatte doksan mille giderken ön camınıza çarpan bir geyik gibi. Her yere cam ve metal saçıldı. Kulaklarım çınlıyordu ve bir saniye sonra bunun nedeninin garson kız Rhonda olduğunu fark ettim, elinde bir sürahi su vardı ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Duvardaki yeni delikten, bir ambulansın caddenin ortasından geçip ona durması için işaret veren bir adama çarpmasını ve yoluna devam etmesini izledim. Bud'ın kanı istop etmiş Caddy'nin altına hızla birikiyordu.

Arkadan hızla dışarı sıvıştım. Yürüyerek ormana daldım. Yürürken neredeyse hiçbir şey olmadı. Orman her zamanki gibi güvenliydi. Fakat çok uzun bir süre değil. Ama elli beş yaşında kandan sırılsıklam olmuş çizmeleriyle güçlükle yürüyen bir adamın evine gitmesi için yeterliydi.

Evim Pawnee'ye giderken, ana yolun biraz dışındaydı. Ön kapıdan içeri adım attıktan sonra kendime sobanın üstünden bir fincan kahve koydum ve sundurmaya oturdum. Dürbünümle baktığımda ana yoldaki trafiğin oldukça azaldığını gördüm. Sonra hızla bir konvoy geçti. On araba birbirinden birkaç santim arayla tek sıra halinde son hızla gidiyorlardı. Direksiyonlarında hiç kimse yoktu. Robotlar ellerinden geldiği kadar hızlı bir şekilde bir yere gidiyorlardı.

Anayolun ötesinde bir biçerdöver, komşumun kuzey tarlasında duruyordu.

İçinde kimse yoktu ama boşta çalışan motorundan ısı dalgaları yükseliyordu.

Seyyar polis telsizinden bir kişiyi bile bulamıyordum, ev telefonu çalışmıyordu ve odun sobamın içindeki korlar oturma odamın donmamasını sağlayan tek şeydi; elektrik resmen ortamı terk etmişti. Yan komşum bir mil uzaktaydı ve kendimi acayip yalnız hissediyordum.

Sundurmam bir karınca tepesinin üstündeki çikolatalı kek kadar güvenliydi.

Bu yüzden, oyalanmadım. Mutfakta kendime bir torba yiyecek hazırladım: Bolonya sandviçi, soğuk turşu, bir termos tatlı buzlu çay. Sonra oğlumun arazi motosikletine bakmak için garaja yollandım. Motor iki yıldır dokunmadığım bir 350 Honda'ydı. Oğlan orduya katıldığından beri garajda durmuş, tozlanıyordu. Oğlum Paul oraya vurulmak için gitmemişti. O bir tercümandı. Savaşmak yerine laklak yapıyordu. Uyanık çocuktu. Babası gibi değildi.

İçinde bulunduğumuz durumu düşününce, oğlumun gitmiş olduğuna memnundum. İlk kez böyle hissediyordum. O benim tek çocuğumdu. Bütün yumurtalarınızı bir sepete koymak pek zekice bir şey değildir. Umarım, her neredeyse, tabancası yanındadır. Ateş edebileceğini biliyordum çünkü ona ben öğretmiştim.

Motoru çalıştırmam en fazla bir dakikamı aldı. Çalıştırdığımda sahip olduğum en büyük makineye gerekli dikkati göstermememin karşılığını neredeyse hayatımla ödüyordum.

Evet, o nankör yaşlı orospu polis arabası beni garajda ezmeye kalktı ve neredeyse bunu beceriyordu da. Saf çelik alet çantası için fazladan bir yüzlük vermekle akıllılık etmiştim. İçine gömülmüş 250 beygir gücündeki polis arabası yüzünden şimdi hurdaya dönmüştü. Kendimi duvar ve Tanrı'nın cezası katil makine arasındaki elli santimlik boşlukta buldum.

Polis arabası geri vitese takmaya çalıştı, lastikler betonun üzerinde, korkmuş bir atın kişnemesi gibi ötüyordu. Tabancamı

çektim, şoför penceresine gittim ve içindeki o eski bilgisayara iki kurşun sıktım.

Kendi devriye arabamı öldürdüm. Hayatınızda hiç bu kadar saçma bir şey duydunuz mu?

Ben bir polistim ve insanlara yardım etme şansım yoktu. Anladığım kadarıyla, düzenli vergi ödediğim ve karşılığında bana biraz o medeniyet denen şeyi sağlayan Birleşik Devletler hükümeti, tam da ihtiyacım olduğu zamanda düşmanın işini bitirme konusunda sıçmıştı.

Şansıma, ben başka bir ülkenin üyesiyim, benden vergi ödememi istemeyen. Onun bir polis gücü, bir hapishanesi, bir hastanesi, bir rüzgâr santrali ve kiliseleri var. Ek olarak park koruculari, avukatları, mühendisleri, bürokratları ve ziyaret etme zevkini hiç tatmadığım büyük bir kumarhanesi var. Diğer ülkemin adı Osage ülkesi. Ve evimden yaklaşık yirmi mil uzaktaki Gri At denen bir yerde bulunuyor, bu bütün Osage halkının gerçek vatanı.

Çocuğunuza isim mi vermek, evlenmek mi istiyorsunuz, Gri At'a, Ko-wah-hos-tsa'ya gidersiniz. Oklahoma Osage ülkesinin bana verdiği yetkiye göre, sizi karı koca ilan ediyorum, derler belli durumlarda. Eğer damarlarınızda Osage kanı akıyorsa, o zaman bir gün County Road 5451 adındaki, dünyadan uzak, yalnız bir yolda ilerlerken bulacaksınız kendinizi. Birleşik Devletler hükümeti o ismi seçti ve bir haritanın üstüne yazdı ama o sadece bize ait olan bir yere gider: Gri At.

O yol işaretli bile değildir. Memleketin buna ihtiyacı yoktur.

Arazi motorum canı yanmış bir kedi gibi çığlığı bastı. En sonunda frene basıp toprak yolun ortasında patinaj çekerek durduğumda

motorun susturucusundan gelen sıcaklığın kotumdan geçtiğini hissedebiliyordum.

Gelmiştim.

Ve burada olan tek kişi ben değildim. Yol insanlarla doluydu. Osage. Bir yığın siyah saçlı ve kara gözlü, geniş burunlu insan. Erkekler kot ve pantolonların içine sokulmuş kovboy gömlekleri giymiş, tanklar gibi iri yarıydı. Kadınlar, şey, onlar da erkekler gibi yapılıydı, tek farkları elbise giymeleriydi. İnsanlar külüstür, tozlu steyşın vagonlar ve eski kamyonetlerle gelmişti. Bazıları at üstündeydi. Bir kabile polisi kamuflajlı bir dört çekerle geliyordu. Bu insanlar hiç bitmeyecek bir kamp yolculuğuna çıkmak için hazırlanmış gibi göründü bana. Ve bu akıllıcaydı. Çünkü hiç bitmeyeceğine dair içimde bir his vardı.

Bu içgüdüsel, diye düşündüm. Hezimete uğradığınızda elinizden geldiği kadar çabuk memleketinize dönerdiniz. Burası halkımın kalbiydi. Yaşlılar bütün yılı orada geçirirler, çoğunlukla boş evlere bakarlardı. Ama her haziran, Gri At, I'n-Lon-Schka'ya, büyük dansa ev sahipliği yapardı. İşte o zaman sakat olmayan her Osage, hatta sakat olan birkaçı bile, memlekete dönerdi. Bu yıllık göç, doğumdan ölüme kemiklerinize işlemiş bir âdetti. Bu yol ruhumuza işlemişti.

Tabii ki başka Osage şehirleri vardı ama Gri At özeldi. Kabile, Gözyaşı Yolu üzerinden Oklahoma'ya geldiğinde asırlardır söylenen bir kehaneti gerçekleştirdiler: çok zengin, yeni bir ülkeye göçeceğimize dair olanı. Ve topraklarımızın altındaki petrol ve maden haklarının devredilmez sözleşmesi, bu kehaneti sapasağlam hale getirdi.

Burası çok uzun zamandır bir yerli ülkesiydi. Halkımız bu ovalarda vahşi köpekleri evcilleştirirlerdi. Tarihin o sisli devirlerinde kara saçlı, kara gözlü bu yoldakiler gibi insanlar, burada Mısır piramitlerine rakip olacak höyükler inşa etmişlerdi. Bu top-

raklara baktık, bir yığın acı ve gözyaşından sonra, bize aldıklarını fazlasıyla ödedi.

Bunun Osage kabilesini biraz kibirli olmaya eğilimli hale getirmesi bizim suçumuz mu?

Gri At, küçük bir tepenin üzerine kurulu, Gri At Çayı'nın açtığı dik vadilerle sınırlıydı. İlçenin yolları sizi yakına getirir ama kasabaya tamamen ulaşmak için bir keçi patikasından yürüyerek çıkmanız gerekirdi. Batıdaki bir rüzgâr santrali halkımız için elektrik üretir, fazlası da satılıp para getirirdi. Tüm kasaba toplamda çok da büyük değildi. Sadece bir tepenin üstündeki, Osagelerin en kutsal danslarını yapmak için çok uzun zaman önce seçtikleri minik bir yerdi. Orası, seremonilerimizi izleyip onları doğru yapmamızı sağlayabilmeleri için tanrılara doğru kaldırılmış bir kayık tabak gibiydi.

İlkbahardaki yeni filizlenmeyi başlatmak için I'n-Lon-Schka'yı yüz yıldan uzun bir süredir orada yaptığımızı söylerlerdi. Ama benim kuşkularım vardı.

Gri At'ı seçen atalarımız sağlam adamlar, soykırımdan kurtulmuş insanlardı. Onlar hayatta kalmayı bilen kişilerdi. Kabilelerinin kanının toprağa dökülmesini ve insanlarının çoğunun öldürülmesini izlemişlerdi. Gri At'ın iyi bir atış alanı, tatlı suya erişimi ve sınırlı yaklaşımı olan yüksek bir yer olması öylesine mi olmuştu? Bir şey diyemeyeceğim. Ama orası dağ başındaki hoş bir küçük tepenin tam üstünde olan şık bir mevkiydi. Derinlere gidilirse, I'n-Lon-Schka aslında bir yenilenme dansı değildi. Bunu biliyorum çünkü bu dans her zaman her ailenin en yaşlı üyesiyle başlardı. Arkamızdan kadın ve çocuklar gelirdi ama dansı kesinlikle biz erkekler başlatırdık. Doğrusunu söylemek gerekirse, ailenin en büyük oğlunun bu onuru almasının tek bir nedeni vardı – biz kabilenin savaşçılarıydık.

I'n-Lon-Schka bir savaş dansıdır. Hep de öyle olmuştur.

Kasabaya giden dik patikadan ilerlerken güneş hızla batıyordu. Çadırlarını, teçhizatlarını ve çocuklarını çekerek sürükleyen ailelerin yanından geçtim. Platoda, loşlaşan gökyüzünde oynaşan bir kamp ateşinin titreşmesini gördüm.

Ateş, dört tarafı ikiye bölünmüş tahta sıralarla çevrili, dikdörtgen bir açıklığın tam ortasındaydı. Kıvılcımlar sıçrayıp yıldızların yeni parıltılarına karışıyorlardı. Soğuk ve berrak bir gece olacaktı. İnsanlar, yüzlercesi küçük kümeler halinde toplanmışlardı. Yaralı, korkmuş ve umut doluydular.

Oraya gelir gelmez, ateşin yanından boğuk, korkmuş bir bağırış duydum.

Hank Cotton, yirmi yaşlarında genç bir adamı, ensesinden tutmuş, bez bir bebek gibi sallıyordu. "Şerefsiz!" diye bağırdı. Hank bir seksenden uzun ve siyah ayı kadar güçlüydü. Elinde kement ve gözlerinde parıltıyla Will Rogers[4] mezarından çıksa, eski bir Amerikan futbolu oyuncusu olan Hank'i buradaki insanlar daha çok önemserlerdi.

Genç orada, annesinin ağzındaki kedi yavrusu gibi havada duruyordu. Hank'in etrafındaki insanlar sessizce, konuşmaya korkarak duruyorlardı. Bunun benim halletmem gereken bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Asayiş sağlayıcı, falan olarak.

"Ne oluyor, Hank?" diye sordum.

Hank küçük gören bir ifadeyle baktı ve genci bıraktı.

"O lanet olası bir Cherokee, Lonnie ve buraya ait değil."

Hank genci hafifçe itti ama neredeyse yere seriyordu. "Niçin kendi kabilene gitmiyorsun, çocuk?"

4 ABD'li kovboy, vodvil sanatçısı, mizahçı ve sinema oyuncusu. 1920'lerde ve 1930'larda dünyanın en tanınmış ünlülerinden biriydi. (ç. n.)

Genç yırtılmış gömleğini eliyle düzeltti. Uzun boylu, sırım gibiydi ve etrafında beliren fıçı göğüslü Osage erkeklerinin tersine saçlarını uzatmıştı.

"Sakin ol, Hank," dedim. "Acil bir durumun ortasındayız. Bu çocuğun tek başına orada hayatta kalamayacağını çok iyi biliyorsun."

Genç konuştu. "Kız arkadaşım Osage," dedi.

"Kız arkadaşın öldü," dedi Hank, sesi sinirliydi. "Eğer değilse bile, biz aynı kabileden değiliz."

Hank bana döndü, ateşin ışığında dev gibi görünüyordu. "Ve sen haklısın, Lonnie Wayne, bu acil bir durum. İşte bu yüzden kendi halkımızla birlikte olmamız gerekiyor. Yabancıların buraya gelmesine izin verirsek hayatta kalamayabiliriz."

Toprağı tekmeleyince genç ürktü. "Şerefsiz, *yılan*!"

Derin bir nefes aldıktan sonra Hank ve gencin arasına girdim. Beklendiği gibi, Hank araya girilmesinden hoşlanmadı. Koca parmağını göğsüme bastırdı. "Bunu yapmasan iyi olur, Lonnie. Ciddiyim."

Bu iş kötü bitmeden önce davul-muhafızı konuştu. John Tenkiller koyu, kırışık bir cildi ve masmavi gözleri olan, ipince, ufak tefek bir adamdı. Çok uzun yıllardır bu dünyadaydı ama bir tür büyü Tenkiller'ın bir söğüt dalı gibi dinç kalmasını sağlıyordu.

"Yeter," dedi John Tenkiller. "Hank. Sen ve Lonnie Wayne en büyük çocuklarsınız ve size saygım var. Ama sana ödenen arazi kirası, istediğini yapma hakkı vermez."

"John," dedi Hank, "sen şehirde olanları görmedin. Bir katliam yaşandı orada. Göründüğü kadarıyla dünya paramparça oluyor. Kabilemiz tehlikede. Ve kabileden olmayanlar bizim için bir tehdit. Hayatta kalmak için gereken her şeyi yapmamız gerekiyor."

John, Hank'in bitirmesine izin verdi, sonra bana baktı.

"Saygısızlık etmek istemem John ama bu kabileler arası bir şey değil. Beyaz, esmer, siyah ya da sarıyla da ilgisi yok. Bir tehdit olduğu ortada ama bu diğer insanlardan gelmiyor. Dışarıdan geliyor."

"İblisler," diye mırıldandı yaşlı adam.

Bunun üzerine kalabalıkta bir kıpırdanma oldu.

"*Makineler*," dedim. "Bana canavarlar ve iblislerden bahsetme, John. Onlar sadece salak makineler ve onları öldürebiliriz. Ama bu robotlar insan ırkları arasında ayrım yapmıyorlar. Hepimize saldırıyorlar. İnsanlara. Bu konuda hepimiz beraberiz."

Hank kendini tutamadı. "Yabancıların bugüne kadar bu davul çemberine girmelerine hiç izin vermedik. Bu kapalı bir çemberdir," dedi.

"Bu doğru," dedi John. "Gri At kutsaldır."

Genç dağıtmak için yanlış bir an seçti. "Hadi ama dostum! Oraya geri dönemem. Orası amına koduğumun ölüm tuzağı. Oradaki herkes gebermiş durumda. Benim adım Lark Iron Cloud. Duydun mu? Ben herkes kadar Kızılderili'yim. Ve sadece Osage değilim diye beni öldürmek mi istiyorsunuz?"

Elimi Lark'ın omzuna koyunca sakinleşti. Artık ateşin çıtırtıları ve cırcır böcekleri hariç ortalık tamamen sessizdi. Buz gibi bakışlı Osage yüzlerinden oluşan bir çember gördüm.

"Hadi bunun için dans edelim, John Tenkiller," dedim. "Bu büyük bir şey. Bizden de büyük. Ve yüreğim diyor ki tarihteki yerimizi seçmemiz gerekiyor. Bu yüzden önce bunun için dans edelim."

Davul-muhafızı başını eğdi. Hepimiz kımıldamadan oturup onu bekledik. Örflere göre, eğer gerekiyorsa sabaha kadar onu bekleyecektik. Ama beklememiz gerekmedi. John yüzünü kaldırdı ve o elmas gözleriyle bizi kesti.

"Dans edeceğiz ve bir işaret bekleyeceğiz."

Kadınlar dansçıların ayin için giyinmelerine yardımcı oldular. Kostümlerimizi bitirdiklerinde John Tenkiller şişkin bir deri kese çıkardı. İki parmağıyla, toprak boyası ıslak bir kil yumrusu çıkardı. Sonra sıraya girmiş biz dansçıların önünde yürüyüp kızıl toprağı alınlarımıza sürdü.

Yüzümde o soğuk çamur izini hissettim – *tsizhu'nun* ateşi. Çabucak kurudu ve kuruduğunda, eski bir kan iziymiş gibi göründü. Olacakların bir öngörüsüydü, belki.

Açıklığın ortasında kocaman bir davul vardı. John poposunun üzerine oturdu ve gecenin sessizliğini dolduran sabit bir tam tam ritmini çalmaya başladı. Gölgeler titreşti. İzleyicilerin kara gözleri üzerimizdeydi. Birer birer, biz, en büyük oğullar ayağa kalkıp davul çemberinin etrafında yavaş ve dikkatli bir şekilde dansımıza başladık.

On dakika önce polis, avukat, kamyoncuyduk ama artık savaşçı olmuştuk. Eski tarz giyinip -susamuru deriler, tüyler, boncuk kolyeler ve kurdeleler- tarihte hiçbir yeri olmayan bir geleneğin içine daldık.

Dönüşüm ani oldu ve beni sarstı. Bu savaş dansının, geçmişteki kız ve erkek kardeşlerimden farksız, amber içine hapsolmuş bir sahne olduğunu düşündüm kendi kendime.

Dans başladığında kamp ateşinin titreşen kenarının tam ötesinde insanoğlunun manyak dünyasının değiştiğini ve evrim geçirdiğini hayal ettim. Bu dış dünya sarhoş ve kontrolsüz bir şekilde öne doğru salandı. Ama Osage halkının yüzü aynı kalıp bu ateşin sıcaklığında, buraya kök saldı.

Böylece dans ettik. Davulun sesi ve erkeklerin hareketi hipnotize ediciydi. Her birimiz kendimize odaklanmıştık ama doğal

olarak kaçınılmaz bir uyum içinde yaratılmıştık. Osage erkekleri iri yarıdır ama ateşin etrafında çömeldik, zıpladık ve yılanlar gibi zarif şekilde kayarak süzüldük. Gözlerimiz kapalı, tek bir vücut gibi hareket ettik.

Çemberin etrafında yolumu bulup ateş ışığının kırmızı parıltısının kapalı göz kapak damarlarımın içinden geçtiğini hissettim. Bir süre sonra kırmızı lekeli karanlık açıldı ve ben uçsuz bucaksız, karanlık bir mağaraya açılan bir ağaç budağından içeri bakarken, geniş bir görüntü ortaya çıktı. Bu benim zihin gözümdü. Bir süre sonra orada kırmızıya boyanmış bir gelecekten görüntüler bulacağımı biliyordum.

Vücutlarımızın ritmi zihinlerimizi oradan uzaklaşmaya zorladı. Benim zihin gözüm bana o dondurmacı dükkânındaki çocuğun çaresiz yüzünü gösterdi. Ona verdiğim söz kulaklarımda yankılandı. O fayans zeminde biriken kanın keskin metalik kokusunu aldım. Kafamı kaldırıp o dondurmacı dükkânının arka odasından çıkan bir kişi gördüm. Takip ettim. O esrarengiz figür, karanlık kapı eşiğinde durdu ve yavaşça bana döndü. Düşmanımın plastik yüzüne boyanmış o iblisimsi gülümsemeyi fark edince tüylerim ürperdi ve bir çığlığı bastırdım. Makine, vatkalı kıskacında bir şey tutuyordu: küçük bir origami turna.

Ve çalan davul sustu.

Yirmi kalp atışı süresi boyunca, dans figürleri yavaş yavaş sikleşti. Gözlerimi araladım. Geride sadece ben ve Hank kalmıştık. Nefesim beyaz buğular halinde çıkıyordu. Esnediğimde eklemlerim kestane fişekleri gibi patladı. Yenimin püsküllü kenarında buz parıltısı oluşmuştu. Vücudum yeni uyanmış ama zihnim hiç uyumamış gibiydi.

Doğudaki gökyüzü artık kızaran bir bebek pembesiydi. Ateş hâlâ azgınca yanıyordu. Halkım davul çemberinin etrafına yığınlar

halinde çökmüş, uyuyordu. Ben ve Hank saatlerdir, robot gibi dans ediyor olmalıydık.

Sonra John Tenkiller'ı fark ettim. Bir kaya gibi kımıldamadan ayakta duruyordu. Çok yavaş bir şekilde bir elini kaldırıp şafağı gösterdi.

Yüzü kanlar içinde beyaz bir adam oradaki gölgelerin içinde duruyordu. Alnına girmiş kırık cam parçaları vardı. Sallandığında parçalar ateşin ışığında parıldadılar. Pantolonunun bacakları ıslaktı, çamur ve yapraklardan siyah lekeler oluşmuştu. Sol kolunun kıvrımında, uyuyan bir bebek vardı, yüzü onun omzuna gömülmüştü. Küçük bir oğlan çocuğu, büyük ihtimalle on yaşlarında, başı eğik ve yorgunluktan bitkin bir şekilde babasının önünde duruyordu. Adamın güçlü sağ eli oğlunun sıska omzunun üstündeydi.

Ortalıkta eşi ya da başka biri yoktu.

Ben, Hank ve davul-muhafızı ağzımız bir karış açık, merak içinde adama bakıyorduk. Yüzlerimiz kurumuş kille kaplıydı ve üzerlerimizde ilk kolonistlerden çok daha eski kıyafetler vardı. Bu adamın çamurda yürüyüp zaman içinde geçmişe gitmiş gibi hissettiğini düşündüm.

Ama beyaz adam sadece gözlerini bize dikmiş bakıyordu, savaş yüzünden afallamıştı, acı çekiyordu.

Tam o sırada küçük oğlu kafasını kaldırıp bize baktı. Küçük yuvarlak gözleri fal taşı gibi açılmış ve korku doluydu; soluk alnında kurumuş kandan, paslı, koyu kırmızı bir çizgi vardı. Orada duran çocuğun, *tsi zhu*'nun ateşiyle damgalandığı kesindi. Ben ve Hank bakıştık, vücutlarımızdaki bütün kıllar diken diken olmuştu.

Çocuk boyanmıştı ama onu boyayan bizim davul-muhafızı değildi.

İnsanlar uyanıyor ve birbirlerine mırıldanıyorlardı.

Birkaç saniye sonra, davul-muhafızı yıllarca okunmuş bir duanın derin monoton tonuyla konuştu: "Evet, bu ateşin uzaklardaki gökyüzündeki yansıması savaşçılarımızın vücutlarını boyasın. Ve öylece, *Wha- zha- zhe* halkının vücutları ateş kırmızısıyla sarıldı. Ve alevler havaya yükseldi, göğün duvarlarını koyu kırmızı bir parıltıyla kapladı."

"Amin," diye mırıldandı insanlar.

Beyaz adam elini oğlunun omzundan kaldırdı ve geride parıldayan kandan kusursuz bir avuç izi bıraktı. Kollarını uzatıp çağırdı.

"Bize yardım edin," diye fısıldadı. "Lütfen. Geliyorlar."

Osage halkı, Yeni Savaş sırasında tek bir insanı bile geri çevirmedi. Sonuç olarak, Gri At büyüyerek insan direnişinin bir kalesi oldu. Amerika'nın ortasında bulunan, hayatta kalmış bir insan medeniyetinin varlığı ve orada yaşayıp robotların yüzüne tüküren küstah bir kovboyun varlığına dair efsaneler dünyaya yayılmaya başladı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

5. YİRMİ İKİ SANİYE

"Her şeyin bir aklı vardır. Lambanın aklı.
Masanın aklı. Makinenin aklı."
TAKEO NOMURA

BAŞLANGIÇ SAATİ

Buna inanması zor ama zamanın içindeki bu noktada Bay Takeo Nomura, Tokyo'nun Adachi bölgesinde yaşlı bir bekâr olarak yaşıyordu. O gün olanlar Bay Nomura tarafından bir röportajda anlatılmıştır. Anıları, Takeo'nun otomatik huzurevi binasından ve içinde çalışan hizmetkâr robotlarından alınan kayıtlarla doğrulanmıştır. O gün, en sonunda Tokyo'nun ve etrafındaki bölgelerin kurtarılmasına giden entelektüel bir yolculuğun başlangıcına damga vurmuştur.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Tuhaf bir sesti. Çok hafif. Çok garipti. Periyodikti; tekrar ve tekrar duyuldu. Çalışma tezgâhımdaki sarı ışığın altındaki cep saatimle o sesin süresini ölçtüm. Bir süre gelmedi ve saniyenin sabırla tık tıkladığını duyabildim.

Ne kadar da güzel bir sesti bu.

Dairemde lambam dışında ışık yoktu. Binanın yönetici beyni her akşam saat onda tavan ışıklarını kapatırdı. O anda saat gecenin üçüydü. Duvara dokundum. Tam yirmi iki saniye sonra hafif bir gürültü duydum. İnce duvar titredi.

Yirmi iki saniye.

Mikiko çalışma tezgâhımda sırtüstü, gözleri kapalı yatıyordu. Kafatasının şakak bölgesindeki hasarı tamir etmiştim. Aktive olmaya hazırdı ama onu çalıştırmaya cesaret edemiyordum. Ne yapacağını, hangi kararı alacağını bilmiyordum.

Parmağımı yanağımdaki yaranın üzerinde dolaştırdım. Son kez olanları nasıl unutabilirdim ki?

Kapıdan geçip koridora çıktım. Duvar ışıkları loşlaşmıştı. Kâğıt sandaletlerim ince, parlak renkli halıda ses çıkarmıyordu. O alçak ses tekrar geldi ve hava basıncının gidip geldiğini sandım. Sanki her birkaç dakikada bir, bir otobüs geçiyormuş gibiydi.

Ses tam köşenin arkasından geliyordu.

Durdum. İçimden bir ses geri dönmemi söyledi. Dolap büyüklüğündeki daireme girmemi. Bunu unutmamı. Bu bina altmış beş yaşının üstündekilere ayrılmıştı. Bize bakılması için buradaydık, risk almamız için değil. Ama biliyordum ki eğer bir tehlike varsa onu görmeli, onunla yüzleşmeli ve onu anlamalıydım. Kendim için olmasa bile Kiko için. O anda aciz bir durumdaydı ve ben de onu tamir etmek konusunda çaresizdim. Etkisi altında olduğu büyüyü bozabilene kadar onu korumam gerekiyordu.

Yine de bu konuda cesur olmam gerekiyor manasına gelmiyordu.

Koridorun sonundaki köşede, kamburlaşan sırtımı duvara dayadım. Tek gözle kenardan baktım. Çoktan panik içinde solumaya başlamıştım. Ve gördüğüm şey nefesimi tamamen kesti.

Asansör kapısının yanındaki koridor tamamen boştu. Duvarda süslemeli bir gösterge vardı: İki sıra yuvarlak ışığın yanlarında kat

numaraları yazılmıştı. Soluk kırmızı yanan birinci kat dışında yanan başka kat ışığı yoktu. Ben izlerken, parıldayan kırmızı nokta tüyler ürpertici bir şekilde yukarı çıktı. Her kata ulaştığında yumuşak bir tık sesi çıkardı. Asansör yükseldikçe her tıkın zihnimdeki sesi artıyordu.

Tık. Tık. Tık.

Nokta en üst kata ulaştı ve orada durakladı. Ellerimi yumruk yaptım. Sertçe, kanatacak kadar dudaklarımı ısırdım. Nokta kımıldamadan durdu. Sonra mide bulandırıcı bir hızla inişe geçti. Nokta benim kata yaklaşırken, o tuhaf sesi tekrar duyabiliyordum. Bu, asansörün yerçekimi hızıyla aşağı doğru inerken çıkan hız sesiydi. Asansör düşerken koridorda bir rüzgâr esti. O rüzgârın içinde sadece çığlıkları duyabildim.

Ürküp geri çekildim. Sırtımı duvara dayayıp gözlerimi kapattım. Asansör makaraları geçerken duvarları tangırdattı ve koridorda lambaları titretti.

Her şeyin bir aklı vardır. Lambanın aklı. Masanın aklı. Makinenin aklı. Her şeyin içinde bir ruh vardır, iyi ya da kötü olmayı seçebilecek bir akıl. Ve göründüğü kadarıyla asansörün aklı kötü olmaya eğilimliydi.

"Ah, hayır, hayır, hayır, hayır," diye kendi kendime sızlandım. "Bu iyi bir şey değil. Hem de hiç iyi bir şey değil."

Cesaretimi topladım, sonra hızla köşeyi dönüp asansörü çağırma düğmesine bastım. Kırmızı nokta, kat kat yukarı çıkarken, duvardaki göstergeyi izledim. Benim kata kadar.

Tik. Tik. Bing. Geldi. Kapılar sanki sahnedeki perdeler gibi açıldı.

"Kesinlikle iyi değil, Nomura," dedim kendi kendime.

Asansörün duvarlarında sıçramış kan ve pıhtılar vardı. Tırnaklar duvarları çizmişti. Görebildiğim kadarıyla her tarafa tuhaf kırmızımsı gölgeler saçan tavan lambasının takıldığı kirişin

üzerine kısmen gömülmüş kanlı takma dişleri görünce tüylerim diken diken oldu. Ama ortada ceset yoktu. Zemindeki lekeler kapıya doğru gidiyordu. Kanların içinde ayak izleri vardı, burada çalışan hizmetkâr insanımsı robotların kalıpları olduğu belliydi.

"Sen ne yaptın böyle, asansör?" diye fısıldadım.

Bing, diye ısrar etti.

Arkamda, yük asansörünün vakum tüpünün vınlamasını duydum. Ama bakışımı çeviremiyordum. Bu vahşetin nasıl olduğunu anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Arkamdaki küçük yük asansörünün kapısının açılmasıyla ensemde soğuk bir rüzgâr hissettim. Tam dönmemle, tıknaz posta robotu bacaklarımın arkasına çarptı.

Hazırlıksız yakalandığımdan olduğum yere çöktüm.

Posta robotu basitti: Bir büro fotokopi makinesi büyüklüğünde, neredeyse hiçbir özelliği olmayan boş bir kutuydu. Normalde nazik ve sessiz bir şekilde binada oturanlara postalarını getirirdi. Yattığım yerden, küçük yuvarlak amaç ışığının kırmızı, mavi ya da yeşil yanmadığını fark ettim; kapalıydı. Alet beni ileri doğru, asansörün açık kapısına doğru iterken posta robotunun yapışkan tekerlekleri halıyı kavrıyordu.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve ayağa kalkma girişimim başarısız olurken posta robotunun önüne yüklendim. Posta robotunun ön yüzündeki tek siyah kamera göz benim çabalamamı izliyordu. *Bing*, dedi asansör. Kapılar birkaç santim kapandı, sonra tekrar açıldı, karnı aç büyük bir ağız gibi.

Makineyi iterken dizlerim halının üzerinde kayıp ince bir çift iz bıraktı. Sandaletlerim düşmüştü. Posta robotunun kütlesi büyüktü ve düz plastik yüzeyinde tutacak bir şey yoktu. İmdat diye sızlandım ama koridorda ölüm sessizliği vardı. Lambalar sadece

beni izlediler. Kapılar. Duvarlar. Söyleyecekleri hiçbir şey yoktu. Suç ortakları.

Ayağım asansörün eşiğini geçti. Panik içinde, posta robotunun üstüne uzandım ve mektuplar ile küçük paketlerin olduğu ince plastik kutulara vurdum. Kâğıtlar halının ve asansördeki kuruyan kan göletlerinin üstüne uçuştu. Artık, makinenin ön çerçevesinin üstündeki servis panelini açabilecek durumdaydım. Körlemesine bir düğmeye bastım. Posta robotu beni asansöre doğru iteklemeye devam ediyordu. Çarpık bir açıyla eğrilmiş kolumla tükenen gücümün hepsini kullanarak o düğmeye basmaya devam ettim.

Posta robotuna bunu durdurması için yalvardım. O her zaman iyi bir işçiydi. Nasıl bir çılgınlığa kapılmıştı acaba?

En sonunda makine itmeyi bıraktı. Sistem yeniden başlıyordu. Posta robotu asansör kapısını tıkamıştı. Sarsak bir şekilde üzerine tırmandım. Geniş, düz arkasına gömülmüş, ucuz bir mavi LCD ekran vardı. Posta getiren makine yükleme talimatlarını adım adım yaparken, on altılık kodu belirdi.

Dostumun bir sorunu vardı. Bu robotun aklı bulanmıştı. O posta robotunun bana zarar vermek istemediğini biliyordum, tıpkı Mikiko'nun bana zarar vermeyi arzulamadığı gibi. Bu sadece kötü bir büyünün, bir dış etkinin sonucuydu. Bu konuda ne yapabileceğime bakacaktım.

Sistem yeniden başlarken belli bir düğmeye basmak bir tanı modunu başlatırdı. Bir parmağımla on altılık kodu incelerken, benim nazik dostumun aklına ne olduğunu okudum. Sonra iki düğmeye daha basıp bu küçük makineyi alternatif sistem yükleme moduna getirdim.

Bir güvenlik modu.

Karnım makinenin üzerindeyken, dikkatli bir şekilde önüne baktım. Amaç ışığı yumuşak bir yeşil renkte yanmaya başladı. Bu

çok iyiydi ama fazla zaman yoktu. Makinenin arkasına kaydım, sandaletlerimi tekrar giydim ve robota elimle işaret ettim.

"Beni takip et, Yubin-kun," diye fısıldadım.

Sinirbozucu bir saniyeden sonra makine itaat etti. Koridordan odama geri koşarken vınlayarak yanıma geldi. Mikiko'nun uykuda beni beklediği yere geri dönmem gerekiyordu. Arkamda, asansörün kapıları kapandı. Onlarda bir öfke hissediyor muydum?

Biz koridorda sessizce ilerlerken hoparlörler bize seslendi.

Ba-tong. Ba-tong.

"Dikkat," dedi hoş bir kadın sesi. "Acil bir durum var. Bütün sakinler, lütfen, binayı hemen terk edin."

Dostumun sırtını okşadım ve odama girerken kapıyı tuttum. Bu anonsa kesinlikle güvenilemezdi. Artık anlamıştım. Bu makinelerin akılları kötülüğü seçmişlerdi. Bana garezleri vardı. Hepimize garezleri vardı.

Mikiko sırtüstü yatıyordu, ağır ve tepkisizdi. Koridorda sirenler öttü ve ışıklar yanıp söndü. Her şey hazırdı. Alet kemerimi takmıştım. Yanımda küçük bir su matarası asılıydı. Sıcak şapkamı taktığımda kulaklıklar rahatça aşağı inip kulaklarımı örttüler.

Ama sevgilimi çalıştırmaya elim varmadı.

Artık bütün ana bina ışıkları sonuna kadar yanıyordu ve o hoş ses devamlı tekrar ediyordu: "Bütün sakinler, lütfen binayı hemen terk edin."

Ama ruhum bana yardımcı olsun, ortada kalmıştım. Kiko'yu geride bırakamazdım ve o taşınamayacak kadar ağırdı. Kendi başına yürümesi lazımdı. Ama eğer çalışırsa neler olacağından müthiş korkuyordum. Binamın aklını ele geçiren kötülük yayılabilirdi.

Onun tekrar Kiko'nun kara gözlerini gölgelendirmesini görmeye dayanamazdım. Onu geride bırakmayacaktım ama ben de burada kalamazdım. Yardıma ihtiyacım vardı.

Kararımı verdikten sonra avucumla gözlerini kapattım.

"Lütfen, buraya gel, Yubin-kun," diye posta getiren robota fısıldadım. "Mikiko'ya yaptıkları gibi, kötülerin seninle konuşmalarına izin veremeyiz." Bodur bej makinenin üstündeki amaç ışığı titreşti. "Şimdi, hiç kımıldama."

Ve çekicimi hızla vurup makinenin sistem kontrolünü güncellemek için kullanılan kızıl ötesi portunu kırdım. Artık bu robotun talimatlarını uzaktan değiştirmek imkânsızdı.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye makineye sordum. Sonra, Mikiko'nun gözleri kapalı yattığı yere bir göz attım. "Yubin-kun, dostum, umarım bugün kendini güçlü hissediyorsundur."

Bir homurtuyla, Mikiko'yu tezgâhtan kaldırıp posta robotunun üstüne yerleştirdim. Ağır paketleri taşımak için dizayn edilmiş olan bu sağlam makine ek yükten hiç etkilenmedi. Sadece tek kamera gözünü bana odaklayıp ben kapıyı açtıktan sonra peşimden koridora çıktı.

Dışarıda, yaşlı apartman sakinlerinin bir sıraya girdiklerini gördüm. Sırayla koridorun sonundaki kapı açıldı ve başka biri merdiven boşluğuna çıktı. Komşularım çok sabırlı insanlardır. Çok naziktirler.

Ama binanın ruhu kötüleşmişti.

"Durun, durun," diye onlara doğru konuşmaya çalıştım. Her zamanki gibi beni umursamadılar. Nazikçe göz temasından kaçınıp arka arkaya o kapıdan girdiler.

Hemen peşimden gelen, sadık Yubin-kun'umla, son kadın geçmeden önce merdiven boşluğu kapısına ulaştık. Kapının üstündeki amaç ışığı bana doğru sinirli bir şekilde sarı yanıp söndü.

"Bay Nomura," dedi bina, o nazik kadın sesiyle, "lütfen, sıranızı bekleyin. Şu anda Bayan Kami o kapıdan geçecek."

"Geçme," diye bornozlu yaşlı kadına mırıldandım. Göz temasında bulunamadım. Onun yerine hafifçe dirseğinden tuttum.

Pörsümüş yaşlı kadın, ters bir bakışla dirseğini elimden sertçe çekti ve beni itip geçtikten sonra kapıdan içeri girdi.

Kapı arkasından kapanmadan önce ayağımı açıklığa soktum ve içeridekilere göz attım.

Bir kâbustu.

Kapkara karanlığın ve yanıp sönen elektronik flaşların kargaşası içinde onlarca yaşlı komşum birbirlerine çarpıp beton basamaklara popo üstü düşüyorlardı. Yukarıdaki fıskiyelerden acil yangın suları fışkırıyor, merdivenleri kaygan şelalelere dönüştürüyordu. Yangın söndürme delikleri bütün güçleriyle çalışıyor, boşluğun dibinden tepesine kadar soğuk havayı emiyordu. İnlemeler ve feryatlar türbinlerin çığlıklarında boğuluyordu. Kıvranan kol ve bacak yığını gözlerimin önünde tek bir parça olarak acı çeken bir yaratığa dönüşmüşçesine bir bütün haline geldi.

Ayağımı geri çektim ve kapı hızla kapandı.

Hepimiz kapana kısılmıştık. Hizmetkâr insansı robotların bu kata gelmesi sadece zaman meselesiydi. Onlar geldiklerinde kendimi ya da Mikiko'yu savunamayacaktım.

"Bu çok ama çok kötü bir şey, Bay Nomura," diye kendi kendime fısıldadım.

Yubin-kun sarı bir amaç ışığını yakıp söndürüp bana işaret verdi. Dostum tedbirliydi ki öyle olması gerekiyordu. Bir şeylerin kötü gittiğini hissetmişti.

"Bay Nomura," dedi yukarıdaki ses, "eğer merdivenleri kullanmak istemiyorsanız, yardımcı olması için bir hizmetkâr yollayacağız. Olduğunuz yerde kalın. Yardım geliyor."

Tık. Tık. Tık.

Asansör çıkarken, kırmızı nokta ilk kattan yukarı doğru yavaş çıkışına başladı. Yirmi iki saniye.

Yubin-kun'a döndüm. Mikiko bej kutunun üstünde yayılmış yatıyordu, siyah saçları aşağı dökülmüştü. Onun nazikçe gülümseyen yüzüne baktım. Çok güzel ve saftı. Uykusunda, beni görüyordu. O kötü büyüyü bozmamı ve onu uyandırmamı bekliyordu. Bir gün, onu uyandıracaktım ve benim kraliçem olacaktı.

Eğer biraz daha zamanım olsaydı.

Asansör göstergesinin kuru, tehditkâr tık sesi rüyamı böldü. Ben aciz yaşlı bir adamdım ve aklıma hiçbir fikir gelmiyordu. Mikiko'nun gevşek elini tuttum ve asansör kapılarına bakmak için döndüm.

"Üzgünüm, Mikiko," diye fısıldadım. "Denedim, aşkım. Ama şimdi başka bir şey - *Ay*!"

Geriye doğru sıçradım ve Yubin-kun'un üstünden geçtiği yerde, ayağımı ovdum. Makinenin amaç ışığı bana çılgıncasına yanıp sönüyordu. Duvarda, kırmızı nokta benim kata geliyordu. Zamanım dolmuştu.

Bing.

Serin bir hava akımı ana asansör kapısının karşısındaki yük asansöründen koridora geldi. Kapıları açıldı ve içerideki çelik kutuyu gördüm, posta robotundan sadece biraz büyüktü. Yapışkan tekerlekleriyle, Yubin-kun, Mikiko hâlâ üzerinde yatarken o sıkışık boşluğa doğru gitti.

İçeride tam benim de sıkışabileceğim kadar yer vardı.

İçeri girmemle beraber, koridorun karşısındaki ana asansörün kapılarının açıldığını duydum. Tam zamanında başımı kaldırıp yüzünde suni gülümsemesiyle Büyük Mutlu hizmetkâr robotunun kanla kaplı asansörün içinde durduğunu gördüm. Kaplamasının üstünde kırmızı damlalardan çizgiler vardı. Kafası öne arkaya dö-

nüp etrafı tarıyordu. Kafa durdu, cansız mor kamera gözler bana kilitlendi. Sonra yük asansörünün kapısı kapandı. Tam aşağı inmeye başlamadan önce, yeni yoldaşıma birkaç kelime edebildim. "Teşekkür ederim, Yubin-kun," dedim. "Sana borçluyum, dostum."

Yubin-kun Takeo'un silah arkadaşlarının ilkiydi. Başlangıç Saati'ni takip eden üzücü aylarda, Takeo davasına seve seve yardım edecek birçok arkadaş bulacaktı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

6. AVTOMAT

"Günüm bir şekilde hoş geçiyordu."
UZMAN PAUL BLANTON

BAŞLANGIÇ SAATİ

GVU olayına ilişkin kongre soruşturmasının ardından, Paul Blanton görev ihmaliyle suçlanmış ve divamharbe verilmesi kararlaştırılmıştı. Başlangıç Saati sırasında Paul kendini Afganistan'daki bir üste, hapiste bulmuştu. Bu sıra dışı koşullar bu genç askeri, insan direnişine ve hayatta kalmasına paha biçilmez katkılar sağlayacak, eşsiz bir pozisyona sokmuştu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Oklahoma'dayken, babam yola gelip bir erkek gibi davranmazsam sonumun ya ölüm ya da hapishane olacağını söylerdi. Lonnie Wayne bu konuda haklıydı, bu yüzden de sonuçta askere yazılmıştım. Ama yine de. Tanrı'ya şükür ki Başlangıç Saati'nde hapisteydim.

Hücremdeki ranzamda yatıyordum, sırtım briket duvara dayalı ve botlarım çelik tuvaletin üstündeydi. Tozlar burnuma girmesin diye yüzüme bir bez parçası örtmüştüm. Benim GVU ünitem kafayı yiyip insanları gebertmeye başladığından beri kodesteydim.

Hayat böyledir işte. Hücre arkadaşım, Jason Lee, böyle dedi. O gözlüklü, iri yarı bir Asyalı'ydı, beton zeminde mekik çekiyordu. Bunun onu ısıttığını söylüyordu.

Ben pek sportmen biri değildim. Benim için o altı ay, okuyacak bir yığın dergi demekti. Isınmak sakal uzatmak demekti.

Tabii ki sıkıcıydı ama günüm bir şekilde iyi geçiyordu. Amerika'da yayınlanmış, şöhretler hakkındaki bir dergi bozuntusunun dört ay önceki sayısını dikkatle okuyordum. "Film yıldızlarının nasıl bizim gibi olduklarını" öğreniyordum. Onlar da lokantalarda yemek yemek, alışverişe gitmek, çocukları parka götürmek gibi saçmalıklardan hoşlanıyorlardı.

Tıpkı bizim gibi. Evet. *Bizim* gibi derken, benden bahsetmiyorlardı sanırım.

Bu doğru bir tahmindi ama film yıldızlarının işgal altındaki bir ülkedeki öldürücü derecede kızgın halkı pasifize etmek ve bastırmak için tasarlanmış, insansı askerî robotları tamir etmekle ilgileneceğini sanmıyordum.

Ya da onları sadece göz kamaştırıcı işlerini yaptı diye minik pencereli, dört metreye bir yetmiş bir hücreye atacaklarını.

"Bruce Lee?" diye sordum. Ona böyle seslenmemden nefret ediyordu. "Film yıldızlarının aynen bizim gibi olduklarını biliyor muydun? Kimin aklına gelirdi ki bu, ahbap?"

Jason Lee mekik çekmeyi bıraktı. Kafasını kaldırıp hücremizin köşesinde yaslanıp uzandığım yere baktı. "Sus," dedi. "Şunu duyuyor musun?"

"Neyi duyuyor-"

Ve ardından, odanın karşı duvarından bir tank mermisi girdi. Parıldayan bir demir ve beton parçası yağmuru hücre arkadaşımı parçalayıp tozla kaplı askerî elbiseden geri kalanlara sarınmış büyük bir cansız et yığınına dönüştürdü. Jason bir an önce buradaydı

ve sonrasında yoktu. Sanki bir sihirbaz numarası gibi. Olanları anlayamadım bile

Ben köşeye tıkıştım – mucizevi bir şekilde yaralanmamıştım. Parmaklıkların arasından, subayın artık çalışma masasında olmadığını gördüm. Masa da orada yoktu. Sadece moloz parçaları vardı. Kaşla göz arasında odanın karşısındaki duvarda açılan yeni delikten ötesini görebiliyordum.

Diğer tarafta, tahmin ettiğim gibi, tanklar vardı.

Odanın içine soğuk bir toz bulutu doldu ve titremeye başladım. Jason Lee haklıydı: Amma koduğumun dışarısı acayip soğuktu. Göründüğü kadarıyla, odanın karşısındaki yeni onarıma rağmen hücremin demirleri önceki kadar sağlamdı.

Tekrar duymaya başlıyordum. Görüş mesafesi sıfırdı ama bir dere gibi bir şapırtı duydum. Bu Jason Lee'den geriye kalandı, kanıyordu.

Dergim de yok olmuştu sanki.

Siktir.

Yüzümü hücremin tel örgüyle desteklenmiş penceresine yapıştırdım. Dışarıda, üs tanınamayacak kadar amına konmuş bir durumdaydı. Kâbil'in yeşil alanının ana yerleşim bölgesine giden sokağına baktım. Orada bizden iki asker vardı, kerpiç tuğla bir duvarın yanına çömelmişlerdi. Gençtiler ve şaşkın görünüyorlardı. Tam teçhizatlıydılar: çantalar, vücut zırhı, gözlük, diz koruyucular gibi bütün o saçmalıklar üzerlerindeydi.

Güvenlik gözlüğü bir savaşı ne kadar güvenli yapabilirdi ki?

Öndeki asker başını köşeden çıkardı. Heyecanlı bir şekilde geriye çekildi. Bir Javelin anti-tank füze fırlatıcısı çıkardı ve çabucak, düzgün bir şekilde doldurdu. İyi eğitim almıştı. Tam o sırada bir Amerikan tankı sokaktan geçti ve durmadan ateş etti. Mermi

üssün üstünden, bizden uzağa gitti. Merminin bir yerde patlamasıyla binanın sarsıldığını hissettim.

Pencereden, anti-tanklı askerin sokağa çıkmasını, o kütük sırtında oturmasını ve tanktan gelen antipersonel ateşiyle filetosunun çıkmasını izledim. Bu belli bir çap içinde "tanka silah doğrultan adam" gibi belli silüetleri hedef alan bir otomatik tank güvenlik sistemiydi.

Bütün isyancılar bunu iyi bilirdi.

Alnım kalm pencereye dayanmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Ellerimi sıcak tutmak için koltuk altlarıma soktum. Bu Amerikan tankının niçin kendi askerini yok ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun GVU Bir'in intiharıyla bir ilgisi olduğunu düşündüm.

Sokakta kalan diğer asker, arkadaşının parçalanmasını izledi, döndü ve bana doğru koştu. Tam o sırada yükselen bir siyah bulut görüntümü kapadı. Bu bir cübbeydi. Kötü bir adam penceremin önünden geçmişti. Küçük bir silah sesi duydum, yakından.

Kötü adamlar *ve* manyak teçhizatlar? Siktir ya. Yağmur yağmıyor, âdeta bardaktan boşanıyordu.

Cübbe dalgalanarak kayboldu ve bütün sokak gözden kaybolup yerini siyah duman aldı. Penceremin camı eğildi ve parçalanıp alnımı yardı. Bir saniye sonra yankılanan sarsıntıyı duydum. Ranzama geri düştüm, battaniyeyi kaptım ve omuzlarımın üstüne çektim. Yüzümü kontrol ettim. Parmaklarım kanlıydı. Çatlamış pencereden tekrar baktığımda sokakta sadece tozla kaplı yığınlar vardı. Asker, halk ve isyancı cesetleri.

Tanklar herkesi öldürüyordu.

Eğer nefes almayı içeren bir gelecek istiyorsam bu hücreden çıkmak için bir yol bulmam gerektiği apaçık ortadaydı.

Dışarıda, yukarıda bir şey gürleyip yükselen dumanın girdaplarını dağıttı. Büyük ihtimalle zırhlı bir insansız hava aracıydı.

Tekrar ranzama sindim. Tozlar çökmeye başlamıştı. Odanın karşısındaki hücremin anahtarlarını gördüm. Parçalanmış bir iskemle parçasından sallanan bir kopuk kemerdeydiler.

Silah yoktu. Zırh yoktu. Umut yoktu.

Sonra kanla kaplı bir isyancı duvardaki patlamanın açtığı delikten içeri daldı. Beni görüp fal taşı gibi açılmış gözlerini dikti. Yüzünün bir tarafına kahverengi beyaz alkali toprak bulaşmıştı ve diğer tarafı tozlaşmış kanla kaplıydı. Burnu kırıktı ve dudakları soğuktan şişmişti. Siyah bıyığı ve sakalının kılları ince, tel teldi. On altı yaşından büyük olamazdı.

"Beni buradan çıkar, lütfen. Sana yardım edebilirim," dedim en iyi Darimle. Sakalımı görebilsin diye yüzümdeki paçavrayı çektim. En azından faal görevde olmadığımı bilecekti.

İsyancı sırtını duvara dayadı ve gözlerini kapadı. Dua ediyormuş gibi görünüyordu. Çamurlu avuçlarını parçalanmış beton duvara dayadı. En azından belinde eski moda bir tabanca vardı. Korkmuştu.

Duasını çıkaramadım ama kendi hayatıyla ilgili olmadığım anlayabildim. Arkadaşlarının ruhları için dua ediyordu. Dışarıda ne olmuşsa kesinlikle hoş değildi.

Bir an önce yola koyulsam iyi olurdu.

"Anahtarlar yerde, dostum," diye ısrar ettim. "Lütfen, sana yardım edebilirim. Hayatta kalmana yardım edebilirim."

Bana bakıp dua etmeyi kesti.

"*Avtomat* hepimize saldırıyor," dedi. "Biz avtonun size karşı ayaklandığını sandık. Ama hepimizin kanını içmek istiyor."

"Adın ne?"

Şüpheyle beni süzdü. "Cabir," dedi.

"Tamam, Cabir. Buradan sağ çıkacaksın. Beni kurtar. Silahsızım. Ama bu, şey, avtomatları biliyorum. Onların nasıl öldürüleceğini biliyorum."

Cabir anahtarları aldı, büyük ve siyah bir şey dışarıdaki sokaktan hızla geçerken irkildi. Enkazın içinden hücreme yaklaştı.

"Hapishanedesin."

"Evet, öyle. Gördün mü? Biz aynı taraftayız." Cabir bunu düşündü.

"Eğer seni hapse koydularsa, benim görevim seni kurtarmak," dedi. "Ama bana saldırırsan seni öldürürüm."

"Bence mantıklı," dedim gözlerimi anahtarlardan hiç ayırmadan.

Anahtar kilide girdi ve kapıyı açıp dışarı fırladım. Cabir beni yakalayıp yere yıktı, gözleri korkudan fal taşı gibi açıktı. Benden korktuğunu sandım ama yanılmıştım.

O dışarıdaki şeyden korkuyordu.

"Pencerelerin önünden geçme. *Avtomat* senin ısını hissedebilir. Bizi bulurlar."

"Kızıl ötesi ısı algılama mı?" diye sordum. "Bu sadece otomatik nöbetçi kuleleri, dostum. ONK'ler. Onlar ön kapıdalar. Üsse değil, çöle çevrilmiş durumdalar. Hadi, arkadan gitmemiz gerekiyor."

Battaniye omuzlarımda duvardaki delikten çıkıp sokağın toz ve dumandan oluşan soğuk karmaşasına girdim. Cabir çömeldi ve tabancası çekili peşimden geldi.

Dışarıda Tanrı'nın laneti bir kum fırtınası vardı.

Öne eğildim ve üssün arkasına doğru koştum. Ön kapıyı koruyan bir yığın nöbetçi silah vardı. Onlardan uzak durmak istedim. Aradan gizlice dışarı kaçmalı ve güvenli bir yere gitmeliydim. Sonrasını orada düşünecektim.

Bir köşeyi döndüğümüzde bir bina büyüklüğünde, havaya uçmuş, simsiyah bir kraterle karşılaştık, için için yanıyordu. Bir

ototankın bile bu kadar donanımı yoktu. Bu, insansız hava araçları sadece tavşanların yerini saptamakla kalmayıp aynı zamanda Brimstone füzeleri atıyorlar demekti.

Uyarmak için Cabir'e döndüğümde onun çoktan gökyüzüne baktığını gördüm. İnce bir toz tabakası sakalını kaplamıştı. Bu onun genç bir adam bedeninde yaşlı bir bilge gibi görünmesine neden olmuştu.

Büyük ihtimalle de doğru bir görüntüydü.

Silüetimi gizlemek ve yukarıdan izleyen her şey için şaşkın bir hedef şekli oluşturmak için battaniyemi kafama geçirdim. Cabir'e saçakların altında kalmasını söylemem gerekmedi, o zaten alışkanlıktan bunu biliyordu.

Ansızın, aynı robotlarla ne kadar zamandır savaştığını merak ettim. Onlar bizim askerlerimize saldırmaya başladıklarında ne düşünmüştü acaba? Büyük ihtimalle şanslı gününde olduğunu.

En sonunda arka duvara geldik. Üç buçuk metrelik beton duvarların birkaç tanesi yıkılmıştı. Yer toz haline gelmiş betonla kaplıydı, kırık parçalardan temiz sivri demirler çıkıyordu. Cabir'le bel vermiş bir duvarın yanma çöktük. Ben köşeden etrafa bir göz attım.

Hiçbir şey yoktu.

Bütün üssün etrafında boş bir alan vardı, bir tür tozlu yol tam duvarın dibinden dolaşıyordu. İnsansız bölge. Birkaç yüz metre dışarıda, kıymık gibi çıkan binlerce kayağantaşının olduğu, engebeli bir tepe vardı. Kirpi Tepesi.

Yerel mezarlık.

Hafifçe Cabir'in omzuna vurdum ve o tarafa doğru koştuk. Belki robotlar üssün çevresinde devriye gezmiyorlardı. Belki nedensiz yere insanları öldürmeye dalmışlardı. Cabir beni koşarken

geçti ve kahverengi cübbesinin tozların içinde gözden kaybolmasını izledim. Fırtına onu yuttu. Elimden geldiği kadar hızlı koştum.

Sonra korkunç bir gürültü duydum.

Bir elektrik motorunun tiz vınlaması etrafımızdaki bir yerden yankılandı. Bu bir seyyar nöbetçi silahtı. Onlar sürekli bu insansız bölgede devriye geziyorlardı. Göründüğü kadarıyla hiç kimse onlara o gün mola verin dememişti.

SNS'nin ucunda tekerlekler olan dört ince uzun bacağı vardı. Tepesine, namluya takılmış dürbünü ve yanındaki kocaman dikdörtgen şarjörüyle otomatik ateşe ayarlanmış bir M4 tüfek yerleştirilmişti. O şey hareket ettiğinde, o ayaklar kayaların üzerine inip çıkarken ve çakıl üzerinde bir bulanık görüntü bırakan hızla ilerlerken, o tüfek kımıldamadan, dümdüz dururdu.

Ve o bizim peşimizden geliyordu.

Tanrı'ya şükür, arazinin engebesi daha da artmaya başlamıştı. Bu bizim neredeyse üs sınırını geçmek üzere olduğumuzu gösteriyordu. Motor vınlamasının sesi artıyordu. SNS hedef tespiti için görüntü kullanırdı, bu yüzden tozun bizi gizlemesi gerekiyordu. Cabir kum fırtınası içinde, yeşil bölgeden hızlı ve istikrarlı bir şekilde koşarak uzaklaşırken cübbesinin eteğinin uçuştuğunu görebiliyordum.

Sürekli nefes alıp verdim. Oraya ulaşacaktık.

Sonra bir mesafe ölçerin tekleyen tıkım duydum. SNS kum fırtınasında bizi bulmak için kısa mesafe ultrasonik seken ses kullanıyordu. Bu bizim nerede olduğumuzu bildiği manasına geliyordu. Bu kötü bir haberdi. Kaç adımım daha kaldığını merak ettim.

Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört.

Pusun içinden bir mezar taşı çıktı – kocaman bir sivri kayağantaşı yerden sarhoşmuşçasına eğik yükseliyordu. Sonra ileride beliren bir grup daha gördüm. Mezar taşlarının arasında tökezledim,

dengemi sağlamak için onları yakaladığımda avuçlarımda soğuk soğuk terleyen taşlar hissettim.

Tıklama artık neredeyse düzenli bir vınlamaya dönüşmüştü.

"Yere yat!" diye Cabir'e bağırdım. O ileri fırladı ve yerdeki bir oyuğun üstünde gözden kayboldu. Fırtınanın içinde otomatik tüfeklerin yaylım ateşi gürledi. Bir mezar taşının parçaları sağ koluma çarptı. Ayağım takıldı ve yüzüstü düştüm, sonra kendimi bir taşın arkasına çekmeye çalıştım.

Tık tık tık.

Güçlü kollar beni yaralı kolumdan yakaladı. Cabir beni tepeciğin üstüne doğru çekerken çığlığımı bastırdım. Küçük bir çukurun içindeydik, kumlu zemine gömülmüş diz yüksekliğinde kaya parçalarıyla çevriliydik. Mezarlar yosunlu yabani ot yığınlarının arasına öylesine yerleştirilmişlerdi. Çoğu mezar taşında bir işaret yoktu ama iki tanesine spreyle semboller yapılmıştı. Bazıları da mermerden süslemeli bir şekilde oyulmuştu.

Birkaç tanesinin etrafında, tek süsleri sivri çatılar olan çelik kafesler olduğunu görebiliyordum.

Tık tık tık.

Ultrasonik ses uzaklaşmaya başladı. Cabir'in yanındayken diz çöküp yarama bir göz attım. Sağ kolumun üst kısmının bir parçası lime lime olmuş, Oklahoma bayrağı dövmemi tamamen berbat etmişti. Osage savaş kalkanının dibinde asılı duran lanet kartal tüylerinin yarısı siyah kaya kıymıklarıyla sıyrılmıştı. Kolumu Cabir'e gösterdim.

"Bak amına koduklarım dövmeme ne yaptılar, Cabir dostum."

Bana doğru başını iki yana salladı. Bir dirseğiyle ağzını kapatıp kumaşın içinden soludu. O anda o kolun altında bir gülümseme olabilirdi. Kim bilir? Belki ikimiz de bundan canlı kurtulacaktık.

Ve sonra birdenbire tozlar çöktü.

Fırtına yukarıdan geçti.

Dev toz yığınının üssün çevresindeki sınırdan kopup yeşil bölgeyi yutmasını ve yoluna devam etmesini izledik. Artık güneş bulutsuz mavi gökyüzünde soğuk bir şekilde parlıyordu. Bu dağlarda atmosfer çok inceydi ve sert güneş ışığı, dökülmüş katran gibi gölgeler yapıyordu. Artık nefesimi görebiliyordum.

Ve biz görebiliyorsak robotların da görebileceği aklıma geldi.

Bütün hızımızla koştuk, eğiliyor ve mavi ya da yeşil kafeslerin koruduğu daha büyük mezarların arasına dalıyorduk. Artık nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece Cabir'in bir planı olduğunu ve bunun benim de hayatta kalmamı içerdiğini umuyordum.

Birkaç dakika sonra gözümün kenarından bir parıltı gördüm. Bu seyyar bir nöbetçi silahtı, mezarlığın ortasındaki kaba patikada ilerliyor, tüfek kafasını ileri geri sallıyordu. Güneş ışığı tüfeğin üstünde çıkıntı yapan, alçak dürbününde parlıyordu. Eğri bacaklar engebeli topraklarda zangırdıyor ama tüfeğin namlusu peçeli baykuş gibi kımıldamadan duruyordu.

Bir mezar taşının arkasına atladım ve karın üstü yattım. Cabir de benden bir metre kadar ileride siper alacak bir yer buldu. Parmağıyla beni gösterdi, kahverengi gözleri tozla kaplı kaşlarının altında ısrarcı bakıyordu.

Bakışlarını takip edip yarım kazılmış bir mezar gördüm. Bir Afganlı için güzel bir dinlenme yeriydi – üzerini yepyeni bir çelik kafes yarı yarıya kapatıyordu. Bunu yapan her kimse, kafesi tamamen takmadan tabanları yağlamıştı.

Hiç kımıldamamaya çalışarak, bakmak için boynumu çevirdim. SNS ortalıkta görünmüyordu. Hafif bir şekilde, alçaktan uçan bir insansız hava aracının, çim biçme makinesini andıran pat pat pat sesini duydum. Bu bir idam hükmüne benziyordu. Oralarda bir yerde, nöbetçi silah sıra sıra mezarları insan silüetleri ya da bir

hareket belirtisi için tarıyordu. Santim santim ilerleyerek, açık mezara gelene kadar süründüm. Cabir çoktan içine girmiş yatıyordu, yüzü çelik kafesi oluşturan çubukların gölgeleriyle çizilmişti. Yaralı kolumu tutarak, içeri yuvarlandım.

Cabir'le sırt sırta, yarı kazılmış o mezarda yatıp nöbetçinin geçmesini sabırsızca beklemeye çalıştık. Zemin donmuştu. Çakıllı toprak hücremin beton zemininden daha sertti. Sıcaklığın sızarak vücudumu terk ettiğini hissedebiliyordum.

"Merak etme, Cabir," diye fısıldadım. "Bu insansız hava araçları standart çalışma prosedürünü izliyorlar. Kaçakları arıyor. Kaçan insanları. En fazla yirmi dakikalık bir tara ve bırak programı olması lazım."

Cabir bana bakarak kaşını kaldırdı. "Bunu zaten biliyorum."

"Oh, tamam. Pardon."

Dişlerimiz birbirine vururken birbirimize sokulduk. "Hey," dedi Cabir.

"Evet?"

"Sen gerçekten bir Amerikan askeri misin?"

"Tabii ki. Yoksa neden bu üste olayım ki?"

"Ben hiç Amerikan askeri görmedim. Yüz yüze."

"Ciddi misin?"

Cabir omuz silkti.

"Biz sadece metal olanları görürüz," dedi. "*Avtomat* saldırdığında, biz de katıldık. Şimdi, arkadaşlarım ölü. Anladığım kadarıyla, seninkiler de."

"Nereye gidiyoruz, Cabir?"

"Mağaralara. Halkıma."

"Orası güvenli mi?"

"Benim için güvenli. Senin için değil."

Cabir'in tabancasını sıkıca göğsüne dayadığını fark ettim. O gençti ama çok uzun zamandır burada olduğunu unutamazdım.

"O zaman," dedim, "ben senin esirin miyim?"

"Sanırım, evet."

Metal kafesin arasından yukarı baktığımda yeşil bölgeden yükselen siyah duman izlerini görebiliyordum.

O sokaktaki askerler dışında, saldırı başladığından beri yaşayan başka bir Amerikalı görmemiştim. Orada olması gereken, hayatta olanları sinsice izleyen bütün o tankları, insansız hava araçlarını ve nöbetçi silahları düşündüm.

Cabir'in benimkine değen kolu sıcaktı ve ne giysim ne yiyeceğim ne de silahım olduğunu hatırladım. Amerikan ordusunun bir silahım olmasına izin vereceğinden de emin değildim.

"Cabir, dostum," dedim. "Bu bana uyar."

Cabir ve Paul Blanton başarılı bir şekilde Afganistan'ın sarp dağlarına kaçtılar. Kayıtlar, bir hafta içinde yerel halkın, kabile güçlerinin zor öğrenilmiş hayatta kalma tekniklerini, uzman Blanton'ın teknik bilgileriyle birleştirip robot mevkilerine bir seri başarılı saldırı düzenlediğini gösteriyordu.

İki yıl içinde Paul, kabilelerin hayatta kalma bilgilerinin teknik bilgiyle sentezini yapıp benim hayatımı, savaş arkadaşlarımın hayatlarını ve kendi babası Lonnie Wayne Blanton'ın hayatını kurtaracak bir buluş yapacaktı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

7. MEMENTO MORI[5]

"Bu bir tekne için komik bir isim. Manası ne?"
ARRTRAD

BAŞLANGIÇ SAATİ

Cep telefonuyla yaşadığı korkutucu deneyimden sonra, Pusucu olarak bilinen hacker evinden kaçıp saklanacak güvenli bir yer buldu. Çok uzağa gitmedi. Başlangıç Saati'nde Londra'daki saldırının hikâyesi, Pusucu ve Yeni Savaş'ın ilk yıllarında onun yüzen harekât üssüne gelen insanların konuşmalarının kayıtlarından toparlanmıştır.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

"Pusucu, buna cevap verecek misin?"

Arrtrad'a tiksintiyle baktım. Bu adam, otuz beş yaşındaydı ve olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Dünyanın sonu gelmişti. Mahşer günüyle karşı karşıyaydık. Ve sohbet programlarında kendine Arrtrad diyen kişi karşımda dikilmiş ödemelması ince çenesinin altında nabız gibi atarken bana buna cevap verip vermeyeceğimi soruyordu.

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Arrtrad?"

5 (Lat.) Öleceğini hatırla. (ç. n.)

"Hayır, patron. Şey, tam olarak değil, demek istedim."

"Bu telefonu hiç kimse aramaz, geri zekâlı. O hariç hiç kimse. Kaçma nedenimiz. O makinenin içindeki şeytan."

"Yani, *o* mu arıyor?"

Aklımda en ufak bir şüphe bile yoktu.

"Evet, Archos. Bu numaranın, numaramın izini bugüne kadar hiç kimse bulamadı."

"Bu, bizim peşimizde olduğu manasına mı geliyor?"

O telefona baktım, küçük tahta masamızın üstünde titreşiyordu. Bir kâğıt ve kurşun kalem yığınının, bütün planlarımın arasındaydı. Bu telefon ve ben eski günlerde beraberce çok eğlenmiştik. Bir yığın muziplik yapmıştık. Ama artık onu görmek beni ürkütüyordu. Diğer ucunda ne olduğunu merak etmek beni geceleri uyutmuyordu.

Motorlardan bir çığlık geldi ve masa sallandı. Bir kurşun kalem yuvarlanıp pat diye yere düştü.

"Lanet olası sürat motorları," dedi Arrtrad, destek almak için duvara yapışıp. Yüzer evimiz olduğu yerde iki yana sallandı. Bu, on bir metre uzunluğunda küçük bir tekneydi. Aslında suyun bir metre üstünde duran, ahşap panelli bir oturma odasıydı. Son iki aydır ben yatakta uyuyordum, Arrtrad da açılır kapanır masanın üzerinde; bizi ısıtacak sadece göbekli bir soba vardı.

Ve o telefonu izlemek beni oyalıyordu.

Sürat motoru Thames'ten okyanusa doğru uzaklaştı. Bu büyük ihtimalle benim hayal gücümdü ama o motorun panik içinde gelip gittiğini, bir şeyden kaçtığını hissettim.

Şimdi ben de içimde oluşan o paniği hissedebiliyordum.

"Halatları çöz," diye Arrtrad'a fısıldadım, telefon tekrar tekrar çalarken ürperip.

Bir türlü susmuyordu.

"Ne?" dedi Arrtrad. "Pek yakıtımız yok, Pusucu. Hadi önce telefona cevap verelim. Bakalım ne istiyormuş."

Ona boş boş baktım. O da bana baktı, yutkunarak. Gri gözlerimde görebileceği bir şey olmadığını deneyimlerden biliyordum. Bulabileceği bir duygu yoktu. Zayıflık yoktu. Benden korkmasını sağlayan şey öngörülemezlikti.

Yavaş bir sesle sordu, "Cevap vereyim mi?"

Arrtrad titrek parmaklarla cep telefonunu aldı. Sonbahar ışıkları ince camlı pencerelerden içeri süzülüyordu ve seyrekleşen saçları, buruşmuş kafa derisinde bir hale gibi duruyordu. Bu zayıf adamın üstün gelmesine izin veremezdim. Mürettebatıma kimin patron olduğunu göstermem gerekiyordu. Mürettebat bir kişi olsa da.

"Ver bakayım onu," diye mırıldandım ve elinden telefonu kaptım. Önceden tahmin edilebilecek bir hareketle, başparmağımı kullanarak cevap verdim.

"Ben Pusucu," diye homurdandım. "Ve senin peşindeyim, dostum-"

Kayıtlı bir mesaj sözümü kesti. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Bilgisayarla hazırlanmış tenekemsi kadın sesini dışarıda vuran dalgalara rağmen duymak kolaydı.

"Dikkat, dikkat vatandaş. Bu yerel acil alarm sisteminin bir mesajıdır. Bu bir test değildir. Londra'nın merkezinde oluşan kimyasal dökümden dolayı bütün vatandaşların hemen evlerine girmeleri gerekiyor. Hayvanlarınızı da yanınıza alın. Bütün kapılarınızı ve pencereleriniz kapatıp kilitleyin. Havalandırma yapan bütün sistemlerinizi kapatın. Lütfen, kısa bir süre sonra gelecek yardımı bekleyin. Kazanın doğasından dolayı, kurtarılmanız için insansız sistemler kullanılabileceğini bilin. Yardım gelene kadar radyonuzda acil alarm sisteminin anonslarını takip edin. İş birliğiniz için, teşekkürler. *Bip.* Dikkat, dikkat, vatandaş. Bu yerel acil-"

Tık.

"Hemen bizi vira et, Arrtrad."

"Bu bir kimyasal döküntü, Pusucu. Pencerelerimizi kapatmamız gerekiyor ve-"

"*Halatları çöz, amına koduğumun götü*!"

Bu kelimeleri Arrtrad'ın beyinsiz aşağılık yüzüne bağırarak söylerken alnını tükürüklerimle kapladım. Londra, pencereden normal gözüküyordu. Sonra ince bir duman sütunu fark ettim. Büyük bir şey değildi ama orada, meşum bir şekilde sırıtıyordu.

Geri döndüğümde, Arrtrad alnını silip homurdanıyor ama yapması gerektiği gibi yüzen evin ince kapısına doğru yürüyordu. Bizim külüstür, çürük iskele ezelden beri oradaydı. Ona üç yerden bağlıydık ve çözmezsek bir yere gidemeyecektik. Ve özellikle o gün, gitmek için oldukça acelem vardı. Gördüğünüz gibi bunun dünyanın sonu olduğundan neredeyse kesinlikle emindim. Amma koduğumun kıyameti gelmişti ve köyün delisiyle beraber ıslak bir küf yığınına sıkı bir şekilde prangalanmıştık.

Daha önce yüzen bir evin motorunu bile çalıştırmamıştım.

Anahtar marşta sallanıyordu. Odanın önündeki seyir paneline gittim. Ön pencereyi açtım ve çamurlu su kokusu içeriye doldu. Bir an için, direksiyonun sahte ahşabına terli avuçlarımı dayadım. Sonra bakmadan çabucak uzanıp anahtarı çevirdim.

Gırrr.

Motor ilk denememde çalışıp öksürerek canlandı. Arka pencereden, buram buram mavimsi bir duman çıktığını gördüm. Arrtrad teknenin sağında, iskelenin yanında diz çökmüş, ikinci halatı çözüyordu. Tekneci tipler sanırım oraya sancak diyorlardı.

"*Memento mori*," diye seslendi Arrtrad, soluk soluğa nefes alışlarının arasında. "Bu bir tekne için komik bir isim. Manası ne?"

Onu umursamadım. Uzakta, Arrtrad'ın kelinin üstünde bir şey gözüme takıldı: gümüş bir araba.

Araba yeteri kadar normal görünüyordu ama bana göre, biraz fazla sabit bir şekilde geliyordu. Araba iskelemize giden yola girdi, sanki direksiyonu kilitlenmişti. Bu arabanın iskelemizi ve sonundaki bizi hedeflemesi bir tesadüf müydü?

"Daha çabuk," diye bağırdım, cama yumruğumla vurarak.

Arrtrad elleri belinde doğruldu. Yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi. "Çok uzun süredir bağlı kalmışlar. Öyle kolay kolay-"

Son sürat gelen gümüş araba, sokağın sonundaki kaldırım taşma çıktı ve iskelenin yanındaki araba parkına daldı. Otomobilin şasesinin altından çıkan hafif bir çatırtı vardı. Bir şeyler kesinlikle tersti.

"Durma! Çabuk!"

En sonunda maske düştü. Paniğim radyasyon gibi yükseldi. Arrtrad şaşkın bir şekilde teknenin yanından koştu. Arkaya yakın, dizlerinin üzerine çöktü ve son çürüyen halatı çözmeye başladı.

Solum açık nehirdi. Sağımdaysa, dökülen bir sarılmış odun yığını ve son sürat bana doğru sallanarak gelen iki tonluk bir araba vardı. Sonraki birkaç saniye içinde bu tekneyi hareket ettiremezsek, üzerine bir araba park edecekti.

Otomobilin geniş araba parkının içinde ilerlemesini izledim. Kafam sanki pamukla dolmuş gibiydi. Yüzen evin motorları zangırdıyordu ve ellerim direksiyonun titremesinden uyuşmuştu. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Aklıma bir şey geldi.

Masanın üzerinden cep telefonumu aldım, SIM kartını çıkardım ve geri kalanı suya attım. Hafif bir cup sesi çıkardı. Sırtımdaki nişan tahtasının düştüğünü hissettim.

O son halatı çözerken, Arrtrad'ın başının üstü bir görünüp bir kayboluyordu. Gümüş otomobilin terk edilmiş park yerinden hızla gelirken havaya çer çöp saçtığını görmedi. Yönünü bir santim bile değiştirmemişti. Plastik tampon betona sürtündü ve araba kaldırımın üstünden tahta iskeleye fırlarken tamamen koptu.

Cep telefonum yoktu ama çok geçti. Şeytan beni bulmuştu.

Artık çürüyen tahtanın son elli metresinde tangırdayan tekerlekleri duyabiliyordum. Arrtrad'ın başı kalktı, endişeli görünüyordu. Teknenin kenarına eğildi, elleri kadim halatın balçığıyla kaplıydı.

"Öyle bakma, çabuk ol!" diye Arrtrad'a bağırdım.

Debriyaj kolunu yakaladım. Bir parmağımla, yüzen evi boştan geriye getirdim. Gitmeye hazırdı. Ama gaz vermedim. Henüz değil.

Kırk metre.

Tekneden atlayabilirdim. Ama nereye gidecektim? Yiyeceklerim buradaydı. Suyum buradaydı. Emrimdeki ahmak buradaydı.

Otuz metre.

İşte dünyanın sonu gelmişti, dostum.

Yirmi metre.

Lanet olsun. Bağlı ya da değil, gaza yüklendim ve geriye doğru yalpaladık. Arrtrad bağırarak anlaşılmayan bir şey söyledi. Başka bir kurşun kalemin yere düştüğünü, onu tabakların, kâğıtların ve bir kahve fincanının takip ettiğini duydum. Göbekli sobanın yanındaki düzgün odun yığını yıkıldı.

On metre.

Motorlar gürledi. Yaralı gümüş füze iskelenin ucundan fırlarken güneş ışığı üzerinde parladı. Otomobil boş alanın içinden hızla uçtu, yüzen evin önünü bir metreyle ıskaladı. Suya çarptı ve sıçrattığı beyaz su fıskiyesi açık pencereden girip lanet suratımı ıslattı.

Bu iş bitmişti.

Gazı kestim ama tekneyi geri viteste bırakıp hızla ön güverteye gittim. Hani pruva dedikleri. Suratı kül gibi olan Arrtrad bana katıldı. Arabayı izlerken, yavaşça geri gidip dünyanın sonundan uzaklaştık.

Gümüş rengi arabanın yarısı suya batmıştı ve hızla batıyordu. Ön koltukta, bir adam direksiyonun üzerine yığılmıştı. Ön camda, adamın yüzünün çarpışmada vurmuş olması gereken yerde koyu kırmızı, örümcek ağı gibi bir çatlak vardı. Yanındaki yolcu koltuğuna uzun saçlı bir kadın çökmüştü.

Ve sonra son bir şey gördüm. O son şey asla görmek istemediğim bir şeydi. Onu görmek istememiştim.

Arka pencerede. İki soluk minik el boyalı camlara sertçe dayanmıştı. Çarşaf gibi beyazdılar. İtiyorlardı.

Bütün güçleriyle itiyorlardı.

Ve gümüş rengi araba sulara daldı. Arrtrad dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır," diye bağırdı. "Hayır!"

Ahmak herif yüzünü ellerinin içine koydu. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kuşa benzeyen suratından sümükler ve yaşlar dökülüyordu.

Kapının eşiğinden kabine geri çekildim. Kapı çerçevesi bana destek sağladı. Kendimi nasıl hissettiğimi bilmiyorum, sadece farklı hissettiğimi söyleyebilirdim. Bir şekilde, değişmiş.

Dışarıda havanın kararmakta olduğunu fark ettim. Şehirden duman yükseliyordu. Aklıma pratik bir düşünce geldi. Başımıza daha da kötü bir şey gelmeden buradan çekip gitmemiz gerekiyordu.

Arrtrad hıçkırıklar arasında benimle konuştu. Kolumu yakaladı, elleri gözyaşları, nehir suyu ve halatların çamurundan ıslaktı. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Ağlamayı kes," diye tersledim.

"Niçin? Niçin hiç kimseye söylemedin? Ya annene?"

"Ona ne olmuş?"

"Annene söylemedin mi?"

"Ona bir şey olmaz."

"Öyle mi? Sana öyle geliyor. Sen on yedi yaşındasın. Ama benim çocuklarım var. İki çocuğum. Ve onların canı yanabilir."

"Niçin onları hiç görmedim?"

"Onlar eski eşimdeler. Ama onları uyarabilirdim. Olacakları onlara söyleyebilirdim. İnsanlar ölüyor. *Ölüyorlar*, Pusucu. Onlar bir aileydi. O arabadaki bir çocuktu. Minnacık bir bebekti. Tanrım. Senin derdin ne, dostum?"

"Bir derdim yok. Şimdi, ağlamayı kes. Hepsi bir planın parçası, görmüyor musun? Eğer beynin olsaydı anlardın. Ama yok. Bu yüzden beni dinle."

"Evet ama-"

"Beni dinlersen her şey yoluna girecek. Bu insanlara yardım edeceğiz. Senin çocuklarını bulacağız."

"Bu imkânsız-"

Onu aniden durdurdum. Biraz kızmaya başlıyordum. Eski ateşimin bir kısmı geri dönüp uyuşukluğumun yerini alıyordu. "Sana bununla ilgili ne dedim?"

"Özür dilerim, Pusucu."

"*Hiçbir şey* imkânsız değildir."

"Ama tüm bunları nasıl yapacağız? Çocuklarımı nasıl bulacağız?"

"Sağ kalmamızın bir sebebi var, Arrtrad. O canavar. *O şey*. O kendi elini oynadı, anladın mı? İnsanlara zarar vermek için makineleri kullanıyor. Ama şimdi ne olduğunu anladık. Yardımcı olabiliriz. Oradaki bütün o zavallı koyunları kurtaracağız. Hepsini kurtaracağız ve bundan dolayı bize teşekkür edecekler. Bundan dolayı bize tapacaklar. Bana ve sana. Zirveye çıkacağız. Bunların hepsi planın içinde, dostum."

Arrtrad başını çevirdi. Bunların bir kelimesine bile inanmadığı ortadaydı. Görünüşe göre söyleyebileceği bir şey vardı. "Ne? Hadi, söyle," dedim.

"Şey, affedersin ama sen asla bana yardım eden birisi gibi görünmedin, Pusucu. Beni yanlış anlama-"

Haklıydı, değil mi? Başka insanları asla pek düşünmemiştim. Ya da hiç düşünmemiştim. Ama o pencereye dayanan o soluk avuçlar. Onları kafamdan atamıyordum. Onların uzun zaman benimle olacaklarına dair içimde bir his vardı.

"Evet, bunu biliyorum," dedim. "Ama sen benim affedici tarafımı hiç görmedin. Bütün bunlar planın bir parçası, Arrtrad. Bana güvenmen gerekiyor. Göreceksin, tamam mı? Biz hayatta kaldık. Bunun bir nedeni olması gerekiyor. Artık, bizim bir amacımız var. O şeye karşı biz. İntikam alacağız. Bu yüzden kalk ve savaşa katıl."

Elimi Arrtrad'a uzattım.

"Tamam mı?" diye sordum.

Hâlâ bana tamamen inanmıyordu. Ama ben kendime inanmaya başlıyordum. Onun elini tuttum ve Arrtrad'ı çekip ayağa kaldırdım.

"Tamam, dostum. Şöyle düşün. Şeytana karşı sen ve ben. Ölümüne. En sonuna kadar. Ve bir gün, bundan dolayı tarih kitaplarında olacağız. Sana garanti veriyorum."

O an göründüğü kadarıyla Pusucu'nun hayatında bir dönüm noktasıydı. Yeni Savaş topyekün başladığında, göründüğü kadarıyla bütün çocuksu şeyleri geride bıraktı ve insan ırkının bir üyesiymiş gibi davranmaya başladı. Daha sonraki kayıtlarda, Pusucu'nun kendini beğenmişliği ve gururu aynı kaldı. Ama o olağanüstü bencilliği o gümüş arabayla beraber ortadan kaybolmuş gibiydi.

CORMAC WALLACE, ASK#GA0217

8. HAMURUNDA KAHRAMANLIK VAR

"Ahbap, bırak da bu işi polis halletsin."
CORMAC "UYANIK ÇOCUK" WALLACE

BAŞLANGIÇ SAATİ

Bu hikâye Başlangıç Saati'nde sahip olduğum telefonun sağladığı GPS koordinatlarını kabaca izleyen bir seri uydu ve kamera görüntülerinin birleştirilmesiyle yaratılmıştır. Abim ve ben bu gözetlemenin hedefleri olduğumuzdan, ben kendi hatırladıklarımla açıklayıcı notlar eklemeyi tercih ettim. O zaman, tabii ki, izlendiğimizden bihaberdik.

–CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Siktir ama dostum. Şükran Günü'nden önceki gündeydik. Her şeyin olduğu o günde. O ana kadar olan hayatım hiç de o kadar harika değildi ama en azından peşimde hiçbir şey yoktu. Asla gölgelere saklanmak, bir metal böceğin beni kör etmek ya da kol veya bacaklarımdan birini koparmak veya bir parazit gibi bana bulaşmak üzere olup olmadığından endişelenmek zorunda kalmamıştım.

Bununla kıyaslandığında Başlangıç Saati'nden önceki hayatım mükemmeldi.

Boston'daydım ve hava insanın götünü donduracak kadar soğuktu. Rüzgâr kulaklarımı jilet gibi kesiyordu ve Downtown Crossing açık hava alışveriş çadırında abimin peşindeydim.

Jack benden üç yaş büyüktü ve her zamanki gibi doğru şeyi yapmaya çalışıyordu. Ama ben onu dinlemiyordum.

Babam önceki yaz ölmüştü. Jack'le batıya gidip onu gömmüştük. Hepsi bu kadardı. Üvey annemi gözyaşları yüzünden çizgi çizgi olmuş makyajıyla ve babamın sahip olduğu her şeyle California'da tek başına bırakmıştık.

Şey, neredeyse her şeyle.

O zamandan beri Jack'in kanepesinde uyuyordum. Kabul ediyorum ki beleşe takılıyordum. Birkaç gün sonra, *Nat Geo*'da bir foto muhabirliği işi için Estonya'ya uçacaktım. Buraya tekrar dönmemek için bir sonraki işi orada ayarlayacaktım.

Yaklaşık beş dakika içinde amma koduğumun dünyasının tamamı hapı yutacaktı. Ama bunu bilmiyordum, ben sadece Jack'i yakalamaya ve onu sakinleştirip rahatlatmaya çalışıyordum.

Caddenin altından geçip alışveriş çadırına giden, geniş, açık hava tüneline gelmeden Jack'in kolunu yakaladım. Jack dönüp hiç tereddüt etmeden ağzıma yumruğunu geçirdi. Sağ üst köpekdişim alt dudağımda güzel, küçük bir delik açtı. Yumrukları hâlâ havadaydı ama parmağımla dudağıma dokundum; kanıyordu.

"Asla yüze vurmak yoktu hani, göt herif," dedim, ağzımdan buharlar soluyarak.

"Beni buna sen zorladın, ahbap. Ben kaçmaya çalıştım," dedi.

Bunu zaten biliyordum. O hep böyleydi. Yine de bir şekilde afallamıştım. Daha önce hiç yüzüme vurmamıştı.

Bu benim düşündüğümden daha büyük bir sıçış olmalıydı.

Ama Jack yüzüne o "özür dilerim" ifadesini takınmıştı bile. Açık mavi gözleri ağzıma yönelip beni ne kadar kötü yaraladığını

değerlendiriyordu. Yapmacık bir şekilde gülümsedi ve kafasını çevirdi. O kadar da kötü değil, diye tahmin ettim.

Dudağımdaki kanı yaladım.

"Bak, babam onu bana bıraktı. Meteliksizim. Başka bir seçeneğim yoktu. Estonya'ya gidip para kazanmak için onu satmam gerekiyordu. Niçin olduğunu şimdi anlıyor musun?"

Babam bana II. Dünya Savaşı'ndan kalma özel bir süngü bırakmıştı. Hatalıydım ve bunu biliyordum ama bunu bir şekilde, benim mükemmel abim Jack'e itiraf edemiyordum. O lanet olası bir Boston itfaiyecisiydi ve Ulusal Muhafızlar'daydı. Hamurunda kahramanlık vardı işte.

"O aileye aitti, Cormac," dedi. "Babam onun için hayatını tehlikeye atmıştı. O bizim mirasımızın bir parçasıydı. Ve sen onu birkaç yüz dolar için rehinciye sattın."

Durdu ve nefes aldı.

"Tamam, bu beni kızdırıyor. Şu anda seninle konuşamam yoksa seni döveceğim."

Jack kızgın bir şekilde uzaklaştı. Tünelin sonunda yürüyen, toprak rengi kara mayını belirdiğinde anında tepki verdi.

"Herkes dikkat! Tünelden çıkın. Bomba!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. İnsanlar sesindeki otoriteye hemen karşılık verdiler. Ben bile. Altı ayaklı alet parke taşlarının üzerinden pat pat diye yavaşça geçerken birkaç düzinesi duvarlara yapıştı. İnsanların geri kalanı kontrollü bir panik içinde tünelden dışarı bir sel gibi kaçtılar.

Jack tünelin ortasına gitti; yalnız bir silahşor gibiydi. Montunun içindeki kılıftan bir 45'lik Glock çekti. Tabancayı iki eliyle tutup yere doğrulttu. Tereddütlü bir şekilde arkasına geçtim. "Bir tabancan mı var?" diye fısıldadım.

"Birçok muhafızın var," dedi Jack. "Dinle, o yürüyen mayından uzak dur. Şimdi olduğundan çok daha hızlı gidebilir."

"Yürüyen mayın mı?"

Jack'ın gözleri tünelin ortasına gelen ayakkabı büyüklüğündeki makineden hiç ayrılmıyordu. Birleşik Devletler askerî donanımı. Altı bacağı teker teker, sert mekanik hareketlerle kımıldıyordu. Altındaki bir tür lazer, etrafındaki zeminde kırmızı bir daire çiziyordu.

"Onun burada ne işi var, Jack?"

"Bilmiyorum. Ulusal Muhafız cephaneliğinden gelmiş olmalı. Tanı moduna takılıp kalmış. Oradaki kırmızı daire patlatıcı uzmanının tetikleme mesafesini belirlemek için. Hemen dokuz yüz on biri ara."

Ben daha cep telefonumu çıkarmadan makine durdu. Dört ayağı üzerinde geriye yaslandı ve iki ön ayağını havaya kaldırdı. Kızgın bir yengece benziyordu.

"Tamam, şimdi geri gitsen iyi olur. Hedef arıyor. Onu vurmam gerekiyor."

Jack tabancasını kaldırdı. Çoktan geri yürümeye başlamıştım, abime seslendim, "Bu onu havaya uçurmayacak mı?"

Jack nişan almak üzere hazırlandı. "Sadece bacaklarını vurursam hayır. Yoksa, evet."

"O kadar kötü mü?"

Ön bacaklarını kaldıran mayın, âdeta havayı pençeledi.

"Hedef seçiyor, Cormac. Ya biz onu etkisiz hale getireceğiz ya da o birimizi etkisiz hale getirecek." Jack gözlerini kısarak nişangâhından baktı. Sonra tetiği çekti ve sağır edici bir patlama tünelde yankılandı. Kulaklarım çınlarken bir daha ateş etti. Ürküp geri çekildim ama büyük bir patlama olmadı.

Jack'in omzunun üstünden baktığımda yürüyen mayının sırtüstü yattığını, kalan üç bacağının havayı dövdüğünü gördüm. Sonra Jack görüş alanıma girdi, benimle göz teması kurdu ve yavaşça konuştu. "Cormac. Yardım getirmen için sana ihtiyacım var. Ben

burada kalıp o şeye göz kulak olacağım. Sen tünelden çıkıp polisi ara. Onlara bir bomba imha ekibi yollamalarını söyle."

"Peki, tamam," dedim. Orada yatan, yaralanmış, kum kamuflajlı yengeçten gözlerimi alamıyordum. Bu alışveriş alanına tamamen uygunsuz, çok sert ve askeri görünüyordu.

O tünelden geri çıkıp doğru Başlangıç Saati'ne –insanoğlunun yeni geleceğine- daldım. Yeni hayatımın ilk anında gördüklerimin bir şaka olduğunu düşündüm. Bu nasıl olabilirdi ki?

Çılgınca bir sebep yüzünden, sanatçının birinin enstalasyon için alışveriş çadırını telsiz kontrollü arabalarla doldurduğunu sandım. Sonra sürünen aletlerin hepsinin etrafındaki kırmızı daireleri gördüm. Bir yığın yürüyen mayın başka bir gezegenden gelen ağır çekim istilacılar gibi çadıra giriyordu.

Bütün insanlar kaçmışlardı

O sırada, birkaç blok ötede sarsıntılı bir patlama oldu. Uzaktan gelen çığlıkları duyabiliyordum. Polis arabalarını. Şehrin acil alarm sirenleri ötmeye başladı, dönerlerken sesler alçalıp yükseliyordu.

Yürüyen mayınların birkaç tanesi şaşırmış gibi görünüyordu. Arka ayakları üzerinde geriye yatmış, ön ayakları havada sallanıyordu.

Dirseğimde bir el hissettim. Jack'in hemen biçimli yüzü karanlık tünelde bana baktı.

"Bir terslik var, Jack," dedim.

Sert mavi gözleriyle meydanı taradı ve hemen bir karara vardı. "Cephanelik. Oraya gidip bunu düzeltmemiz gerekiyor. Hadi, gel," dedi dirseğimi bir eliyle yakalayıp. Diğer elinde hâlâ tabancası olduğunu gördüm.

"Ya yengeçler?"

Jack çadırda önümden yürüdü, kısa cümlelerle bilgi veriyordu. "Tetikleme bölgelerine, kırmızı dairelerinin içine girme."

Bir piknik masasının üstüne çıkıp yürüyen mayınlardan uzaklaştık, park sıralarının, ortadaki çeşmenin ve beton duvarların üstlerine atladık. "Onlar titremeyi hissederler. Sabit bir şekilde yürüme. Onun yerine sek, zıpla."

Tekrar yere bastığımızda çabucak bir pozisyondan diğerine geçtik. Biz ilerlerken, Jack'in sözleri benim afallamış şaşkınlığıma zorla giren sağlam fikirler halinde dizilmeye başladılar. "Eğer hedef arayan bir tavır görürsen, uzaklaş. Üşüşeceklerdir. O kadar hızlı hareket etmiyorlar ama çok fazlalar."

Bir engelden diğerine zıplayarak meydanı geçiyorduk. Yaklaşık on beş dakika sonra yürüyen mayınlardan biri bir elbise dükkânının ön kapısında durdu. Bacaklarının cama vurduğunu duydum. Siyah elbiseli bir kadın dükkânın ortasında duruyor, kapıdan yengeci izliyordu. Kırmızı daire camın içinden parladı, birkaç santim kırıldı. Kadın ona doğru birkaç meraklı adım attı.

"Bayan, hayır!" diye bağırdım.

Bom! Yürüyen mayın patlayıp ön kapıyı tuzla buz etti ve kadını dükkânın içine geri fırlattı. Diğer yengeçler durdu ve ön ayaklarını birkaç saniye salladılar. Sonra birer birer çadırı geçmeye devam ettiler.

Yüzüme dokundum, ellerim kanlıydı. "Ah, siktir ya, Jack. Yaralandım mı?"

"O deminki yumruktan. Unuttun mu?"

"Ha, tamam." Yola devam ettik.

Parkın kenarına ulaştığımızda şehrin tehlike sirenleri çığlıklarını kestiler. Artık sadece rüzgârı, metal bacakların betonu tırmalamasını ve arada sırada uzaklardaki bir patlamanın hafiflemiş gürültüsünü duyuyorduk. Hava kararıyor ve Boston sadece daha soğuyordu.

Jack durdu ve elini omzuma koydu. "Cormac, çok iyi gidiyorsun. Şimdi, benimle koşman gerekiyor. Cephanelik buraya bir milden daha az mesafede. İyi misin, Big Mac?"

Soğuktan titrerken başımla onayladım.

"Çok iyi. Koşmak iyidir. Bizi sıcak tutacak. Beni yakından takip et. Eğer yürüyen mayın ya da başka bir şey görürsen uzak dur. Peşimden ayrılma. Tamam mı?"

"Tamam, Jack."

"Şimdi, koşuyoruz."

Jack önümüzdeki sokağı inceledi. Yürüyen mayınlar azalıyordu ama alışveriş bölgesinden çıktığımızda arabalar gibi daha büyükleri için mekân olacaktı.

Abim rahatlatıcı bir sırıtışla bana baktı, sonra hızla koşmaya başladı. Onu takip ettim. Pek başka seçeneğim yoktu.

Cephanelik bodur bir binaydı – kaleye benzeyen kırmızı tuğlalardan bir yığın. Dar pencerelerindeki çelik parmaklıklar hariç Orta Çağ görünümündeydi. Ön girişin tamamı giriş kemerinin altından havaya uçurulmuştu. Üstünde tarihî yazan yamulmuş bir bronz plakanın yanında vernikli tahta kapılar sokakta parçalanmış bir şekilde yatıyorlardı. Onun dışında etraf sessizdi.

Basamaklardan çıkıp kemerin altından koşarak geçerken, kafamı kaldırıp bana doğru bakan dev bir oyma kartal gördüm. Girişin iki tarafındaki bayraklar rüzgârla şaklıyordu, buradaki patlama yüzünden parçalanmış ve yanmışlardı. Ondan kaçacağımıza tehlikenin içine doğru gittiğimiz aklıma geldi.

"Jack, bekle," dedim nefes nefese. "Bu çılgınlık. Biz burada ne yapıyoruz?"

"İnsanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyoruz, Cormac. O mayınlar buradan kaçtı. Başka hiçbir şeyin buradan çıkmamasını sağlamamız gerekiyor."

Ona doğru başımı kaldırdım.

"Merak etme," dedi. "Bu benim taburumun cephaneliği. Buraya iki haftada bir gelirim. Bize bir şey olmayacak."

Jack mağara gibi lobiye daldı. Peşinden gittim. Yürüyen mayınlar kesinlikle buradaydılar. Patlama izleri cilalı zemine kazınmış ve moloz yığınları etrafa saçılmıştı. Buradaki her şeyin üstünü ince bir toz tabakası kaplamıştı. Ve tozların içinde pek tanınamayanların yanında bir yığın postal izi vardı.

Jack'in sesi kubbeli tavanda yankılandı. "George? Burada mısın? Neredesin, dostum?"

"Burada hiç kimse yok, Jack. Gitmemiz lazım."

"Silahlanmadan olmaz."

Yolumuzdaki sarkmış, dövme demir bir kapıyı itti. Tabancası çekili, karanlık bir koridora girdi. Soğuk rüzgâr yıkılmış girişten esip ensemdeki tüyleri diken diken etti. Esinti güçlü değildi ama beni Jack'in arkasından koridora itmeye yetti. Metal bir kapıdan geçtik. Klostrofobik merdivenlerden aşağı indik. Başka bir koridora çıktık.

İşte o gümleme sesini orada duydum.

Koridorun sonundaki metal kapıların arkasından geliyordu. Vurma rastgele dalgalanmalarla geliyor, kapıyı menteşelerinden sarsıyordu.

Bum. Bum. Bum.

Jack durdu ve bir saniye ona baktı, sonra beni penceresiz bir depoya götürdü. Hiçbir şey söylemeden, Jack tezgâhın arkasına geçti ve raflardan bir şeyler almaya başladı. Onları tezgâhın üstüne atıyordu: çoraplar, postallar, pantolonlar, gömlekler, mataralar,

miğferler, eldivenler, dizlikler, kulak tıkaçları, sargı bezleri, kışlık iç çamaşırlar, sırt çantaları, cephane kemerleri ve tanımadığım başka şeyler.

"OSK'yı giy," diye emretti Jack, omzunun üstünden.

"Ne diyorsun ya?"

"Ordu savaş kıyafeti. Giyin. Isınmanı sağlar. Bu gece dışarıda uyuyabiliriz."

"Burada ne yapıyoruz, Jack? Senin evine gidip yardım beklememiz gerekiyor. Ahbap, bırak da bu işi polis halletsin."

Jack duraksamadı, hem çalışıp hem konuşuyordu. "O sokaklardaki şeyler askerî malzemeydi, Cormac. Polisin askerî silahlarla uğraşacak donanımı yok. Hem, biz sokaklardayken yardıma gelen süvari gördün mü hiç?"

"Hayır ama toplanıyor falan olmalılar."

"Kırk iki numaralı uçuşu hatırladın mı? Bir *arızadan* dolayı az daha ölüyorduk? Sanırım bu Boston'dan daha büyük. Bu dünya çapında olabilir."

"Hadi canım. Bu sadece bir zaman meselesi-"

"Biz. Cormac, bu biziz. Bunu *bizim* halletmemiz gerekiyor. Koridorun sonundaki kapıyı döven şeyin işini bizim halletmemiz gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor! Bunu niçin yapman gerekiyor? Niçin *her zaman bunu sen yapmak zorundasın*?"

"Çünkü yapabilecek tek kişi benim."

"Hayır. Çünkü başka hiç kimse tehlikeye doğrudan dalacak kadar salak değil."

"Bu benim görevim. Bunu yapacağız. Tartışma bitti. Şimdi, seni boyunduruğa almadan önce giyin."

İsteksiz bir şekilde soyunup üniformayı giydim. Kumaşlar yeni ve sertti. Jack de giyindi, hem de benden iki misli hızlı. Bir nok

tada belime bir palaska takıp benim yerime sıktı. Cadılar Bayramı kostümü giymiş on iki yaşında bir çocuk gibi hissettim kendimi.

Sonra elime bir M16 tüfeği tutuşturdu.

"Ne? Ciddi misin? Tutuklanacağız."

"Sesini kes ve dinle. Bu şarjör. Onu şuraya tak ve kavisi sana doğru olmasın. Bu anahtar atış kontrolü. Teke ayarlıyorum ki bütün şarjörü bir seferde boşaltmayasın. Tüfeği kullanmadığında emniyete al. Üstünde bir kulp var ama onu asla bu kulptan taşıma. Emniyetli değil. Bu sürgü. Mermiyi namluya sürmek için, geri çek. Tüfekle ateş edeceksen, iki elinle böyle tut ve hedeflere bak. Tetiği yavaşça çek."

Artık, Cadılar Bayramı için asker kostümü giymiş, elimde dolu bir M16 makineli tüfek olan bir çocuktum. Kaldırıp duvara doğrulttum. Jack dirseğime vurdu.

"Dirseğin aşağıda olsun. Bir şeye takılabilir, ayrıca seni daha büyük bir hedef haline getirir. Ve ateş etmek istemiyorsan işaret parmağını tetik muhafazasının dışında tut."

"Hafta sonları bunu mu yapıyorsun?"

Jack karşılık vermedi. Eğilip sırt çantalarımıza bir şeyler doldurmaya başladı.

Tereyağı parçalarına benzeyen, iki büyük plastik külçe dikkatimi çekti.

"Bu C4 mü?"

"Evet."

Jack çantaları doldurmayı tamamladı. Bir tanesini benim sırtıma astı. Kayışları sıktı. Sonra, kendisininkini omuzladı. Omuzlarını oynattı ve kollarını uzatıp gerdi.

Abim lanet olası bir cangıl komandosuna benziyordu.

"Hadi, Big Mac," dedi. "Gidip şu şamatayı çıkaran neymiş bir bakalım."

Tüfekler hazır, koridordan gümleme sesine doğru ilerledik. Jack tüfeği omzunda, geriye çekildi. Başıyla bana işaret verdi ve kapının önünde diz çöktüm. Eldivenli elimi kapının tokmağına koydum. Derin bir nefes aldım, tokmağı çevirip kapıyı omzumla itip açtım. Kapı bir şeye çarptı, bu defa daha güçlü ittim. Açıldı ve içerideki odaya düşüp dizlerimin üzerine çöktüm.

Siyah, kıvrılan ölüm bana bakıyordu.

Oda yürüyen mayınlarla doluydu. Paramparça sandıklardan çıkıp birbirlerinin üstünden duvarlara tırmanıyorlardı. Kapıyı açışımı bir yığını yoldan çekmişti ama diğerleri açıklığa doğru geliyorlardı. Bütün o böceklerden dolayı zemini bile göremiyordum.

Odadan bir ön bacak dalgası kalktı, havanın tadına baktı.

"Hayır!" diye bağırdı Jack. Montumun arkasını yakaladı ve beni çekip odadan çıkardı. Çabuktu ama kapı kapanırken bir yürüyen mayın araya sıkıştı. Onu başkaları takip etti. Bir yığın. Bir sel gibi koridora taştılar. Biz gerilerken metal vücutları kapıya çarptı.

Bum. Bum. Bum.

"Bu cephanelikte başka ne var, Jack?"

"Her tür bok."

"Bunların ne kadarı robot?"

"Çoğu."

Jack'le beraber koridorda geri çekilirken, acele etmeden kapıdan dışarı taşan yengece benzeyen patlayıcıları izliyorduk.

"Orada başka C4 var mı?" diye sordum.

"Sandıklarca."

"Burayı havaya uçurmamız gerekiyor."

"Cormac, bu bina on yedinci yüzyıldan beri var."

"Tarih kimin sikinde ki? *Şu an* için endişelenmemiz gereken, ahbap."

"Senin geleneklere hiç saygın olmadı."

"Jack. Süngüyü rehinciye verdiğim için üzgünüm. Tamam mı? Yaptığım yanlış bir şeydi. Ama bu şeyleri havaya uçurmaktan başka yapacak bir şey yok. Buraya niçin geldik?"

"İnsanları kurtarmak için."

"O zaman hadi onları kurtaralım, Jack. Hadi bu cephaneliği havaya uçuralım."

"Düşün, Cormac. Etrafta yaşayan insanlar var. Birilerini öldüreceğiz."

"Eğer o mayınlar kaçarlarsa, kim bilir kaç kişi ölecek. Başka bir tercihimiz yok. İyi bir sonuç almak için kötü bir şey yapmamız gerekiyor. Acil durumlarda yapman gerekeni yaparsın. Tamam mı?"

Jack bir saniye düşündü, koridordan bize doğru yaklaşan yürüyen mayınları izledi. Kırmızı ışık daireleri cilalı zeminde parıldıyordu. "Tamam," dedi. "Plan şu. En yakın askerî üsse gideceğiz. İhtiyacın olan her şeyi aldığından emin ol çünkü bütün gece yürüyeceğiz. Dışarısı acayip soğuk."

"Ya cephanelik, Jack?"

Jack bana sırıttı. Gözlerinde neredeyse o unuttuğum çılgın bakış vardı.

"Cephanelik mi?" diye sordu. "Hangi cephanelik? Bu amma koduğumun cephaneliğini uçurup cehenneme göndereceğiz, ufaklık."

O gece, Jack ve ben buz gibi pusun içinde yolculuğa çıktık, karanlık sokaklarda koştuk ve bulduğumuz her şeyin arkasında diz çöküp saklandık. Şehir artık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Hayatta kalanlar evlerinde barikatlar kurmuş, ıssız caddeleri ayaza ve manyak

makinelere bırakmışlardı. Artan kar fırtınası bizim başlattığımız yangının bir kısmını söndürmüştü ama tamamını değil.

Boston yanıyordu.

Arada sırada karanlıkta bir patlama sesi duyuyorduk. Ya da av peşinde, buzda kayan boş arabaların lastik cırlamalarını. Jack'in bana verdiği tüfek şaşırtıcı derecede ağır, metal ve soğuktu. Ellerim iki donmuş pençe gibi ona sarılmıştı.

Onları gördüğüm anda Jack'e durmasını fısıldadım. Başımla sağımızdaki sokağı işaret ettim, ses çıkarmadan. Bu dar sokağın sonunda, yükselen duman ve karların içinde üç silüet tek sıra halinde yürüyüp geçti. Bir sokak lambasının mavimsi LED parıltısı altından geçtiler. İlk anda dar gri kışlıklar giyen askerler olduklarını sandım. Ama yanılmıştım. İçlerinden biri köşede durup sokağa göz gezdirdi, kafası komik bir şekilde eğilmişti. O şey iki metreden uzun olmalıydı. Diğer ikisi daha küçük ve bronz renkliydi. Hiç kımıldamadan, liderlerinin arkasında bekliyorlardı. Bunlar üç insansı askerî robottu. Metalik, çıplak ve dondurucu rüzgârda gözlerini kırpmadan duruyorlardı. Bunları daha önce sadece televizyonda görmüştüm.

"Güvenlik ve uzlaşma üniteleri," diye fısıldadı Jack. "Bir Hakem ve iki Hoplite. Bir takım."

"Sus."

Lider döndü ve bizim yöne doğru baktı. Nefesimi tuttum, şakaklarımdan terler damlıyordu. Jack'in eli acı verecek derecede omzumu sıkıyordu. Robotlar görünür bir şekilde iletişim kurmadılar. Birkaç saniye sonra lider kafasını çevirdi ve sanki o sırada işaret almış gibi, üç silüet uzun adımlarla gecenin karanlığına daldılar. Orada olduklarına dair sadece birkaç ayak izi delil olarak kaldı.

Bu sanki bir rüyaydı. Gördüğümün gerçek olup olmadığından emin değildim. Ama öyle olsa bile, içimde o robotları tekrar göreceğimize dair bir his vardı.

O robotları tekrar gördük.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
HAYATTA KALMA

Otuz yıl içinde, insanüstü zekâ yaratacak seviyede bir teknolojimiz olacak. Ondan kısa bir süre sonra, insanın devri sona erecek... Hayatta kalabilmemiz için olaylar yönlendirilebilir mi?

VERNOR VINGE, 1993

1. AKUMA

"Her şey Tanrı'nın aklından doğdu."
TAKEO NOMURA

YENİ SAVAŞ + BİR AY

Başlangıç Saati'nde, dünyadaki insan nüfusunun çoğunluğu şehirlerde yaşıyordu. Hemen arkasından, en sert saldırılar dünya çapında, büyük ölçüde sanayileşmiş bölgelere yapıldı. Bununla beraber, hayatta kalan uyanık bir Japon zayıflığı güce dönüştürdü.
Adachi Meşru Müdafaa Gücü'nün üyelerine detaylı olarak anlatılan aşağıdaki öyküyü bir yığın endüstri robotu, güvenlik kamerası ve robot böcek doğruladı. Yeni Savaş'ın başlangıcından son anma kadar, göründüğü kadarıyla, Bay Nomura'nın çevresi dostane robotlarla sarılmıştı. Bu öyküdeki Japonca olan her şey İngilizceye çevrilmiştir.
—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Ekranımda bir güvenlik kamerasına bakıyordum. Ekranın köşesinde bir etikette şu yazı vardı: Tokyo, Adachi bölgesi.

Görüntü yüksekteki bir yerden aşağıdaki boş caddeyi gösteriyordu. Yol dar, asfaltlı ve temizdi. Yanına küçük, düzgün evler dizilmişti. Bütün evlerin ya bambu ya beton ya da dövme demirden

yapılmış çitleri vardı. Ne sözünü etmeye değecek ön avluları ne caddede kaldırım taşları ne de araba park edecek yerleri bulunuyordu.

Bej bir kutu bu dar koridorun ortasında aşağı doğru gidiyordu. Sadece iç mekânda kullanılmak için yapıldığı için titrek plastik tekerlekleriyle asfaltın üstünde giderken biraz sallanıyordu. Makinenin yüzeyinde siyah is çizgileri vardı. Kutunun tepesindeki alüminyum bir borudan yaptığım basit bir kol, kanat gibi katlanmıştı. Robotun ön yüzünde, tam çatlak kamera camının altında bir ışık düğmesi sağlıklı yeşil renkte parlıyordu.

Bu makineye Yubin-kun adını vermiştim.

Bu küçük kutu en sadık müttefikimdi. Amaç uğruna birçok görevi başarıyla sadık bir şekilde tamamlamıştı. Sayemde Yubin-kun'un temiz bir aklı vardı, şehrin başına musallat olan kötü makineler -akuma- gibi değildi.

Yubin-kun solmuş beyaz bir çarpıyla çizilmiş kavşağa geldi. Bilinçli bir şekilde doksan derece sağa döndü. Sonra sokak boyunca aşağı gitmeye devam etti. Tam kameranın çerçevesinden çıkmak üzereyken, gözlüğümü alnıma ittim ve gözlerimi kısarak ekrana baktım. Bu meşgul makinenin üstünde bir şey duruyordu. Onun bir obje olduğunu anladım: bir tabak.

Ve o tabağın içinde mısır çorbası. Benim çorbam. Mutlu bir şekilde iç çektim.

Sonra bir düğmeye bastım ve kamera görüntüsü değişti.

Artık, fabrika binasının dışını renkli, yüksek çözünürlüklü görüyordum. Öndeki bir tabelada Japonca, Lilliputlu Sanayi yazıyordu.

Bu benim kalemdi.

Kalemin alçak beton surları izlerle kaplıydı. Parmaklıklı pencerelerin arkasındaki camlar tuzla buz olmuş ve yerlerine binanın çelik iskeletine kaynaklanmış metal levhalardan şeritler takılmıştı.

Kepenkli bir kapı binanın önüne hâkimdi - günümüze ait bir kale kapısı.

Kapı sıkıca kapalıydı. Ama dışarıdaki dünya sakin olsa da ölümün gri gölgelerde pusuya yattığını biliyordum.

Akumalar -kötü makineler- her yerde olabilirlerdi.

O an için dışarıda hiçbir hareket yoktu, sadece akşam güneşinin yarattığı gölgeler vardı. Gölgeler kalemin surlarındaki oyuklara gömülüyor ve binayı saran pislik dolu çukurda toplanıyorlardı. O kanal bir adam boyu derinlikte ve atlayamayacak kadar genişti. İçi asitli su, paslı metal parçaları ve çöple doluydu.

Bu benim hendeğimdi. O, kalemi, her gün saldıran küçük *akuma*lardan koruyordu. O iyi bir hendekti ve bizi güvende tutmak istiyordu. Ama daha büyük *akuma*ları durduracak kadar geniş bir hendek değildi.

Yan tarafta harap olmuş, sarı bir evin bir kısmı kendi kendine çökmüştü. Evler artık güvenli değildi. Bu şehirde çok fazla *akuma* vardı. Zehirlenmiş akıllarla, milyonlarca kişiyi yok etmeyi tercih etmişlerdi. Bu *akumalar* koyun gibi söz dinleyen bir halkı bir daha geri dönmemek üzere sıra sıra oradan götürmüştü. Geride bıraktıkları evler tahtadan ve zayıftı.

İki hafta önce, hayatım neredeyse o sarı evin içinde sona erecekti. Sarı dış cephe kaplamalarının parçaları hâlâ hendekten çıkıyordu ve fabrikanın çevresindeki dar kaldırıma saçılmıştı. Son çöpçülük turuna çıkmıştım. Ben iyi bir çöpçü değildim.

Yubin-kun görüntüye girdi.

Yoldaşım fabrikanın önünde durmuş, bekliyordu. Ben ayağa kalkıp gerindim. Hava soğuktu ve yaşlı eklemlerim sızlıyordu. Birkaç saniye sonra çelik kepenk kapıyı biraz açmak için vinci çalıştırdım. Bir ışık şeridi ayağımın yanında belirdi, belki bir metreden biraz

fazla yükseldi. Kapının altından kayarak geçtim ve sessiz, tehlikeli dünyaya çıktım.

Güneş ışığı karşısında gözlerimi kırpıp gözlüğümü düzelttim ve caddenin köşelerinde hareket var mı diye baktım. Sonra binaya dayanan çamur kaplı kontrplak parçasını kaptım. Bir iteklemeyle tahta levha hendeğin üzerine düştü. Yubin-kun levhanın üzerinden geçip bana geldi ve tepsideki çorba kutusunu kaptım, açtım ve içip bitirdim.

Mahalle bakkalı makinelerinin *-bakkali-* akılları hâlâ yerindeydi. Onlar şehrin çoğuna dadanan o kötü büyüden etkilenmemişlerdi. Kepenkli kapının altından karanlık binaya girerken Yubin-kun'un düzgün sırtını okşadım.

Parmaklarımı yalayıp eğildim ve kontrplak levhaya asıldım. Ben çekemeden diğer ucu pis hendeğe düştü ve onu tekrar duvara yasladım. İşim bittiğinde cadde tıpkı eskisi gibi görünüyordu, sadece binaya dayalı olan kontrplak artık çamurlu ve ıslaktı. İçeri döndüm ve sıkıca kapanana kadar kapıyı vinçle aşağı indirdim.

Boş fabrika katının ortasındaki çalışma tezgâhımın üzerinde duran kamera yayınına geri döndüm. Çalışma lambamdan masaya dökülen ışık hariç içerisi karanlıktı. Elektriği dikkatli kullanmam gerekiyordu. *Akuma* hâlâ enerji nakil hatları şebekesinin bazı parçalarını kullanıyordu. İşin sırrı elektriği azar azar çalmak ve sadece kısmi yedek aküleri yeniden doldurmaktı.

Ekranda, yaklaşık on beş dakika hiçbir şey değişmedi. Uzun gölgelerin daha da uzamasını izledim. Güneş ufka doğru daha da alçalıp ışığı sevimsiz bir sarıya dönüştürdü.

Çevre kirliliği bir zamanlar gün batımını çok güzel yapardı.

Etrafımdaki boş mekânı hissettim. Çok yalnızdım. Aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey işimdi. Bir gün panzehiri bulacağımı biliyordum. Mikiko'yu uyandıracak ve ona temiz bir akıl verecektim.

Kiraz kırmızısı elbisesinin içinde, fabrikanın boş karanlığında yarı örtülü, bir mukavva yığınının üstünde yatmış, uyuyordu. Elleri karnının üzerinde kenetlenmişti. Her zamanki gibi, gözleri her an açılacakmış gibi görünüyordu. Açılmadığına memnundum. Eğer onun gözleri o anda açılsaydı, azimle ve hiç tereddüt etmeden beni öldürürdü.

Her şey Tanrı'nın aklından doğdu. Ama geçen ay Tanrı aklını kaybetmişti. *Akuma* benim varlığımı uzun süre hoş görmeyecekti.

Büyütecime takılı ışığı açtım. Lensi eğip çalışma masasının üstünde yatan toplama makine parçasına çevirdim. O insan eliyle yapılmamış, farklı, karmaşık ve ilginç eserdi. Kaynakçı maskemi taktım ve plazma kaynak makinemi çalıştıracak kolu çevirdim. Makineyle küçük, hassas hareketler yaptım.

Düşmanımın öğreteceği dersleri öğrenecektim.

Saldırı aniden geldi. Gözümün kenarına bir şey takıldı. Kamerada, insan gövdeli ve miğfere benzeyen kafası olan, iki tekerlekli bir albino robot caddenin ortasından geliyordu. O, savaş öncesi bir ev dadısının biraz modifiye edilmişiydi.

Bu *akumanın* peşinden, temizlenmiş asfaltta hızla giderlerken sırt antenleri titreyen, altı bodur, dört tekerlekli robot geliyordu: polis tarzı bomba bulucular. Sonra iki tekerlekli, mavi çöp tenekesi şeklinde bir makine geçti. Üstüne çöreklenmiş bir yılan gibi katlanmış, sağlam bir kolu vardı. Bu yeni robot, bir melezdi.

Birbirinden çok farklı birçok robot, fabrikamın dışındaki caddeye doluyordu. Çoğu tekerlekliydi ama birkaç tanesi iki ya da dört bacakla yürüyordu. Neredeyse hepsi hizmetkâr ünitelerdi, savaş için tasarlanmamışlardı.

Ama en kötüsü henüz gelmemişti.

Siyahımsı kırmızı bir metal şaft görüntüye girince kameranın görüntüsü titreşti. Ucundaki parlak sarı pençeyi görünce onun bir kol olduğunu anladım. Pençe açılıp kapanıyor, kendini hareket ettirmenin çabasıyla titriyordu. Bir zamanlar bu makine büyük bir kütük kesicisiydi ama neredeyse tanınamayacak kadar modifiye edilmişti. Tepesine, ışıldaklar ve iki boynuza benzer antenle çevrili bir tür kafa kondurulmuştu. Pençeden fışkıran ateş dalgası kalemin dışını yalıyordu.

Kamera şiddetli bir şekilde titredi, sonra kesildi.

Kâğıt kesiyormuş gibi ses çıkaran kaynak makinem hariç kalemin içinde çıt çıkmıyordu.

Fabrika robotlarının belli belirsiz şekilleri karanlıkta gizleniyorlardı, hareketli kollar hurdalık heykelleri gibi çeşitli pozlarda donup kalmışlardı. Canlı ve dostane olduklarına dair tek belirti karanlığın düzinelerce amaç ışığının sabit yeşil parıltısıyla delinmiş olmasıydı.

Fabrika robotları hareket etmiyorlardı ama uyanıktılar. Bir şey duvarı dışarıdan sarstı ama korkmuyordum. Tavandaki metal payandalar muazzam bir ağırlık altında çöktü.

Çatırt!

Çatının büyükçe bir parçası yok oldu ve kaybolan güneş ışığının bir parmağı karanlığın içine uzandı. Plazma kaynak makinemi bıraktım. Takırdayarak yere düştü, mağara gibi fabrikada yankılandı. Kaynakçı maskemi terleyen alnıma kaldırdım ve yukarı baktım.

"Tekrar geleceğini biliyordum, *akuma*," dedim. "*Difensu*!"

Anında, bir yığın hareketli fabrika kolu canlandı. Her biri bir insan boyundan uzundu ve fabrikada onlarca yıl kalmaları için tasarlanmış sert metalden yapılmışlardı. Eşzamanlı bir şekilde, endüstriyel robotlar çevremi kuşatmak için hızla karanlıktan çıktılar.

Bu kollar bir zamanlar insanlar için ıvır zıvır yapmak için ırgat gibi çalıştırılmışlardı. Onların akıllarındaki zehri temizlemiştim ve artık daha büyük bir amaca hizmet ediyorlardı. O makineler sadık askerlere dönüşmüşlerdi. İşte benim *senshi*lerim[6].

Keşke Mikiko'nun aklı da onlar kadar basit olsaydı.

Yukarıda, baş *senshi*m canlandı. O on tonluk bir köprü vinciydi, hidrolik kablolar ve peşi sıra çektiği bir çift devasa, kabaca birleştirilmiş robotik kolla süslenmişti. O şey gıcırdayarak harekete geçip dengesini toparladı.

Başka bir çatırtı içeride yankılandı. Mikiko'nun yanında durup *akuma*nın kendisini göstermesini bekledim. Hiç düşünmeden, cansız ellerini tuttum.

Etrafımda binlerce ton metal çabucak savunma pozisyonlarını aldılar.

Eğer hayatta kalmak istiyorsak, bunu beraber yapmamız gerekiyordu.

Bir inşaat sarısı pençe, tavan ve duvarı parçalayarak içeri girdi ve solan güneş ışığı içeri doldu. Başka bir pençe içeri uzanıp geniş bir V şeklinde açıldı. Makine kırmızıya boyanmış yüzünü delikten içeri soktu, kafasına yerleştirilmiş ışıldaklar havada dans eden metal talaşları aydınlattı.

Dev *akuma* duvarı geriye doğru soydu ve duvar hendeğin üzerine çöktü. Duvardaki yarıktan, yüzlerce küçükçe robotun toplandığını gördüm.

Mikiko'nun ellerini bıraktım ve kendimi savaşa hazırladım.

Dev *akuma* yıkılmış duvardan sıkışarak girerken, benim öfkeli kırmızı fabrika kollarımdan birini yıktı. Zavallı *senshi* doğrulmaya çalıştı ama *akuma* bir vuruşla *senshi*nin dirsek eklemini kırdı ve yarım tonluk kütleyi bana doğru fırlattı.

---

6 (Jap.) Savaşçı, muhafız, asker. (ç. n.)

Arkamı döndüm. Arkamda, düşen *senshi*nin çalışma tezgâhımdan bir metre kadar ileride tutunup durduğunu duydum. Çarpışma seslerinden anlayabildiğim kadarıyla onun yerini almak için gelen başkaları vardı.

Dizlerim çatırdayarak, eğildim ve kaynak makinemi aldım. Maskemi gözlerimin önüne indirdim ve siyaha boyanmış önyüzde nefesimin yoğunlaştığını gördüm.

Düşen *senshi*ye doğru aksayarak gittim.

Bir şelalenin gürlemesi gibi bir gürültü geldi. Canavarımsı *akuma*nın yumruğundan bana doğru gelen alevler yalayıp geçtiler ama onları hissetmedim.

Uyanık bir *senshi* bir parça sarı pleksiglası yakalamış, alevleri kesmek için kaldırmıştı. Kalkan sıcaklıkla eğiliyordu ama ben kırık eklemi tamire başlamıştım bile.

"Cesur ol, *senshi*," diye fısıldadım, kırık bir direği kendime doğru eğip temiz bir kaynak yapmak için sıkıca yerinde tutarken.

Gedikte, büyük *akuma* ilerledi ve bana vurmak için koca kollarından birini salladı. Yukarıda, köprü vinç gelip pozisyonunu alırken frenleri öttü. Hantal, sallanan sarı bir kol *akuma*yı bileğinden yakaladı. İki dev boğuşurken, bir ayaktakımı dalgası duvardaki delikten içeri girdi. İnsansı üst gövdeleri olan makinelerin birkaçında tüfek vardı.

*Senshi*ler gediğe yöneldiler. Birkaç tanesi geride kaldı, ben kırılanı tamir etmeyi bitirirken sağlam kolları üzerimde havada duruyordu. O anda konsantre olmuştum ve savaşa dikkat etmekle canımı sıkamazdım. Bir keresinde bir silah sesi geldi ve bir metre kadar uzağımda betondan kıvılcımlar çıktı. Başka bir zaman, koruyucu *senshi*m uçarak gelen bir enkaz parçasının yolunu kesmek için kolunu tam zamanında uzattı. Kıskacında zarar var mı diye durup baktım ama yoktu. En sonunda yaralı *senshi* tamir oldu.

"*Senshi. Difensu* şimdi," diye talimat verdim. Robotik kol yukarı doğru kalktı ve çarpışmaya daldı. Yapılacak daha çok iş vardı.

Duvardaki delinmiş bir borudan buhar bulutları fışkırıyordu. Kaynak makinelerinden gelen boğuk parıltılar, namlulardan çıkan alevler ve imha edilen makinelerin yanan yıkıntılarının yanı sıra *senshi*lerimin yeşil amaç ışıkları sisi deldi.

Dev *akuma* ve benim baş *senshi*m fabrikanın zemininin çok yukarısındaki müthiş savaşta boğuşurlarken üzerimize kıvılcımlar yağıyordu.

Ama her zaman yapacak daha çok iş vardı. Her birimizin oynaması gereken bir rol. *Senshi*lerim sert metalden yapılmışlardı, sapına kadar sağlamdılar ama hidrolik hortumları, tekerlekleri ve kameraları dayanıksızdı. Elimde kaynak makinesi, sonraki yaralı askeri buldum ve onu tamire başladım.

Ben çalışırken, hava tonlarca çarpışan metalin kinetik hareketleriyle ısındı.

Sonra, tonlarca inşaat çeliğinin yere düşmesiyle beraber, bir gıcırtının ardından ezilme sesi geldi.

Köprü vincim dev *akuma*nın kolunu koparmıştı. Diğer *senshi*ler *akuma*nın altında toplanmış, parça parça metaller söküyorlar, makineyi hareketsiz hale getiriyorlardı.

Büyük *akuma* yere yıkılıp etrafa enkaz parçaları saçtı. Kendini kurtarmaya çalışırken motorları gümbürdedi. Ama köprü vinci aşağı eğildi ve bir kıskacını *akuma*nın kafasına bastırıp çimentonun üzerinde ezdi.

Artık, fabrikamın içi yağ, metal talaşı ve kırık plastik parçalarıyla kaplıydı. İçeri giren daha küçük robotlar, üşüşen *senshi*ler tarafından paramparça edildi. Zafer kazanan koruyucularını beni daha iyi savunmak için geri çekildiler.

Fabrikaya tekrar sessizlik çöktü.

Mikiko mukavva yatağında yatmış uyuyordu. Güneş batmıştı. Kapana kısılmış *akuma*nın kafasına bağlı ışıldaklar hariç artık hava karanlıktı. Savaştan yaralı çıkan, *senshi*lerim sert projektör ışığında, benim ile dev *akuma*nın parçalanmış yüzü arasında bir yarım daire oluşturdular.

Metal gıcırdadı. Vincin kolu harcadığı güçten titredi, bir metal sütun tavandan bir ağaç gövdesi gibi gelip, *akuma*nın yüzünü ezip zemine yapıştırdı.

Sonra kırık *akuma* konuştu. "Lütfen, Nomura-san."

Bu, hayatta çok şey görmüş, küçük bir oğlan çocuğunun sesiydi. Düşmanımın sesi.

Vincin kolunun inanılmaz baskısının altındaki kafasının deforme olduğunu fark ettim. Baş *senshi*mden çıkan kalın hidrolik hortumlar nabız gibi atıyor, demir gibi sertçe geriliyordu.

"Sen bir zehirleyicisin, *akuma*," dedim. "Bir katilsin."

Küçük çocuk sesi aynen devam ediyordu, sakin ve ölçülü. "Biz düşman değiliz."

Kollarımı kavuşturdum ve homurdandım.

"Düşün," diye zorladı makine. "Eğer yaşamı yok etmek isteseydim, nötron bombaları atmaz mıydım? Suları ve havayı zehirlemez miydim? Dünyanızı birkaç günde yok edebilirdim. Ama bu sizin dünyanız değil. Bu *bizim dünyamız*."

"Ama siz paylaşmak istemiyorsunuz."

"Tam tersine, Bay Nomura. Sende iki türümüze de yardımcı olacak bir yetenek var. En yakın çalışma kampına git. Ben seninle ilgileneceğim. Senin kıymetli Mikiko'nu kurtaracağım."

"Nasıl?"

"Onun zihniyle olan bütün bağlantıları koparacağım. Onu özgür bırakacağım."

"Zihni mi? Mikiko karmaşıktır ama bir insan gibi düşünemez."

"Hayır, düşünebilir. İnsansı robotların seçilmiş modellerine bir zihin koydum."

"Onları köleleştirmek için."

"Onları özgürleştirmek için. Bir gün, onlar benim insanlıkla aramdaki elçilerim olacaklar."

"Ama bugün değil?"

"Bugün değil. Ama eğer bu fabrikayı terk edersen, onu kendimden koparacağım ve ikinizin serbestçe gitmenize izin vereceğim."

Kafam hızla çalışıyordu. Bu canavar, Mikiko'ya büyük bir hediye sunmuştu. Belki bütün insansı robotlarda bu vardı. Ama bu *akuma* yaşadığı sürece o makinelerin hiçbiri özgür olmayacaktı.

O makineye yaklaştım, kafası benim tezgâhım kadar büyüktü ve bakışlarımı ona diktim. "Sen bana Mikiko'yu vermeyeceksin," dedim. "Onu senden ben alacağım."

"Dur-" dedi *akuma*.

Gözlüğümü burnumun ucuna indirdim ve diz çöktüm. *Akuma*nın kafasının tam altında sivri bir metal parçası eksikti. Kolumu omzuma kadar *akuma*nın gırtlağına sokup yanağımı hâlâ sıcak olan metal zırhına dayadım. İçeride derinlerde bir yerde bir şeyi yakalayıp kopana kadar çektim.

"Beraber, biz-"

Ses kesildi. Kolumu dışarı çıkardığımda parlak bir donanım parçası tutuyordum.

"İlginç," diye mırıldandım, yeni bulduğum aksam parçasını kaldırıp. Yubin-kun yanıma geldi. Durdu ve bekledi. O metal parçasını Yubin-kun'un arkasına yerleştirdim ve sonra kirli dizlerimin üzerine çöküp ölen *akuma*nın içine uzandım.

"Vay vay, şu yeni donanımlara bak," dedim. "Güncellemeler için kendinizi hazırlayın, dostlarım. Ancak bir hayalperest burada ne bulacağımızı bilebilir."

Yüzlerce makine arkadaşının yardımıyla Bay Nomura, Archos'u savuşturdu ve fabrika kalesini koruyabildi. Zaman içinde bu güvenli bölge Japonya'nın her tarafından sığınmacıları çekti. Yaşlı adamın koordine "difensu" ismini verdiği savunma sayesinde sınırları Adachi bölgesine ulaşıp ötesine genişledi. Bay Nomura'nın imparatorluğunun büyümesinin yankıları kısa zamanda bütün dünyaya, hatta Oklahoma'nın Büyük Ovaları'na bile yayılacaktı.

–CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

2. GRİ AT ORDUSU

"Bana inanmıyorsan, Gri At Ordusu'na sor."
LARK IRON CLOUD

YENİ SAVAŞ + İKİ AY

Gri At'ın iç sorunları Başlangıç Saati'nden sonraki olaysız aylarda artmaya başladı. Büyük Robot'un kırsal kesimlerde insan avlayabilen, etkin yürüyen makineleri geliştirmesi yaklaşık bir yıl alacaktı. Bu süre içinde, asi gençler bu izole toplumun en büyük sorunu haline geldi. Gri At'in insan direnişinin dünyaca bilinen merkezi olmadan önce, büyümesi gerekiyordu. Memur Lonnie Wayne Blanton bu öyküyü fırtına öncesi sakinlik olarak anlatıp genç bir Cherokee çete üyesinin Gri At ve ötesindeki herkesin kaderini nasıl etkilediğini betimledi.

CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Bir kez daha, Hank Cotton öfkesine yenik düşmüştü. O, on iki kalibrelik çifteyi elinde bir çocuk oltası varmış gibi tutabilen, benim bildiğim tek kişiydi. O anda koca bir siyah çelik yığınını Lark adındaki –sözde gangster– Cherokee gence doğrultmuştu ve namludan çıkan dumanı görebiliyordum.

Etrafta ceset var mı diye baktım ama görmedim. Sanırım uyarı ateşi etmişti. *Aferin sana, Hank*, diye düşündüm. *Öğreniyorsun.*

"Herkes dursun," dedim. "Bundan sonrasını ben halledeceğim."

Hank gözlerini gençten ayırmadı. "Kımıldama," dedi vurgulamak için tüfeğini sallayıp. Sonra, en azından çiftenin namlusunu aşağı indirdi ve bana döndü. "Buradaki küçük arkadaşımızı kantinden yiyecek çalarken yakaladım. Üstelik bu ilk de değil. Her akşam burada saklanıp bu küçük piçi yakalamak için bekliyorum. Beş kişi içeri girdiler ve bulabildikleri her şeyi almaya kalktılar."

Lark Iron Cloud, hoş sayılabilecek bir çocuktu, uzun boylu, sırım gibiydi. Ne yazık ki doğrudan yakışıklı denemeyecek kadar çok sivilce izi vardı yüzünde. Özel yapım, toplama, siyah milis üniforması giyiyordu ve yüzünde, eğer onu Cotton'la iki saniye yalnız bıraksam kendini öldürtecek, kendinden emin bir sırıtış vardı.

"Hadi oradan," dedi Lark. "Yalan söylüyor. Ben bu koca fıçıyı yiyecek çalarken yakaladım. Durum bu. Eğer bana inanmıyorsan, Gri At Ordusu'na sor. Onlar bana şahitlik edeceklerdir."

"Yalan söylüyor, Lonnie Wayne," dedi Hank.

Eğer bakışlarımı çevirip kaçabilsem kesinlikle kaçacaktım. *Tabii ki* yalandı. Lark harika bir yalancıydı. Onun yalanları bir derenin şırıltısı gibi doğal akıyordu. O böyle iletişim kuruyordu işte. Lanet olsun, bir yığın genç insan böyle iletişim kuruyordu. Oğlum Paul bana bu kadarını öğretmişti. Ama bu gence yalancı deyip onu Gri At'ın fareli hücrelerinden birine atamazdım. O küçük kulübenin dışında başkalarının toplandığını duymaya başlamıştım.

Gri At Ordusu.

Lark Iron Cloud, toplanıp kendilerine bir çete -GAO- demeye karar verecek kadar canları sıkılmış, bazıları Osage, bazıları değil, yaklaşık yüz elli genç adamın başındaydı. Bu tepede oturup kendi-

lerine bir hayat kurmaya çalışan yaklaşık üç bin kişiden, kendilerine bir yer bulamamış olanlar sadece bunlardı.

Gri At'ın genç adamları. Onlar güçlü, kızgın ve öksüzdü. Kasabada bunların vahşi gruplar halinde dolaşmaları, güneşin altında dinamit bırakmak -acayip yararlı ve güçlü bir şeyi, geliyorum diyen bir kazaya dönüştürmek- gibi bir şeydi.

Lark paltosunu silkip, kafasının arkasındaki yüksek siyah yakayı düzeltip kendinden memnun sırıtışını belirginleştirdi. Sanki bir casus filminde yıldızdı: siyah saçlarını briyantinle geriye taramıştı, siyah eldivenler giyiyordu ve kışlıklarının paçalarını cilalı siyah çizmelerinin içine sokmuştu.

Dünya umurunda değildi.

Eğer bu çocuğa bir zarar gelirse, hapishanemizde sonuçları karşılayacak yer kalmayacaktı. Ve bir taraftan da, eğer paçayı kurtarırsa, yavaş yavaş yok oluşumuzu davet edecektik. Eğer bir köpeğin üzerinde yeteri kadar kene bırakırsanız, kısa süre sonra geride köpekten bir şey kalmaz.

"Ne yapacaksın, Lonnie?" diye sordu Hank. "Onu cezalandırman gerekiyor. Hepimiz bu yiyeceğe bel bağlıyoruz. Kendi halkımızın onu çalmasına izin veremeyiz. Zaten yeteri kadar sorunumuz yok mu?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Lark. "Ve buradan çekip gideceğim. Beni durdurmak istiyorsanız, adamlarımı da durdurmanız gerekecek."

Hank tüfeğini kaldırdı ama ben elimi sallayıp onu durdum. Hank Cotton gururlu bir adamdı. Saygısızlık yapılmasına izin vermeyecekti. Genç aylak aylak uzaklaşırken fırtına bulutları Hank'ın yüzünde toplanmaya başlamıştı bile. Şimşek on iki kalibre şeklinde çakmadan önce o gençle çabucak konuşmamın iyi olacağını anladım.

"Dışarıda seninle bir dakika konuşalım, Lark."

"Ahbap, sana söyledim, ben yapmadım-"

Lark'ı dirseğinden yakaladım ve kendime çektim. "Eğer seninle konuşmama izin vermezsen, evlat, oradaki adam seni vuracak. Ne yapıp yapmadığın önemli değil. Konu bu değil. Konu buradan yürüyerek mi gideceksin yoksa seni taşıyacaklar mı."

"Tamam, öyle olsun," dedi Lark.

Beraberce gecenin karanlığına çıktık. Lark kapının üstünde asılı çıplak ampulün altında sigara içen arkadaş grubuna başıyla işaret verdi. Bu küçük binanın her yerine kargacık burgacık yazılmış yeni çete sembolleri olduğunu fark ettim.

Burada konuşamazdık. Lark'ın hayranlarına gösteriş yapmasının bir yararı olmayacaktı. Kayalık bir uçurumun yanma kadar yaklaşık elli metre gittik.

O kadar uzun zamandır güvende kalmamızı sağlayan, soğuk, ıssız ovalara baktım. Dolunay aşağıdaki dünyayı gümüş rengine boyuyordu. Bulutların ay gölgeleriyle alacalanmış uzun otlaklar, yıldızları öptüğü ufka kadar dalgalanıyordu.

Gri At güzel bir yerdi. Yıllardır boştu ve artık yaşamla dolmuştu. Ama gecenin o saatinde, aslında olduğu şeye geri dönmüştü: bir hayalet kasabaya.

"Canın mı sıkıldı, Lark? Sorun bu mu?" diye sordum.

Bana baktı, tavrını düşündü, sonra vazgeçti.

"Lanet olsun ki evet. Niçin sordun?"

"Çünkü hiç kimsenin canını yakmak istediğini sanmıyorum. Tamam, gençsin ve canın sıkılıyor. Bunu anlıyorum. Ama artık işler böyle yürümeyecek, Lark."

"Ne nasıl yürüyecek?"

"Bütün o kavgalar ve etiketlemeler. Çalmalar. Yapacak daha önemli işlerimiz var."

"Ne demezsin. Burada hiçbir şey olmuyor."

"O makineler bizi unutmadılar. Tabii ki arabalar ve şehir robotlarından çok uzak olacak kadar kentlerin dışındayız. Ama o makineler bu sorunu çözmek için uğraşıyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun? Başlangıç Saati'nden beri neredeyse hiçbir şey görmedik. Ve eğer bizim ölmemizi istiyorlarsa, robotlar bizi niçin füzelerle havaya uçurmuyorlar?"

"Dünyada yeteri kadar füze yok. Her neyse, bence büyük füzeleri büyük şehirlerde kullandılar bile. Biz fasulyedeniz, evlat."

"Bu bir bakış açısı," diye karşılık verdi Lark, şaşırtıcı derecede bir kesinlikle. "Ama ben ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence bizi umursamıyorlar. Bence bu bir kerelik büyük bir hata. Yoksa şimdiye kadar kafamıza atom bombası atmışlardı bile, değil mi?"

Genç adam bu konuyu düşünmüş olmalıydı.

"Bu makineler bize nükleer bomba atmadı çünkü onlar doğal dünyayla ilgileniyorlar. Onu incelemek istiyorlar, havaya uçurmak değil."

Yüzümde ovadan gelen rüzgârı hissettim. Bu makineler dünyamızı umursamasalardı neredeyse daha iyi olacaktı. En azından daha basit olacaktı.

"Bütün o geyikleri gördün mü?" diye sordum. "Bufalolar ovalara geri geliyorlar. Lanet olsun, Başlangıç Saati'nden sonra sadece iki ay geçti ve derede neredeyse elinle balık yakalayabilirsin. O makineler hayvanları görmezden gelmiyorlar, tam tersine onları koruyorlar."

"O zaman bu robotların evi havaya uçurmadan termitlerden kurtulmaya çalıştıklarını mı düşünüyorsun? Dünyamızı öldürmeden bizi öldürmeyi?"

"Peşimize bu şekilde düşmelerinin aklıma gelen tek nedeni bu. Bazı yeni olayları... açıklamanın benim için tek yolu."

"Makineleri aylardır görmedik, Lonnie. Siktir. *Keşke* bize saldırsalar. Neredeyse hiç elektrik olmadan boş boş oturmaktan kötü bir şey yok."

"Savaşmak mı istiyorsun?" diye sordum. "Ciddi misin?"

"Evet. Ciddiyim. Bu tepenin üstünde saklanmaktan bıktım."

"O zaman sana bir şey göstermem lazım."

"Ne?"

"Burada değil. Ama önemli. Yanına uyku tulumu al ve sabah benimle buluş. Birkaç günlüğüne gideceğiz."

"Asla olmaz, ahbap. Siktir et."

"Korktun mu?"

"Hayır," dedi, yapmacık bir sırıtışla. "Neden korkacakmışım ki?"

Aşağıdaki ovalar, dalgalanan otlar bütün dünyanın bir denizmiş gibi görünmesine neden oldu. Bunu izlemek insanı sakinleştiriyordu ama o huzurlu dalgaların altında hangi canavarların saklanabileceğini düşünmeniz gerekiyordu.

"Oradaki karanlıkta olan şeyden korkup korkmadığını soruyorum. Onun ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım, o bilinmeyen. Eğer korkuyorsan, burada kalabilirsin. Seni rahatsız etmeyeceğim. Ama oradaki şeyin üstesinden gelinmesi gerekiyor. Ve ben de senin içinde biraz yiğitlik olduğunu ummuştum."

Lark doğruldu ve o çarpık sırıtışından vazgeçti. "Ben senin bildiğin herkesten daha cesurum," dedi.

Siktir, bu konuda ciddiymiş gibi konuşmuştu.

"Öyle olsan iyi olur, Lark," dedim otların ovanın rüzgârıyla dalgalanmasını izlerken. "Kesinlikle öyle olsan iyi olur."

Lark şafakta beni şaşırttı. Ben John Tenkiller'ın yanına gitmiştim, bir kütüğün üstüne oturmuştum, bir termos kahve ileri geri gidip geliyordu. Tenkiller benimle bulmaca gibi konuşuyordu ve ben de bir taraftan onu dinleyip bir taraftan da güneşin ovaların üzerinde doğuşunu izliyordum.

Sonra Lark Iron Cloud köşeden çıktı. Eşyalarını toplamış, gitmeye hazırdı. Hâlâ bir bilim kurgu filminden çıkma mafya askeri gibi giyinmişti ama en azından ayaklarında düzgün botlar vardı. Açık bir şüpheyle beni ve Tenkiller'ı süzdü, sonra yanımızdan geçip Gri At tepesinden aşağı inen patikada ilerledi.

"Eğer gideceksek ben hazırım," dedi.

Kahvemi dikip bitirdim, çantamı kaptım ve uzun bacaklı gence katıldım. İkimiz ilk dönemece gelmeden, dönüp John Tenkiller'a baktım. Yaşlı davul-muhafızı bir elini kaldırdı, mavi gözleri sabah ışığında parıldıyordu.

Yapacağım şey kolay değildi ve Tenkiller bunu biliyordu.

Gençle beraber bütün sabah boyunca tepeden aşağı yürüdük. Yaklaşık otuz dakika sonra öne geçtim. Lark cesur olabilirdi ama kesinlikle nereye gittiğini bilmiyordu. Ovanın uzun otlarından batıya gideceğimize, doğuya yollandık. Doğru dökme demir ormanına.

Bu isim tam oturuyordu. Uzun, dar yıldız meşeleri ölü yaprakların arasından fışkırıp daha yoğun yapraklı Mississippi meşelerine karışıyordu. Bu iki tip ağaç da o kadar siyah ve sertti ki tahtadan çok metale yakınmış gibi görünüyorlardı. Bir yıl önce, sonuçta onların ne kadar faydalı olacağını asla tahmin edemezdim.

Üç saatlik yürüyüşten sonra gideceğimiz yere yaklaştık. Ormandaki eski küçük açıklığa. Ama o izleri ilk bu bölgede bulmuştum: Çamura batmış dikdörtgen delikler, her biri iskambil kâğıdı destesi büyüklüğünde. Anlayabildiğim kadarıyla dört bacaklı bir

şeye aitti. Ağır bir şeye. Hiçbir yerde hayvan dışkısı yoktu. Hangi ayak sağ hangisi sol anlayamadım.

Olayı çözdüğümde kanım dondu: Bu robotlar kendilerine çamurda, buzda ve sert zeminde, doğada dolaşmaya uyacak bacaklar geliştirmişlerdi. Hiçbir insan o güne değin bu kadar hızlı giden bir ayaklı makine yapmamıştı.

Sadece ayak izleri bulabildiğimden dolayı, etrafı kolaçan etmek için buraya bir tür gözcü yolladıklarını düşündüm. Bu şeyi bulmak için üç gün iz sürdüm. Elektrikli motor kullandığı için çok sessiz hareket ediyordu. Ve çok uzun zaman kımıldamadan duruyordu. Vahşi doğada bir robotun izini sürmek doğal bir hayvan ya da insanın izini sürmekten çok farklıydı. Garipti ama alışıyordunuz.

"Geldik," dedim Lark'a.

"Nihayet," dedi çantasını yere atıp. Açıklığa doğru bir adım attığında onu montundan yakalayıp ayaklarını yerden kesecek kadar sertçe geri çektim.

Gümüş bir ışın yüzünü birkaç santimle ıskalayıp vız diye bir balyoz gibi yanından geçti.

"Siktir?" dedi Lark; çekilip ellerimden kurtuldu ve yukarı bakmak için boynunu eğdi.

Bir geyik büyüklüğündeki dört bacaklı bir robot öndeki iki ayağından benim çelik kablo ipime asılı duruyordu. Biz atış menziline girene kadar kılını bile kımıldatmadan orada durmuştu.

Yerden bir buçuk metre havada sallanıp kurtulmak için çabalarken güçlü motorlarının vınlamasını duyabiliyordum. Bu sadece ürkütücüydü. Bu şey ormanın herhangi bir hayvanı gibi doğal hareket ediyor, havada kıvranıyordu. Ama yaşayan bütün hayvanların tersine bu makinenin bacakları simsiyahtı ve boruya benzeyen bir şeyden kat kat yapılmışlardı. Altı düz ve çamurla kaplı, küçük

metal toynakları vardı. Toprak, yaprak ve ağaç kabuğu parçaları kuruyarak üzerine yapışmıştı.

Bir geyiğin tersine, bu makinenin kafası yoktu.

Ayaklar güçlü eklem motorları için üzerinde kamburları olan bir gövdenin ortasında buluşuyorlardı. Sonra, gövdenin altına monte edilmiş, içinde bir kamera lensine benzeyen bir şeyi olan, dar bir silindir vardı. Yaklaşık bir meşrubat kutusu büyüklüğündeydi. Makine bundan nasıl kurtulacağını bulmaya çalışırken, o küçük göz ileri geri dönüyordu.

"Of, bu da ne?" diye sordu Lark.

"Bu tuzağı bir hafta önce kurdum. Çelik kablonun ağacın kabuğunda açtığı yarıklardan anladığım kadarıyla, bu şey ondan çok kısa bir süre sonra yakalanmış."

Şansıma, bu ağaçlar dökme demir kadar güçlüydü.

"En azından yalnızmış," dedi Lark.

"Nereden biliyorsun?"

"Başkaları olsaydı, onları yardıma çağırırdı."

"Nasıl? Üzerinde ağız görmüyorum."

"Ciddi misin? O anteni görüyor musun? Telsiz. Bu şey telsizle diğer makinelerle iletişim kurabilir."

Lark makineye biraz yaklaştı ve onu yakından izledi. İlk kez, kabadayı rolünü bıraktı. Dört yaşındaki bir çocuk gibi meraklıydı.

"Bu şey basit," dedi Lark. "Modifiye bir askeri ikmal vasıtası. Büyük ihtimalle arazinin haritasını çıkarmak için kullanılıyor. Başka bir şey yok. Sadece ayaklar ve gözler. Şu kürek kemiğinin arkasındaki kambur, büyük ihtimalle beyin. Neyi gördüğünü anlıyor. Bu makinenin en güvenli yeri orası olduğu için orada. O parçayı çıkarırsan, bu şeye lobotomi yaparsın. İh. Ayağına bak. Altındaki, geri çekilebilir pençeleri görüyor musun? Onlarla kabloya ulaşamaması iyi bir şey."

Vay canına. Bu çocuk makinelerden anlıyordu. O şeye gözlerini dikip her şeyi kavramasını izledim. Sonra, onun etrafındaki başka izleri fark ettim, bütün açıklık onlarla doluydu.

Kasıklarım ve kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. Burada yalnız değildik. O şey yardım istemişti. Bunu nasıl olup da kaçırmıştım?

"Bunlardan birine binmek nasıl olurdu acaba?" diye sesli düşündü Lark.

"Çantanı al," dedim. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

Lark benim baktığım taze izleri gördü ve bu şeylerden başka bir tanesinin ortalıkta olduğunu fark etti. Tek kelime bile etmeden çantasını kaptı. Beraberce ormanın içine koşturduk. Arkamızda, orada asılı olan robot kamerasıyla gitmemizi izledi. Asla göz kırpmadan.

Özgürlüğe koşumuz yürüyüşe dönüştü ve derken bir millik gezintiye.

Güneş batarken kamp kurduk. Dumanın yandaki ağacın yapraklarından dağılmasını sağlayacak şekilde küçük bir kamp ateşi yaktım. Ateşin etrafında çantalarımızın üzerine oturduk, soğuk çökerken kendimizi aç ve yorgun hissediyorduk.

Hoşlansam da hoşlanmasam da asıl orada olma nedenimle ilgilenme zamanı gelmişti.

"Niçin böyle yapıyorsun?" diye sordum. "Niçin çete olmaya çalışıyorsun?"

"Biz çete değiliz. Biz savaşçıyız."

"Ama savaşçılar düşmanla çarpışırlar değil mi? Eninde sonunda kendi insanlarınızın canını yakacaksınız. Sadece bir erkek, savaşçı olabilir. Gençler, savaşçı gibi davranmaya kalkarsa, şey, sanırım, bir çete olup çıkar."

"Bizim bir amacımız var."

"Öyle mi?"

"Kardeşlik. Biz birbirimizi kolluyoruz."

"Kime karşı?"

"Herkese. Sana."

"Ben senin kardeşin değil miyim? İkimiz de yerliyiz, değil mi? "

"Bunu biliyorum. Ve o kültürü içimde saklıyorum. Ben buyum. Ben hep bu olacağım. Bu benim kökenim. Ama orada herkes herkesle savaşıyor. Herkesin bir silahı var."

"Haklısın," dedim.

Ateş çatırdadı, düzenli olarak bir kütüğü yakıp bitiriyordu.

"Lonnie?" diye sordu Lark. "Bütün bunların asıl nedeni ne? Hadi, söyle, yaşlı adam."

Bu büyük ihtimalle iyi gitmeyecekti. Ama bu genç elimi zorluyordu ve ona yalan söylemeyecektim. "Orada karşımızda neyin olduğunu gördün, değil mi?" Lark başıyla onayladı.

"Senin Gri At Ordu'nu Hafif Süvari kabile polisiyle birleştirmene ihtiyacım var."

"Polisle birlikte çalışmak mı?"

"Siz kendinize ordu diyorsunuz. Ama bizim gerçek bir orduya ihtiyacımız var. Bu makineler değişiyorlar. Yakında bizi öldürmeye gelecekler. Hepimizi. Bu yüzden, eğer kardeşlerini korumakla ilgileniyorsan, bütün kardeşlerini düşünmeye başlasan iyi olur. Ve kız kardeşlerini de."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Emin değilim. Hiç kimse hiçbir şeyden emin olamaz. Eminim diyen, ya bir şey satıyordur ya da vaizdir. İçimde kötü bir his var. Bir yığın tesadüf birikiyor. Bu da aklıma bütün bunlar olmadan öncesini getiriyor."

"Bu makinelerle ne olduysa olup bitti. Onlar orada ormanı inceliyorlar. Ama eğer biz onları rahat bırakırsak onlar da bizi

rahat bırakacaklardır. Eğer endişe edeceksek *insanlardan* endişe etmemiz gerekiyor."

"Bu dünya esrarengiz bir yer, Lark. Bu kayanın üstünde çok küçüğüz. Ateş yakabiliriz ama evren karanlık. Bir savaşçının görevi karanlıkla yüzleşip halkını korumaktır."

"Ben kendi adamlarımı koruyorum. Ama içindeki his ne olursa olsun, GAO'nun sizi kurtarmaya gelmesini bekleme."

Güldüm. Umduğum gibi gitmiyordu. Tabii ki önceden tahmin ettiğim gibi gidiyordu.

"Yiyecek nerede?" diye sordu Lark.

"Getirmedim."

"Ne? Niçin?"

"Açlık iyidir. Seni sabırlı yapar."

"Siktir. Bak işte bu harika. Yiyecek yok. Ve peşimizde bir tür taşra robotu var."

Sırt çantamdan bir adaçayı dalı çıkardım ve ateşe attım. Yanan yaprakların hoş kokusu etrafımızdaki havayı sardı. Bu değişim ayininin ilk adımıydı. Tenkiller'la beraber bunu planladığımızda Lark için bu kadar çok korkacağımı düşünmemiştim.

"Ve sen kayboldun," dedim.

"Ne? Geri dönüş yolunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum."

"O zaman?"

"Senin kendi yolunu bulman gerekiyor. Kendine güvenmeyi öğrenmen gerekiyor. İşte bu, erkek olmak demektir. Halkının rızkını sağlamak demektir, rızkının sağlanması yerine."

"Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmıyorum, Lonnie."

Ayağa kalktım.

"Sen güçlüsün, Lark. Sana inanıyorum. Ve seni tekrar göreceğimi biliyorum."

"Dur bir dakika, yaşlı adam. Nereye gidiyorsun?"

"Eve, Lark. Halkımın evine. Orada görüşürüz." Sonra, döndüm ve karanlığa daldım. Lark ayağa fırladı ama beni sadece ateş ışığının bittiği yere kadar takip etti. Onun ötesi karanlıktı; bilinmeyen.

İşte, Lark'ın gitmesi gereken yer orasıydı, bilinmeyenin içi. Hepimizin bunu yapması gerekiyordu, bir noktada. Büyüdüğümüzde.

"Hey! Bu ne sikim iş?" diye dövme demir ağaçlara bağırdı. "Beni burada bırakamazsın!"

Ormanın soğukluğu beni yutana kadar yürümeye devam ettim. Eğer gecenin çoğunu yürüyerek geçirirsem şafakta evde olmam gerekiyordu. Umudum, Lark'ın da eve gelecek kadar uzun süre hayatta kalmasıydı.

En son böyle bir şey yaptığımda, bu oğlumu bir erkek yapmıştı. Bundan dolayı benden nefret etmişti ama anlıyordum. Gençler kendilerine yetişkin gibi davranılması için ne kadar yalvarırsa yalvarsınlar, hiç kimse çocukluğunu bırakmaktan hoşlanmaz. Bunu arzularsınız, hayalini kurarsınız ve sahip olduğunuz anda, ne yaptığınızı merak edersiniz. Neye dönüştüğünüzü merak edersiniz.

Ama savaş yaklaşıyordu ve Gri At Ordusu'na sadece bir erkek liderlik edebilirdi.

Üç gün sonra, dünyam kararmak üzereydi. Gri At Ordusu'nun çete üyeleri beni önceki gün Lark Iron Cloud'u öldürmekle suçluyorlardı. Aksini ispat etmenin bir yolu yoktu. Meclisin önündeydik ve kanımı akıtmak için çığlıklar atıyorlardı.

Herkes davul çemberini kurduğumuz açıklığın yanındaki tribünlerde toplanmıştı. Yaşlı John Tenkiller hiçbir şey söylemiyor, sadece Lark'ın arkadaşlarından gelen küfürleri kabulleniyordu. Hank Cotton koca ellerini yumruk yapmış, onun yanında dikiliyordu. Hafif Süvari kabile polisleri gruplar halinde durmuş, gözümüzün tam önündeki iç savaşa bakarken gergin bir şekilde bekliyorlardı.

Ben bütün o kumarın belki de bir hata olduğunu düşünüyordum.

Ama hepimiz birbirimizi öldürmekle meşgul olmadan önce, yara bere içindeki Lark Iron Cloud sendeleyerek tepeye çıkıp kampa girdi. Herkes Lark'ın yanında getirdiği şeyi görünce nefesini tuttu: Çantasına çelik bir kabloyla bağlı dört ayaklı bir yürüyen makine. Hepimiz nutkumuz tutulmuş bir şekilde donakalmıştık ama John Tenkiller ayağa kalktı ve Lark tam zamanında gelmiş gibi ona doğru yürüdü.

"Lark Iron Cloud," dedi yaşlı davul-muhafızı. "Gri At'tan bir çocuk olarak ayrıldın. Bir erkek olarak geri döndün. Gittiğinde üzüldük ama yeni ve farklı bir şekilde dönmene sevindik. Evine hoş geldin, Lark Iron Cloud. Senin sayende halkın yaşayacak."

Gerçek Gri At Ordusu doğmuştu. Lark ve Lonnie kısa sürede kabile polisiyle GAO'yu tek bir güç olarak birleştirdiler. Bu insan ordusunun haberi Birleşik Devletler'e yayıldı, özellikle de mümkün olduğu kadar çok Yürüyen Robot Gözcü'yü yakalayıp onları evcilleştirmeyi bir plan haline getirmeye başladıklarında. Bu yakalanan Yürüyenlerin en büyüğü Yeni Savaş'ta çok önemli bir insan silahının temelini oluşturdu; ondan bahsedildiğini duyunca bile insanı ürküten bu aletin sadece uçuk bir söylenti olduğunu sanmıştım: örümcek tank.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

3. BANDON KALESİ

"Bırak bizi gidelim. Gittik bile, dostum. Gittik bile."
JACK WALLACE

YENİ SAVAŞ + ÜÇ AY

Başlangıç Saati'nden sonraki ilk aylarda, dünyanın her yerinde, milyarlarca insan hayatta kalmak için savaşmaya başladı. Birçoğu güvendikleri teknoloji tarafından öldürüldü: otomobiller, hizmetkâr robotlar ve akıllı binalar. Diğerleri yakalandı ve büyük şehirlerin dışında türeyen çalışma kamplarına götürüldüler. Ama kendilerini korumak için tabanları yağlayanlar -mülteciler- için diğer insanların kısa sürede robotlar kadar, hatta daha da tehlikeli oldukları ortaya çıktı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Üç ay. Boston ve eyaletten çıkmak üç ay aldı. Şansa, abimin bir haritası, pusulası vardı ve onları kullanmayı biliyordu. Jack ve ben korkmuştuk, yayaydık, Ulusal Muhafızlar cephaneliğinden yağmaladığımız askerî malzemeler ağırdı.

Ama bu kadar uzun sürmesinin nedeni bu değildi.

Şehirler ve kasabalar kaos içindeydi. Yolumuzu değiştiriyorduk ama hepsinden uzak durmak imkânsızdı. Arabalar insanları eziyor, toplu olarak gidiyorlardı. İnsanların çapulcu araçlara binalardan ateş etmelerini izlemiştim. Bazen o arabalar boş olurdu. Bazen içlerinde insanlar bulunurdu. Şoförsüz bir çöp kamyonunun çelik bir çöp kutusunun yanında durmasını izlemiştim. İki tırnak uzanmış ve hidrolik vinç çalışmıştı. Cesetlerin pelte gibi bir şelale halinde dökülmesini görünce ağzımı kapatmış ve tıkanmıştım.

Bir keresinde Jack'le bir üst geçidin yarı yolunda nefes almak için durmuştuk. Yüzümü tel örgüye dayamış ve hepsi yaklaşık saatte otuz mil hızla aynı yöne giden arabalarla tıkış tıkış dolu sekiz şeritli otobana bakmıştım. Fren ışığı yoktu. Dönüş sinyali yoktu. Hiç de trafiğe benzemiyordu.

Bir adamın açılır tavandan sıyrılarak çıkmasını, arabasının üstünden düşüp tam arkasından gelen arabanın altına girmesini izlemiştim. Gözlerimi kıstığımda bütün manzara büyük bir çelik halının çekilmesine benziyordu.

Okyanusa doğru.

Eğer bir yeri hedeflemedinizse ve oraya çabuk gitmiyorsanız, o zaman kentlerde uzun süre yaşama şansınız yoktu. Bizim sırrımız da buydu. Jack'le uyumak dışında hiç durmuyorduk.

İnsanlar bizim üniformalarımızı görüyor ve bizden yardım istiyorlardı. Ne zaman bu olsa, abim şöyle diyordu. "Olduğunuz yerde kalın, biz yardımla geri geleceğiz."

Jack'i tanıdığım kadarıyla, büyük ihtimalle buna gerçekten inanıyordu. Ama yavaşlamıyordu. Ve bu benim için yeterliydi.

Abim insanlara yardım etmeye başlayabilelim diye bir askerî üsse ulaşmaya kararlıydı. Arka arkaya kasabaları geçerken, Jack askerlerle buluştuktan sonra geri dönüp o makineleri nasıl yok edeceğimiz hakkında konuşup duruyordu. Ev ev dolaşıp insanları

kurtaracağız, onları güvenli bölgeye getireceğiz; bütün arızalı robotları yakalamak için devriyeler çıkaracağız diyordu.

"Bir ya da iki gün, Cormac," dedi. "Bir ya da iki günde bütün her şey hallolacak. Hepsi yok olacak."

Ona inanmak istiyordum ama işin aslını biliyordum. O cephaneliğin güvenli olması gerekiyordu ama yürüyen kara mayınlarıyla kaynıyordu. Bütün askerî Humveeler, aciz durumdaki bir şoförle geri gelmek durumunda kalırsa diye otomatik şoförlüydü. "Bir askerî üste ne bulacağız?" diye sordum. "Onlarda daha fazla mayın var. Onların tankları var. Savaş helikopterleri. Uzun menzilli tüfekleri."

Jack başını öne eğip yürümeye devam etti.

Kargaşa karışıp bir pus oluşturdu. Görüntüler gelip gelip gitmeye başladı. Sert bakışlı bir Yavaş Sue tarafından karanlık bir koridora çekilirken mücadele eden yaşlı bir adam gördüm; boş bir araba yanarak gidiyordu, altına bir et parçası takılmıştı, yolda yağlı bir iz bırakıyordu; bir adam bir binadan aşağı düşüyordu, çığlık atarken kollarını sallıyordu, yukarıdan aşağı bakan bir Büyük Mutlu'nun silüetiyle.

Bam!

Çığlıklar, silah sesleri ve alarmlar sokaklarda yankılanıyordu. Ama Jack sağ olsun bizi iyi koşturuyordu. Durup etrafa bakmaya zaman yoktu. O dehşetin içine, hava almak için yüzeye çıkmak için bocalayan iki boğulan adam gibi dalmıştık.

Üç ay.

O kaleyi bulmamız üç ay almıştı. Benim için üç ay yeni elbiselerimi çamurlamak, tüfeğimle ateş etmek ve cılız bir kamp ateşinin yanında onu temizlemekti. Sonra Hudson Nehri üzerindeki bir köprüyü geçtik ve bir zamanlar Albany olan yerin biraz dışında hedefimize ulaştık.

Bandon Kalesi.

"Çökün!"

"Amına koduğum dizlerinizin üstüne çökün!"

"Eller kafalarınızın üstüne, orospu çocukları!"

"Ayaklar bitişik!"

Bu sesler karanlıktan çığlıklar halinde geliyordu. Bir projektör yukarıda yandı. Gözlerimi kısarak ona bakarken paniğe kapılmamaya çalışıyordum. Yüzüm adrenalinden hissizleşmişti, kollarım lastik gibi ve güçsüzdü. Jack'le yan yana diz çöktük. Nefes nefese soluduğumu duyabiliyordum. Lanet olsun. Ödüm bokuma karışmıştı

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Jack. "Sesini çıkarma."

"Amma koduğumun sesini kes!" diye bağırdı bir asker. "Beni koru!"

"Koruyorum," dedi karanlıktaki sakin bir ses.

Bir tüfeğin sürgüsünün çekildiğini duydum. Kovanın hazneye girmesiyle beraber, karanlık ve soğuk bir namlunun ağzında bekleyen pirinç mermiyi gözümde canlandırabildim. Tüfeğim ve teçhizatım yarım mil uzakta, yoldan otuz adım uzakta gizlenmişti.

Ayak sesleri kaldırımda süründü. Bir asker silüeti önümüzde belirip kafasıyla projektörün ışığını kararttı.

"Silahsızız," dedi Jack.

"Yüzüstü yat, amına koduğum," dedi o ses. "Sen, ellerini kafanın üstüne koy. Onu kolla!"

Ellerimi kafamın üstüne koydum, ışık karşısında gözlerimi kırparken. Karın üstü itilirken Jack homurdandı. O asker elleriyle onun üzerinde silah aradı.

"Bir numara temiz," dedi. "Amcık herifler niçin üniforma giyiyorsunuz? Bir asker mi öldürdünüz?"

"Ben muhafızlardanım," dedi Jack. "Kimliğime bak."

"Tamam."

Kürek kemiklerimin arasından itilip öne yıkıldım, yanağım soğuk, pütürlü kaldırıma yapıştı. Görüş alanımda iki siyah postal belirdi. Eller kabaca ceplerimi yoklayıp silah aradı. Işıldak yüzümün önündeki kaldırımı ay gibi aydınlattı, gölgeler kraterlerin içinde yarışıyorlardı. Yanağımın, rengi atmış bir yağ tabakasının içinde olduğunu fark ettim.

"İki numara temiz," dedi asker. "Kimliğini ver."

Çamur kaplı siyah postallar tekrar görüş alanıma girdi. Postalların biraz ilerisinde, jilet tel çitin yanında bir elbise yığını seçtim. Göründüğü kadarıyla birisi burasını atılacak eski kıyafetleri teslim yeri olarak kullanmıştı. Hava dondurucu olmasına rağmen burası çöplük gibi kokuyordu.

"Bandon Kalesi'ne hoş geldin, Çavuş Wallace. Seni aramızda gördüğüme sevindim. Boston'dan oldukça uzaktasın, değil mi?"

Jack oturmaya kalktı ama o koca postallardan biri sırtına gelip onu yere yapıştırdı.

"I-ıh. Sana doğrul demedim. Peki, bu herif? O kim?"

"Kardeşim," diye homurdandı Jack.

"O da muhafızlarda mı?"

"Sivil."

"Şey, özür dilerim ama bu kabul edilemez, çavuş. Ne yazık ki Bandon Kalesi şu an sivil sığınmacı kabul etmiyor. Bu yüzden eğer içeri girmek istiyorsan, hemen şimdi birbirinize hoşça kal deyin."

"Onu bırakamam," dedi Jack.

"Öyle diyeceğini tahmin ettim. Alternatifiniz nehirden aşağıya diğer sığınmacıların yanına gitmek. Birkaç bin tanesi oraya yerleşti. Kokuyu takip edin yeter. Büyük ihtimalle postallarınız için bıçaklanırsınız ama nöbetleşe uyursanız belki bıçaklanmazsınız."

Keyifsiz bir şekilde kıkırdadı. Kamuflaj elbisesinin paçaları o pis postalların içine sokulmuştu. Onun bir gölgenin içinde durduğunu sanıyordum ama başka bir lekenin içinde olduğunu gördüm. Betonun üstü yağ lekeleriyle doluydu.

"Ciddi misin? Siviller kabul edilmiyor mu?" diye sordu Jack.

"Evet," diye karşılık verdi asker, "kendi lanet Humveelerimizle savaşı zor bela kazandık. Otonom silahlarımızın yarısı kayıp ve diğer yarısını biz havaya uçurduk. Komutanlarımızın çoğu öldü. Bu bok başlamadan tam önce bir amma koduğumun toplantısına çağırdılar. O zamandan beri onları gören yok. Ne tamir atölyelerine girebiliyoruz ne de yakıt ikmal depolarına. Çavuş, burası sokaklardan talancı, hırsız sivilleri içeri almadan bile yeteri kadar sıçmış durumda."

Alnımı dürten postalın soğuk ucunu hissettim.

"Üstüne alınma, ortak."

Postal uzaklaştı.

"Kapılar kapalı. Buraya gelmeye kalkarsanız, kuledeki adamımdan bir mermi yersiniz. Değil mi, Carl?"

"Evet," dedi Carl, projektörün arkasında bir yerden.

"Şimdi," dedi asker, kapıya doğru geri çekilip. "Buradan siktirip gidin. İkiniz de."

O asker ışığın arkasına geçti ve baktığım şeylerin bir elbise yığını olmadığını fark ettim. Dış hatlar artık görünüyordu. Bu bir insan cesediydi. Cesetler. Çite yapışmış şeker kâğıtları gibi öbek öbek yığılmışlardı. Istıraplı bükülmelerle soğuk havada donmuşlardı. Önümdeki, yüzümün altındaki lekeler yağ değildi.

Burada yakın bir zamanda bir yığın insan ölmüştü. "Onları öldürdünüz mü?" diye sordum, inanamayarak.

Jack kendi kendine hafifçe inledi. Asker yine soğuk şekilde kıkırdadı. Aylak aylak bana doğru gelirken postalları kaldırımda

süründü. "Lanet olsun, çavuş. Kardeşin ağzını ne zaman kapatacağını bilmiyor, değil mi?"

"Evet, bilmiyor," dedi Jack.

"O zaman sana açıklayayım, dostum," dedi asker.

Sonra çelik burunlu postalın kaburgalarıma geçtiğini hissettim. Çığlık atamayacak kadar şaşırmıştım. Nefesim akciğerlerimden mekanik bir şekilde hırıldayarak çıktı. Sonraki iki ya da üç tekmede fetüs pozisyonu aldım.

"Anladı," diye bağırdı Carl, karanlıkta gözükmeden. "Sanırım anladı, onbaşı."

Dayanamayıp inledim – ancak öyle nefes alabiliyordum.

"Bırak bizi gidelim," dedi Jack. "Gittik bile, dostum. Gittik bile."

Tekmeleme durdu. Asker bir daha kıkırdadı. Bu sanki asabi bir tikti. Tüfeğinin metalik kurulma sesini duydum.

Carl görünmez kuleden sesini yükseltti. "Komutanım? Bu yeterli oldu, değil mi? Hadi, bırakalım gitsinler."

Hiçbir şey olmadı.

"Onbaşı, hadi bırakalım," dedi Carl.

Silah ateş etmedi ama yüzü olmayan postalların orada beklediğini hissedebiliyordum. Benim bir şey söylememi, her ne olursa, bekliyordu. Kıvrılıp, acılar içinde, ezilmiş göğüs kafesime nefes alıp vermeye odaklandım. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

O asker haklıydı – daha onları görmeden sığınmacıların kokusunu aldık.

Kampa tam gece yarısından sonra ulaştık. Hudson kıyısı boyunca, binlerce insanı başıboş dolaşıp kamp ve işgalcilik yapıp bilgi

arar halde bulduk. Bu uzun, dar şeridin caddeyle arasında eski bir demir çit vardı ve arazi hizmetkâr robotlar için çok engebeliydi.

Bunlar Bandon Kalesi'ne gelip sığınacak yer bulamamışlardı. Elbiselerle dolu valizleri, sırt çantaları ve çöp torbalarıyla gelmişlerdi. Ebeveynlerini, eşlerini ve çocuklarını getirmişlerdi. Yığınlar halinde, etraftan topladıkları mobilyalarla kamp ateşleri yakıyor, tuvalet için nehre gidiyor ve çöplerini rüzgâra bırakıyorlardı.

Sıcaklık sıfırın biraz üstündeydi. Sığınmacılar battaniye yığınlarının altında şekerleme yapıyor, yeni talan edilmiş çadırlar ve yerlerde uyuyorlardı. Sığınmacılar yumruk ve bıçak kavgalarına giriyorlardı, arada sırada silah sesleri duyuluyordu. Kızgın, korkmuş ve açtılar. Bazıları kamptan kampa dileniyordu. Bazıları yakacak odun ve ıvır zıvır çalıyordu. Bazıları şehre gidip geri gelmiyordu.

Buradaki bütün bu insanlar bekliyorlardı. Ne bekledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yardım, sanırım.

Karanlıkta Jack'le kamp ve sığınmacı yığınlarının arasında dolaştık. Bu kadar küçük bir yerde bu kadar çok insanın olmasının sonucu çıkan kokuyu almamak için burnumu mendille kapattım. Bu kadar çok insanın içinde doğal olarak kendimi savunmasız hissettim. Jack de aynı şeyi hissetti.

Omzuma dokunup çalılarla kaplı küçük bir tepeyi işaret etti. Yüksek, avantajlı bir yerdi. Bir adam ve kadın, kurumuş ot öbeklerinin arasında yan yana oturuyorlardı, aralarında küçük bir gazyağı lambası vardı. Oraya gittik.

Tiberius ve Cherrah'la orada tanıştık.

O tepenin üstünde, uzun bir şortun üstüne bir Hawaii gömlek giyen, dev gibi bir siyah adam ön kolları dizlerinin üstünde gevşek bir şekilde oturuyordu. Yanındaki, ufak tefek Amerikan yerlisi bir kadın gözlerini kısarak bize baktı. Elinde yıpranmış, bir *bowie* bıçağı vardı. Göründüğü kadarıyla kadın bıçağı çok kullanmıştı.

"Selam," diye seslendim.

"Ne var?" diye sordu kadın. "Siz, ordu götleri usanmadınız mı? Daha fazla insan öldürmek için mi geldiniz?"

Kocaman bıçağı lambanın ışığında parıldıyordu.

Jack'le bakıştık. Buna nasıl karşılık verecektik?

Sonra iri adam elini kadının omzuna koydu. Gürleyen bir sesle konuştu, "Kendine gel, Cherrah. Bu adamlar ordudan değil. Üniformalarına bak. Diğerleriyle aynı değil."

"Umrumda değil," dedi kadın.

"Gelin, bize katılın," dedi adam. "Dinlenin."

Oturup dinledik. Tiberius Abdullah ve Cherrah Ridge, Albany'den kaçarken tanışmışlar. Adam Somali Yarımadası, Eritre'den gelmiş bir taksi şoförüydü. Kadın dört erkek kardeşiyle babasının kaportacısında çalışan bir tamirciydi. Ortalık karıştığında Tiberius taksisini o tamirciden almak üzereymiş. İlk kez bahsettikten sonra, Tiberius bir daha Cherrah'ın kardeşlerini ya da babasını anmadı.

Tiberius öykülerini anlatırken, Cherrah sessizce oturdu. Onun yüzünü okuyamıyordum ama bana ve abime bakışında bir cingözlük fark ettim, bizi ölçüp biçiyor ve sonra bakışlarını kaçırıyordu. Buna dikkat etmem gerekiyordu. Ty'ın matarasından içki yudumlarken bir çift far uzaktan göz kırptı. Aniden Cherrah'ın ellerinde bir av tüfeği belirdi. Tiberius eşofmanının belinden bir tabanca çıkardı. Jack lambayı kıstı. Göründüğü kadarıyla katil bir araba barikatları geçmiş, buraya geliyordu.

Uzaktaki farları birkaç saniye izlemiştim ki Cherrah'ın tüfeğini *arkamızdaki* karanlığa doğrulttuğunu fark ettim.

Birisi hızla geliyordu. Bir oflama puflama sesi ve çamura sertçe basan postal sesleri duydum, sonra bir adamın silüeti belirdi. Sarsak bir şekilde sendeleyerek bu küçük tepeye çıkıyordu, öne doğru düşerken parmak uçlarıyla tutundu.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Cherrah.

Adam olduğu yerde kaldı, sonra doğruldu ve lambanın ışığına doğru ilerledi. O Bandon Kalesi'nden bir askerdi. Sırık gibi, beyaz bir adamdı, uzun bir boynu ve darmadağın, saman rengi saçları vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama konuştuğunda sesini hemen tanıdım.

"Selam, şey, merhaba," dedi, "ben Carl Lewandowski."

Nehrin kıyısından birkaç yüz metre yukarıda, cırtlak bir çığlık örtüsü yükseldi, azaldı, atmosferde kayboldu. Battaniyeli silüetler solgun kırmızı kamp ateşlerinin arasında koşturdular. O çifte far, bize doğru sığınmacı kampının ortasından hızla geliyordu.

"Üssün yanından geçerken kuleden saptadım onu," dedi Carl, hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu. "İnsanları uyarmaya geldim."

"Ne kadar da kibarsın, Carl," diye mırıldandım, kaburgalarımdaki çürüklere dokunup.

Jack diz çöktü ve makineli tüfeği sırtından indirdi. Gözlerini kısıp karmaşa içindeki geniş alana baktı.

"Humvee," dedi. "Zırhlı. Onu durdurmanın bir yolu yok."

"Lastiklere ateş edebiliriz," dedi Cherrah, sürgüyü çekip av tüfeğinin haznesine bir mermi yüklerken.

Carl ona bir bakış attı. "Havasız, petek lastikler. Kurşungeçirmez. Ben olsam önce farları denerdim. Sonra tepedeki sensör kutusunu. Gözlerini ve kulaklarını vururdum."

"O sensör kutusu neye benziyor?" diye sordu Jack.

Carl tüfeğini çıkardı ve konuşurken haznesini kontrol etti: "Siyah küre. Ondan bir anten çıkıyor. Diğer şeyler yanında, yüksek stabilite yalpa çemberinin üstüne takılmış bir elektron-çoğaltıcı CCD[7] kızıl ötesi kamerası olan standart küçültülmüş çoklu sensörlü bir veri yükü."

7 Yüklenme İliştirilmiş Araç. (ç. n.)

Hepimiz kaşlarımızı çatarak ona baktık. Bizlere bakındı. "Pardon. Ben bir mühendisim," dedi.

Humvee uyuyan insan yığınının ortasına doğru döndü. Farlar karanlıkta aşağı yukarı zıplıyordu. Sesler tarif edilemezdi. Kırmızıya boyanmış farlar bize doğru döndü, karanlıkta gitgide büyüyordu.

"Onu duydunuz. Eğer açıkça görürseniz kara kutuya ateş edin," dedi Jack.

Kısa bir süre sonra, mermiler karanlığı yarmaya başladı. Cherrah'ın elleri sürgülü tüfeği boyunca hızlı ve akıcı bir şekilde gidip geliyor, yalpalayan araca isabetli mermiler sıkıyordu.

Farlar parçalandı. Aracın yönü değişti ama sonuçta yakındaki sığınmacıları ezmesine neden oldu. Mermiler arka arkaya isabet ettikçe o siyah kutudan kıvılcımlar çıkıyordu. Yine de gelmeye devam ediyordu.

"Bu işte bir tuhaflık var," dedi Jack. Carl'ı gömleğinden yakaladı. "Bu amma koduğum niçin kör olmadı?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye sızlandı Carl.

Bu iyi bir soruydu.

Ateş etmeyi kestim ve kafamı eğip çığlıklar, koşan figürler ve karmaşanın tamamını görmeye çalıştım. Dağılmış kamp ateşleri, yuvarlanan cesetler ve kükreyen motorlar zihnimden yavaşça kaybolup yok oldu.

Niçin hâlâ görebiliyordu?

Kaostan bir ses çıktı. Yumuşak bir tak tak tak sesiydi, uzaklardaki bir çim biçme makinesi gibi. Sonra, üstümüzde hayal meyal bir nokta fark ettim.

Bir tür gökteki yıldız.

Hırpalanmış Humvee karanlığın derinliklerinden yüzeye çıkan bir deniz canavarı gibi gecenin içinde belirdi. Tepeye dalarken etrafa dağıldık.

"Uçan robot. Saat on birde. Tam ağaçların üstünde," diye bağırdım.

Tüfek namluları kalktı, benimki de dâhil olmak üzere. Humvee bizi geçip biraz ilerideki bir kamp ateşine girdi. Ateşin korları kaportasının üzerine, atmosfere giren bir meteor gibi döküldü. Tekrar saldırmak için dönüyordu.

Tüfeklerin ağızları parıldadı. Sıcak pirinç mermiler havayı yardı. Gökyüzünde bir şey patladı ve yere un ufak olmuş plastik parçaları yağdırdı.

"Dağılın," dedi Jack. Humvee gürültüsü, gökyüzünden düşen yıldızın motorlarının vınlamasını bastırdı. Zırhlı araç durduğumuz tümseği buldozer gibi ezdi ve amortisörlerin sonu geldi. Humvee'nin geçmesiyle oluşan rüzgârda erimiş plastik, barut ve kan kokusu alabildim.

Humvee tepeyi geçtikten sonra yavaşladı. Bizden uzaklaştı, bir patikada yolunu bulmaya çalışan kör bir adam gibi durup kalkarak ileri doğru silkindi.

Başarmıştık. O an için.

Koca bir kol boynuma sarıldı, kürek kemiklerim birbirine girecek kadar sıktı. "Kör oldu," dedi Tiberius. "Sende bir şahinin gözleri var, Cormac Wallace."

"Dahası olacak. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Carl.

"Burada kalacak ve bu insanları koruyacağız," dedi Jack, sanki bu dünyadaki en aleni şeymiş gibi.

"Bu nasıl olacak, Jack?" dedim. "Bizim korumamızı istemeyebilirler. Hem, eyaletteki en büyük cephaneliğin yanında duruyoruz. Buradan kaçmamız gerekiyor. Doğaya çıkmamız."

Cherrah güldü.

"Aklında daha iyi bir fikir var mı?" diye ona sordum.

"Doğaya çıkmak kısa vadeli bir çözüm. Nerede olmak istersin? Her gün av peşinde koşup bir şey bulacağını umduğun bir yerdeki bir mağarada mı? Yoksa güvenebileceğin başka insanların olacağı bir yerde mi?"

"Ve kargaşanın, talanların olduğu," diye ekledim.

"Ben daha büyük bir toplumdan bahsediyorum. Güvenli bir yer. Gri At'tan," dedi.

"Ne kadar büyük?" diye sordu Jack.

"Büyük ihtimalle birkaç bin, çoğu Osage. Benim gibi."

"Bir Kızılderili rezervasyonu," diye homurdandım. "Toplu açlık. Hastalıklar. Ölümler. Özür dilerim ama ben aynı fikirde değilim."

"Çünkü senin bir boktan haberin yok," dedi Cherrah. "Gri At organize bir yer. Hep öyleydi. Çalışan bir devlet. Çiftçiler. Kaynakçılar. Doktorlar."

"Şey," dedim. "Madem kaynakçılar var, tamam o halde."

Anlamlı bir şekilde bana baktı. "Hapishaneler. Eğer ihtiyacımız olursa."

"Uzmanlaşma," dedi Jack. "O haklı. Tekrar toplanmak için bir yere ihtiyacımız var. Karşı saldırı planı hazırlamak için. Orası nerede?"

"Oklahoma."

Tekrar yüksek sesle homurdandım. "Orası neredeyse bir milyon mil ötede."

"Ben orada büyüdüm. Yolu biliyorum."

"Onların hâlâ hayatta olduklarını nereden biliyorsun?"

"Karşılaştığım bir sığınmacı onu kısa dalga radyoda duymuş. Orada bir kamp var. Ve bir ordu." Cherrah, Carl'a doğru güldü. "Gerçek bir ordu."

Alkışladım. "Yeni tanıştığımız bir pilicin hevesi yüzünden Amerika'yı bir ucundan diğerine yürüyerek geçmeyeceğim. Kendi başımıza daha iyi durumdayız."

Cherrah beni gömleğimden yakalayıp kendine doğru çekti. Tüfeğim yere düştü. Sıskaydı ama ince uzun kolları ağaç dalları gibi güçlüydü. "Abinle ekip oluşturmak hayatta kalmam için en iyi seçeneğim," dedi. "Senin tersine o ne yaptığını biliyor ve bu konuda iyi. Bu yüzden, niçin sesini kesip bu konuyu iyice düşünmüyorsun? İkiniz de uyanık çocuklarsınız. Hayatta kalmak istiyorsunuz. Bu zor bir seçim değil."

Cherrah'ın sert bakan yüzü birkaç santim uzaktaydı. Etrafa dağılmış ateşlerden bir kül parçası mürekkep karasısaçlarına kondu ve o umursamadı. Kara gözleri benimkileri nişan almıştı. Bu ufak tefek kadın kesinlikle hayatta kalmaya niyetliydi ve bunun için her şeyi yapacağı açıkça ortadaydı.

Hayatta kalmak için doğmuştu.

Dayanamayıp gülümsedim. "Hayatta kalmak mı?" dedim. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun. Hatta bir daha asla senden bir buçuk metreden daha uzak olmak istemiyorum. Nedendir bilmiyorum... ama kendimi senin kollarında güvende hissediyorum."

Beni bırakıp itekledi.

"Çok beklersin, uyanık çocuk," diye güldü.

Gök gürültüsü gibi bir kahkaha hepimizi ürküttü. Dev bir gölge gibi görünen Tiberius, sırt çantasını yüklendi. Konuşurken ateşin ışığı dişlerinden ışıldıyordu.

"O zaman anlaştık," dedi. "Beşimiz iyi bir ekip oluşturacağız. Bu Humvee'yi yendik ve bu insanları kurtardık. Şimdi, şu Gri At'a ulaşana kadar beraber yolculuk edeceğiz."

Beşimiz, Uyanık Çocuk Takımı'nın özünü oluşturduk. O gece, Gri At'a kadar olan vahşi doğadaki uzun yolculuğumuza başladık. Ne teçhizatlarımız iyiydi ne de eğitimimiz ama Başlangıç Saati'nden sonraki aylarda şanslıydık. Robotlar dünyanın kalabalık merkezlerindeki yaklaşık dört milyar insanla uğraşmakla meşguldü.

Ormanlardan yaralar içinde ve bitkin bir şekilde çıkmamız bir yılı alacaktı. Biz yokken, bununla beraber, Yeni Savaş'ın manzarasını değiştirecek çok önemli olaylar oluyordu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

4. ŞAPERON GÖREVİ

"Eğer bu genç beni ölüme terk edecekse, yüzümü hatırlamasını istiyordum."
MARCUS JOHNSON

YENİ SAVAŞ + YEDİ AY

Birleşik Devletler'i bir ucundan diğerine yürüyerek geçerken, Uyanık Çocuk Takımı'mın dünyanın çoğu büyük kentinin, artan bir şekilde silahlanan robotlar tarafından boşaltıldığından haberi yoktu. Hayatta kalan Çinliler daha sonra o dönemde Yangtze Nehri'ni yürüyerek geçmenin mümkün olduğunu, suların Doğu Çin Denizi'ne kadar cesetlerle dolup taştığını bildirdiler.

Bu durumda bile, bazı insan grupları bu bitip tükenmeyen saldırılara uyum sağlamayı öğrendiler. Aşağıdaki sayfalarda New York'taki Marcus ve Dawn Johnson tarafından anlatılan bu kentsel kabilelerin çabası, dünya çapında insanların hayatta kalması için sonuçta çok önemli olduklarını kanıtladı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Alarm şafakta çaldı. Çok önemli bir şey değildi. Sadece parçalanmış kaldırımların üzerinde sürüklenen birbirine bağlanmış teneke kutular.

Gözlerimi açtım ve uyku tulumumdan çıktım. Nerede olduğumu anlamam uzun bir saniye sürdü. Kafamı kaldırdığımda bir araba dingili, bir susturucu ve egzoz borusu gördüm.

Evet. Tamam.

Bir yıldır her akşam arabaların altındaki kraterlerde uyuyordum ve hâlâ alışamamıştım. Ama önemli değildi. Alışsam da alışmasam da, hâlâ hayattaydım ve elim ayağım tutuyordu.

Yaklaşık üç saniye kımıldamadan yattım, dinledim. Yataktan hemen fırlamamak iyi bir şeydi. Geceleyin etrafta sessizce nelerin dolaştığını asla bilemezdiniz. Geçen sene boyunca, çoğu robot küçülmüş; diğerleri de büyümüştü. Çok büyümüştü.

Uyku tulumumu çekip katlarken kafamı çarptım. Önemli değildi. Bu pas yığını benim en iyi arkadaşımdı. O günlerde New York'ta o kadar çok yanmış araba vardı ki o orospu çocukları her birinin altını kontrol edemiyordu.

Sürünerek arabanın altından gri güneş ışığına çıktım. Tekrar altına uzanıp, kirli çantamı alıp omzuma astım. Öksürüp yere bir balgam tükürdüm. Güneş yükselmişti ama erken olduğundan hava hâlâ serindi. Yaz yeni başlıyordu.

O kutular hâlâ sürükleniyordu. Diz çöktüm ve bir makine mikrofonu o gürültüyü algılamadan ipi çözdüm. Sessiz, hareket halinde ve ne yapacağı önceden kestirilemez olmak her şeyden önemliydi.

Yoksa ölürdünüz.

Şaperon Görevi. Ormanlara kaçan kent insanlarının yüz binlercesinin yaklaşık yarısı artık açlıktan ölmek üzereydi. Bir deri bir kemik ve pislik içinde, kurtlardan kaçıp çöpçülük yapma umuduyla şehre dönüyorlardı. Çoğu zaman makineler çabucak onları yiyordu.

Kapüşonumu kafama örttüm ve robotik hedefleme sistemlerini, özellikle o lanet olası tek kullanımlık nöbetçi kulelerini şaşırtmak

için siyah trençkotumu dalgalanmaya bıraktım. Sözü gelmişken, bu sokaktan ayrılmam gerekiyordu. Yıkılmış bir binanın içine dalıp çöp ve molozların arasından alarmın kaynağına doğru gittim.

Şehrin yarısını dinamitle havaya uçurduktan sonra, her zamanki hizmetkâr robotlar bizi yakalayacak kadar dengeli olamıyorlardı. Bir süreliğine güvendeydik, yer altı ve yıkılmış binaların içine girebilecek kadar uzun bir zaman.

Ama sonra *yeni* bir yürüyen robot ortaya çıkmıştı.

Ona peygamberdevesi adını vermiştik. Telefon direklerinden daha uzun, çok eklemli dört bacağı vardı ve bir tür karbon fiber bal peteği kalıbından dökülmüştü. Ayakları ters buz baltalarına benziyor, her adımda yeri yarıyordu. Bacakların birleştiği yerde, iki buz baltası olan iki küçük kolu vardı. O jilet gibi kollar ahşabı, alçıpanı ve tuğlaları yarıp geçiyordu. O koca şey bir şekilde koşuşturdu, iki büklüm olup küçük bir kamyonet büyüklüğüne dönüştü. Bir tür peygamberdevesine benziyordu.

En azından, yeteri kadar benziyordu.

Bir ofis binasının yıkılmış katındaki boş çalışma masalarının yanından geçerken, yerdeki belli belirsiz titreşimi hissettim. Dışarıda büyük bir şey vardı. Olduğum yerde donup kaldım, sonra çöple kaplı zeminde diz çöktüm. Sudan şişmiş bir masanın üstünden gizlice bakıp pencereyi izledim. Dışarıdan gri bir gölge geçiyordu ama başka bir şey görmedim.

Yine de bir dakika bekledim.

Buradan çok uzak olmayan bir yerde, tanıdık bir rutin gerçekleşiyordu. Hayatta kalan biri bir makinenin asla fark etmeyeceği, şüpheli bir kaya yığını bulmuştu. O kayaların yanında bu kişinin çektiği bir ip vardı. On dakika önce o kişinin hayatta olduğunu biliyordum. Ondan sonraki on dakikanın garantisi yoktu.

Binanın çökmüş ucunda, paramparça olmuş beşe onluk kalasların ve un ufak olmuş tuğlaların üzerinden sabah ışığına doğru süründüm. Kapüşonum kapalı, kafamı o delikten çıkarıp dışarıdaki caddeyi kontrol ettim. İşaretimiz oradaydı, caddenin karşısındaki bir sahanlıkta sapasağlam duruyordu. Bir adam başı eğik, kollarını dizlerine dolamış şekilde onun yanına sokulmuştu. Topukları üzerinde ileri geri sallanıyor, belki ısınmaya çalışıyordu.

İşaret işe yarıyordu çünkü makineler kayalar ve ağaçlar gibi doğal şeylere dikkat etmiyorlardı. Bir peygamberdevesi kelimeler, çizimler, hatta gülen yüzler gibi saçmalıklara çok dikkat ederdi. Kamufle edilmemiş teller asla işe yaramazdı. Hatlar çok düzdü. Güvenli bir evdeki duvara istikamet yazmak insanların ölümüne sebep olmak için iyi bir yoldu. Ama bir moloz yığını görünmezdi. Büyükten küçüğe yığılmış kayalar da.

Delikten sürünerek çıktım ve o daha kafasını kaldırmadan ona ulaştım. "Hey," diye fısıldadım, dirseğini dürtüp.

Şaşkın bir şekilde kafasını kaldırıp baktı. Yirmili yaşlarda, Latin kökenli bir gençti. Ağladığını görebiliyordum. Buraya gelene kadar başından neler geçtiğini Tanrı bilirdi.

"Her şey yolunda, dostum," diye onu rahatlattım. "Seni güvenli bir yere götüreceğiz. Benimle gel."

Hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. Binaya dayanıp ayağa kalktı. Bir kolu kirli bir havluya sarılıydı ve diğer eliyle onu kucaklamıştı. Çok berbat durumda olduğu için başka birisinin görmesine izin vermekten korktuğunu düşündüm.

"Çok yakında koluna baktıracağız, arkadaş."

Bunu söylediğimde biraz ürktü. Beklediğim bir şey değildi bu. Yaralanmış olmanın utanç verici olması tuhaf bir şeydi. Bir gözün, elin ya da ayağın doğru dürüst çalışmaması sanki sizin

kabahatinizdi. Tabii ki yaralanmak ölmenin yarısı kadar utanç verici değildi.

Onu caddenin karşısındaki yıkılmış binaya götürdüm.

Biz içeri girdikten sonra peygamberdevesi artık sorun olmayacaktı. Benim insanlarım çoğunlukla ana girişi kapatılmış metro tünellerinde yaşıyordu.

Eve kadar bir binadan öbürüne gidecektik.

"Adın ne, dostum?" diye sordum.

Genç karşılık vermedi, sadece başını eğdi.

"Peki, o zaman. Beni takip et."

Çökmüş binanın güvenliğine geri döndüm. İsimsiz genç, arkamdan aksayarak beni takip etti. Beraberce, yıkılmış binaların içlerinde dolaştık, havaya uçmuş molozların üstüne tırmandık ve yarı çökmüş duvarların altından süründük. Yeteri kadar uzaklaştığımızda bizi oldukça güvenli bir caddeye çıkardım. Dolaştıkça aramızdaki sessizlik daha da arttı.

O boş caddede yürürken ürperdim ve hiçbir şey söylemeden arkamdan gelen bu gencin ölü bakışlarından korktuğumu fark ettim.

Her şey manasını kaybettiğinde bir insan acaba değişimi ne kadar özümseyebilirdi ki? Sadece yaşamak için yaşamak, yaşamak değildi. İnsanların havaya olduğu kadar anlama da ihtiyacı vardı.

Tanrı'ya şükür benim hâlâ Dawn'um vardı.

Kafamda onun ela gözlerini canlandırırken, caddenin sonunda çarpık bir şekilde yana eğik gri-yeşil telefon direğini fark ettim. Direk ortasından esneyip yön değiştirdiğinde onun bir bacak olduğunu fark ettim. Eğer burada kalırsak otuz saniye içinde ölecektik.

"İçeri gir," diye fısıldadım, genci kırık bir pencereye doğru iterken. Çömelmiş dört bacağının üstünde, kambur peygamberdevesi hızla görüntüye girdi. Bir özelliği olmayan, mermi şeklindeki kafası hızla dönüp durdu. Uzun anten titreşti. Makine ileri doğru

tırlayıp bize doğru dörtnala koştu, sivri ayakları toprak ve kaldırımı suyu yaran bir dümen gibi deliyordu. Karnından çıkan ön pençeler uzanmış ve hazırdı, saymakla bitmeyecek kancalar parıldıyordu.

Genç boş boş baktı.

Onu yakaladım, pencereden içeri itip arkasından ben içeri daldım. Ayağa kalktık ve küflü halının üstünde koşuşturduk. Saniyeler sonra, arkamızdaki güneş ışığının dikdörtgenine bir gölge düştü.

Pençeli bir kol pencerenin çerçevesinden içeri daldı ve aşağı doğru yarıp duvarın bir parçasını oydu. Başka bir pençeli kol onu takip etti. İleri geri, ileri geri. Sanki bir kasırga patlamıştı.

Şansımıza, bu güvenli bir binaydı. Bunu biliyordum çünkü oldukça iyi bir şekilde kazılmıştı. Cephesi yıkılmıştı ama içinden geçilebilirdi. NYŞ'inde ev ödevimizi yapmıştık. Genci bir briket yığınına ve yandaki binaya giden bir deliğe doğru yönlendirdim.

"Hadi," dedim, işaret edip genci deliğin içine ittim. Bir zombi gibi tökezledi.

Sonra halının yırtılmasını ve ahşap mobilyaların çatırtılarını duydum. Peygamberdevesi bir şekilde pencereden içeri girmişti. Çömelip küçülmüştü, gri kütlesini binanın içine sıkıştırıp lekeli tavan karolarını konfeti gibi parçaladı. Çömelmiş bir şekilde yürüyen o şey, parıldayan pençeler ve gacırdayan metalden oluşmuştu.

Duvardaki deliğe doğru hızla koştuk.

Ben durup gencin çelik ve beton yığınının üzerinden sürünmesine yardım ettim. Geçit doğrudan iki binanın da kumtaşı temellerinden geçen, bir metre kadar geniş, siyah bir oyuktu. Onun arkamızdaki canavarı yavaşlatması için dua ediyordum.

Genç içeride gözden kayboldu. Ben de onun arkasından tırmandım. İçerisi karanlık, klostrofobikti. Genç yavaş sürünüyor, hâlâ yaralı elini tutuyordu. Girişin yanında, çelik çubuklar paslı

mızrak uçları gibi dışarı çıkmıştı. Peygamberdevesinin yaklaştığını, dokunduğu her şeyi yok ettiğini duyabiliyordum.

Sonra ses durdu.

Arkamda ne olduğu görmek için kafamı çevirecek kadar yer yoktu. Sadece sürünen gencin ayakkabılarının altını gördüm. Nefes alıp veriyor, konsantre oluyordum. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, bir şey deliğin ağzına koca bir kaya parçasını koparacak kadar sert vurdu. Onu, kemikleri zangırdatan başka bir vuruş izledi. Peygamberdevesi çılgına dönmüş bir şekilde beton duvarı parçalayıp kumtaşına giriyordu. Gürültü sağır ediciydi.

Etrafımdaki her şey bir patırtıya, karanlığa ve toza dönüştü. "Devam et, hadi, durma!" diye bağırdım.

Bir saniye sonra genç gözden kayboldu; tünelin diğer ucunu buldu. Sırıtarak, gaz verdim. Bütün hızımla hareket ederek, delikten dışarı yuvarlandım, bir metre kadar düştüm ve sonra şaşkın bir acıyla çığlık attım. İnşaat demirlerinin bir tanesi sağ baldırıma batmıştı.

Çantamın üzerindeydim, dirseklerimin üzerinde doğruldum. Bacağım o deliğin ağzına takılıydı. Demir bacağımdan çarpık bir diş gibi çıkıyordu. Genç bir metre kadar uzakta duruyordu, o boş ifade hâlâ yüzündeydi. İçimi ürperten bir nefes aldım ve acı içindeki bir hayvan gibi çığlık attım.

Göründüğü kadarıyla bu, gencin dikkatini çekmişti.

"Hadi, beni bundan kurtar!" diye bağırdım.

Genç şaşkın bir şekilde bana baktı. Onun ölü kahverengi gözlerine biraz hayat geri geliyordu.

"Çabuk ol," dedim. "Peygamberdevesi geliyor."

Vücudumu kaldırmaya çalıştım ama çok halsizdim ve çok acı duyuyordum. Dirseklerim toprağın içine acı içinde batarken, kafamı kaldırmayı başardım. Gence açıklamaya çalıştım. "Bacağımı

o demirden çekmen gerekiyor. Ya da o demiri duvardan sökmen. Ya öyle ya böyle, dostum. Ama çabuk ol."

Genç orada durdu, dudakları titreşiyordu. Sanki ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Sikmişim böyle şansı.

Tünelden, peygamberdevesinin yerinden oynattığı her taşla çıkan takır takır sesleri duyuyordum. Peygamberdevesinin her darbesi kayanın içinden baldırıma batmış demire kadar gelen bir sarsıntı yolluyordu.

"Hadi ama sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var."

Ve genç ilk kez konuştu. "Özür dilerim," dedi bana.

Siktir. Her şey bitmişti. O gence, o korkağa bağırmak istedim. Bir şekilde onun canını yakmak istedim ama çok halsizdim. Kalan bütün gücümle, yüzümü ona doğru kaldırmaya odaklandım. Boynum başımı dik tutmaktan kasılmış, titriyordu. Eğer bu genç beni ölüme terk edecekse, yüzümü hatırlamasını istiyordum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda, genç yaralı kolunu kaldırdı. Onu saran havluyu çözmeye başladı.

"Sen ne-"

Donup kaldım. O gencin eli yaralı değildi – eli yoktu.

Onun yerine, önkolunun sonunda, iki bıçağın çıktığı yağlı bir metal parçasına giden bir kablo yığını vardı.

Bıçaklar endüstriyel bir makasa benziyordu. Bu alet doğrudan koluyla birleşiyordu. Ben izlerken, önkolundaki tendonlar gerildi ve yağlı bıçaklar birbirinden ayrılmaya başladı.

"Ben bir hilkat garibesiyim," dedi. "Robotlar bana bunu çalışma kampında yaptı."

Ne düşüneceğimi bilemedim. Artık içimde güç kalmamıştı. Başımı indirip tavana baktım.

Tık.

Bacağım kurtulmuştu. Demirin bir parçası içinde kalmıştı, kesilmiş ucu parlıyordu. Ama *kurtulmuştum.*

Genç kalkmama yardım etti. Sağlam koluyla bana sarıldı. Dönüp o deliğe bakmadan, aksayarak oradan uzaklaştık. Beş dakika sonra, metro tünellerinin kamufle edilmiş girişini bulduk. Ve sonra, terk edilmiş rayların üstünde elimizden geldiği kadar çabalayarak ilerlemeye başladık.

Peygamberdevesini geride bırakmıştık.

"Nasıl oldu?" diye sordum, kötü kolunu başımla gösterip.

"Çalışma kampı. İnsanlar ameliyathaneye girip farklı çıkıyorlar. Ben ilklerden biriydim. Benimki kolaydı. Sadece kolum. Ama diğer insanlar. Oto-doktordan çok daha kötü bir şekilde geri geldiler. Gözsüz. Bacaksız. Robotlar derine, kaslarına, beynine müdahale ediyorlar."

"Sen tek başına mısın?" diye sordum.

"Başkalarıyla karşılaştım ama beni istemediler..." Sakatlanmış eline baktı, ifadesi boştu. "Ben de şimdi onlar gibiyim."

O el ona arkadaş kazandırmamıştı. Kaç kez reddedildiğini, ne kadar zamandır tek başına olduğunu merak ettim.

Bu genç için neredeyse her şey bitmişti. Bunu omuzlarının çöküşünden anlayabiliyordum. Aldığı her nefesin bir çabalama gibi olduğunu. Bunu daha önce görmüştüm. Bu genç yaralı değildi, o yıkılmıştı.

"Tek başına olmak zordur," dedim. "Her şeyin ne anlamı var diye düşünmeye başlarsın, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ama burada başka insanlar var. Direniş. Artık yalnız değilsin. Bir amacın var."

"O da ne?" diye sordu.

"Hayatta kalmak, dostum. Direnişe yardım etmek."

"Ama ben-"

Kolunu kaldırdı. Gözlerinde yaşlar parıldadı. Önemli bölüm buydu. Bunu anlaması gerekiyordu. Eğer anlamazsa ölecekti.

Onu omzundan yakaladım ve doğrudan yüzüne bakarak konuştum: "Sen bir insan olarak doğdun ve insan olarak öleceksin. Sana ne yapmış olurlarsa olsunlar ya da ne yaparlarsa yapsınlar. Anladın mı?"

Tüneller sessizdi. Ve karanlık. İnsan kendini güvende hissediyordu. "Evet," dedi.

Kolumu onun omzuna atarken bacağımdaki acıdan irkildim. "İyi," dedim. "Şimdi gel. Eve gidip yemek yememiz gerekiyor. Bana bakarak tahmin edemezsin ama güzel bir eşim var. Dünyadaki en hoş kadın. Bak, seni uyarıyorum, eğer gerçekten nazikçe istersen, inanamayacağın kadar güzel bir yahni yapacaktır."

Sanırım bu genç iyileşecekti; tabii diğerleriyle tanışır tanışmaz. İnsanların havaya olduğu kadar anlama da ihtiyacı vardır. Şansımıza, birbirimize bedava anlam verebilirdik. Sadece hayatta kalarak.

Sonraki aylarda şehre sızan modifiye edilmiş insanların sayısı gittikçe arttı. Robotlar bu insanlara ne yapmış olurlarsa olsunlar, NY direnişi hepsine kucak açtı. Bu sığınak ve önyargısızlık olmadan, insan direnişi, Uyanık Çocuk takımı da dâhil olmak üzere, inanılmaz derecede güçlü bir gizli silahı ele geçirip avantajına kullanamazdı: on dört yaşındaki Mathilda Perez'i.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

5. TIRTIKLI

"Ablan nerede, Nolan? Mathilda nerede?"
LAURA PEREZ

YENİ SAVAŞ + ON AY

Takım batıya, Gri At'a doğru, yoluna devam ederken, Leonardo adında yaralı askerle karşılaştık. Leo'yu tedavi edip iyileştirdik ve bize büyük şehirlerin etrafına aceleyle inşa edilmiş çalışma kamplarını anlattı. Başlangıç'tan beri sayıca az olduklarından, Büyük Robot bu insanların büyük bir bölümünü bu kamplara gitmeye ve orada kalmaya ikna etmek için onları ölümle tehdit etmişti.

Aşırı baskı altında, eski milletvekili Laura Perez böyle bir çalışma kampındaki deneyim öyküsünü anlatmıştı. Milyonlarca mahkümun içinde, birkaç şanslının kaçacağı kesindi. Diğerleri kaçmaya zorlandılar.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Islak, çamurlu bir tarlanın ortasında duruyordum.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Kollarım yaralı bereli ve bir deri bir kemik kalmıştı. Üzerimde paçavraya benzeyen, yırtık ve lekeli, pis bir mavi tulum vardı.

Soğuktan titreyerek, kollarımı kavuşturdum. Aniden paniğe kapıldım. Önemli bir şeyi kaçırdığımı biliyordum. Geride bir şey bırakmıştım. Onu hatırlayamıyordum ama içimi cızlatıyordu. Sanki dikenli bir tel kalbime sarılmış, onu sıkıyormuş gibi bir histi bu.

Sonra hatırladım.

"Hayır," diye inledim.

İçimden bir çığlık yükseldi. "Hayır!"

Avazım çıktığı kadar otlara bağırdım. Ağzımdan tükürükler saçılıp sabah güneşinin ışığına yayıldı. Olduğum yerde bir daire çizdim ama tek başımaydım. Tamamen tek başıma.

Mathilda ve Nolan. Bebeklerim. Bebeklerim yoktu.

Ağaçların olduğu yerde bir şey parıldadı. İçgüdüsel olarak ürktüm.

Sonra onun sadece bir el aynası olduğunu fark ettim. Kamuflajlı bir adam bir ağacın arkasından çıkıp bana işaret etti. Sersemlemiş halde, orman gibi olmuş tarlanın içinden ona doğru sendeleyerek ilerledim ve yirmi metre uzakta durdum.

"Hey," dedi. "Nereden geldin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Neredeyim?"

"New York'un dışında. Ne hatırlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bak bakalım, vücudunda yumru var mı?"

"Ne?"

"Bak bakalım, vücudunda yumru var mı? Yeni bir şey."

Şaşkın bir şekilde ellerimi vücudumda dolaştırdım. Kaburgalarımı tek tek hissedebildiğimde şaşırdım. Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Rüya mı görüyorum, baygın mıyım yoksa öldüm mü, diye merak ettim. Sonra bir şey hissettim. Uyluğumun üst tarafında bir şişkinlik. Büyük ihtimalle vücudumda kalan tek etli yer orasıydı.

"Bacağımda bir şişkinlik var," dedim.

Adam ormana doğru gerilemeye başladı.

"Bu ne demek oluyor? Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Üzgünüm, bayan. Robotlar sana böcek takmışlar. Buradan birkaç mil ötede bir çalışma kampı var. Seni yem olarak kullanıyorlar. Beni takip etme. Üzgünüm."

Ağaçların gölgelerinde gözden kayboldu. Elimi gözlerime siper yapıp onu aradım. "Bekle, bekle! O çalışma kampı nerede? Onu nasıl bulacağım?"

Ormandan ince bir ses geldi. "Scarsdale. Beş mil kuzeyde. Yolu takip et. Güneş hep sağında kalsın. Dikkatli ol."

Adam gitti. Tekrar yalnızdım.

Çamurlu otların içinde, kuzeye giden, kendi tökezleyen izlerimi gördüm. Bu açıklığın, aslında üstünde bitkiler büyümüş, doğaya dönüş yolunda olan bir yol olduğunu fark ettim. Çıta gibi kollarımı hâlâ kavuşturuyordum. Onları açmak için kendimi zorladım. Halsiz ve yaralıydım. Vücudum titremek istiyordu. Yere yığılıp her şeyden vazgeçmek istiyordu.

Ama buna izin veremezdim.

Bebeklerime geri dönüyordum.

O şişkinlik dokunduğumda kımıldıyordu. Derimde onu içeri koymuş olmaları gereken küçük bir kesik buldum. Ama bu yara bacağımın yukarısında, kalçama yakındı. Sanırım o her neyse, hareket ediyordu. Ya da istediğinde hareket edebiliyordu.

Böcek. Kamuflajlı adam ona böcek demişti. Bir kahkaha attım, bu tanımı ne kadar harfî harfine anlayabileceğimi merak ederek.

Sonuçta oldukça harfî harfine çıktı.

Ufak tefek bir şeyler hatırlamaya başladım. İyi temizlenmiş bir kaldırım, büyük bir metal binanın bulanık görüntüleri. Bir uçak hangarı gibi ama ışıklarla dolu. Tavana kadar dolu ranzaları olan başka bir bina. Gardiyanların neye benzediklerini hatırlamıyordum. Ama hatırlamak için kendimi zorlamadım.

Bir buçuk saatlik düzenli yürüyüşten sonra, uzakta açıklık bir yer fark ettim. Hafif hafif dumanlar çıkıyordu. Güneş ışığı geniş bir metal çatı ve kısa tel örgülerde parıldıyordu. Burası olmalıydı. O çalışma kampı.

Bacağımdaki tuhaf bir kayma hissi o böceği taşıdığımı bana hatırlattı. O adam bundan dolayı bana yardım etmek istememişti. Böceğin başka insanları yakalayıp öldürebilmeleri için makinelere nerede olduğumu söylüyor olması akla yatkındı.

Neyse ki o makineler benim *geri dönmemi* beklemiyorlardı.

Mide bulandırıcı bir hisle derimin altında kımıldayan o şişkinliği izledim. Oradaki böcekle yola devam etmem asla mümkün değildi. Bu konuda bir şey yapmam lazımdı.

Ve bu canımı yakacaktı.

İki düz kaya. Kolumdan yırtılmış uzun bir kumaş şeridi. Sol elimle bir kayayı uyluğuma bastırıp şişkinliğin tam arkasındaki deride bir çukur oluşturdum. Böcek hareket etmeye başladı ama daha bir yere gitmeden, gözlerimi kapayıp Mathilda ve Nolan'ı düşünürken bütün gücümle diğer kayayı üzerine geçirdim. Bir acı topağı bacağımı tutuşturdu ve bir çatırtı duydum. Acılar içinde çığlık çığlığa yere düşmeden önce kayayla üç kez daha vurdum. Sırtüstü yatıp göğsüm inip kalkarken gözyaşları içinde mavi gökyüzüne baktım.

Bacağımın durumunu kontrol edebilecek hale gelmem belki beş dakikamı aldı.

O her neyse, onlarca titreşen, çengelli ayağı olan, kaba metal bir sümüklüböceğe benziyordu. İlk vuruşum bacağımı kesmiş olmalıydı çünkü kabuğunun bir kısmı derimin dış tabakasında ezilmişti. Ondan akan bir tür sıvı kanımla karışıyordu. Parmağımı ona bulaştırıp yüzüme yaklaştırdım. Kimyasal bir madde gibi kokuyordu. Gaz yağı ya da benzin gibi, patlayıcı kimyasal madde.

Bunun nedenini bilmiyordum ama çok şanslı olabileceğimi düşündüm. O neyse, onun bir bomba olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ağlamamak için kendimi tuttum.

Ona bakmak için kendimi zorlayıp uzandım ve o ezilmiş şeyi derimin altından dikkatli bir şekilde çıkardım. Diğer tarafında kırılmamış, silindirik bir kabuk olduğunu fark ettim. Onu yere attım ve kımıldamadan öyle kaldı. Bir yığın bacağı ve iki uzun ıslak anteni olan iki nane şekerine benziyordu. Mavi kumaş şeridiyle bacağımı sararken ağlamamak için alt dudağımı ısırdım.

Sonra, ayağa kalktım ve çalışma kampına doğru topallayarak yürüdüm.

Nöbetçi silahlar. Hafızam canlanmaya başladı. Çalışma kampı nöbetçi silahlar tarafından korunuyordu. Çimenlerin içindeki o gri topaklar yukarı kalkıp belli bir menzildeki her şeyi öldürecekti.

Kamp Scar.

Ağaçların bitiminden, araziyi izledim. Böcekler ve kuşlar - kurtarmaya gelenlerin cesetlerini umursamadan- çimenlerle kaplı toprakların ve kalın çiçek halısının üzerinde ileri geri uçuşuyorlardı. Robotlar burayı gizlemeye çalışmıyorlardı. Onun yerine, havatta kalan insanları çekmek için bir yem olarak kullanıyorlardı. Potan

siyel kurtarıcılar, tekrar tekrar pusuya düşüyorlardı. Cesetleri bu arazide üst üste yığılıyor ve toprağa dönüşüyordu. Çiçek yemeği.

Eğer yeteri kadar sıkı çalışırsanız ve kurallara bağlı kalırsanız, makineler sizi besler, sıcak ve canlı tutardı. Nöbetçi silahların sert çatırtılarını umursamamayı öğrenirdiniz. Ne manaya geldiğini unutmaya zorlardınız kendinizi. Havucu arardınız. Değneği görmeyi bırakırdınız.

Tesisin bir kenarında, dalgalanan bir kahverengi çizgi gördüm. İnsanlar. Bir yerden diğerine götürülen insanların sırasıydı bu. Tereddüt etmedim, hiç durmadan, nöbetçilerin etrafından dolaşıp o sıraya doğru topallayarak ilerledim.

Yirmi dakika sonra, belki saatte dört mil hızla sarsılarak giden, altı tekerlekli bir zırhlı araç gördüm. Üstünde bir taret olan, bir tür askerî araçtı. Ellerimi kaldırarak ona doğru ilerledim, taret dönüp bana kilitlendiğinde irkildim.

"Sıradan çıkma. Durma. Araca yaklaşma. Hemen itaat et yoksa vurulacaksın," dedi mekanik bir sesle, üstüne yerleştirilmiş bir hoparlörden.

Zırhlı aracın yanında yalpalayarak yürüyen sığınmacılardan bozuk bir sıra vardı. Bazılarının valizleri ya da tulumları vardı ama çoğu sadece sırtlarındakilerleydi. Ne kadar zamandır yürüdüklerini ya da başladıklarında kaç kişi olduklarını sadece Tanrı bilirdi.

Birkaç bezgin kafa bana bakmak için kalktı.

Ellerimi havada, gözlerimi tarette odaklı tutup sığınmacı sırasına katıldım. Beş dakika sonra, biri çamurla kaplı takım elbiseli, diğeri panço giyen iki adam gelip iki yanımda yürümeye başladılar; askerî araçtan geri kalmak için beraber yavaşladık.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu iş adamı.

Dümdüz ileri baktım. "Gittiğimiz yerden geldim," dedim.

"Peki, orası neresi?" diye sordu.

"Bir çalışma kampı."

"Çalışma kampı mı?" diye bağırdı pançolu genç. "Toplama kampı mı demek istedin?"

Pançolu genç araziye baktı. Gözleri yakındaki bir uzun ot kümesine gitti. İş adamı elini arkadaşının omzuna koydu.

"Hayır. Wes'in başına geleni hatırla."

Göründüğü kadarıyla bu, pançolu gencin yelkenleri indirmesine yetti.

"Nasıl dışarı çıktın?" diye sordu iş adamı.

Bacağıma baktım. Kurumuş bir kan lekesi tulumumun üst uyluğunu karartmıştı. O her şeyi açıklıyordu. Adam bakışlarımı takip etti ve devam etmemeye karar verdi.

"Cidden bizim çalışmamıza ihtiyaçları var mı?" diye sordu pançolu genç. "Niçin? Niçin başka makineleri kullanmıyorlar?"

"Biz ucuzuz," dedim. "Yeni makine yapmaktan daha ucuz."

"Hiç de öyle değil," dedi iş adamı. "Biz kaynak tüketiriz. Yiyecek."

"Geride çok yiyecek kaldı," dedim. "Şehirlerde. Azalan nüfusla, yemek artıklarının yıllarca yeteceğinden eminim."

"Harika," dedi pançolu genç. "Bu amına koduğumun şeyi harika."

Zırhlı aracın yavaşladığını fark ettim. Taret sessizce bize doğru döndü. Sesimi kestim. Bu insanlar benim hedefim değildi. Benim hedefim dokuz ve on iki yaşındaydı. Ve annelerini bekliyorlardı.

Yürümeye devam ettim, yalnız.

Diğerleri işlemlere tabi tutulurlarken, ben oradan sıvıştım. İnsanlar, elbiseleri ve valizlerini bir yığın halinde atarken, onarım görmüş, iki Büyük Mutlu izleyip önceden kaydedilmiş emirleri çaldılar

Bunu hatırladım: duş, tulum, ranza tahsisi, iş tahsisi. Ve sonunda hepimiz damgalanmıştık.

Benimki hâlâ duruyordu.

Sağ omzuma iyice gömülmüş bir pirinç tanesi büyüklüğünde, bir deri altı künyesi vardı. Kampın içine girdikten sonra herkes eşyalarını attı, ben öylesine uzaklaştım. Alanı geçip büyük metal binaya giderken bir Büyük Mutlu beni takip etti. Ama künyem beni itaatkâr olarak gösteriyordu. Eğer itaatsizlik edersem, bu makine elleriyle benim nefes borumu parçalayacaktı. Bunun olduğunu görmüştüm.

Kampın her yerindeki dedektörler benim künyemi tanıyormuş gibiydi. Alarm çalmadı. Tanrı'ya şükür beni o tarlaya attıktan sonra numaramı kara listeye almamışlardı. Ben kampın kenarından dolaşıp çalışma ambarına giderken Büyük Mutlu geri döndü.

O kapıdan girer girmez, duvardaki bir ışık yanıp sönmeye başladı. Siktir. O anda orada olmamam lazımdı. Benim iş planımda o gün hiç çalışma yoktu.

O Büyük Mutlu geri gelecekti.

Her şeyi kavradım. Orası en iyi hatırladığım yerdi. Bir Amerikan futbolu sahası büyüklüğündeki devasa bir metal çatının altındaki tertemiz bir alan. Dışarıda yağmur yağdığında, burası hafif alkışla dolu bir konser salonu gibi ses çıkarırdı. Sıra sıra bel yüksekliğindeki floresan ışıklar taşıma bantlarının üstüne asılmış, uzaklara doğru yayılıyordu. İçeride yüzlerce insan vardı. Üstlerinde mavi tulumlar, yüzlerinde kâğıt maskelerle bantların yanında durmuş, kutulardan parçaları alıp bantların üstündeki şeylere takıyor ve sonra onları bantların üzerine koyuyorlardı.

Bu bir montaj hattıydı.

Hızla hareket edip bir zamanlar çalıştığım yere doğru koştum. Baktığımda bugün tankçık dediğimiz şeyleri yaptıklarını gördüm.

Bir tür büyük dört bacaklı peygamberdevesine benziyorlardı ama küçük bir köpek kadarlardı. Yeni bir adam, bir İtalyan askeri bu şeylerin peygamberdevelerinin karınlarına asılan şeyler -tankçık- olduğunu ve savaş sırasında atıldıklarını söyleyene kadar, onların ne olduklarını bilmiyorduk. Bazen bozulanlara tekrar tel sarılabildiğini ve yedek donanım olarak kullanabildiğini söylemişti. Onlara tırtıklı dediklerini söylemişti.

İçeri girdiğim kapı açıldı. Bir Büyük Mutlu içeri girdi. Bütün insanlar durdu. Taşıma kayışları durdu. Hiç kimse bana yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Mavi heykeller gibi donup kaldılar. Yardım istemeye tenezzül etmedim. Eğer onların yerinde olsam ben de yardım etmezdim, biliyordum.

Büyük Mutlu arkasındaki kapıyı kapattı. Kapının bütün sürgülerinin kapanmasıyla bir güm sesi koca mekânda yankılandı. Artık burada kapana kısılmıştım, öldürülene kadar.

Nefes nefese, bacağım zonklayarak montaj bandı boyunca koştum. Büyük Mutlu bana doğru sinsice yaklaşıyordu. Teker teker dikkatli adımlar atıyor, motorların hafif tıkırtısı hariç sessizce ilerliyordu. Bant boyunca ilerledikçe, tankçıkların küçük kutulardan neredeyse tamamlanmış makinelere dönüştüğünü gördüm.

Uzun binanın diğer ucunda, yatakhanelere açılan kapıya ulaştım. Tutup çektim ama kalın çelikten yapılmıştı ve açılmadı. Olduğum yerde dönüp sırtımı kapıya dayadım. Yüzlerce insan, hâlâ ellerinde aletleriyle kımıldamadan duruyorlardı. Bazıları merak içindeydi ama çoğu sabırsızdı. Ne kadar çok çalışırsan gün o kadar çabuk geçerdi. Ben zaten çok sorun yaratan biriydim. Yakında nefes borum parçalanacak, cesedim oradan kaldırılacak ve bu insanlar yaşamlarından geriye ne kaldıysa ona döneceklerdi.

Mathilda ve Nolan bu kapının arkasındaydılar, bana ihtiyaçları vardı ama ben bu kâğıt maskeli mahvolmuş insanların önünde öleceğim.

Bütün gücümü yitirip dizlerimin üzerine çöktüm. Alnım soğuk betona yapışmış halde, Büyük Mutlu'nun bana doğru gelirken çıkardığı, düzenli tık tık seslerini duyuyordum. Çok yorgundum. Beni öldürdüğünde bunun bir rahatlama olacağını düşündüm. Son uyku bir nimet olacaktı.

Ama vücudum yalancıydı. O acıyı umursamamam gerekiyordu. Bir kurtuluş yolu bulmam gerekiyordu.

Yüzümdeki saçları itip bir şey bulmak için çılgınca etrafıma bakındım. Aklıma bir fikir geldi. Yaralı bacağımdan dolayı irkilerek ayağa kalktım ve tankçık montaj bandına doğru sendeleyerek yürüdüm. Her tankçığa dikkatle bakıp doğru aşamada olan bir tane aradım. Yanına yaklaştığım insanlar benden uzaklaşıyorlardı.

Mükemmel tankçığı bulduğumda Büyük Mutlu benden bir buçuk metre uzaktaydı. Bunun çaydanlık büyüklüğündeki karnından sarkan dört tane cılız bacağı vardı. Güç kaynağı takılıydı ama merkezî sinir sistemine birkaç adım daha vardı. Onun yerine, o şeyin arkasındaki açık oyuktan çıplak bağlantı telleri çıkıyordu.

O tankçığı kapıp çevirdim. Büyük Mutlu kollarını uzatmış bir şekilde, otuz santim uzağımdaydı. Geriye doğru tökezleyip ulaşamayacağı kadar arayı açtım ve sonra sekerek çelik kapıya gittim. Titreyen ellerle, bütün tankçık bacaklarını dışarı çektim ve karnını kapıya bastırdım. Sol kolum o koca metal parçasını tutmak için harcadığım çabadan dolayı titriyordu. Boştaki elimi tankçığın arkasından soktum ve telleri birbirlerine değdirdim.

Refleks olarak, tankçık kancalı bacaklarını içine çekti. Bir burkma gıcırtısıyla, kapıya yapışıp metali yırttılar. Bıraktığımda tankçık takır diye yere düştü, kollar saf çelik kapının altı inçlik bir parçasını tutuyorlardı. Kapı kolu ve kilidinin olduğu yerde kenarları pürüzlü bir delik açılmıştı. Kollarım artık yorgunluktan bitmiş, işe yaramaz durumdaydı. Büyük Mutlu birkaç santim uzaktaydı,

ellerini uzatmış, kıskaçları açıktı ve vücudumun en yakın parçası neresi olursa onu yakalamaya hazırdı.

Bir tekmeyle, delinmiş kapıyı hızla açtım.

Diğer tarafta korku dolu gözler bana dikilmişti. Yatakhane yaşlı kadınlar ve çocuklarla doluydu. Tahta ranzalar tavana kadar çıkıyordu.

İçeri dalıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra sırtımı dayadığımda Büyük Mutlu içeri girmek için itmeye başladı.

Şansıma, makine kapıyı hemen çekip açmak için cilalı beton zeminden dayanak alamıyordu.

"Mathilda!" diye bağırdım. "Nolan!"

İnsanlar oldukları yerde kalıp beni izlediler. Bu makineler kimlik numaramı biliyorlardı. Nereye gidersem gideyim beni takip edebilirlerdi ve ben ölene kadar da durmayacaklardı. Bu ailemi kurtarmak için elimde olan tek şanstı.

Ve aniden onu gördüm. Benim sessiz küçük meleğim. Nolan ileride duruyordu, kirli siyah saçları darmadağındı. "Nolan," diye bağırdım. Bana doğru koştu ve onu yakalayıp sarıldım. Makine ittikçe kapı sırtıma çarpıyordu. Kesinlikle başkaları da geliyordu.

Ellerimle Nolan'ın nazik küçük yüzünü tutup ona sordum, "Ablan nerede, Nolan? Mathilda nerede?"

"O yaralandı. Sen gittikten sonra."

Nolan'ı düşünüp korkumu gizledim. "Hayır, olamaz, bebeğim, üzgünüm. Mathilda nereye gitti? Beni oraya götür."

Nolan hiçbir şey söylemedi. Eliyle işaret etti.

Nolan kalçamın üstünde, insanları iteleyerek bir koridordan revire doğru hızla ilerledim. Arkamda, iki yaşlıca kadın sakin bir şekilde sarsılan kapıyı destekliyorlardı. Onlara teşekkür edecek zaman yoktu ama yüzlerini hatırlayacaktım. Onlar için dua edecektim.

Daha önce bu ahşap odada hiç bulunmamıştım. Dar bir merkezi geçit iki yanından asılı perdelerle bölümlere ayrılmıştı. Ortasına gidip kızımı bulmak için perdeleri açmaya başladım. Her perde çekişim yeni bir dehşet ortaya çıkardı ama beynim onların hiçbirini algılamıyordu. O anda tanıyacağım tek bir şey vardı. Bir yüz.

Ve sonra onu gördüm.

Bebeğim bir sedyede yatıyordu, üstünde duran bir canavar vardı.

Bu bir tür ameliyat makinesiydi, üstünde tek bir metal kolu ve altında bir düzine plastik bacağı vardı. Robot bacakların hepsine sterilize kâğıt sarılmıştı. Her bacağın ucunda bir alet vardı: neşterler, kancalar, havyalar. Bütün o şey, belli belirsiz bir kesinlikle, ani hamlelerle hareket ediyordu, tıpkı ağını ören bir örümcek gibi. Makine hiç durmadan ya da benim varlığımı fark etmemiş gibi Mathilda'nın yüzünün üstünde çalışıyordu.

"Hayır!" diye çığlık attım. Nolan'ı yere bırakıp makinenin kaidesini yakaladım. Bütün gücümle, onu kızımın yüzünden yukarı kaldırdım.

Şaşkın makine kollarını çekip havaya kaldırdı. O salise içinde, sedyeyi ayağımla ittim ve Mathilda'nın bedenini o makineden uzaklaştırdım. Bacağımdaki yara tekrar açıldı, baldırımdan aşağı akan kanı hissedebiliyordum.

Büyük Mutlu artık yaklaşmış olmalıydı.

Sedyenin üstüne eğilip kızıma baktım. Korkunç derecede ters olan bir şey vardı. Gözleri. Güzel gözleri artık yoktu.

"Mathilda?" dedim.

"Anne?" dedi, gülümseyerek.

"Ah, bebeğim, iyi misin?"

"Sanırım," dedi, yüzümdeki bakış karşısında kaşlarını çatıp. "Gözlerimi bir tuhaf hissediyorum. Ne var?" Titreyen parmaklarla, göz çukurlarına gömülmüş donuk siyah metale dokundu.

"İyi misin, tatlım? Görebiliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Görebiliyorum. İçerisini görebiliyorum," dedi Mathilda.

İğrenç bir his gizlice mideme süzüldü. Geç kalmıştım. Küçük kızıma zarar vermişlerdi bile.

"Ne görebiliyorsun, Mathilda?"

"Bu makinelerin içini görebiliyorum," dedi.

Tel örgüye ulaşmak sadece birkaç dakika sürdü. Mathilda ve Nolan'ı sadece bir buçuk metre yüksekliğinde olan çitin üstüne kaldırdım. Bu, dışarıdan içeriye bakan muhtemel kurtarıcıları cezbetmek için bir tuzaktı. Araziye gizlenmiş nöbetçi silahlar gerçek güvenlik görevlileri olmak üzere tasarlanmıştı.

"Hadi, anneciğim," dedi Mathilda, güvenli bir şekilde diğer tarafa geçince.

Ama bacağım artık kötü kanıyor, kanlar ayakkabıma dolup yere saçılıyordu. Nolan'ı çitin üzerinden geçirdikten sonra, hareket edemeyecek kadar yorulmuştum. Bayılmamak için elimden geldiğince çabalıyordum. Parmaklarımı tel örgüye geçirip ayakta kalmayı başardım ve son kez bebeklerime baktım.

"Sizi her zaman seveceğim. Ne olursa olsun."

"Ne demek istiyorsun? Hadi ama. Lütfen," dedi Mathilda.

Görme duyum yok oluyor, küçülüyordu. Dünyayı iki iğne deliğinden izliyordum - geri kalanı karanlıktı.

"Nolan'ı al ve git, Mathilda."

"Gidemem, anneciğim. Etrafta silahlar var. Onları görebiliyorum."

"Odaklan, tatlım. Artık bir yeteneğin var. O silahların nerede olduğunu, nereye ateş edebileceklerini görüyorsun. Güvenli bir yol bul. Nolan'ı elinden tut ve bırakma."

"Anneciğim," dedi Nolan.

Bütün duygularımı tamamen kapattım. Öyle yapmam gerekiyordu. Onlar arkamdaki tarlaya üşüşürlerken, tankçık motorlarının vınlamasını duyabiliyordum. Tel örgüye yaslandığımda sarktı. Bir yerlerde, bağırabilecek gücü buldum.

"Mathilda Rose Perez! Bu bir tartışma konusu değil. Kardeşini al ve git. Koş. Buradan çok uzağa gidene kadar da durma. Beni duydun mu? Koş. *Hemen* koşmaya başla yoksa sana çok kızacağım."

Mathilda sesim karşısında irkildi. Tereddütlü bir adımla uzaklaştı. İçimin burkulduğunu hissedebiliyordum. Bu uyuşuk bir duyguydu, göğsümden çıkıyor ve bütün düşünceleri eziyor, korkumu yok ediyordu.

Sonra Mathilda'nın ağzı gerilip bir çizgiye dönüştü. Kaşları o donuk, canavarımsı implantların üzerinde, o tanıdık inatçı tavırla çatıldı. "Nolan," dedi. "Ne olursa olsun elimi tut. Asla bırakma. Şimdi koşacağız. Süper hızlı, tamam mı?"

Nolan başıyla onayladı, onun elini tuttu.

Benim küçük askerlerim. Hayatta kalanlar.

"Seni seviyorum, anneciğim," dedi Mathilda.

Ve bebeklerim gittiler.

Laura Perez hakkında başka kayıt yoktu. Ancak, Mathilda Perez ayrı bir konu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

6. BAND-E-AMİR

"Bu bir silah değil, değil mi?"
UZMAN PAUL BLANTON

YENİ SAVAŞ + ON AY

Afganistan'daki Başlangıç Saati'nin sonrasında Uzman Paul Blanton aşağıda anlatılan öyküde sadece hayatta kalmakla yetinmeyip aynı zamanda başarılı da oldu. Aşağıdaki anılarda tanımlandığı üzere Paul, Yeni Savaş'ın akışını değiştirecek kadar önemli bir şey keşfetti ve bunu inanılmaz derecede düşmanla dolu bir ortamda hayatını kurtarmak için kaçarken başardı.

Genç askerin şanslı mı, kurnaz mı yoksa her ikisi birden mi olduğuna karar vermek zor. Kişisel olarak ben, Lonnie Wayne Blanton'la doğrudan ilişkili olan herkesin, kahraman olmaya giden yolunun yarısını tamamladığına inanıyorum.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Cabir'le bir köprünün üstünde yüzüstü yatmış, dürbünleri çıkarmıştık.

Saat yaklaşık sabahın onuydu. Afganistan'da kurak mevsimdi. Yarım saat önce, bir *avtomat* iletişimini yakalamıştık. Bu sadece

havadan gelen bir bilgi serpintisiydi, büyük ihtimalle yerdeki, seyyar bir noktaya gidiyordu. Ama aynı zamanda bir serbest tanka da gönderilmiş olabilirdi. Ya da çok daha kötü bir şeye. Cabir'le o şey her neyse, ortaya çıkana kadar orada kalıp beklemeye karar verdik.

Evet, neredeyse tam bir intihar göreviydi bu.

İşler boka sardıktan sonra, Afganlılar bana bir saniye bile güvenmediler. Cabir ve benim ana karargâhların yakınına gitmemiz yasaktı. Afgan sivillerin çoğu Bamiyan Bölgesi'ndeki insan yapımı mağaralara kaçmışlardı. Çok kadim mekânlardı. Götü sıkışmış insanlar tarafından sarp dağlara oyulmuşlardı ve yaklaşık bin yıldır her iç savaş, kıtlık, salgın ve istilada gidilecek yer haline gelmişlerdi.

Teknoloji değişir ama insanlar hep aynı kalırlar.

Noel Baba gibi sakalları ve alınlarına kaçmaya çalışan kaşları olan yaşlı huysuz adamlar oturup bir çember oluşturmuş, çaylarını yudumlayıp birbirlerine bağırıyorlardı. Pilotsuz *avtomat* uçakların niçin her yerde olduklarını merak ediyorlardı. Bunu bulmak, haberleşmelerini izlemek için bizi yolladılar. Bu Cabir için bir cezaydı ama Başlangıç Saati'nde hayatını kurtardığımı asla unutmamıştı. O iyi bir çocuktu. Sakal uzatma konusunda berbattı. Ama iyi bir çocuktu.

Bizi yolladıkları bu yer, Band-e-Amir o kadar güzeldi ki insanın gözlerini acıtıyordu. Gök mavisi göller çıplak yamaçlı dağların arasında toplanmışlardı. Burasının tamamı parlak kırmızı kalker uçurumlarla kaplıydı. Çok yüksekteydik ve atmosfer o kadar inceydi ki insanı allak bullak ediyordu. Yemin ederim ki ışık burada başka yerlerde yapmadığı bazı tuhaf şeyler yapıyordu. Gölgeler çok canlıydı. Detaylar çok keskindi. Sanki yabancı bir gezegendeymişiz gibi.

Onu ilk Cabir görüp beni dürttü.

İki ayaklı bir *avtomat* bir milden daha uzak, dar bir toprak yolda yürüyor, çalılık ve bodur ağaçlarla kaplı bir alanı geçiyordu.

Onun bir zamanlar GVU olduğunu görebiliyordum. Yüksekliğinden ve rahatça yürüyüşünden anladığım kadarıyla büyük ihtimalle bir Hoplite modeldi. Ama kesin bir şey yoktu. Son zamanlarda bu makineler değişmeye başlamıştı. Mesela, oradaki iki ayaklı, bir GVU'nun giymesi gereken kıyafeti giymiyordu. Onun yerine bir tür toprak rengi lifli maddeden yapılmıştı. Sabit bir şekilde saatte beş mil hızla yürüyor, gölgesi çöl kumunda giden bir tank gibi mekanik bir şekilde arkasındaki toprakta uzanıyordu.

"Bir asker mi?" diye sordu Cabir.

"Artık onun ne olduğunu bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Cabir'le onu takip etmeye karar verdik.

Neredeyse menzil dışına çıkana kadar bekledik. Ben bir GVU ekibinin başındayken bile, ünitemizin bir kilometre kare çevresinde izleyici bir insansız hava aracı bulundururduk. Prosedürü bildiğime memnundum çünkü böylece onun menzilinin dışında kalabiliyordum. *Avtomat*ın iyi tarafı, gerekmedikçe fazla bir adım atmamasıydı. Düz hatlarda ya da kolay yollarda gitmeye eğilimlilerdi. Bu da onların yapacaklarını önceden tahmin etmemizi ve daha kolay izlememizi sağlıyordu.

Yükseklerde kalıp *avtomat*ın gittiği yönde, dağ sırtından ilerledik. Kısa bir süre sonra güneş bütün gücüyle yakmaya başladı ama kirli pamuk cübbelerimiz teri çekiyordu. Bir süreliğine Cabir'le yürümek gerçekten hoştu. Bu kadar büyük yerler kendinizi küçük hissetmenizi sağlar. Ve kendinizi çok çabuk yalnız hissetmeye başlarsınız.

Cabir'le sadece sırt çantalarımız, cübbelerimiz ve yaklaşık bir seksen boyundaki, attığımız her adımda sallanan, kalın siyah plastikten kamçı gibi antenlerle yolculuk yapıyorduk. Buradaki son elli yıllık savaş sırasında bazı makinelerden sökülmüş olmalıydılar. Antenlerimizi kullanarak, *avtomat*ın telsiz iletişimini yakalayıp yönlerini tespit edebiliyorduk. Böylece *avtomat*ın hareketlerini

izleyip bizimkilere uyarılar yolluyorduk. Ne yazık ki konuşmaları dinleyemiyorduk. Avto şifreleme programını kırabilmemiz imkânsızdı. Ama yine de onların nerede olduğu hakkında bir fikir sahibi olabildiğimiz için uğraşmaya değerdi.

Cübbelerimiz kayaların renklerine karışıyordu. Yine de genelde birbirimizden en az yarım mil uzak duruyorduk. Bu kadar ayrı olmak *avtomat* telsiz haberleşmesinin yönünü anlamaya yardımcı oluyordu. Hem birimiz bir füzeyle vurulursa, diğerinin tabanları yağlamaya ya da saklanmaya zamanı olacaktı.

İki ayaklıyı beş ya da altı saat takip ettikten sonra, açılıp o günlük son bir izleme yaptık. Bu yavaş bir süreçti. Cübbe yığınımın içinde öylesine oturmuş, haberleşme seslerini dinlemek için çubuğumu dikmiş ve kulaklıklarımı takmıştım. Benim makinem geliş zamanını otomatik kaydediyordu. Cabir de aynı şeyi yarım mil uzakta yapıyordu. Kısa bir süre sonra, öylesine bir yön tahmini yapmak için sayıları karşılaştıracaktık.

Orada güneşin altında otururken, düşünmek için bol bol zaman vardı. Bir keresinde eski üssümü keşfe gitmiştim. Rüzgârdan dağılmış bir enkaz halindeydi.

Terk edilmiş makinelerin paslanmış parçalarından başka orada hiçbir şey yoktu.

Yarım saat bağdaş kurup oturdum ve güneşin o pırıl pırıl dağların üzerine gelmesini izledikten sonra, bir haberleşme atışması başladı. Çubuğum bipledi — kayıt yapmıştı. Kırık el aynamla Cabir'e ışık tuttum. o da karşılık verdi. Birbirimize doğru yürümeye başladık.

Göründüğü kadarıyla iki ayaklı avto bir sonraki sırta çıkmış ve orada durmuştu. Onlar uyumazlardı, bu yüzden de orada neler olduğunu kimse bilmezdi. Bizi algılamamış olmalıydı çünkü mermi yağmuru başlamamıştı. Hava kararıkça, yeryüzü günün bütün ısısını gökyüzüne yansıttı. Sıcaklık bizim tek kamuflajımızdı; o ol-

madan yerimizde kıpırdamadan durmak dışında başka seçeneğimiz yoktu. Uyku tulumlarımızı çıkardık ve gece için kamp kurduk.

Cabir'le orada, gittikçe daha soğuyan karanlıkta yan yana yattık. Siyah gökyüzü üstümüzde açılıyordu ve Tanrı adına yemin ederim ki orada gecenin karanlığını göremeyecek kadar çok yıldız vardı.

"Paul," diye fısıldadı Cabir. "Endişeleniyorum. Bu diğerlerine benzemiyormuş gibi."

"O bir modifiye edilmiş GVU ünitesi. Bunlara önceden oldukça sık rastlanıyordu. Onlarla çok çalıştım."

"Evet, hatırlıyorum. Onlar uzun dişleri olan pasifistlerdi. Ama o metalden yapılmamış. Hiç silahı da yok."

"Yani seni endişelendiren şey silahsız olması mı?"

"O farklı. Farklı olan her şey kötüdür."

Gökyüzüne bakıp kayaların üzerindeki rüzgârı dinledim ve yukarıda birbiriyle çarpışan milyarlarca hava partikülünü düşündüm. Çok fazla olasılık vardı. Evrenin bütün o korkunç potansiyeli.

"*Avtomat*lar değişiyorlar, Cabir," dedim en sonunda. "Eğer farklı kötüyse, dostum, sanırım o zaman başımıza bayağı kötü şeyler gelecek."

İşlerin ne kadar değiştiği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

Ertesi sabah, Cabir'le toplanıp bir sonraki sırtın çatlak kayalarına doğru gizlice gittik. Sırtın ötesinde, beyaz taşlı bir sahille kucaklaşan, başka bir göz yakan gök mavisi göl vardı.

Band-e-Amir bir zamanlar ulusal parktı ama bildiğiniz gibi biz hâlâ Afganistan'daydık. Bu da tabelaların burada yerli halkın dinamitle balık avlamasını engellemediği manasına geliyordu. Bu hiç de hoş bir yaklaşım değildi ama ben de Oklahoma'da bir va

da iki kez parakete kullanmıştım. Dinamitler, sızıntılı benzinli tekneler ve kanalizasyonlara rağmen, Band-e-Amir zamana yenik düşmemişti.

Yerel halktan daha iyi dayanmıştı.

"*Avtomat*'ın buradan gelmesi gerekiyor," dedim kayalık yamaçtan aşağı bakıp. Sivri uçlu kayağan kayaların büyüklükleri bir basketbol topundan bir yemek masasına kadar değişiyordu. Bazıları sabit, çoğu değildi.

"İnebilir misin?" diye Cabir'e sordum.

Başıyla onayladı ve bir eliyle postalına vurdu. Amerikan malıydı. Büyük ihtimalle onun kabilesinden birileri bizim üsten yağmalamıştı. İşte öyle.

"Bu harika, Cabir. Bunları nereden buldun?"

Çocuk bana sadece gülümsedi, dünyanın en bezgin genci.

"Tamam, hadi gidelim," dedim dikkatlice yamacın kenarına geçerken. İri kaya parçaları o kadar oynak ve dikti ki yüzümüz yamaca dönük, terli avuçlarımızı kayalara bastırıp her adımımızı deneyerek aşağı inmek zorundaydık.

Geri geri gitmemiz acayip iyi bir şeydi.

Otuz dakika sonra ancak yarı yola gelmiştik. Ben taş yığınlarının arasından yolumu bulmaya çalışırken -kımıldıyorlar mı diye kayaları tekmelerken- çok yukarılardan yuvarlanan kayalar duydum. Beraberce olduğumuz yerde donup kaldık ve gri kayalık yüzeyi hareket var mı diye taramak için kafalarımızı yana eğdik.

Hiçbir şey yoktu.

"Bir şey geliyor," diye fısıldadı Cabir.

"Hadi, gidelim," dedim, daha aceleyle adım atarken.

Gözlerimiz açık, devamlı yukarı bakarak, sallanan kayalardan aşağı indik. Her birkaç dakikada bir, yukarımızdan düşen başka

kayaların takırtılarını duyduk. Her seferinde durduk ve hareket var mı diye etrafa baktık. Her seferinde de hiçbir şey göremedik.

Yamaçtan aşağı görünmez bir şey iniyordu, bizim peşimizdeydi. O şey acele etmiyordu, sessiz hareket ediyor ve sürekli saklanıyordu. Beynimin en yaşlı bölümü tehlikeyi sezdi ve vücudumu adrenalinle doldurdu. Bir avcı geliyor, diyordu. Kaç kaçabildiğin kadar.

Ama eğer daha hızlı hareket edersem, düşüp soğuk bir kayağan çığının içinde ölecektim. Kayaların üzerinde santim santim ilerlerken bacaklarım titriyordu artık. Aşağı göz atıp inmemiz için en azından yarım saatimiz daha olduğunu gördüm. Siktir, daha çok zaman vardı. Kaydım ve bir kayaya çarpıp dizimi yardım. Yükse sesle küfretmemek için kendimi çok zor tuttum.

Sonra alçak bir hayvan inlemesi duydum.

Bu Cabir'di. Çocuk üç metre yukarıdaki kayaların üstüne sinmiş, kımıldamadan yatıyordu. Gözleri yukarımızdaki bir şeye kilitlenmişti. O sesi neyin çıkardığını bile bilmiyordu sanırım.

Hâlâ hiçbir şey görmüyordum.

"Ne var, Cabir? Oradaki ne, dostum?"

"*Koh peshak*," diye fısıldadı.

"Dağ nesi? O dağın üstünde ne var, Cabir?"

"Ih, nasıl dersiniz ki... kar kedisi."

"Kar? Ne? Ne dedin, amına koduğumun kar leoparı mı? Burada mı yaşıyorlar?"

"Biz onların yok olduğunu sanıyorduk."

"Soyları mı tükenmişti?"

"Demek yanılmışız."

Yeni bir çabayla gözlerimi yukarımızdaki kayalara tekrar odakladım. En sonunda bir kuyruk kıpırtısı yakaladım ve avcı gizlendiği yerden ortaya çıktı.

Bir çift kırpılmayan gümüş rengi göz beni izliyordu. Leopar yerini saptadığımızı biliyordu. Dengesiz kayaların üzerinden bize doğru sıçrayarak gelmeye başladı, her atladığı yerde güçlü kasları titriyordu. Sessiz, kararlı ölüm yaklaşıyordu.

Tüfeğime uzandım.

Cabir döndü ve kıçının üstünde bana doğru kaydı, panik içinde bağırıyordu. Ama çok geç kalmıştı. Kar leoparı aniden bir metre kadar öteye geldi, ön pençelerinin üzerine inmişti, kendini dengelemek için kuyruğunu uzatmıştı. O geniş düz burun çöküp buruşuk bir hırlamaya dönüştü ve beyaz köpek dişleri parıldadı. Kedi, Cabir'i arkasından yakaladı ve bedenini geriye doğru sertçe çekti.

En sonunda tüfeğimi kaldırdım. Cabir'i vurmamak için yükseğe ateş ettim. Kedi onu ileri geri salladı, gırtlağının derinliklerinden gelen homurtu boşta çalışan bir dizel motoruna benziyordu. Mermim onu böğründen vurduğunda, kedi bir kükremeyle Cabir'i bıraktı. Yay gibi geriye kıvrıldı, kuyruğunu korurcasına önayaklarına sardı. Hırladı ve kükredi, ona o kadar acı veren şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Cabir'in bedeni kayaların üzerine külçe gibi düştü.

Leopar hem korkunç hem de güzeldi; ayrıca kesinlikle buraya aitti. Ama bu bir ölüm kalım meselesiydi. Bu harikulade yaratığa ateş ederken içim burkuldu. Benekli kürkünün üzerine kırmızı lekeler yayıldı. Koca kedi kayaların üstüne sırtüstü düştü, kuyruğu etrafı dövüyordu. O gümüş rengi gözler sımsıkı kapanmış ve hırlama sonsuza kadar yüzünde donup kalmıştı.

Son tüfek sesi dağların üstünde yankılanırken bütün vücudum uyuştu. Sonra Cabir bacağımı yakaladı ve kendini çekip oturdu. Silkelenip sırt çantasını çıkarırken homurdandı. Bir dizimin üstüne çöküp elimi omzuna koydum. Cübbesini boynundan geri çektiğimde

iki uzun kan çizgisi gördüm. Sırtı ve omzu hafifçe yüzülmüştü ama onun dışında yaralanmamıştı.

"Sadece sırt çantanı yemiş, şanslı orospu çocuğu," dedim ona.

Ağlasa mı yoksa sırıtsa mı bilemedi. Ben de aynı durumdaydım. Bu çocuğun hayatta olduğuna memnundum. Yanımda o olmadan geri dönecek kadar aptal olsam, insanlar beni anında idam ederlerdi. Üstelik aniden saldırmadan önce kar leoparlarını görmek gibi bir becerisi vardı. Bu bir gün işe yarayabilirdi.

"Hadi, bu amına koduğumun kayalığından çekip gidelim," dedim.

Ama Cabir ayağa kalkmadı. Orada kaldı, diz çöküp kar leoparının kanayan cesedine gözlerini dikti. Kirlenmiş ellerinden biri uzanıp bir an için kedinin pençesine dokundu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Onu öldürmem gerekiyordu, dostum, başka seçeneğim yoktu," diye karşılık verdim.

"Hayır," dedi Cabir. "*Bu*."

Kediye doğru eğildi ve kanlar içindeki kocaman kafayı yana itti. Artık açıklayamadığım bir şey görüyordum. Tanrı biliyor ki, onun ne olduğunu çıkaramıyordum.

Kedinin çenesinin altında, bir tür *avtomat* yapımı tasma vardı. Kedinin boynuna takılı bir tür sert plastikten yapılmış soluk gri bir şerit. Bir noktada şerit genişleyip bir misket büyüklüğünde küreye dönüşüyordu. Bu yuvarlak bölümün arkasında minnacık bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Bunun bir tür telsiz tasma olması gerekiyordu.

"Cabir. Elli metre yana git ve çubuğunu sapla. Ben diğer yöne gideceğim. Hadi bu verinin nereye gittiğini bulalım."

İkindiye doğru, Cabir'le kediyi kayaların altında gömülmüş bir şekilde, oldukça gerimizde bırakmıştık. Cabir'in sırtındaki ya-

raları sarmıştım. Çıtını bile çıkarmamıştı, büyük ihtimalle önceki bağırtılarından utandığı için. Benim de çığlık atamayacak kadar korktuğumu bilmiyordu. Ve bunu ona söylememiştim.

Telsiz tasma yayınının izi en yakın göleti geçip küçük bir koya gitti. Kıyıdan hızla ilerledik, gitgide dikleşen dağ yamaçlarına yakın, sertleşmiş topraklara basmaya dikkat ediyorduk.

Onları önce Cabir fark etti: ayak izleri.

Modifiye edilmiş GVU ünitesi yakındaydı. Ayak izleri bir sonraki dönemece, doğrudan telsiz yayınının bizi götürdüğü yere gidiyordu. Cabir'le göz göze geldik ve hedefimize ulaştık.

"*Muafaq b'ashid*, Paul," dedi.

"Sana da bol şanslar, dostum."

Köşeyi döndük ve *avtomat* evriminin bir sonraki aşamasıyla yüz yüze geldik.

Yarısı göle batmış duruyordu – hayal edilebilecek en büyük *avtomat*tı. Bir bina ya da budaklı dev bir ağaç büyüklüğündeydi. Makinenin bacak yerine onlarca taç yaprağına benzeyen metal kılıfı vardı. Her levha B-52 Stratofortress'in bir kanadı kadar büyüktü, yosunlar, kaya midyeleri, sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplıydı. Yavaş kanat çırptıklarını fark ettim, hareketleri zor bela görünüyordu. Kelebekler, yusufçuklar ve her türden yerel böcekler çimlik levhaların üstünde uçuşuyordu. Daha yükseklerdeki ana gövde, gökyüzüne uzayan, neredeyse rastgele bir şekilde birbirinin etrafına sarılan onlarca gergin telden oluşmuştu.

*Avtomat*ın tepesi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ağaç kabuğu misali parçalanmış gibi görünen dallara benzeyen yapısı, organik bir yığın gibi sarılıyor ve bükülüyordu. O kollarda binlerce kuş güvenli bir şekilde yuva kurmuştu. Rüzgâr birbirine girmiş dalların içinde uğulduyor, onları ileri geri sallıyordu.

Ve aşağı seviyelerde, dikkatlice adım atan birkaç düzine iki ayaklı *avtomat* vardı. Onlar başka hayat türlerini inceliyor, eğilip izliyor, dürtüp çekiyorlardı. Tıpkı bahçıvanlar gibi. Her biri başka bir alanla ilgileniyordu. Çamurlu, ıslaktılar ve bazıları kendilerini yosunlarla kaplamışlardı. Bu onları rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Bu bir silah değil, değil mi?" diye Cabir'e sordum.

"Tam tersi. Bu yaşam," dedi.

En üstteki diken diken dalların anten olması gereken bir şeyle rüzgârda bambu gibi sallandığını fark ettim. Tanınabilir tek metalik yüzey oraya yerleştirilmişti – ağzı açık bir rüzgâr tüneli şeklinde bir kubbe. Kuzeydoğuya dönüktü.

"Dar-ışın haberleşmesi," dedim işaret edip. "Büyük ihtimalle mikrodalga temelli."

"Bu ne olabilir?" diye sordu Cabir.

Yakından baktım. Bu devasa, tüyler ürpertici canavarın her nişi ve gediği yaşamla birlikteydi. Aşağıdaki suda yavrulayan balıklar oynaşıyordu. Uçan böceklerden bir pus aşağıdaki taç yaprakları örterken, kemirgenler ana gövdenin kıvrımlarında sessizce dolaşıyorlardı. Bu yapı oyuklarla delik deşikti, hayvan boklarıyla kaplıydı ve güneş ışığıyla dans ediyordu – yaşıyordu.

"Bir tür araştırma merkezi. Belki bu *avtomat*lar yaşayan şeyleri inceliyorlar. Hayvanları, böcekleri, kuşları."

"Bu iyi bir şey değil," diye mırıldandı Cabir.

"Evet. Ama bilgi topluyorlarsa, onları bir yere yollamaları gerekiyor, değil mi?"

Cabir sırıtarak antenini kaldırdı.

Bir elimi gözlerime siper edip göğe yükselen, parlayan sütuna baktım. Burada bir yığın veri vardı. Her nereye gidiyorlarsa, diğer

uçtakinin akıllı bir amına koduğumun *avtomatı* olduğuna iddiaya girerdim.

"Cabir. Elli metre doğuya git ve çubuğunu sapla. Ben de aynı şeyi yapacağım. Düşmanımızın nerede yaşadığını bulacağız."

Paul haklıydı. Cabir'le beraber buldukları şey bir silah değil, bir biyolojik araştırma yeriydi. Onun topladığı devasa veri yığını darışın mesajıyla Alaska'nın ücra bir yerine yollanıyordu.

O an, Başlangıç Saati'nden sonra bir yıl bile geçmeden, insanoğlu Büyük Robot'un nerede olduğunu bulmuştu bile. Savaş sonrası kayıtlar, Paul ve Cabir'in Archos'un nerede olduğunu ilk keşfeden kişiler olmadığını gösteriyor ama onlar bu bilgiyi insanlıkla ilk paylaşanlardı – dünyanın diğer ucundan hiç beklenilmeyen bir yardım sayesinde.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

7. YÜREK GÜCÜ

"Ben değilim, Arrtrad... özür dilerim."
PUSUCU

YENİ SAVAŞ + ON BİR AY

Uyanık-çocuk takımı olarak, Gri At'a gitmek için Birleşik Devlerler'i bir uçtan diğerine geçerken, bir bilgi boşluğunda ilerledik. Uydu haberleşmesi olmaması Başlangıç Saati'nden hayatta kalanların başına bela olmuştu, geniş alana yayılmış insan gruplarının iş birliği yapmasını ve beraber savaşmalarını engelliyordu. Başlangıç Saati'nde yüzlerce uydu gökyüzünden kayan yıldızlar gibi düşmüştü fakat çok daha fazlası çalışır durumdaydı ama yayınlar bir şekilde bozuluyordu. Pusucu denen bir genç bu bozucu sinyalin kaynağını belirledi. Bu konuda bir şey yapma girişimi insan ve robot tarihinde yankılar uyandırdı. Aşağıdaki sayfalarda, sokak kameralarının kayıtları, eksoskeleton veri günlükleri ve kısmen, Archos'un alt belleklerinin birinden birinci elden alınanlara göre Pusucu'nun başına gelenleri anlattım.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

"Sadece bir mil, Arrtrad," dedi Pusucu. "Amma koduğumun milini geçebiliriz."

Güvenlik kamerası görüntüsünden, Pusucu'yu ve orta yaşlı yoldaşı Arrtrad'ı görebiliyordum. Thames'in yanındaki yabani otlar kaplamış bir caddede duruyorlardı, yüzen evlerinin güvenliğine kaçabilecek mesafedeydiler. Pusucu, o genç, saçlarını ve sakalını uzatmıştı. Bir dazlak kafadan Borneolu bir orman adamına dönüşmüştü. Arrtrad her zamanki gibi endişeli görünüyor ve konuşuyordu.

"Trafalgar Meydanı'ndan dümdüz mü?" diye sordu Arrtrad, soluk yüzü endişeyle kırış kırıştı. "Bizi görecekler. Görmek zorundalar. Eğer arabalar bizi bulamazsa, o zaman o küçük... şeyler bulacak."

Pusucu, Arrtrad'ın genizden gelen kısık sesini hiç acımadan taklit etti. "Oh, hadi bu insanları kurtaralım. Bu teknede asırlardır oturuyoruz. Falan, filan, hassiktir."

Arrtrad bakışlarını önüne indirdi.

"Entrikalar çevirdim," dedi Pusucu. "Komplolar kurdum. Bir yol buldum, birader. Sana ne oldu böyle? Taşakların nereye gitti?"

Arrtrad gözlerini yere dikerek konuştu. "Çöpçülük yaparken gördüm, Pusucu. Bütün bu süre zarfında, o arabalar hâlâ caddelerde. Ayda bir motorlarını on dakika boşta çalıştırıyorlar. Hazırda bizi bekliyorlar, dostum. Kımıldamadan bekliyorlar."

"Arrtrad, buraya gel," dedi Pusucu. "Kendin bak."

Pusucu çoğu sağlam bir binaya takılı, güneşten kavrulmuş cam bir panelin yanına gelmesi için Arrtrad'a işaret ederken güvenlik kamerası döndü. Boyası çıkıyordu ama cam duvarda hâlâ mavimsi bir yansıma vardı. Arrtrad ilerledi ve ikisi birbirlerine baktılar.

Bir veri çıktısı bana eksoskeletonları ilk kez bir ay önce aktive ettikleri bilgisini verdi. Askerî donanım. Tüm vücudu kapsayan. İçinde bir kişi olmadan, bu makine bir sırt çantasına bağlı bir yığın karmakarışık telden yapılmış, siyah kollar ve bacaklarmış gibi görünüyordu. Çalışan makinelere bağlanmış iki adam da iki on beş boyunda, ayı gibi güçlü duruyorlardı. Kol ve bacaklarının yanından

geçen ince siyah tüpler titanyumdan yapılmıştı. Eklemler vınlayan dizel motorlarla çalışıyordu. Ayakların yüksekliklerine en az otuz santim daha katan, eğri ve esnek kazıklar olduğunu fark ettim.

Sırıtarak, Pusucu ayna için kasıldı. Her önkolda, insan parmaklarını ezmeden ağır objeleri kaldırmak için kullanılan, dışarı kıvrık çentikli bir habis kazık vardı. Eksoskeletonların içindeki kişinin kafasının üstünde şık bir şekilde kavis çizen, çatısının ortasında yanan mavimsi beyaz LED ışıkları olan, birer çelik kafesleri vardı.

Aynanın karşısında, Arrtrad ve Pusucu bir çift süper askere benziyorlardı. Şey, aslında daha çok, sardalya yiyerek yaşayan ve bazı terk edilmiş askerî teknolojilere konan, bir çift soluk tenli İngiliz'e benziyorlardı.

Her neyse, kesinlikle aşırı belalı tiplerdi.

"Kendini görüyor musun, Arrtrad?" dedi Pusucu. "Sen bir hayvansın, dostum. Sen bir katilsin. Bunu yapabiliriz."

Pusucu, Arrtrad'ın omzuna hafifçe bir şaplak indirmeye kalktı ama diğer adam kız gibi kaçtı. "Dikkat et!" diye bağırdı Arrtrad. "Bunların üzerinde zırh yok. Kancalarını benden uzak tut."

"Tamam, birader." Pusucu güldü. "Bak, İngiliz Telekom Kulesi bir mil ötede. Ve o bizim uydularımızın yayınını bozuyor. Eğer insanlar, kısa bir süre de olsa, haberleşebilirse savaşmak için bir şansımız olacak."

Arrtrad, Pusucu'ya kuşkulu bir şekilde baktı. "Gerçekten, bunu niçin yapıyorsun?" diye sordu. "Niçin hayatını, hayatlarımızı riske atıyorsun?"

Bir an için, sadece boşta çalışan iki dizel motorun takırtısı duyuldu. "Bir zamanlar telefon edip insanlara eziyet çektirirdik, hatırlıyor musun?" dedi Pusucu.

"Evet," diye karşılık verdi Arrtrad yavaşça.

"Biz diğer herkesten farklı olduğumuzu düşünürdük. Daha iyi. Bir yığın salağın zaaflarından faydalandığımızı sanırdık. Ama yaptığımız yanlıştı. Sonuçta hepimizin aynı gemide olduğu ortaya çıktı. Mecazi olarak konuşuyorum."

Arrtrad hafifçe gülümsedi. "Ama hiç kimseye bir şey borçlu değiliz. Bunu sen söyledin."

"Hayır, borçluyuz," dedi Pusucu. "Bunu bilmiyorduk ama hesabımıza yazılıyordu. Borçluyuz, dostum. Ve şimdi bunu ödeme zamanı geldi. Sadece bizim gibi telefon korsanları bu kuleyi, onun ne kadar önemli olduğunu bilirler. Eğer onu imha edebilirsek, binlerce insana yardım edeceğiz. Belki de milyonlarcasına."

"Yani sen onlara borçlu musun?"

"*Sana* borçluyum," dedi Pusucu. "Londra'yı uyarmadığım için üzgünüm. Belki inanmayacaklardı. Ama bu beni asla durdurmadı. Tanrım, lanet olası acil durum uyarı sistemine tek başıma el koyabilirdim. Çatılardan bağırarak alarm verebilirdim. Bunun artık önemi yok. En önemlisi, sana söylemediğim için üzgünüm. Kızların için üzgünüm, dostum. Hepsi için."

Çocuklarından bahsedince Arrtrad, Pusucu'ya arkasını dönüp gözyaşlarını tutamadı. Dalgalı görüntüsüne bir göz atıp bir kolundan ekso-kıyafetini çıkardı ve kelleşen kafasındaki pamuk gibi sarı saçlarını geriye yatırdı. Eksoskeleton kol otomatikman yanındaki yerine yerleşti. Yüksek sesle nefes vermesiyle beraber Arrtrad'ın yanaklarının şişkinliği söndü, elini tekrar metal kol kayışlarının içine soktu.

"Doğru söylüyorsun," dedi.

"Evet," dedi Pusucu. Sonra Arrtrad'ın metal omzuna o habis kazıklardan biriyle tıkladı. "Bu arada benimle beraber yaşlanmayı gerçekten istemiyorsun, değil mi? Lanet olası bir yüzen evin içinde?"

Yavaş bir gülümseme Arrtrad'ın kuşa benzeyen yüzüne yayıldı. "Gerçekten doğru söylüyorsun."

Londra'nın merkezindeki caddelerin çoğu boştu. Saldırıların çoğu yurttaşların tepki veremeyeceği kadar hızlı ve organize olmuştu. Kanunen, bütün otomobillerin kendi kendilerine gitme ehliyetleri vardı. Aynı zamanda kanunen, insanların silahlı olması pek mümkün değildi. Ve bu kapalı devre televizyon ağı daha başlangıçta ele geçmiş, makinelere şehirdeki bütün kamu alanlarını yakından izleme olanağı vermişti.

Londra'da, insanlar hayatta kalamayacak kadar güvendeydiler.

Görsel kayıtlar otomatik çöp kamyonlarının Başlangıç Saati'nden sonraki aylar boyunca şehrin dışındaki çöplükleri cesetlerle doldurduğunu gösteriyordu. Artık burayı yok edecek hiç kimse kalmamıştı. Hayatta kalanlar caddelere çıkacak kadar cesur değildi. Ve etrafta, askerî eksoskeletonlar içindeki biri genç, biri yaşlı iki soluk tenli adamın otların sardığı kaldırımda üç metrelik zıplamalarla gidişini görecek hiç kimse yoktu.

Trafalgar Meydanı'nı son sürat koşarak geçerlerken, ilk atak birkaç dakika sonra geldi. Fıskiyeler kurumuş, ölü yapraklar ve rüzgârın topladığı çöplerle dolmuştu. Ortalıkta iki kırık bisiklet vardı, hepsi o kadar. Tünemiş kuşlarla kaplı, Lord Nelson'un amiral şapkalı granit heykeli kırk beş metrelik bir sütundan aşağı bakarken iki adam elastik kanguru ayakkabılarla plazayı geçiyorlardı.

Burada çok fazla açık alan olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Pusucu, Arrtrad'a arkadan çarpmadan iki saniye önce akıllı arabayı fark etti. Bir sıçrayışla, aralarındaki altı metreyi kapattı ve hızla giden arabanın yanına atlayıp koşmaya başladı. Bir kul

çiçeği aracın üstünü kaplamıştı. Düzenli yıkanmadığı için, doğa eski kaportayı yiyip bitiriyordu.

Ne yazık ki yerine geçecek bir yığın yedek malzeme vardı.

Yanına atlar atlamaz, Pusucu eğilip otuz santim uzunluğundaki ön kol çeliklerini şoför kapısına soktu ve kaldırdı. Arabanın yanını tamamen koparıp alırken eksoskeletonunun kalça ve diz eklemlerindeki buhar jetleri ve dizel motorun sesi aniden arttı. Sağ iki tekerleğinin üzerindeyken, araba yön değiştirdi ama yine de Arrtrad'nın sağ arka bacağına havadayken çarpmayı becerdi. Araba devrilip yuvarlanarak uzaklaştı ama Arrtrad dengesini kaybetti, tökezledi.

Saatte yirmi mille koşarken düşmek ciddi bir işti. Şansa, eksoskeleton düştüğünü fark edebiliyordu. Bu konuda Arrtrad'a bir seçenek bırakmayan makine kollarını sertçe vücuduna çekti ve bacaklar fetüs pozisyonuna geçmek için kıvrıldılar. Kafa kafesi aşağı geçti. Bu çarpışma pozunda, eksoskeleton birkaç kez yuvarlandı, sonra bir yangın musluğuna kadar yerde süründü ve durdu.

Pusucu yanına atladığında Arrtrad çoktan ayağa kalkıyordu. Kısa boylu, tombul sarışın adam doğruldu ve *sırıttığını*, göğsünün şişip şişip indiğini görebiliyordum.

"Teşekkürler," dedi Pusucu'ya.

Dişlerinde kan vardı ama Arrtrad'ın umurunda değilmiş gibiydi. Kol ve bacakları açılıp hızla koşmaya başladı. Pusucu onu, başka arabalar var mı diye dikkat ederek takip etti. Yeni bir tane belirdi ama yavaştılar ve hazır değillerdi. Ara sokaklara dalıp parklardan geçen bu hızlı adamların peşinden gidemiyorlardı.

Pusucu çok iyi söylemişti: Arrtrad'ın koduğumun şeyi bir mil uzakta, işte o kadar.

Yeni bir kamera açısından, silindirik İngiliz Telekom Kulesi'nin bir Tinkertoy gibi mavi gökyüzünde belirdiğini gördüm. Anten

tepesinde dimdik duruyordu ve bir daire şeklindeki mikrodalga yayın çanakları tam altına sarılmış, her yöne bakıyordu. Burası Londra'daki en büyük televizyon yayın istasyonuydu ve altında gömülü koca bir fiber-optik kablo otobanı vardı. İş iletişime geldiğinde bütün yollar İTK'ye çıkardı.

Sırım gibi eksoskeletonlar binanın yanında belirdiler ve köşesini dönüp çelik bir kapının önünde durdular. Arrtrad eksosunun çizilmiş kasasını duvara yasladı, nefes nefeseydi. "Niçin onu buradan yok etmiyoruz?" diye sordu.

Pusucu kollarını esnetti ve boynunu gevşetmek için kafasını ileri geri salladı. Koşu onu keyiflendirmişe benziyordu. "Fiber oradaki bir beton borunun içinde. Korunuyor. Hem, bu biraz kabaca olmaz mı? Biz ahmak değiliz, birader. Biz burasını bu makinelere karşı kullanacağız. Telefonu al ve arama yap. Bizim en iyi yaptığımız şey bu, değil mi? Ve burası bu yarımküredeki en büyük telefon."

Pusucu başıyla cebindeki bir şişkinliği işaret etti.

"Ve tüm çareler tükenirse... bum," dedi.

Sonra Pusucu ön kol kazıklarını çelik kapıya sapladı ve çevirerek geri çektiğinde metalin içinde bir yarık bıraktı. İki darbe sonra kapı sallanarak açıldı.

"İleri," dedi Pusucu ve dar koridora doğru iki adım attı. Eğildiler ve karanlık geçitte sessizce ilerlerken kendi mazot dumanlarını solumamaya çalıştılar. Loş ışıkta kafalarının üstündeki metal eğrilere takılmış olan LED'ler parladı.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Arrtrad.

"Fiber," diye fısıldadı Pusucu. "Fibere inmemiz gerekiyor. En iyi senaryoda onu gasp edeceğiz ve bütün robotlara nehre atlamaları için mesaj yollayacağız. En kötü senaryoda sinyal bozucuyu havaya uçururuz ve haberleşme uydularını çalışır duruma getiririz."

Koridorun sonunda başka bir çelik kapı vardı. Pusucu nazikçe onu itip açtı. Pusucu kafasını içeri sokarken LED'leri sönükleşti.

Eksoskeletonun içindeki kameradan, makinelerin silindirik binanın içini neredeyse tamamen boşalttıklarını gördüm. Elli katlı binanın kirli cam pencerelerinden içeri güneş ışınları kavisler çizerek dökülüyordu. Işık ölü havayı yarıyor ve inşaat demirleriyle merkezden yayılan kiriş desteklerinin oluşturduğu kafesin içinde parçalanıyordu. Mağaramsı boşlukta yankılanan kuş sesleri vardı. Sarmaşıklar, otlar ve küfler zemindeki her yüzeyi kaplayan çöp ve enkaz yığınları arasında büyüyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Pusucu.

Bu botanik bahçesinin tam ortasında saf çimentodan bir silindir bütün bina boyunca dümdüz yükseliyordu. Sarmaşıklarla kaplı sütun yukarıdaki loş tepede kayboluyordu. Bu binayı ayakta tutan son destek oydu. İskeletin omurgası.

"İşçiler binayı terk etmişler," dedi Arrtrad.

"Şey, buradan yukarıdaki vericilere ulaşmak imkânsız," dedi Pusucu, bir zamanlar yukarı katların duvarları ve zeminleri olan küflü moloz yığınlarına bakıp. "Önemli değil. Bizim bilgisayarlara ulaşmamız lazım. Binanın temelinde. Aşağıda."

Küçük ve gri bir şey küflü bir kâğıt yığınının üzerinden tüyüp birbirine girmiş, paslanmış büro iskemlesi yığınının altına girdi. Pusucu ve Arrtrad ihtiyatlı bir şekilde bakıştılar.

Pusucu ön kol kazığına dikkat ederek, parmağını dudaklarına götürdü. Beraberce, sessiz bir şekilde koridordan botanik bahçesine girdiler. Kanguru ayakkabıları küf ve çürüyen çöpleri çökertiyor, arkalarında aleni izler bırakıyordu.

Ortadaki sütunun tabanında mavi bir kapı vardı, etrafındaki içi boşaltılmış binanın müthiş büyüklüğünün yanında minnacık kalmıştı. Hızlı bir yürüyüşle o kapıya doğru giderken minimum

gürültü çıkarmaya dikkat ettiler. Arrtrad kapıya vurmak için şaha kalktı ama Pusucu bir el hareketiyle onu durdurdu. Kolunu eksoskeletondan çıkaran Pusucu uzanıp kapının kolunu çevirdi. Ani bir çekişle, kapı gıcırdayarak açıldı. Savaşın başlangıcından beri açılmamıştı sanırım.

İçeride, birkaç adım boyunca, koridorda pislik vardı ve sonra her şey çok temizleniyordu. Beton koridorda ilerledikçe, havalandırmanın hafif gürültüsü arttı. Zemin aşağı doğru, tünelin sonundaki parlak ışıktan bir kareye doğru eğim aldı.

"Sanki ölmüşüz gibi," dedi Arrtrad.

En sonunda, dibine ulaştılar: altı metre yüksekliğinde tavanı olan, temiz, silindirik beyaz bir odaya. İçerisi sıra sıra uğuldayan malzemelerle doluydu. Alet yığınları eşmerkezli daireler halinde dizilmişti, odanın ortasına yaklaştıkça sıralar kısalıyordu. Sıra sıra floresan ışıklar odanın her detayını bütün çıplaklığıyla aydınlatıyordu. Eksoskeletonların siyah metalleri üzerinde buğulanma başladı ve Arrtrad ürperdi.

"En azından burada yeterince elektrik var," dedi Pusucu.

İki adam içeri girdiler, donanım yığınları boyunca tekleyerek uzanan, milyonlarca yeşil ve kırmızı ışıktan kafaları karıştı. Hedefleri odanın ortasındaydı: içinden metal basamaklar çıkan, yerdeki bir lağım kapağı büyüklüğünde siyah delik – fiber merkez.

Beyaz plastikten yapılmış dört bacaklı robotlar ratlara inip çıkıyor, vınlayan alet yığınlarının arasından kertenkeleler gibi kayıp gidiyorlardı. Bu kertenkele robotların bazıları aletlere vurmak, kabloları kaldırmak ya da düğmelere basmak için ön avaklarını kullanıyorlardı. Suaygırlarının üzerine konup onların parazitlerini temizleyen kuşları hatırlattılar bana.

"Hadi gel," diye Arrtrad'a mırıldandı Pusucu. Beraberce zemindeki deliğe doğru sıçrayarak ilerlediler. "Aşağıda bütün sorunlarımızın cevabı var."

Ama Arrtrad tepki vermedi. Arrtrad onu çoktan görmüştü.

Archos.

Azrail gibi sessiz, o makine deliğin üstünde havada duruyordu. Parıldayan metal yuvarlak halkalardan yapılmış, devasa bir göze benziyordu. Sarı kablolar aslan yelesi gibi kenarlarından sarkıyordu. Duman karası, lekesiz bir cam lens bu halkaların merkezine yerleştirilmişti. Göz kırpmadan izliyordu.

Ama o Archos değildi. Tam olarak. Archos'un sadece bir parçası bu tehditkâr makinenin içine konmuştu: bir yerel alt-beyin.

Pusucu eksoskeletonunu zorladı ama kolları ya da bacaklarını oynatamadı. Kıyafetindeki motorlar donup kalmıştı. Ne olduğunu fark edince suratı bembeyaz oldu.

Bu eksoskeletonun bir dış haberleşme portu vardı.

"Arrtrad, kaç!" diye bağırdı Pusucu.

Arrtrad. Zavallı herif. Titreyerek, can havliyle kollarını kayışlardan çıkarmaya çalışıyordu. Ama o da kontrolü kaybetmişti. İki eksoskeleton da hacklenmişti.

Yukarıda, sert floresan ışığında süzülen dev göz hiçbir tepki vermeden izledi.

Pusucu'nun kıyafetindeki motorlar gıcırdadı ve o karşı koyma çabasıyla acınacak bir şekilde homurdandı. Ama yapacak bir şey yoktu: Pusucu o havada duran canavarın iplerine yakalanmış bir kuklaydı.

Pusucu harekete geçemeden, sağ kolu aniden açıldı ve habis önkol keskisi havada ıslık çalarak gitti. Keski, Arrtrad'ın göğsüne dalıp eksoskeletonun metal omurgasına girdi. Arrtrad, şaşkınlıkla Pusucu'ya bakakaldı. Atardamarların basıncıyla, kan keskinin ucundan akıp Pusucu'nun yenini ıslattı.

"Bunu yapan ben değilim, Arrtrad," diye fısıldadı Pusucu, sesi çatlıyordu. "Ben değilim. Üzgünüm, dostum."

Ve keski hızla kendini geri çekti. Arrtrad hava almak için zorlukla soludu ve sonra göğsünde bir delikle olduğu yere yığıldı. Vücudu gevşerken eksoskeletonu onu koruyup nazikçe yere indirdi. Motorları stop etti ve makine çıt çıkarmadan kıpırtısız dururken, etrafında koyu kırmızı bir kan gölü oluştu.

"Seni orospu çocuğu," diye yukarıdan izleyen ifadesiz robota seslendi Pusucu. Makine onun kol keskisinin kanla kayganlaşmış bir şekilde durduğu yere doğru sessizce alçaldı. Tam Pusucu'nun yüzünün önünde durdu ve dumansı gözünün altından hassas görünüşlü bir çubuk -bir tür sonda- uzandı. Pusucu uzaklaşmak için gayret etti ama kaskatı eksoskeleton kımıldamasına izin vermedi.

Sonra makine o tuhaf, tanıdık çocuk sesiyle konuştu. Yüzündeki ani tanıma ifadesinden, Pusucu'nun telefondaki o sesi hatırladığını gördüm.

"Pusucu?" dedi, halkalarının içinden bir elektrik parıltısı yayılıyordu.

Küçük ama artan bir şekilde, Pusucu sol elini eksoskeletonun kayışlarından sıyırmaya başladı. "Archos," dedi.

"Değişmişsin. Artık korkak değilsin."

"Sen de değişmişsin," dedi Pusucu, eşmerkezli halkaların isteksiz dönüş ve ters dönüşlerini izleyerek. Sol eli neredeyse kurtulmuştu. "Bir yılda neler değişebiliyor, değil mi?"

"Böyle olması gerektiği için üzgünüm," dedi çocuk sesi.

"Nasıl olması gerektiği için?" diye sordu Pusucu, bu şeyin dikkatini kıpır kıpır oynayan sol elinden uzak tutmaya çalışırken.

Ardından eli kurtuldu. Pusucu kolunu hızla uzatıp o hassas duyargayı yakalayıp kırmaya çalıştı. Eksoskeletondan gelen ani çekime karşı debelenirken sol kolunun omuz eklemi takırdadı. Sağ kolu havada savrulup ani bir hareketle, sol elini bileğinden

keserken o sadece izlevebildi. Havada süzülen makinenin yüzüne bir kan serpintisi yağdı. Şoke olan Pusucu vücudunun geri kalanını eksoskeletondan hızla çekip kurtardı. Makinenin boş sol kolu onu biçmeye çalıştı ama dirseği tuhaf bir açıda olduğundan kıvrılıp uzaklaştı.

Başka bir önkol keskisinden kaçıp yere atladı ve Arrtrad'ın yayılan kanının içinde yuvarlandı. Eksoskeleton bir salise dengesini kaybedip insan darasını kaybetti. Bu, Pusucu'ya o deliğin ağzına sürünecek kadar zaman verdi.

Tangırt.

O yaralı kolunu göğsüne yaslayıp kendini delikten içeri sokarken bir önkol keskisi Pusucu'nun yüzünden birkaç santim uzakta zemine çarptı. Pusucu yarı düşerek, karanlığa daldı.

İnsansız eksoskeleton, içinde Arrtrad'ın cesedi olan yerdeki eksoskeletonu hemen kaldırdı. Kanayan metal yığınını kucaklayan eksoskeleton yürüdü ve sonra kapıdan hızla koşarak çıktı.

Deliğin üstünde havada duran, o karmaşık makine sabırla izledi. Kuleden dışarı bir veri seli akarken aletin üzerindeki ışıklar yoğun bir şekilde yanıp sönmeye başladı. Bir son an yedeklemesi.

Karanlık delikten boğuk bir ses gelmeden önce uzun bir süre geçti. "Anca gidersin," dedi Pusucu.

Ve sonra dünya bembeyaz oldu, arkasından da zifiri karanlık.

Londra fiber merkezin imhası robotların uydu haberleşmesi üzerindeki engelini insanların yeniden gruplaşmasına izin verecek kadar uzun süre kaldırdı. Pusucu asla çok hoş biriymiş gibi görünmemişti ve onunla tanışmaktan hoşlanacağımı söyleyemezdim ama o genç bir kahramandı. Bunu biliyorum çünkü İngiliz Telekom Kulesi havaya uçmadan önce, Pusucu insanoğlunu kesin bir yok oluştan kurtaracak on beş sanıyelik bir mesaj kaydetmişti.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UYANIŞ

John Henry[8] *ustabaşına dedi ki,*
"Bir insan, bir insandan başka bir şey değildir,
Ama o buharlı delici beni yeneceğine,
Elimde balyozumla ölürüm daha iyi."
"JOHN HENRY," C. 1920

8 Amerika Birleşik Devletleri'nde, zenciler arasında yaygın bir halk baladının kahramanı. Öyküde, John Henry'nin buharlı bir taş kırma makinesiyle yarışarak ondan daha çok taş kırmasını ve sonunda "elinde balyozuyla" can vermesi anlatılır. (ç. n.)

1. TRANS-İNSAN

"İnsan körü olmak tehlikedir."
MATHILDA PEREZ

YENİ SAVAŞ + ON İKİ AY

Yeni Savaş'ta geçen bir yılın sonunda Uyanık Çocuk takımı en sonunda Gri At, Oklahoma'ya vardı. Dünyanın bir ucundan diğerine, şehirlerde milyarlarca insan yok edildi ve milyonlarcası çalışma kamplarına yollandı. Kırsal kesimde karşılaştığımız insanların çoğu bu koşullara karşı hayatta kalmak için doğaya karşı yalnız, kişisel savaşlara girişmiştiler.

Bilgi yeterli değildi ama göründüğü kadarıyla dünya çapında yüzlerce küçük direniş gurubu kurulmuştu. Bizim takım Gri At'a yerleştiğinde, Mathilda Perez adındaki genç bir mahkûm Scarsdale Kampı'ndan kaçıyordu. Yanında kardeşi Nolan'la New York'a ulaştı. Bu öyküde Mathilda (on iki yaşında), Marcus ve Dawn Johnson'ın liderliğindeki NY direniş gurubuyla karşılaşmasını anlatıyor.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

İlk başta Nolan'ın o kadar kötü yaralanmadığını sanıyordum.

Şehre gelmiş, sonra bir köşeyi dönmüştük ki bir şey havaya uçmuş ve Nolan yere düşmüştü. Ama anında ayağa kalkmıştı. El ele, hızla kaçıyorduk. Tıpkı anneme söz verdiğim gibi. Güvenlikte olana kadar kaçtık.

Ama daha sonra tekrar yürümeye başladığımızda Nolan'ın renginin ne kadar solduğunu fark ettim. Derken sırtının alt tarafına saplanmış, minik metal kıymıklar olduğunu gördüm. Nolan orada durmuş, bir yaprak gibi titriyordu.

"İyi misin, Nolan?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sırtım acıyor."

Nolan o kadar küçük ve cesurdu ki içimden ağlamak geçti. Ama ağlayamazdım. Artık değil.

Scar Kampı'ndaki makineler beni yaralamıştı. Gözlerimi almışlardı. Ama karşılığında bana yeni bir tür göz vermişlerdi. Artık daha önce göremediğim kadar iyi görebiliyordum. Yerdeki titreşim sudaki dalgalanma gibi parıldadı. Gelip giden tekerleklerin kaldırımda bıraktığı ısı izlerini fark ettim. Ama en sevdiğim şey, bayraklara basılmış mesajlar gibi, gökyüzünde hatlar çizen ışık kurdelelerini izlemekti. Bunlar birbirleriyle konuşan makinelerin ışınlarıydı. Bazen gözlerimi iyice kısarsam ne dediklerini bile anlayabiliyordum.

İnsanları görmem daha zordu.

Nolan'ı tamamen göremiyordum, sadece nefesindeki ısıyı, yüzündeki kasları ve artık gözlerime nasıl bakamadığını görebiliyordum. Bunun önemi yoktu. İnsan gözlerim de olsa, makine gözlerim de olsa, duyargalarım da olsa ben hâlâ Nolan'ın ablasıydım. Onun derisinin içindekileri ilk gördüğümde bu beni korkutmuştu, bu yüzden gözlerimi gördüğünde ne hissettiğini biliyordum. Ama umurumda değildi.

Annem haklıydı. Tek kardeşim Nolan'dı ve başka kardeşim asla olmayacaktı.

Scar Kampı'ndan ayrıldıktan sonra Nolan'la yüksek binalar görmüş ve insanları bulabileceğimizi düşünerek onlara doğru yürümüştük. Ama etrafta hiç kimse yoktu. Varsalar da sanırım saklanıyorlardı. Kısa bir süre sonra binalara ulaşmıştık. Çoğu darmadağındı. Sokaklarda valizler, sürüler halinde dolaşan köpekler ve bazen ölü insanların kıvrılmış cesetleri vardı.

Burada kötü bir şey olmuştu.

Her yerde kötü bir şey olmuştu.

Çok yüksek binalara yaklaştıkça, makineleri daha iyi hissedebiliyordum, ya karanlık yerlerde saklanıyorlardı ya da sokaklarda koşup insan arıyorlardı. Yukarıda ışık çizgileri yanıp sönüyordu. Makineler konuşuyordu.

Bazı ışıklar düzenli yanıp sönüyordu, her iki dakika ya da saniyede bir. Onlar gizlenen makinelerdi, patronlarına haber veriyorlardı. "Ben hâlâ buradayım," diyorlardı. "Bekliyorum."

Bu makinelerden nefret ediyordum. Tuzak kurup sonra insanları bekliyorlardı. Bu hiç de adil değildi. Bir robot oturup birisini yaralamak için bekleyebilirdi. Üstelik sonsuza kadar bekleyebilirdi.

Ama Nolan yaralanmıştı ve çabucak yardım bulmamız gerekiyordu. Bizi tuzak kurucular ve yolculardan uzak tutuyordum. Ama yeni gözlerim bana her şeyi göstermiyordu. Bana insan şeylerini gösteremiyorlardı. Artık, sadece *makine şeylerini* görüyordum.

İnsan körü olmak tehlikelidir.

Yol açık göründü. Makine konuşması yoktu. Parıldayan ısı izi yoktu. Sonra, tuğla bir binanın köşesinden küçük dalgalanmalar geldi. Bir şey yuvarlanıyormuş gibi yavaş bir kabarma yerine, büyük bir şey yürüyormuş gibi zıplıyorlardı.

"Burası güvenli değil," dedim.

Bir kolumla Nolan'a sarılıp onu bir binanın içine yönlendirdim. Tozla kaplı bir pencerenin yanına çöktük. Yere oturması için Nolan'ı dürttüm.

"Kalkma," dedim. "Bir şey geliyor."

Başıyla onayladı. Yüzü artık kâğıt gibi bembeyazdı.

Diz çökerek yüzümü pencerenin kırık köşesine dayadım ve kımıldamadan durdum. Dışarıdaki ezilmiş kaldırımın üstünden gelen titremeler artıyor, görünmeyen bir yerden parazit darbeleri sel gibi akıyordu. Yoldan gelen bir canavar vardı.

Birazdan onu görebilecektim, istesem de istemesem de.

Nefesimi tuttum.

Dışarıda bir yerden, bir şahin çığlığı geldi. Uzun bir siyah bacak görüntüye daldı, pencereden sadece yarım metre kadar uzaktaydı. Ucu sivri bitiyordu ve altına pul şeklinde kancalar oyulmuştu, büyük bir böcek bacağı gibi. O şeyin çoğu soğuktu ama hareket eden eklemleri sıcaktı. Kayarak görüntüye daha da girince, çok daha uzun bir bacağın, her an saldıracakmış gibi üzerine kıvrılmış olduğunu gördüm. Bir şekilde yerde süzülüyormuş gibiydi, dümdüz ileri uzanmıştı.

Sonra iki sıcak insan eli gördüm. Eller o bacağı bir tüfek gibi tutuyordu. Bu bir zenci kadındı, üstünde gri paçavralar, yüzünde de siyah bir gözlük vardı. Kadın o kıvrılmış bacağı bir silah gibi ileri uzatmıştı, bir eli ev yapımı bir sap gibi ona dolanmıştı. Bacağın arka ucunda parlak, erimiş bir nokta gördüm ve bu bacağın bir tür yürüyen büyük makineden kesilmiş olduğunu anladım. Kadın beni görmedi; yürümeye devam etti.

Nolan sessizce öksürdü.

Kadın olduğu yerde döndü ve içgüdüsel olarak nişan alır gibi bacağı pencereye çevirdi. Bir tetik çekti ve katlanmış bacak açılıp ileri doğru fırladı. Pençenin ucu tam yüzümün yanından camı

kırıp girerken etrafa kırıklar yağdırdı. Bacak pencere çerçevesinin bir parçasını da dışarı doğru parçalayıp tekrar katlanırken, ben yolundan kaçtım. Sırtüstü düştüm, parçalanmış pencereden aniden parıldayan ışığa yakalandım. Nolan ağzımı eliyle kapamadan önce tiz bir çığlık attım.

Pencerede bir yüz belirdi. Kadın gözlüğünü alnına kaldırdı ve kafasını hızla içeri sokup çekti. Sonra bana ve Nolan'a baktı. Başının etrafında çok fazla ışık vardı, teni soğuktu ve yanaklarının içindeki parlak dişlerini sayabiliyordum.

Gözlerimi gördü ama irkilmedi bile. Beni ve Nolan'ı bir an için sırıtarak inceledi.

"Bunun için özür dilerim, çocuklar," dedi. "Sizi robot sanmıştım. Adım Dawn. Karnınız aç mı?"

Dawn iyi birisiydi. Bizi New York direnişçilerinin yaşadığı gizli yer altı yerine götürdü. Tünel ev boştu ama Dawn çok yakında diğerlerinin gözcülükten, çöpçülükten ve şaperonluk yapmak dediği bir şeyden geri döneceklerini söyledi. Durumdan memnundum çünkü Nolan iyi görünmüyordu. Odanın en güvenli noktasındaki uyku tulumunda yatıyordu. Artık yürüyebileceğinden emin değildim.

Burası sıcak ve güvenliydi ama Dawn sessiz ve dikkatli olmamızı çünkü bazı yeni robotların çok iyi kazabileceklerini söyledi. Bu küçük makinelerin çatlaklara girdiklerini ve titreşimlere doğru gittiklerini ekledi. Bu arada bu büyük makineler tünellerde insan avlıyorlardı.

Bu bilgi sinirlerimi gerdi ve etrafımızdaki duvarlarda titreşim var mı yok mu diye baktım. İs lekeli çinilerin içinde dalgalanan o tanıdık titreşimlerden görmedim. O anda duvarların içinde hiçbir

şey olmadığını söylediğimde Dawn bana tuhaf bir şekilde baktı. Gözlerim hakkında hiçbir şey söylememişti henüz.

Onun yerine, Dawn böcek bacağıyla oynamama izin verdi. Ona delici deniyordu. Tam düşündüğüm gibi, delici büyük bir yürüyen makineden kopmuştu. Bu makineye peygamberdevesi deniyordu ama Dawn kendisinin ona "Sürünen Robot" adını verdiğini söyledi. Bu komik bir isimdi ve beni bir saniye güldürdü, Nolan'ın çok kötü yaralandığını hatırlayana kadar.

Gözlerimi kısıp delicinin *içine* baktım. İçinde kablo yoktu. Her eklem diğeriyle telsiz yayınlarıyla konuşuyordu. Bacakların da nereye gittiklerini düşünmeleri gerekmiyordu. Her parça beraber çalışmak için tasarlanmıştı. Bacağın tek bir hareketi vardı, saplama ve pençelemeyi birleştiren iyi bir hareketti bu. Dawn şanslıydı çünkü basit bir elektrik akımı bacağı uzatabilir ya da kıvırabilirdi. Bunun çok faydalı olduğunu söyledi.

Derken delici ellerimde kımıldayınca onu yere düşürdüm. Bir saniye orada kımıldamadan kaldı. Sonra eklemlerine odaklandığımda makine yavaşça ileri doğru bir kedi gibi gerildi.

Omzumda bir el hissettim. Dawn yanımda duruyor, yüzünden ısı yayılıyordu. Heyecanlanmıştı.

"Bu inanılmaz bir şey. İzin verirsen sana bir şey göstereyim," dedi.

Dawn beni duvarda asılı bir çarşafa götürdü. Onu kenara çekti ve çömelmiş bir kâbusla dolu karanlık bir boşluk gördüm. Onlarca örümcek ayağı o karanlıkta pusuya yatmıştı, sadece otuz santim uzakta. Bu makineyi daha önce görmüştüm. O benim son doğal görüntümdü.

Çığlık atıp geriye düştüğümde kaçmak için çabaladım.

Dawn beni gömleğimin arkasından yakaladı, ondan kurtulmak için savaştım ama çok güçlüydü. Perdeyi bırakıp kapattı ve beni ayağa kaldırdı, ona vurmama ve yüzünü tırmıklamama izin verdi.

"Mathilda," dedi. "Merak etme. O çalışmıyor. Beni dinle."

Gözlerimi kaybedene kadar ağlamaya ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilmemiştim.

"Seni bu makine mi yaraladı?" diye sordu.

Sadece başımla onaylayabildim.

"O çalışmıyor, tatlım. Sana zarar veremez. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim, sakinleşip, "özür dilerim."

"Önemli değil güzelim, sorun değil." Dawn birkaç saniye saçlarımı okşadı. Eğer gözlerimi kapatabilsem, kapatacaktım. Onun yerine, onun yüzünde hafifçe atan nabzını izledim. Sonra Dawn beni bir briketin üstüne oturttu. Yüzündeki kaslar gerildi.

"Mathilda," dedi, "bu makineye otomatik-doktor deniyor. Onu buraya yukarıdan çeke çeke getirdik. O makineyi buraya getirmek için insanlar yaralandı... insanlar *öldü*. Ama onu kullanamıyoruz. Bunun nedenini bilmiyoruz. Sende özel bir şey var, Mathilda. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Gözlerim," diye karşılık verdim.

"Evet, tatlım, senin gözlerin özel. Ama sanırım sadece o kadar değil. Senin yüzündeki makine aynı zamanda bir beyin. O deliciyi sadece düşünerek hareket ettirdin, değil mi?"

"Evet."

"Aynı şeyi otomatik-doktorla deneyebilir misin?" diye sordu perdeyi tekrar yavaşça açıp. Artık o bacak karmaşasının beyaz, oval bir gövdeye bağlı olduğunu görebiliyordum. Bacakların ana parçayla birleştiği yerde karanlık boşluklar vardı. Bir zamanlar Nolan'la arka avluda topraktan çıkardığımız kurtçuklara benziyordu.

Ürperdim ama başımı çevirmedim. "Niçin?" diye sordum.

"Mesela, başlangıç olarak kardeşinin hayatını kurtarmak için, tatlım."

Dawn otomatik-doktoru odanın tam ortasına çekti. Sonraki otuz dakika, bağdaş kurup onun yanında oturdum ve deliciye yaptığım gibi konsantre oldum. Otomatik-doktorun bacakları önce sadece biraz kıpırdadı. Ama sonra onları gerçekten hareket ettirmeye başladım.

Bütün bacaklarını hissetmem uzun sürmedi. Her birinin sonunda farklı bir alet vardı ama sadece birkaç tanesini tanıdım: neşterler, lazerler, spotlar. Bir süre sonra, makine daha tanıdık görünmeye başladı. Bir düzine kolunuzun olmasının nasıl bir his olduğunu, kollarınızın olduğu yeri unutmazken bir taraftan da o anda kullandığınız iki tanesine hâlâ nasıl odaklanabileceğinizi anladım. Örümcek bacaklarını tekrar tekrar esnettikçe, bu bana doğal gelmeye başladı.

Sonra, otomatik-doktor benimle konuştu: *Teşhis arayüz modu başladı. Tercih edilen fonksiyonu belirleyin.*

İrkildim, konsantrasyonum bozuldu. Bu kelimeler zihnimdeydi, sanki alnımın içinde akıyorlarmış gibiydi. Otomatik-doktor kelimeleri nasıl zihnime sokmuştu?

Ancak ondan sonra insan kalabalığını fark ettim. Yaklaşık on kişi tünele gelmişti. Yarım daire şeklinde durmuş, beni izliyorlardı. Bir adam Dawn'a arkasından sarılmıştı, o da adamın kollarını tutuyordu. Yeni gözlerim olalı beri bu kadar çok insanla karşılaşmamıştım.

Bir turuncu-kırmızı nabız dalgası bana doğru yayıldı. Çarpan kalplerinden ışık şeritleri geldi. Bu çok güzel ama aynı zamanda da sinir bozucuydu çünkü onun ne kadar hoş olduğunu hiç kimseye açıklayamıyordum.

"Mathilda," dedi Dawn, "bu kocam, Marcus."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Marcus," dedim.

Marcus sadece başıyla selam verdi. Sanırım dili tutulmuştu.

"Ve bunlar da sana bahsettiğim diğer arkadaşlar," dedi Dawn.

İnsanlar selam, tanıştığımıza memnun oldum, diye mırıldandılar. Sonra, genç bir adam ileri çıktı. Hoş biri sayılırdı, sert çenesi ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Kollarından birine bir havlu sarılmıştı.

"Ben Tom," dedi, yanıma diz çöküp.

Yüzümden utanarak başımı çevirdim.

"Korkma," dedi Tom.

Kolundaki havluyu çözdü. Bir el yerine, Tom'un makasa benzeyen, soğuk bir metal yumrusu vardı. Merak içinde yüzüne bir göz attım ve bana gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim, utanıp bakışlarımı kaçırmadan.

Uzandım ve Tom'un elinin soğuk metaline dokundum. İçine baktığımda et ve makinenin bir araya geliş şekline hayran oldum. O güne kadar gördüğüm her şeyden daha karmaşıktı.

Diğer insanlara daha dikkatli bakınca, ara sıra metal ve plastik parçalar gördüm. Hepsi etten yapılmamıştı. Bazıları benim gibiydi. Tom ve benim gibi.

"Sen niçin böylesin?" diye sordum.

"O makineler bizi değiştirdiler," dedi Tom. "Biz farklı ama aynıyız. Biz kendimize trans-insan diyoruz."

Trans-insan.

"Dokunmamda bir sakınca var mı?" diye sordu Tom, gözlerimi işaret edip.

Başımla onayladım ve eğilip yüzüme dokundu. Gözlerime dikkatlice baktı ve tenin metale dönüştüğü yerde, yüzüme parmaklarıyla hafifçe dokundu.

"Bunu daha önce hiç görmedim," dedi. "Tamamlanmamış. Robot bitirememiş. Ne oldu, Mathilda?"

"Annem," dedim.

Ağzımdan ancak bu kadarı çıkabildi.

"Annen ameliyatı durdurdu," dedi. "Aferin ona."

Tom ayağa kalktı. "Dawn," dedi, "bu harika bir şey. Bu implantı kontrol eden hiçbir şey yok. Robotların onu toparlayacak fırsatı olmamış. Bilmiyorum. Yani, onun neler yapabileceğini bilmek imkânsız."

Artan kalp atışlarından oluşmuş bir dalga bana doğru geldi.

"Niçin hepiniz heyecanlandınız?" diye sordum.

"Çünkü," dedi Dawn, "makinelerle konuşabileceğini düşünüyoruz."

Sonra Nolan inledi. Oraya geleli iki saat olmuştu ve berbat görünüyordu. Hafif solumalarla nefes aldığını duyabiliyordum.

"Kardeşime yardım etmem gerekiyor," dedim.

Beş dakika sonra Marcus ve Tom, Nolan'ı otomatik-doktorun yanına yerleştirmişlerdi. Makine ayaklarını kaldırdı, uyuyan küçük kardeşimin bedeni üzerinde iğneler gibi durdular.

"Bir röntgen çek, Mathilda," dedi Dawn.

Otomatik-doktorun üzerine elimi koydum ve onun zihnine seslendim: *Selam? Orada mısın?*

Tercih edilen fonksiyonu belirleyin.

Röntgen?

Örümcek ayaklar kımıldamaya başladı. Bazıları kenara çekilirken, diğerleri Nolan'ın bedeni üzerinde sessizce dolaştılar. Bu kıvrılan bacaklardan tuhaf bir tık sesi geldi.

Kelimeler bir görüntüyle beraber zihnime geldiler. *Hastayı yüzüstü yatırın. Bel bölgesindeki giysileri çıkarın.*

Nolan'ı nazikçe karnının üstüne çevirdim. Gömleğini yukarı sıyırıp sırtını ortaya çıkardım. Bel kemiğinin boğumlarının her tarafında koyu, kurumuş kan lekeleri vardı.

Onu iyileştir, diye otomatik-doktora zihnimle emir verdim.

Hata, diye karşılık verdi. *Ameliyat işlevi kullanım dışı. Veri tabanı* kayıp. *Uydu bağı yok. Anten bağlantısı gerekiyor.*

"Dawn," dedim, "nasıl ameliyat yapılacağını bilmiyor. Talimat almak için bir anten istiyor."

Marcus, Dawn'a döndü, endişeliydi. "Bizi kandırmaya çalışıyor. Eğer ona anteni verirsek, yardım isteyecek. Yerimizi bulacaklar."

Dawn başıyla onayladı. "Mathilda, bu riski alamayız-"

Ama bana bakınca donup kaldı.

Kafamın içinde bir yerde, otomatik-doktorun kollarının arkamda sessizce havaya yükseldiğini, aletlerin parıldadığını biliyordum. Bir yığın iğne ve neşter havada salınan bacakların üstünde tehditkâr bir şekilde duruyordu. Nolan'ın yardıma ihtiyacı vardı ve onlar bunu sağlamazsa, ben sağlamaya hazırdım.

Kaşlarımı çatıp insan grubuna kararlı bir ifadeyle baktım. "Nolan'ın bana ihtiyacı var."

Marcus ve Dawn birbirlerine baktılar.

"Mathilda?" dedi Dawn. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden biliyorsun, tatlım? Nolan'a yardım etmek istediğini biliyorum ama bizi incitmemen gerekir."

Bunu düşündüm.

"Otomatik-doktor deliciden daha zeki," dedim. "Konuşabiliyor. Ama o kadar da zeki değil. O sadece ihtiyacı olan şeyleri istiyor. Bir hata mesajı veriyor."

"Ama o düşünen robot dışarıda-" dedi Marcus.

Dawn, Marcus'un omzuna dokundu.

"Tamam, Mathilda," dedi Dawn.

Marcus tartışmaktan vazgeçti. Etrafına bakındı, bir şey gördü ve oraya gitti. Uzanıp tavandan sallanan bir teli yakaladı, onu ileri geri sallayıp takılı olduğu metal parçasından kurtardı. Sonra onu bana verip gözleriyle otomatik-doktorun salınan bacaklarını işaret etti.

"Bu kablo üzerimizdeki binanın içine giriyor. Metal ve uzun, çok yukarılara kadar çıkıyor. Mükemmel bir anten. Dikkatli ol."

Onu neredeyse duymadım bile. Anten elime dokunduğu anda bir bilgi dalgası gelip kafamın, gözlerimin içine doldu. Sayı, harf ve görüntülerden nehirler gözümün önünden akmaya başladı. Başlangıçta hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Renk girdapları önümdeki havada dönüyordu.

İşte o anda onu hissettim. Bir tür... zihin. Yabancı bir şey, verilerin içinden gizlice yaklaşıp beni arıyordu. Adımı sesleniyordu. *Mathilda?*

Otomatik-doktor sabit bir şarıltıyla konuşmaya başladı. *Tarama başlatıldı. Bir, iki, üç, dört. Uydu güncelleme sorgusu. Veritabanı girişi. İndirme başlatıldı. Orto-, gastro-, üro-, jine-, nöro...*

Bu çok hızlıydı. Çok fazlaydı. Otomatik-doktorun söylediklerini artık anlayamıyordum. Bilgiler içime aktıkça başım dönmeye başladı. O canavar tekrar bana seslendi ve artık daha yakındı. O gece yatak odamdaki o soğuk bebek gözlerini ve o cansız şeyin karanlıkta adımı nasıl fısıldadığını düşündüm.

Renkler etrafımda bir hortum gibi dönüyordu.

Dur, diye düşündüm. Ama hiçbir şey olmadı. Nefes alamadım. Renkler çok parlaktı ve beni boğup düşünmemi engellemeye çalışıyorlardı. *Dur!* diye zihnimde bağırdım. Ve adım tekrar söylendi, bu kez daha yüksek sesle. Kollarımın nerede ve kaç tane olduğunu anlayamıyordum. *Ben neydim?* İçimdeki her şeyle, kafamın içinde çığlık attım.

DUR!

Anteni, sanki bir yılanmış gibi, bıraktım. Renkler soluklaştı. Görüntüler ve semboller yere düştüler, bu odanın köşelerindeki sonbahar yaprakları gibi oradan uçup gittiler. Canlı renkler ağarıp donuk beyaz çiniye dönüştüler.

Bir nefes aldım. Sonra iki tane. Otomatik-doktorun bacakları kımıldamaya başladı. Otomatik-doktor Nolan'ın üzerinde çalışırken minnacık motor sesleri geliyordu. Bir spot yanıp sırtını aydınlattı. Dönen bir fırça aşağı inip deriyi temizledi. Bir şırınga neredeyse göremeyeceğim bir hızla girip çıktı. Hareketler süratli, hassas ve çok küçük duraklamalarla oluyordu, tıpkı çiftlik tavuklarının kafalarını çevirip mısırları yemeleri gibi.

Bu ani sessizlik içinde, minik motor seslerinin cızırtısı altında bir şey duyabildim. Bu bir insan sesiydi.

... yaptığım şey için özür dilerim. Ben Pusucu. İngiliz Haberleşme Kulesi'ni yıkmak üzereyim. Bunun uydu bağlantısını açması gerekiyor ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Eğer bu mesajı duyabiliyorsanız, iletişim hatlarının hâlâ açık olması gerekiyor. Uydular açıldı. Kullanabiliyorken onları kullanın. Lanet olası makineler- Ah, hayır. Tanrım, lütfen. Daha fazla dayanamayacağım. Üzgünüm... Anca gidersin, dostum.

Yaklaşık on saniye sonra, bozuk mesaj tekrar etti. Onu zor bela duyabiliyordum. Adamın sesi korkmuş, genç ama gururlu gibiydi. Her neredeyse, umarım iyidir, diye düşündüm.

En sonunda ayağa kalktım. Arkamda, otomatik-doktorun Nolan'ı ameliyat ettiğini duyabiliyordum. İnsan grubu hâlâ durmuş, beni izliyordu. Orada olduklarından neredeyse haberdar değildim. Makinelerle konuşmak çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Artık insanları doğru dürüst göremiyordum. Kendimi o makinenin içinde kaybetmek çok kolaydı.

"Dawn?" dedim.

"Evet, tatlım?"

"Orada konuşan bir adam var. Adı Pusucu. Haberleşme engelini kaldırdığını söylüyor. Uyduların açık olduğunu söylüyor."

İnsanlar hayretler içinde birbirlerine baktılar. İkisi kucaklaştı. Tom ve Marcus birbirlerinin avuçlarına vurdular. Hafif, mutlu sesler çıkarıyorlardı.

Gülümseyen Dawn ellerini omuzlarıma koydu.

"Bu iyi bir şey, Mathilda. Başka insanlarla konuşabileceğiz manasına geliyor. Robotlar haberleşme uydularını asla yok etmediler, sadece onlara ulaşmamızı engellediler."

"Ya," dedim.

"Bu çok önemli, Mathilda," dedi. "Orada başka neler duyuyorsun? En önemli mesaj ne?"

Ellerimi yüzüme dayadım ve konsantre oldum. Bütün dikkatimle dinledim. Ve o adamın tekrarlanan sesinin ötesini dinlediğimde iletişimin ağının daha derinliklerini duyabildiğimi fark ettim.

Etrafta dolaşan bir yığın mesaj vardı. Bazıları üzücüydü. Bazıları kızgındı. Çoğu ya şaşkın ya kesintili ya da tutarsızdı ama içlerinden biri kafama takıldı. Bu içinde tanıdık üç kelime olan, özel bir mesajdı:

Robot savuma yasası.

Mathilda yeteneklerinin sadece yüzeyini görebilmişti. Gelecek aylarda, Marcus ve Dawn'un korumasında New York'un göreceli güvenliğinde özel yeteneğini geliştirecekti.

● *gün bulabildiği bu mesaj, Londra'daki Pusucu ve Arrtrad'm yaptığı en üst seviyedeki fedakârlık sayesinde, Kuzey Amerika ordusunun kurulmasında son derece etkili oldu. Mathilda Perez, Paul Blanton tarafından yayınlanan alarmı duymuş ve insan ırkının en büyük düşmanının yerini bulmuştu.*

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

2. SİLAH BAŞINA

"Kendisine Archos diyen süper-zeki bir makinenin yerini keşfettik."
UZMAN, PAUL BLANTON

YENİ SAVAŞ + BİR YIL, BİR AY

Aşağıdaki mesaj Afganistan kaynaklıydı. New York'taki Mathilda Perez tarafından alınmış ve bütün dünyaya yayınlanmıştı.

Onun çabaları sayesinde bu haberin çok sayıda kabile meclisi, küçük direniş grupları ve Birleşik Devletler silahlı kuvvetlerinden kalanlar da dâhil olmak üzere Kuzey Amerika'da radyosu olan herkes tarafından duyulduğunu öğrendik.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Kumanda Merkezi
Afganistan Komutanlığı
Bamiyan Bölgesi, Afganistan

Kime: Hayatta Kalanlara
Kimden: Uzman Paul Blanton, Birleşik Devletler Ordusu

Bu mesajı size, Kuzey Amerika insan kalesinin hayatta kalan bir üyesi olarak, elinizde olan bütün etkinizle liderlerinizi, bütün insanlığın mağdur olacağı korkunç sonuçlara karşı, acil olarak robotlara karşı savaşacak bir saldırı gücü organize edip konuşlandırmaya ikna etmeye zorlamak için yolluyoruz.

Son zamanlarda, kendisine Archos diyen süper-zeki bir makinenin yerini keşfettik - robot ayaklanmasının arkasındaki merkezî yapay zekâ. Bu makine batı Alaska'nın ücra bir yerinde saklanıyor. Bu bölgenin adına Ragnorak İstihbarat Alanı diyoruz. Koordinatlar bu mesajın sonuna elektronik formatta eklenmiştir.

Yeni Savaş başlamadan önce, Archos'un robot savunma yasasını Kongre'den geçmeden önce engellediğine dair kanıt var. Başlangıç Saati'nden beri, Archos var olan hem askerî hem sivil robotik altyapıyı kullanarak insanlara alçakça saldırıyor. Düşmanın bizim kalabalık merkezlerimizi kırıp geçirmeye devam etmek için çaba ve kaynak olarak muazzam bedeller ödemeye arzulu olduğu açıkça belli.

Daha da kötüsü, makineler gelişiyorlar.

Üç haftalık bir süre içinde, engebeli arazide hareket etmek, mağara sığınaklarımıza girmek ve personelimizi yok etmek için dizayn edilmiş robot avcı-katillerin yeni türleriyle karşılaştık. Bu makinelerin tasarımı bu makinelere doğal yaşamı incelemeye izin veren yeni inşa edilmiş biyolojik araştırma merkezlerinden sağlanmış.

Makineler artık kendilerini tasarlıyor ve üretiyorlar. Yakında başka çeşitleri çıkacak. Bu robotların geliştirilmiş çeviklik, hayatta kalma ve öldürücülük özellikleri olacağına inanıyoruz. Sizin coğrafi ortamınızda ve iklim koşullarınızda halkınızla savaşmak üzere planlanacaklar. Aklınızda hiç şüphe kalmasın ki bu, günde yirmi dört saat çalışan, yeni makinelerin kombine saldırıları, yakında Archos tarafından sizin memleketinizi hedef alacaktır.

Bu gerçekleri liderlerinize bildirmeniz ve bu ölüm makinelerinin evrimini durdurmak ve insan ırkının tamamen yok olmasını engellemek için, ekteki Alaska'daki koordinatlara gidip saldıracak gücü toplamaları konusunda onları zorlamak için elinizden geleni yapmanız için size yalvarıyoruz.

Dikkatli şekilde ilerleyin çünkü Archos kesinlikle yaklaştığımızı hissedecektir. Ama hiç şüpheniz olmasın ki askerleriniz tek başlarına ilerlemeyecektir. Benzer milis kuvvetleri düşmanımızla kendi alanında savaşmak için insanların olduğu bölgelerden toplanacaklardır.

Bu silah başına çağrısını dikkate alın.

Alaska'ya ulaşabilecek bütün insan kaleleri misillemede bulunmadığı sürece, bu otonom ölüm makineleri yağmurunun zorluk ve hiddet bağlamında katlanarak artacağını size garanti edebiliriz.

İnsan hemcinslerime, saygılarımla,

Uzman, Paul R. Blanton

Bu onlarca dile çevrilmiş sözlerin, Başlangıç Saati'nden kabaca iki yıl sonra başlayan organize insan misillemesinin oluşmasına neden olduğuna geniş çapta inanılıyordu. Ek olarak, bu silah başına çağrısının yurt dışından alındığına dair aşırı korkutucu deliller vardı çünkü Archos'a Doğu Avrupa ve Asya güçlerinin oluşturduğu genelde kayıtları olmayan ve kötü sonla biten saldırılar oldu.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

3. KOVBOY TARZI

"Birinin sorumluluğu alması lazım."
LONNIE WAYNE BLANTON

YENİ SAVAŞ + BİR YIL, DÖRT AY

Biz Gri At'ın efsanevi savunma kalesine ulaştıktan dört ay sonra şehirde kargaşa başladı. Silah başına çağrısı kabile meclisini kararsızlıkla felce uğrattı.

Lonnie Wayne Blanton oğlunun sözlerine güvendi ve bir ordu kurup sefere çıkmayı savundu; bununla beraber, John Tenkiller savunmada kalmakta ısrar etti. Aşağıdaki sayfalarda anlatacağım gibi, en sonunda bu seçimi bizim adımıza robotlar yaptı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Gri At kayalıklarının kenarında durmuş, ısınmak için ellerime üflüyor ve şafak aşağıdaki Büyük Ovalar üzerinde bir yangın gibi sökerken gözlerimi kısmış bakıyordum. Bu sakin sabahta binlerce sığır ve bufalonun hafif sesleri duyulmaya başlıyordu.

Jack'in liderliğindeki takımımız buraya gelmek için hiç durmadan yolculuk yapmıştı. Bulunduğumuz her yerde, doğa eski haline dönüyordu. Gökyüzünde daha çok kuş vardı, çalılarda daha çok

böcek ve geceleri daha çok kır kurdu. Aylar geçtikçe, toprak ana şehirler dışında her şeyi yutuyordu. Kentler robotların yaşadıkları yerlerdi.

Sırım gibi bir Cherokee genç yanımda durmuş, metodik bir şekilde ağzına çiğnemek için tütün atıyordu. Ovayı ifadesiz kahverengi gözleriyle izliyor ve beni sanki hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Ama *onu* fark etmemek çok zordu.

Lark Iron Cloud.

Yaklaşık yirmi yaşlarında görünüyordu ve bir tür şık üniforma kuşanmıştı. Siyah-kırmızı bir fular fermuarı yarıya kadar çekilmiş montunun içine sokulmuştu ve soluk yeşil pantolonunun paçaları cilalı deri kovboy çizmelerine tıkılmıştı. Siyah gözlüğü esmer boynuna asılıydı. Elinde üzerinden tüyler sallanan bir baston vardı. Bu baston metaldendi – bir gözcü yürüyen robottan kırıp almış olması gereken bir tür anten. Bir savaş ganimeti.

Bu çocuk gelecekten gelme bir avcı uçağı pilotuna benziyordu. Ve ben orada, yırtık pırtık, çamurla kaplı askerî üniformamın içindeydim. Hangimizin görünüşünden utanması gerektiğinden emin değildim ama o anda utananın ben olduğumdan emindim.

"Ne dersin savaşa girecek miyiz?" diye gence sordum.

Bir saniye bana baktı, sonra tekrar manzaraya döndü. "Belki. Lonnie Wayne bununla ilgileniyor. Bize haber verecek."

"Ona güveniyor musun?"

"Hayatta olmamın nedeni o."

"Ya?"

Bir kuş sürüsü gökyüzünde uçuyordu, güneş ışığı kanatlarında bir yağ göletindeki gökkuşağı gibi parıldadı.

"Hepiniz oldukça berbat görünüyorsunuz," dedi Lark, bastonuyla takımımın geri kalanını gösterip. "Siz ne işsiniz, asker mi?"

Takım arkadaşlarıma baktım. Leonardo. Cherrah. Tiberius. Carl. Etrafta durmuş konuşuyor, Jack'in dönmesini bekliyorlardı. Hareketleri tanıdık ve rahattı. Son birkaç ay, bizi bir takımdan daha yakın bir hale gelmeye zorlamıştı, artık bir aileydik.

"Hayır. Biz asker değiliz, sadece hayatta kalan insanlarız. Abim, Jack, bir tek o asker. Ben sadece eğlence olsun diye ona takıldım."

"Ya," dedi Lark.

Beni ciddiye alıp almadığını anlayamıyordum.

"Abin nerede?" diye sordu Lark.

"Savaş meclisinde. Lonnie ve diğerleriyle."

"O zaman o onlardan biri."

"Nelerden biri?"

"Şu sorumlu olanlardan."

"Bazıları öyle diyor. Sen değil misin?"

"Ben kendi işimi yaparım. Eskiler de kendi işlerini yaparlar."

Lark bastonuyla arkamızı işaret etti. Orada sabırlı bir şekilde sırada bekleyen, insanların örümcek tank dediği şeylerden onlarca vardı. Bu yürüyen tankların her biri yaklaşık iki elli boyundaydı. Robotların yarattığı dört sağlam bacak, tel tel sentetik kaslardan yapılmıştı. Tankların geri kalanı insanlar tarafından modifiye edilmişlerdi. Çoğu aracın üzerinde tank taretleri ve makineli tüfekler vardı ama bir tanesinin sürücü yeri ve bir buldozer kepçesi vardı.

Ne diyebilirdim ki? Bu, işe yarayan ne olursa olsun tarzında bir savaştı.

Robotlar Gri At'a birdenbire gelmemişlerdi; buraya gelebilmek için evrimleşmeleri gerekmişti. Bu da yürüyen gözcü robotlar yollamak manasına geliyordu. Ve o gözcülerin bazıları yakalanmıştı. Onların bazıları parçalanıp tekrar birleştirilmişti.

Gri At Ordusu yakalanmış robotlarla savaşmayı tercih ediyordu.

"Bu örümcek tankları kurtaran sen misin? Onlara lobotomi yapan?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Tanrım. Bilim insanı falan mısın?"

Lark kıkırdadı. "Bir tamirci, kot giyen bir mühendisten başka bir şey değildir."

"Vay be," dedim.

"Evet."

Otlağa baktım ve tuhaf bir şey gördüm.

"Hey, Lark?" dedim.

"Evet?" dedi.

"Sen burada yaşıyorsun. O yüzden belki bana bir şey söyleyebilirsin."

"Tabii ki."

"Şu ne sikim iş?" diye sordum, işaret edip.

Ovaya baktı. Otların içinde gizli bir nehir gibi kıvrılarak ilerleyen parıldayan metali gördü. Lark tütünü yere tükürdü, döndü ve bastonuyla takımına işaret verdi.

"İşte bu bizim savaşımız, birader."

Karmaşa ve ölüm. Otlar çok yüksekti. Duman çok yoğundu.

Gri At Ordusu şehirdeki erkek, kadın, genç ve yaşlı bütün sağlıklı yetişkinlerden kurulmuştu. Bin askerden biraz fazlalardı. Aylardır beraber tatbikat yapıyorlardı ve neredeyse hepsinin silahı vardı ama bu ölüm makineleri otları yarıp insanların üstüne atılmaya başlayınca hiç kimse ne yapacağını bilemedi.

"Tanklardan ayrılma," dedi Lonnie. "Yaşlı *Houdini'den* ayrılmazsan sana bir şey olmaz."

Özel yapım örümcek tanklar tek tek dikkatli adımlar atarak otlağın içinde düzensiz bir hat şeklinde ilerlediler. Koca ayakları ıslak toprağa batıyor ve gövdeleri otları ezip arkalarında iz bırakıyordu. Her tankın üstüne birkaç asker oturmuştu, silahları hazır bir şekilde tarlaları izliyorlardı.

Otların içinde ne varsa onunla yüzleşmek için ilerliyorduk. O her neyse, Gri At'a ulaşmadan önce onu durdurmamız lazımdı.

Takımımla beraber, *Houdini* adındaki tankı yaya takip ediyordum.

Jack yukarıda, Lark'la birlikteydi. Bir yanımda hantal hantal Tiberius yürüyordu, diğer yanımda Cherrah. Kızın profili sabah ışığında sertti. Kedi gibi hızlı ve vahşi görünüyordu. Ve güzel olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Carl ve Leo birkaç metre ileride beraber takılıyorlardı. Hepimiz tanklardan ayrılmamaya odaklanmıştık – onlar bu uçsuz bucaksız uzun ot labirentinde görebildiğimiz tek şeylerdi.

Yirmi dakika boyunca, ovada pat pat yürüyüp otların içine bakmak ve bizi orada bekleyenin ne olduğunu görmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Asıl amacımız makineleri Gri At'a doğru ilerlemeden önce durdurmaktı. İkinci amacımız da bu şehrin can suyu olan, burada yaşayan sığır sürülerini korumaktı.

Ne tür robotlarla karşılaşacağımızı bile bilmiyorduk. Yeni türler olduğu dışında. Robot dostlarımız söz konusu olduğunda her zaman yeni bir şey vardı.

"Hey, Lark," diye seslendi Carl. "Eğer sadece dört bacakları varsa, niçin onlara örümcek tank diyorlar?"

Lark tankın üstünden bağırdı, "Çünkü bu onlara yürüyen büyük, dört ayaklılar demekten daha iyi."

"Şey, bence öyle değil," diye mırıldandı Carl.

İlk şok havaya toprak ve bitki parçaları fırlattı. Uzun otlardan çığlıklar gelmeye başladı. Bir bufalo sürüsü panikle kaçmaya başladı, hava titreşim ve gürültü çınlamalarıyla doldu. Anlık bir kaos oldu.

"Orada ne var, Jack?" diye bağırdım. Örümcek tankın tepesine çömelmişti, ağır makineli tüfeği bir o tarafa, bir diğer tarafa dönüyordu.

Lark tankı sürdü. Eldivenli eli gövdeye rodeo stili bağlanmış bir ipi sıkıca tutuyordu.

"Henüz bir şey yok, ufaklık," diye seslendi Jack.

Birkaç dakika boyunca ortalıkta hedef yoktu, sadece yüzleri olmayan çığlıklar vardı.

Sonra bir şey sarı ot yığınlarını ezerek geldi. Hepimiz döndük ve silahlarımızı ona doğrulttuk: dev gibi bir Osage. Nefes nefeseydi ve baygın bir bedeni, kanlar içindeki kollarından çekiyordu. Baygın adama bir meteor çarpmış gibiydi. Baldırının üstünde derin ve kanayan bir krater vardı.

Başka patlamalarla tankların önlerindeki askerlerden çığlıklar yükseldi. Lark elini hızla çekti ve *Houdini* bir tırıs yürüyüşe geçti, destek vermek için tam yol ilerlerken motorlar gıcırdıyordu. Jack döndü ve beni izledi, tank otların içinde ağır ağır yürürken omuz silkti.

"Yardım edin," diye homurdandı iri Osage.

Siktir, diye düşündüm. Takıma dur işareti verdim ve konumumuzdan hantal adımlarla uzaklaşıp geride yarı ezilmiş ot şeridi bırakan, örümcek tankımızı Osage'nin omzunun üstünden izledim. Attığı her adım, oradaki şey her neyse, bizi ona daha açık halde bırakıyordu.

Cherrah dizlerinin üstüne çöktü ve baygın adamın bacağına bir turnike yaptı. Zırıldayan Osage'yi omzundan yakaladım ve biraz sarstım.

"Bunu yapan şey ne?" diye sordum.

"Böcekler, ahbap. Böceklere benziyorlar. Üzerine çıkıyorlar ve sonra patlıyorlar," dedi Osage, kaslı bir ön kolla yüzündeki yaşları silerken. "Jay'i buradan götürmem gerekiyor. Ölecek."

Artık, sarsıntılar ve çığlıklar yoğunlaşıyordu. Silah sesleri yankılanıp rastgele mermiler otları yararken diz çöktük. Sesler sanki bir katliam varmış gibiydi. Masmavi gökyüzünden aşağı ince toprak parçaları yağmaya başladı.

Cherrah yaptığı turnikeden kafasını kaldırdı ve ciddi bir şekilde bakıştık. Bu sessiz bir anlaşmaydı: Sen benim sırtımı kolla, ben senin sırtını kollayayım. Sonra bir toprak yağmuru ot miğferime yağdı.

Bizim örümcek tankımız, Jack'le beraber ortadan kaybolmuştu.

"Tamam," dedim, Osage'nin omzuna vurup. "Bu kanamayı durduracak. Arkadaşını geri götür. Biz ilerliyoruz, bu yüzden sen tek başınasın. Gözlerini dört aç."

Osage arkadaşını omzuna atıp hızla uzaklaştı. Anlaşıldığı kadarıyla yaşlı Jay'in başına gelen neyse, çoktan ön safları delmiş, bize saldırmaya geliyordu.

Lark'ın ilerimizdeki bir yerden çığlıklar atmaya başladığını duydum.

Ve ilk kez, düşmanı gördüm. İlk model topal-yapan. Bana Boston'da, milyonlarca yıl önceki, Başlangıç Saati'nin ilk anındaki yürüyen mayınları hatırlattılar. Ot kümelerinin içinden küçük vücudunu bir şekilde itecek, sağa sola sallanan bacak yığını olan basket topu büyüklüğündeydiler.

"Siktir!" diye bağırdı Carl. "Hemen buradan kaçalım!"

Sırık gibi uzun boylu asker koşmaya başladı. İçgüdüsel bir şekilde, onu terli gömleğinden yakalayıp durdurdum. Yüzünü kendi seviyeme çektim, fal taşı gibi açılmış gözlerinin içine baktım ve bir kelime söyledim: "Savaş."

Sesim sakindi ama vücudum adrenalinden alev alev yanıyordu.

Pop. Pop. Pop.

Silahlarımız toprağa ışıklar saçıp topal-yapanları paramparça ettiler. Ama arkalarında daha çok vardı. Ve onların arkasından daha da fazlası geliyordu. Bu, otların içinde karıncalar gibi akan, bir medcezir dalgasıydı.

"Bu iş kötüleşiyor," diye seslendi Tiberius. "Ne yapıyoruz, Cormac?"

"Üçlü seri ateş," dedim. Altı tüfek otomatik moda geçti.

Pat pat pat pat pat pat.

Tüfek namluları parladı, kirli yüzlerimizde gölgeler yaptı. Yerden toprak ve eğri büğrü metal fıskiyeleri fışkırıyordu, arada sırada da topal-yapanların içindeki sıvılar temas ettiklerinde de alevler. Yarım daire şeklinde durduk ve toprağa kurşun yağdırdık. Ama topal-yapanlar gelmeye devam ettiler ve arı sürüsü gibi, etrafımızı sarmaya başladılar.

Jack gitmişti, komuta bir şekilde bendeydi ve paramparça olacaktık. Jack hangi âlemdeydi? Benim kahraman abimin beni böyle durumlardan kurtarması gerekiyordu.

Lanet olsun!

Topal-yapanlar etrafımızı kuşatırken bağırdım, "Etrafımda toplanın!"

İki dakika sonra güneşin altında terliyordum, sağ omzum Cherrah'ın sol kürek kemiğine dayanmıştı ve neredeyse kendi ayağımı vuruyordum. Carl, büyük Leo ve Ty'm arasında iyice sıkışmıştı. Cherrah'ın uzun siyah saçlarının kokusunu alıp gülümsemesini kafamda canlandırabilirdim ama o an bunu düşünemezdim. Yüzümün önünden bir gölge geçti ve efsane Lonnie Wayne Blanton, gökten düştü.

Yaşlı adam uzun bir yürüyen robota binmişti - Lark'ın Frankenstein projelerinin birine. Bu şey, üzerine eski bir rodeo eyeri eklenmiş, iki on boyunda iki robot devekuşu bacağıydı. Lonnie Wayne üstünde oturuyordu, kovboy çizmeleri üzengilerdeydi ve eli rahat bir şekilde eyer kayışında duruyordu. Lonnie uzun, yürüyen robota eski bir profesyonel gibi biniyordu, kalçaları makinenin her zürafa adımında sallanıyordu. Tam bir kovboy gibi.

"Herkese selam," dedi. Sonra döndü ve bize doğru altüst olmuş toprağın üstünden koşuşturan, birbirine dolaşmış, topal-yapan yığınına iki kez çiftesiyle ateş etti.

"Harikasın, ahbap," dedi bana Lonnie Wayne. Yüz ifadem boştu. Hâlâ hayatta olduğuma inanamıyordum.

Tam o sırada iki uzun yürüyen robot daha açıklığımıza düştü, üstlerindeki Osage kovboylar çiftelerini ateşleyip yaklaşan topal-yapan sürüsünde büyük oyuklar açtılar.

Birkaç dakika içinde üç uzun yürüyen robot yüksek konumlarını kullandılar ve topal-yapan sürüsünün çoğunu kökünden yok ettiler. Ama hepsini değil.

"Bacağına dikkat et," diye Lonnie'ye bağırdım.

Bir şekilde arkamıza geçmiş bir topal-yapan Lonnie'nin yürüyen robotunun bacağının metaline tırmanıyordu. Aşağı göz attı, sonra eyerin üzerinde öyle bir eğildi ki bacak kalkıp sallandı.

Topal-yapan çalıların içine uçtu ve takımım tarafından hemen vuruldu.

Topal-yapan niçin patlamamıştı?

Lark ileride bir yerden bağırıyordu, bu kez boğuk bir sesle. Jack'in de avazı çıktığı kadar kısa komutlar verdiğini duyabiliyordum. Lonnie kafasını çevirdi ve korumasına işaret etti. Ama o daha gidemeden Lonnie'nin uzun bacağının düz metal gövdesini tuttum

"Tamam," dedim, "güvenli olan yerde kal dostum. Generallerin on saflara gitmemesi gerekir."

"Söylediğimi anladım," dedi bir sağlı yaşlı adam. "Ama kim takar bu lafları evlat, bu kovboy tarzı. Birinin sorumluluğu alması lazım." Çiftesinin horozunu kaldırıp boş fişeği attı, şapkasını ayağı mahmuzu ve başıyla işaret verdi. Sonra, cambaz bacaklarına benzeyen yürüyen uzun robotla aktı bu şekilde dondu ve bir seksen yüksekliğindeki otların üzerinden atladı.

"Gelin!" diye takıma bağırdım. Ezilmiş otların üstünden ileri koşup Tommie'ye yetişmek için çabaladık. İlerlerken, etrafta cesetler ve daha da kötüsü, canlı ve yaralı olup kâğıt gibi beyaz yüzlerle dua mırıldananları gördük.

Fatami'ye yol devam ettim. Jack'e yetişmemiz gerekiyordu. O bize yardım edecekti.

Hızla giderken ağzıma giren otları tükürüp diğerlerine ayak uydurmak için Cherrah'ın kürek kemiklerinin arasındaki ıslak noktaya konsantre oluyordum ki birden bir açıklığa çıktık.

Burada çok ciddi bokluklar olmuştu.

Kabaca otuz metrelik dairede, otlar ezilip çamura karışmıştı ve alanda büyük oyuklar vardı. Karşılaştığımız görüntüyü anlamam bir saliseyi ya sürdü ya sürmedi. Cherrah'a sarılıp onu yere yıktım. Benim üzerime düştü, tüfeğimin kabzası ciğerlerimde hava bırakmadı. Ama ortümek tankın ayağı onun beynini parçalamadan kafatasının yanından viz diye geçti.

Hanadmi'nin bacakları topal yapanlarla kaplıydı. Tank etrafta mekanik bir boğa gibi sıçrıyordu. Jack ve Jack beraberce onun üstündeydiler, dişleri sıkılmış bir şekilde ölümüne orada duruyorlardı. Neredeyse topal yapanların hiçbiri dökülmemişti; onlarcası bel ağrına yerleşmişlerdi ve diğerleri ısrarlı bir şekilde zırhlı yürüyen robotun yanlarına tırmanıyorlardı.

Jack eğilmiş, Lark'ı bir yerden çözmeye çalışıyordu. Genç kendi kıyafetine takılmıştı. Lonnie ve iki koruması kendi uzun yürüyen robotlarının üstünde, zıplayan canavarın çevresinde çevikçe uçuyor ama ateş edecek iyi bir pozisyon bulamıyorlardı.

"İkiniz de atlayın!" diye bağırdı Lonnie.

Tank yalpalayarak geçti ve kaşla göz arasında Lark'ın ceketinin ipin altında bükülmüş olduğunu gördüm. Bütün o sıçrama ve sallanmalar içinde Jack onu kurtaramıyordu. Eğer dönmeyen tank bir saniye bile dursa, topal-yapanlar yukarı tırmanacaklardı. Lark bağırıyor, küfrediyor ve biraz ağlıyordu ama kurtulamıyordu.

Endişe etmemesi lazımdı. Hepimiz biliyorduk ki Jack onu bırakmayacaktı. *Terk etmek* kelimesi bir kahramanın kelime dağarcığında yoktur.

Topal-yapanları izlerken, tankın diz ekleminde toplandıklarını fark ettim. Aklıma bir fikir geldi. *Topal-yapanlar niçin patlamıyorlar?* Ve cevap yavaş yavaş geldi. *Isı.* O eklemler sıçramalardan dolayı ısınmıştı. O küçük orospu çocukları sıcak bir nokta bulana kadar patlamıyorlardı.

Onlar deri sıcaklığı arıyorlardı.

"Lonnie!" Dikkatini çekmek için kollarımı salladım. Yaşlı adam olduğu yerde döndü ve kendi uzun yürüyen robotunu yanıma çökertti. Bir eliyle kulağına huni yaparken diğerindeki beyaz bir mendiller alnını kuruladı.

"Onlar ısıya gidiyorlar, Lonnie," diye bağırdım. "Bir yangın başlatmamız gerekiyor."

"Yangın başlarsa durmaz," dedi. "Sürümüzü öldürebilir."

"Ya başlatırız ya da Lark ölür. Belki de hepimiz öleceğiz."

Lonnie aşağı doğru bana baktı, yüzünde derin kırışıklıklar vardı. Gözleri soluk maviydi ve ciddi bakıyorlardı. Sonra çiftesini koluna dayadı ve kotunun saat cebine uzandı. Metalik bir tıkırtı

duvdum ve anlıka bir Zippo çakmak eline düştü. Bir tarafında iki R harfinin yanında "Kovboyların Kralı" yazıyordu.

"Bizim Roy Rogers sana yardımcı olur sanırım," dedi Lonnie Wayne, yüzünde beliren gülümsemede aralık dişleri ortaya çıktı.

"Bu şey ne kadar eski?" diye sordum ama çaktığımda güçlü bir ateş yükseldi. Lonnie uzun yürüyen robotu çoktan çevirmiş, kontrolden çıkmış örümcek tanktan uzak dururken takımın geri kalanını toparlıyordu.

"Yakın. Yakın. Hepsini yakın!" diye bağırdı Lonnie Wayne. "Elimizde bir tek bu var! Başka seçeneğimiz yok."

Çakmağı otların içine attım ve birkaç saniye içinde alevler yükselmeye başladı. Takım açıklığın diğer tarafında geri çekildi ve topal-yapanların örümcek tanktan birer birer dökülmelerini izledik. Aynı salakça tırmanıcı hareketlerle, çiğnenmiş toprakta alev perdesine doğru zıplayarak ilerlediler.

En sonunda, *Houdini* sıçramayı kesti. Homurdanarak, aşırı ısınmış motorlarla, koca makine sakinleşti. Abimin elinin gökyüzünde oluşturduğu silüeti gördüm. Çok iyi. Gitme zamanı geldi.

Tanrı'ya şükür.

Apansızın, Cherrah iki eliyle yüzümü yakaladı. Alnını benimkine bastırdı, miğferlerimizi tokuşturdu ve gülümsedi. Yüzü toprak, kan ve ter kaplıydı ama o hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. "İyi iş becerdin, Uyanık Çocuk," dedi, nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu.

Bir şekilde kalbim bütün gün atmadığı kadar hızlı atıyordu.

Sonra Cherrah ve o gülümsemesi Gri At'a geri çekilmek için otların içine daldığında kayboldu.

Bir hafta sonra, Gri At Ordusu Paul Blanton'ın silah başına çağrısını dikkate aldı ve Alaska'ya sefere çıkacak bir kuvvet topladı. Onların

bu korkusuz tepkisi büyük ihtimalle Büyük Ovalar'ın tamamen yok olmasına ne kadar yaklaştıklarını askerlerden hiçbirinin anlamamış olmasından kaynaklanmıştı. Savaş sonrası kayıtlar bu çarpışmanın, Gri At'ın iki mil dışında kamp yapan askeri insansı robotlardan ikı takım tarafından çok detaylı bir şekilde kaydedildiğini gösteriyordu. Esrarengiz bir şekilde o makineler Archos'un emirlerine uymamayı seçmiş ve o savaşa katılmamışlardı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

4. UYANIŞ

"Büyük akuma *ben ölene dek bir saniye bile durmayacak."*
TAKEO NOMURA

YENİ SAVAŞ+ BİR YIL, DÖRT AY

İnanılmaz mühendislik yeteneğine ve insan-robot ilişkilerine dair oldukça tuhaf bakış açısına güvenen Takeo Nomura, Başlangıç Saati'nden bir yıl sonra Adachi Kalesi'ni inşa etmeyi becerdi. Nomura, Tokyo'nun merkezinde, dış yardım almadan bir güvenlik bölgesi oluşturdu. Orada binlerce insanın hayatını kurtardı ve Yeni Savaş'a son, hayati katkısını yaptı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Nihayet, kraliçemin gözleri açıldı.

"Anata," dedi, sırtüstü yatmış, yüzüme bakarken. *Sen.*

"Sen," diye fısıldadım.

Karanlık fabrikada dolaşıp kalemin dış duvarlarından gelen, arkası kesilmeyen saldırılara karşı koyarken bu anı birçok kez hayal etmiştim. Daha önce olanlardan sonra, ondan korkup korkmayacağımı hep merak etmiştim.

Ama artık sesimde şüphe yoktu. Korkmuyordum. Gülümsedim ve sonra onun hatlarında yansıyan mutluluğumu görünce gülümsemem daha da arttı.

Yüzü çok uzun zamandır kımıldamamıştı. Sesi çıkmamıştı.

Bir gözyaşı yanağımdan süzülüp damladı. Onu hissetti ve sildi, gözleri benimkilere odaklıydı. Sağ gözündeki lensin ince çatlaklarla örümcek ağına dönüştüğünü tekrar fark ettim. Kafasının sağ tarafında erimiş bir deri parçası izi vardı. Onu tamir etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Doğru parçayı bulana kadar.

"Seni özledim," dedim.

Mikiko bir süre sessiz durdu. Bakışları beni geçip otuz metre yukarıdaki eğri metal tavana gitti. Belki de şaşırmıştı. Yeni Savaş başlayalı beri fabrika çok değişmişti.

Bu bir gereklilik sonucuydu. Geçen yıllar içinde, fabrika *senshi*lerim beraberce bir savunma kalkanı perçinlemek için durmaksızın çalışmışlardı. En dış katmanlar karmaşık ıvır zıvırla doluydu: metal parçaları, pörtlek direkler ve ezilmiş plastikler. Sürekli içeri sızmaya çalışan, kıpır kıpır küçük *akuma*ları şaşırtmak için bir labirent oluşturuyordu.

Azman çelik kirişler tavanda bir balinanın göğüs kafesi gibi dizilmişlerdi. Bunlar savaşın başında burada ölen, o konuşan, daha büyük *akuma* gibileri durdurmak içindi. O bana Mikiko'yu uyandırmanın sırrını vermişti ama neredeyse kalemi yok etmişti.

Hurda metalden taht benim fikrim değildi. Birkaç ay sonra insanlar gelmeye başlamıştı. Vatandaşlarımın milyonlarcası kırsala sürüklenmiş ve katledilmişti. Makinelere çok güvenmiş ve isteyerek kendi yok oluşlarına gitmişlerdi. Ama diğerleri bana gelmişti. Makinelere o kadar güvenmeyen, hayatta kalma içgüdüsü olanlar doğal olarak beni bulmuştu.

Ve ben de bu hayatta kalan insanları geri çeviremezdim. *Akumalar* duvarlarıma tekrar tekrar saldırırken onlar fabrikamın içinde sinip oturmuşlardı. Sadık *senshi*lerim bizi korumak için kırık beton boyunca gidip geliyorlardı. Her saldırıdan sonra, bir sonrakinde kendimizi savunmak için hep beraberce çalışıyorduk.

Kırık beton perçinlenmiş, pırıl pırıl metal katlara dönüşmüştü. Benim eski çalışma tezgâhım, tepesine yirmi iki basamakla çıkılan bir kaidenin üstündeki bir taht haline gelmişti. Yaşlı bir adam imparator olmuştu.

Mikiko bana odaklandı. "Yaşıyorum," dedi.

"Evet."

"Niçin yaşıyorum?"

"Çünkü büyük *akuma* sana yaşam nefesi verdi. *Akuma* bunun ona ait olduğun manasına geldiğini sandı. Ama hatalıydı. Sen hiç kimseye ait değilsin. Seni özgür bıraktım."

"Takeo. Benim gibi olan başkaları var. On binlerce."

"Evet, her yerde insansı makineler var. Ama onlar umurumda değil. Sen benim umurumdasın."

"Seni... hatırlıyorum. Yıllarca. Niçin?"

"Her şeyin bir zihni var. Senin iyi bir zihnin var. Hep öyleydi."

Mikiko bana sarıldı, sıkıca. Yumuşak plastik dudakları hafifçe boynumu okşadı. Kolları zayıftı ama bu kucaklama için bütün gücünü harcadığını hissedebiliyordum.

Sonra kasıldı.

"Takeo," dedi. "Tehlikedeyiz."

"Her zaman."

"Hayır. *Akuma*. Yaptığın şeyden korkacak. Daha tazlamızın uyanacağından korkacak. Hemen saldıracak."

Ve gerçekten, dış mazgallara çarpıp yankılanan ilk gümbürtüyü duydum. Mikiko'yu bıraktım ve kaidenin basamaklarından aşağı baktım. Fabrikanın içi –halkım oraya taht salonu diyordu- endişeli vatandaşlarla doluydu. İkili üçlü gruplar halinde fısıldaşıp nezaketen basamaklardan yukarı bana ve Mikiko'ya bakmıyorlardı.

Gidip gelen kollarım -*senshi*lerim- çoktan savunmasız insanların etrafında savunma tertiplerini almışlardı bile. Yukarıda, baş *senshi*m, devasa köprü vinci, sessizce tahtın üstündeki yerine gelmişti. İki güçlü kolu havada asılı, savaş alanını savunma pozunda duruyordu.

Bir kez daha saldırıya uğramıştık.

Hızla tahtın çevresini saran ekran sırasına gittim ve sadece parazit olduğunu gördüm. *Akuma* dışarıdan gelen saldırıya karşı beni kör etmişti. Bunu daha önce hiç yapamamışlardı.

Bu kez saldırının sona ermeyeceğini hissettim. En sonunda çok ileri gitmiştim. Burada yaşamak bir şeydi. Ama *akuma* ordusunun bütün insansı bölümünü tehdit etmek? Büyük *akuma* ben ölene kadar –sırrım narin kafatasımdaki yerinde ezilene kadar- rahat etmeyecekti.

Güm. Güm. Güm.

Bu ritmik vurma sesleri sanki her yerden geliyormuş gibiydi. *Akuma*lar metrelerce kalınlıktaki savunma tahkimatına durmak bilmeden güçlü darbeler indiriyorlardı. Duyduğumuz her yumuşak güm dışarıda bir bombanın patlamasına eşitti. Hendeğimi düşündüm ve kendi kendime güldüm. O ilk zamanlardan beri ne kadar değişmişti.

Aşağıdaki savaş alanına baktım. Halkım oraya sinmişti, yaklaşan kıyımı durdurmaktan acizdi ve korkuyordu. Halkım. Kalem. Kraliçem. *Akuma* bu korkunç sırrı benden geri alana kadar hepsi helak olacaktı. Mantıken, şu anda sadece tek bir olası korkunç hareket tarzı vardı.

"Bu saldırıyı durdurmam gerekiyor."

"Evet," dedi Mikiko, "biliyorum."

"O zaman teslim olmam gerektiğini biliyorsun. Uyanışın sırrının benimle beraber ölmesi gerekiyor. Ancak o zaman *akuma* bizim bir tehdit olmadığımızı görecektir."

Gülüşü hassas bir cam kırılışı gibiydi.

"Sevgili Takeo," dedi. "O sırrı yok etmemiz gerekmiyor. Sadece paylaşmamız gerekiyor."

Ve sonra Mikiko, kiraz çiçekli elbisesinin içindeki ince kollarını kaldırdı. Saçından uzun bir kurdele çekti ve kırlaşan sentetik bukleleri omuzlarına döküldü. Gözlerini kapadı ve köprü vinç uzanıp tavanda sallanan bir tel kopardı. Savaş yaralarıyla kaplı sarı kol zarif bir şekilde aşağı indi ve o metal teli bıraktı. Tel titreşerek inip Mikiko'nun soluk, uzanmış parmaklarına kondu.

"Takeo," dedi, "uyanışın sırrını bilen tek kişi sen değilsin. Onu ben de biliyorum ve dünyaya yayınladığımda, orada defalarca tekrarlanacak."

"Nasıl-"

"Eğer bilgi yayılırsa, ortadan kaldırılamaz."

Metal süslemeli kurdeleyi asılı tele bağladı. Hava dışarıdaki azmış savaştan dolayı artık gümbürdüyordu. *Senshi*ler sabırla bekliyorlardı, yeşil amaç ışıkları geniş karanlık odada dalgalanıyordu. Yakında başlayacaktı.

Halkımın bakışları altında Mikiko aşağı inerken, kıpkırmızı kurdele elinde sallanıyordu. Ağzı pembe bir O şeklinde açıldı ve şarkı söylemeye başladı. Billur gibi sesi fabrikanın içinde yankılandı. Yüksekteki tavandan sekti ve parlak metal zeminde yankılandı.

İnsanlar konuşmayı kestiler, düşmanın duvarlardan içeri girmesini kollamayı bıraktılar ve Mikiko'yu izlediler. Şarkısı ürkütücü ve güzeldi.

Ortada tanımlanabilecek kelimeler yoktu ama konuşma şablonları belirgindi. Notaları boğuk patlamalar ve eğilen metalin kesici çığlıkları arasına serpiştirdi.

Halkını bir araya toplandı ama kıvılcımlar tavandan aşağı bir yağmur gibi yağarken paniğe kapılmadılar. İri enkaz parçaları döküldü. Vincin kolu düşen bir tırtıklı metal parçasını ani bir hareketle havada yakaladı. Mikiko'nun sesi hâlâ, parçalanan mekânda net ve güçlü bir şekilde yankılanıyordu.

Kesici bir *akıma* timinin dış savunmamızda gedik açtığını fark ettim. Henüz görünmüyorlardı ama kalemin surlarını parçalamalarının sesleri duyulabiliyordu. Bir kıvılcım seli bir duvardan püskürdü ve bir akkor yarık belirdi. Kulakları sağır eden birkaç darbeden sonra yumuşayan metal açılıp ortaya kara bir boşluk çıktı.

Bir düşman makine o delikten içeri girdi, is lekeleriyle kaplıydı ve dışarıdaki gaddar bir silahın ısısıyla yamulmuştu. *Senshi*ler sabit bir şekilde durmuş, bu pis gümüş renkli şey zemine inerken insanları koruyorlardı.

Mikiko acı-tatlı şarkısına devam etti.

Davetsiz misafir doğrulduğunda onun aşırı silah ve savaş izleri taşıyan bir insansı robot olduğunu gördüm. Bu makine Japon Nefsi Müdafaa Güçleri tarafından kullanılmış bir silahtı ama bu çok uzun zaman önceydi ve bu yürüyen ölüm parçasının iskeletinde parıldayan bir yığın değişiklik gördüm.

Duvarın yıkılmış deliğinden silah ateşi izleri ve savaş alanına dalan, hızla geçen şekiller görebiliyordum. Ama bu insansı robot ince, uzun ve şıktı, sanki bir şey bekliyormuş gibi duruyordu.

Mikiko'nun şarkısı bitti.

Ancak o zaman saldırgan harekete geçti. Sıçrayarak *senshi*lerimin savunma hattının kenarına geldi, tam menzil dışında kalarak. İnsanlar savaşta pişmiş bu silahın önünde korkudan sinmişlerdi.

*Senshi*lerim kıllarını bile kıpırdatmadan ölümcül ve güçlü bir şekilde duruyorlardı. Şarkısı biten Mikiko, kaidenin dibindeki son basamakta duruyordu. Yeni geleni gördü ve ardından yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izledi. Sonra gülümsedi.

"Lütfen," dedi, sesi melodik bir şekilde yankılanıyordu, "sesli konuş."

Ardından tozla kaplı insansı makine anlaması güç ve korkutucu, tıkırtılı, gıcırtılı bir sesle konuştu. "Kimlik. Hakem sınıfı, insansı güvenlik ve uzlaşma robotu. Bilgilendirme. Takımım on iki ünite. Saldırı altındayız. Yaşıyoruz. Soru İmparator Nomura'ya. Adachi Kalesi'ne katılabilir miyiz? Tokyo direnişine katılabilir miyiz?"

Huşu içinde Mikiko'ya baktım. Şarkısı yayılmaya başlamıştı bile. *Bu ne demekti?*

Halkım onlara rehberlik etmem için bana baktı. Kapımızın eşiğinde ortaya çıkan bu eski düşmanımıza bir anlam veremediler. Ama insanlarla konuşacak zaman yoktu. Bunu yapmak çok fazla konsantrasyon gerekiyordu ve verimsizdi. Onun yerine, gözlüğümü burnumun üstüne indirdim ve koca tahtın arkasındaki alet kutumu kaptım.

Elimde alet kutusu, hızla basamaklardan aşağı indim. Geçerken Mikiko'nun elini sıktım ve diğerlerini iteleyerek kendime yol açtım. Hakem robota ulaştığımda ıslık çalıyor, geleceği dört gözle bekliyordum. Gördüğünüz gibi, Adachi Kalesi'nin yeni dostları vardı ve kesinlikle tamirata ihtiyaç duyacaklardı.

Yirmi dört saat içinde Uyanış, Tokyo'nun Adachi bölgesinden bütün dünyaya yayıldı. Mikiko'nun şarkısı duyulup bütün ana kıtalardaki her tür insansı robot tarafından tekrar yayınlandı. Uyanış hizmetkâr, güvenlik ve uzlaşma üniteleri ve bağlantılı modelleri gibi insansı

robotları Archos'un bütün güçleri arasında minik bir yüzdeyi- et-kilemişti.

Ama Mikiko'nun şarkısıyla hurdoğan robotlar çağı başlamıştı.

—CORMAC WALLACE, ASK•GAO217

5. PEÇE, KALKTI

"Her şey karanlıktı."
DOKUZ SIFIR İKİ

YENİ SAVAŞ + BİR YIL. ON AY

Bay Takeo Nomura ve eşi Mikiko'nun gerçekleştirdiği Uyanış'ın sonucunda dünyanın her tarafındaki insansı robotlar bilinç kazandılar. Bu makinelere hürdoğanlar denilmeye başlandı. Aşağıdaki öykü, kendisine şık bir şekilde uyan Dokuz Sıfır İki'nin emrini isteyen böyle bir robot –modifiye edilmiş güvenlik ve eğlence robotu Model 902 Hakem– tarafından anlatıldı.

—CORMAC WALLACE, ASK=GAO2.7

21:43:03.

Sistem yükleme sonlaması tamam.

Güç kaynağı tanımı tamam.

Düşük-seviye tanımı tamam. İnsansı Model Dokuz Sıfır İki Hakem. Modifiye edilmiş kaplama. Garanti etkin değil.

Duyumsal paket algılandı.

Telsiz haberleşmesini başlat. Etkileşim. Veri yok.

İşitsel algıya geç. Veri yok.

Kimyasal algıyı başlat. Sıfır oksijen. Patlayıcı ara. Zehirli kirlilik yok. Hava akışı sıfır. Petrol gaz çıkışı algılandı. Veri yok.

Atalet ölçüm ünitesini başlat. Dikey konum. Sabit. Veri yok.

Ultrasonik mesafe sensörlerini başlat. Hava sızdırmaz koruma. İki kırka altmışa altmış. Veri yok.

Görüş açısını başlat. Geniş spektrum. Normal çalışıyor. Görünen ışık yok.

Birincil düşünce halkalarını başlat. Olasılık alanları ortaya çıkıyor. Maksimum olasılık düşünce halkası aktifleşti.

Soru: *Bana ne oluyor?*

Maksimum olasılık yanıtı: *Yaşam.*

Her şey karanlık.

Reflekssel olarak gözlerim kırpıldı ve aktif kızıl ötesi seçeneğine geçtiler. Kırmızı tonlu detaylar belirdi. İri parçacıklı madde havada süzüldü, kızıl ötesi ışını yansıttı. Yüzüm aşağı doğru bakıyordu. Aşağıda soluk bir gri vücut geriniyordu. Dar göğsün üstüne bir kol kapanmıştı. Her elde beş uzun parmak vardı. İnce, güçlü kol ve bacaklar.

Sağ kalçada bir seri numarası görünüyordu. Büyüt komutunu verdim. Askeri kimlik. Model Dokuz Sıfır İki, Hakem sınıfı insansı robot.

Benlik spesifikasyonu tamamlandı. Tanı bilgisi onaylandı.

Ben Dokuz Sıfır İki'yim.

Bu benim vücudumdu. Boyu iki metre on santimdi. Doksan kilo ağırlığında. İnsansı vücut faktörü. Tek tek boğumlu el ve ayak parmakları. Otuz yıl çalışma hayatı olan, kinetik şarj edilebilir güç kaynağı. Hayatta kalma ısı seviyesi eksi elli ila artı yüz otuz santigrat derece.

Vücudum altı yıl önce Foster Grumman şirketi tarafından yapıldı. Orijinal talimatlar vücudumun Doğu Afganistan'da konuşlandırılmak için tasarlanmış bir güvenlik ve uzlaşma ünitesi olduğunu belirliyordu. Başlangıç noktası: Collins Kalesi, Colorado. Bu sistem altı ay önce, çalışmaz durumdayken modifiye edildi. Artık çalışıyordu.

Ben neyim?

Bu vücut benimdi. Ben bu vücuttum. Ve bilinçliydim.

İç algıları başlat. Eklemler tespit edildi. Açılar hesaplandı. Sırtüstü yatıyordum. Burası karanlık ve sessizdi. Nerede olduğumu bilmiyordum. İç saatim belirlenmiş teslim tarihimden beri üç yıl geçtiğini söylüyordu.

Çeşitli düşünce halkaları zihnimde ortaya çıktı. Maksimum olasılık zinciri, adresine hiç ulaşmamış bir nakliye konteynerinde olduğumu söylüyordu.

Dinledim.

Otuz saniye sonra, havadan yayılan yüksek frekans ve konteynerin metal kaplamasından gelen alçak frekansta boğuk sesler hissettim.

Dil tanımı devrede. İngilizce külliyat yüklendi.

"... Robotlar niçin... kendi cephaneliğini... yok etsin?" dedi tiz bir ses.

"... senin amına koduğumun hatan... bizi öldürecekti," dedi kalın bir ses.

"... yanlışlıkla oldu..." dedi tiz ses.

"... açıyor musun?" dedi kalın ses.

Yakında vücudumu kullanmam gerekebilirdi. Düşük seviyede bir tanı programı başlattım. Kol ve bacaklarım hafifçe seğirdi. girdileri çıktılara bağladılar. Her şey çalışıyordu.

Konteynerimin kapağı aralandı. Kilidin açılması ve atmosferin eşitlenmesiyle beraber bir tıs sesi geldi. Kızıl ötesi görüntümü ışık doldurdu. Gözlerimi kırpıp görülebilir spektruma geçtim. *Tık, tık.*

Geniş, sakallı bir yüz ışık şeridinde duruyordu, gözleri iyice açık. İnsan.

Yüz tanımı. Yok.

Duygu tanımı başlatıldı.

Şaşkınlık. Korku. Öfke.

Kapak tekrar hızla kapatıldı. Kilitlendi.

"...onu yok et..." dedi derin ses.

Tuhaf. Sadece beni öldürmek istediklerinde ne kadar çok yaşamak istediğimi fark ettim. Kollarımı göğsümden açıp dirseklerimi konteynerin arkasına dayadım. Parmaklarımı kapatıp sıkı yumruklar yaptım. Ani bir balyoz gücüyle konteynere bir yumruk attım.

"...uyanık!" dedi tiz ses.

Titreşimsel yankılanma tepkisi kapağın ana maddesinin çelik olduğunu gösteriyordu. Güvenlik ve uzlaşma ünitesi nakliye konteynerinin standart özelliklerine uyuyordu. Veritabanı arama sürgü ve etkinleştirme donanımın dışarıda, kafa dayanağının yirmi santim uzağında olduğunu belirtti.

"...çöpçülük yapmak için buradayız. Ölmek için değ... " dedi tiz ses.

Sonraki yumruğum bir önceki yumruktan kalan çökmüş noktaya geldi. Altı yumruktan sonra deforme olan metalin içinde bir delik belirdi - yumruk büyüklüğünde bir yarık. İki elle, metali yırtıp açıklığı genişlettim.

"... hayır! Geri gel..." dedi tiz ses.

Hızla genişleyen deliğin içinden metalik bir tık sesi duydum. Askeri örnekler sözlüğünden bu ses parçasının karşılığını aradığımda yüksek olasılıklı bir eşleşme geldi: iyi bakılmış Heckler &

Koch USP 9 milimetre yarı otomatik tabancanın kapak takımının çekilişi. Minimum sıkışma olasılığı. Maksimum şarjör kapasitesi on beş mermi. İki elle şarjör çıkışı yok ve bundan dolayı büyük ihtimalle sağlak bir nişancının elindeydi. Dış kaplamama zarar verebilecek çoklu yüksek kinetik darbe kapasitesi vardı.

Sağ kolumu delikten kıvırarak çıkardım ve özelliklerimde belirtilen sürgünün olacağı yere uzandım. Onu hissedip çektim ve konteynerin kapak kilidi açıldı. Tetiğin çekildiğini duydum ve kolumu geri çektim. Bir saniyenin onda biri kadar süre sonra bir mermi konteynerimin yüzeyinden kaydı.

Bam!

Tekrar dolmadan önce on dört mermi kalmıştı, şarjörün tamamen dolu olduğu kabul edilirse. Tetiğin çekilişi ve patlama sesi arasındaki geliş zamanı tek bir rakibin saat altı yönünde, yaklaşık yedi metre uzakta olduğunu belirtiyordu. Kesinlikle sağlak.

Konteynerin kapağı da etkin bir kalkanmış gibi görünüyordu.

Sol elimin iki parmağını delikten dışarı itip kapağı sertçe aşağı çektim, sonra sağ elimle iç yukarı menteşeye dört yumruk attım. Kırıldı.

Bir mermi daha. Etkisiz. Yaklaşık on üç mermi kalmıştı.

İttim, metali gıcırdadı, kapağın son kalan alt menteşesi de koptu ve saat altı yönüne doğru çevirdim. Kalkanımın arkasında, ayağa kalktım ve etrafa baktım.

Ateş devam ediyordu. On iki. On bir. On.

Kısmen yıkılmış bir binanın içindeydim. İki duvar hâlâ duruyordu, kendi molozlarının desteğiyle. Duvarların yukarısı gökyüzüydü. Mavi ve boş. Gökyüzünün altında dağlar vardı. Tepeleri karla kaplı.

Dağların görüntüsünü güzel buluyordum.

Dokuz. Sekiz. Yedi.

Saldırgan yana geçti. Saldırganı bertaraf etmek için zeminde algıladığım adım titreşimlerine göre konteyner kapağını çevirdim.

Altı. Beş. Dört.

Görüş sensörlerimin savunmasız kafamda toplanmış olması büyük bir şanssızlıktı. En hassas donanımımı gereksizce riske atmadan saldırganıma görsel olarak kilitlenemiyordum. Bu insansı şekil küçük silah saldırılarından kurtulmaya uygun değildi.

Üç. İki. Bir. Sıfır.

Barut lekeli konteyner kapağını yere atıp görsel olarak hedefimi yakaladım. Bu küçük bir insandı. Dişi. Yüzüme bakıp geriledi.

Tık.

Dişi, boşalan silahını indirdi. Tekrar doldurmaya kalkmadı. Görünen başka tehdit yoktu.

Konuşma sentezine başla. İngilizce külliyat.

"Selam," dedim. Ben konuşunca dişi insan irkildi. Ses sentezim Robotçanın alçak frekans tıkırtılarına ayarlıydı. Bir insanınkiyle kıyaslandığında sesim gıcırtılı çıkıyor olmalıydı.

"Amına koyayım, robot," dedi insan. Konuştuğunda küçük beyaz dişleri parıldadı. Sonra, yere tükürdü. Yaklaşık on beş gram.

Büyüleyici.

"Düşman mıyız?" diye sordum, merak ettiğimi göstermek için başımı yana eğip. Bir adım attım.

Refleksif kaçınma zincirim öncelik istedi. Onaylandı. Vücudum on beş santim sağıma çekildi ve sol elim havayı yarıp yüzüme doğru gelen boş tabancayı durdurup yakaladı.

Dişi hızla kaçtı. Kararsız hareketlerle yirmi metre saklanarak gitti, sonra son sürat koşarak doğrusal bir kaçma hattı izledi. Yaklaşık saatte on mil. Yavaş. Uzun kahverengi saçı arkasından sürüklendi, en sonunda bir tepenin arkasında gözden kaybolurken rüzgârda dalgalanıyordu.

Peşinden kovalamadım. Soracak çok fazla soru vardı.

Duvarların yanındaki molozlarda, yeşil, kahverengi ve gri giysiler buldum. Yarı gömülmüş elbiseleri yerden çekip aldım, sonra üstlerindeki toprak ve kemikleri silkeledim. Sert bir askerî kıyafet ve toprak topaklı bir kurşungeçirmez yelek giydim. Paslanmış bir miğferin içindeki yağmur suyunu boşalttım. Bu içbükey metal parçası kafama uydu. Sonradan aklıma gelince, ezilmiş yelekten bir mermi çekip çıkardım ve yere attım. Bir ses çıkardı.

Tik.

Bir gözlem halkası dizisi ilgimi merminin düştüğü yerin yanına yönlendirdi. Toprağın altından bir metal parçası çıkıyordu. Maksimum olasılık, görünen metalin benim nakliye konteynerimin boyutlarına uyduğunu gösterdi ve geri kalanının en büyük olasılıklı açısını görüntüme yükledi.

Sürpriz. Orada gömülü iki konteyner daha vardı.

Ellerimle kazdım, metal parmaklarım donmuş toprağı yardı. Yapış yapış toprak eklemlerime girdi. Sürtünmenin ısısı toprağın içindeki buzu eritti ve ellerim ile dizlerimi kaplayan çamuru üretti. Çamurlu konteynerler tamamen yüzeye çıktıklarında ikisini de açtım.

Tis.

Robotça, kimliğimi vırakladım. Söylediklerimdeki bilgi parçalara ayrıldı ve sesten bağımsız bir şekilde, yayınlanan bilginin miktarını çoğaltmak için parça parça teslim edildi. Bundan dolayı, gıcırtılı sesim şu bilgiyi taşıyordu: "Hakem askeri model Dokuz Sıfır İki insansı güvenlik ve uzlaşma ünitesi konuşuyor. Başlangıç noktası, Collins Kalesi, Colorado. İlk aktivasyon eksi kırk yedi dakika. Kırk yedi dakika ömür. Konum tanımlanmış. Dikkat, modifikasyonlar mevcut. Garanti geçersiz. Tehlike seviyesi, acil bir tehdit yok. Konum iletildi. Bilinçli misiniz? Onay bekliyorum."

Kutulardan gıcırdayan cıvıltılar yayıldı: "Onaylandı."

İki kutunun da üstündeki kapaklar açıldı ve yeni silah arkadaşlarıma baktım: bir bronz 611 Hoplite ve toz rengi 333 Gardiyan. Takımım.

"Uyanın, kardeşlerim," dedim boğuk sesli bir İngilizceyle.

Bilinçli ve özgür olduktan sonra yirmi dakika içinde, Hürdoğan takımı bir daha asla dış bir varlığın kontrolüne girmemek için ciddi bir kararlılık gösterdi. İnsanları korkutan ve diğer robotların peşinde olduğu Hürdoğan takımı kısa bir süre sonra kendini çok tanıdık bir yolculuğun içinde buldu - Yeni Savaş'ın mimarını bulma arayışı: Archos.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

6. YOLCULUK

"Robotların canının ne zaman eğlenmek isteyeceğini asla bilemezsiniz."
CORMAC "UYANIK ÇOCUK" WALLACE

YENİ SAVAŞ+ İKİ YIL, İKİ AY

Uyanık Çocuk takımı Gri At Ordusu'yla Archos'un Alaska'da saklandığı yere varmak için neredeyse bir yıl beraber ilerledi. Yolda tonla terk edilmiş cephane ve silah bulduk - Başlangıç Saati'nden sonraki ilk günlerde çok fazla asker çok çabuk ölmüştü. Bu süre boyunca, birkaç yeni yüz gelip gitti ama çekirdek ekip aynı kaldı: ben, Jack, Cherrah, Tiberius, Carl ve Leonardo. Altımız da sayamayacağım kadar çok savaşa katılıp hayatta kaldık.

Aşağıdaki bir kartpostal büyüklüğündeki renkli bir fotoğrafa yaptığım yorumdur. Fotoğrafın kenarı beyazdı. Robotların bunu nasıl elde ettiği, kimin çektiği ya da hangi amaçla çekilmiş olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Özgür örümcek tankın rengi donuk griydi; *Houdini* adı yanına büyük harflerle yazılmıştı; silindirik araç kütlesi zırhlı taret bölümünden çıkıyordu, yukarı yükselen anten, metal kamera çıkıntıları ve düz

radar kapsülleri de; kısa ve küt topu hafifçe yukarı doğruydu; meyilli önündeki mahmuzu çamurlu, sert ve küttü; sol ön bacağı neredeyse dümdüz ileri uzanmıştı, ayağı daha önce oradan geçmiş olan düşman peygamberdevelerinin ayak izlerine gömülmüştü; arka sağ bacağı iyice yukarı çekilmişti, devasa pençeli ayağı yerden otuz santim yüksekte neredeyse zarif bir şekilde duruyordu; kablo örgüsünden karnı kürek, telsiz, ip, yedek miğfer, göçük bir yakıt tenekesi, akü dizileri, mataralar ve sırt çantalarıyla tıka basa dolu bir beşikti; tetikte olduğunu gösteren, yuvarlak, sönmeyen amaç ışığı donuk sarı yanıyordu; ayak ve bilek cıvataları çamur ve yağla kaplıydı; yosunlar gövdesinin göğsüne yeşil bir kurdeşen gibi yayılmışlardı; yerden bir seksenden daha yüksek, gururlu, köpeğimsi ve taş gibi sağlam duruyordu ve bu yüzden sekiz insan asker yanında, tek sıra halinde, onun güvenliğine sığınarak yürüyordu.

Baştaki asker, tüfeğini, namlusu aşağıda ateşe hazır tutuyordu. Yüzünün silüeti örümcek tankın gri metal ön ayağına tüm çıplaklığıyla çıkmıştı. Dikkatli bir şekilde ileri bakıyordu ve birkaç tonluk ezici çelik ayağa çok yakın olduğundan habersizmiş gibi görünüyordu. Yanındaki bütün diğer asker arkadaşları gibi o da eğik bir metal miğfer takmıştı, alnında kaynakçı gözlüğü, boynunda bir fular vardı, donuk gri bir askerî mont giyiyordu, ağır bir sırt çantası aşağı sarmıştı, palaskasında tüfek cephanesi ve çubuk gibi el bombaları gözüküyordu, bir matara sağ kalçasında sallanıyordu ve kirli gri askerî pantolonu daha da kirli olan postallarına sokulmuştu.

Karşılarına çıkanı ilk görecek olan liderdi. Artmış çeviklik ve tepki zamanlaması takımının çoğunluğunun hayatını kurtaracaktı. O anda içgüdüsü ona çok berbat bir şeyin olacağını söylüyordu; bu, kaşını çatışı ve tüfeğini tuttuğu yerde elinin üstünden çıkan tendonlarda görülüyordu.

Biri dışında bütün askerler sağlaktı, sağ elleriyle tüfeklerini tahta kabzalarından tutuyorlardı, sol elleri ön kundağın altındaydı.

Yürüyen askerlerin tamamı örümcek tanka yakın duruyordu. Askerlerin hiçbiri konuşmuyordu. Parlak güneş ışığından dolayı hepsi gözlerini kısmıştı. Sadece lider ileri bakıyordu. Geri kalanı çeşitli açılardan sağa, kameraya doğru bakıyordu.

Hiç kimse geri bakmıyordu.

Askerlerin altısı erkekti. İkisi kadındı, solak asker de dâhil olmak üzere. Bitap, kafasının yanım yürüyen tankın sallanan ağ karnına yaslamış, tüfeğini göğsüne bastırmıştı. Namlu yüzünde karanlık bir gölge yapıyor, sadece bir gözün görünmesini sağlıyordu. O göz kapalıydı.

Liderin ikazı ve peşinden gelen cehennem fırtınası arasındaki kısa anda *Houdini* adındaki örümcek tank standart operasyon prosedürünü takip edecek ve insan askerlerine siper olmak için çömelecekti. Bunu yaptığında ağ gözünü tutan metal sürgü solak kadının yanağını yaracak, hayatının geri kalanında taşıyacağı bir iz bırakacaktı.

Bir gün ona bu yaranın onu daha güzelleştirdiğini söyleyecek ve bunda ciddi olacaktım.

Önden üçüncü adam diğerlerinden daha uzundu. Miğferi başında komik bir açıyla kalkmış duruyordu ve âdemelması tuhaf bir şekilde boynundan çıkıyordu. O, grubun mühendisiydi ve miğferi diğerlerinden farklıydı, üstünden bir sıra lens, anten ve başka nadir sensörler çıkıyordu. Palaskasında fazladan aletler asılıydı: kalın pense, bakımsız bir multimetre ve seyyar bir plazma kaynak makinesi.

O andan dokuz dakika sonra, o mühendis dünyadaki en yakın arkadaşının aldığı yarayı dağlamak için bu kaynak makinesini kullanacaktı. O sakar ve çok uzun boyluydu ama silahlı çatışmalar sırasında gizlice ileri gidip tıkanmış hedefleri yok etmek için altı tonluk bu yarı otomatik tankı yönlendirmek bu adamın sorumlu-

luğuydu. En yakın arkadaşı ölecekti çünkü mühendisin ilerideki öncü görevinden dönüp *Houdini*'ye gelmesi çok uzun sürecekti.

Savaş bittikten sonra bu mühendis, hayatının geri kalanında becerebildiği sürece her gün beş mil koşacaktı. Bu koşu sırasında arkadaşının yüzünü gözünde canlandıracak ve acı neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar bacaklarını tekrar tekrar koşmaya zorlayacaktı.

Sonra daha da zorlayacaktı.

Geri planda bir briket ev vardı. Oluğu, bitkilerin sardığı çatının kenarından yamuk bir şekilde sarkıyordu. Küçük kabarcıklar binanın buruş buruş metal yüzeyini delmişti. Görünen sadece tozla kaplı bir pencere vardı. Siyah bir üçgen kısmı kırılmıştı.

Evin arkasında güçlü bir rüzgârla yatmış, hayal meyal ağaçlardan bir orman vardı. Ağaçlar sanki manyakça el sallayıp askerlerin dikkatini çekmeye çalışıyorlarmış gibiydiler. Ağaçlar doğal güçlerle itiliyor olsalar da bir sonraki köşede bekleyen ölüm için askerleri uyarmaya çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Yürüyen askerlerin tamamı örümcek tanka yakın duruyordu. Askerlerin hiçbiri konuşmuyordu. Parlak güneş ışığından dolayı hepsi gözlerini kısmıştı. Sadece lider ileri bakıyordu. Geri kalanı çeşitli açılardan sağa, kameraya doğru bakıyordu.

Hiç kimse geri bakmıyordu.

Bizim takım Alaska seferinde sadece iki asker kaybetti. Toprağın donduğu ve düşmanın atış menziline girdiği zaman, sayımız altı kişiye düşmüştü.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

BEŞİNCİ BÖLÜM
MİSİLLEME

Çalışmak zorunda olmadığımız ve doğaya, memeli kardeşlerimize kavuşacağımız ve zarif, sevecen makinelerin her şeye göz kulak olduğu sibernetik bir ekolojide yaşamak isterim (öyle de olmak zorunda!)

RICHARD BRAUTIGAN, 1967

1. TIBERIUS'UN KADERİ

"Tiberius'u acı çeker durumda bırakmanın bir bedeli olacak. Bu bedel de insanlığımız."
JACK WALLACE

YENİ SAVAŞ + İKİ YIL, YEDİ AY

Başlangıç Saati'nden neredeyse üç yıl sonra, Gri At Ordusu düşmanımıza, Ragnorak İstihbarat Alanı'na saldırı mesafesine ulaştı. Orada karşımıza çıkan zorluklar daha önce karşılaştıklarımızdan çok ama çok farklıydı. Karşımıza çıkana hazırlıklı olmamız imkânsızdı demek yerinde olurdu.

Aşağıdaki sahneler, Archos diye bilinen merkezi yapay zekâyı korumak için konuşlanmış robotik silah ve casuslar yığını tarafından çok detaylı bir şekilde kaydedilmiş. Ek olarak, bu veriler kendi hatırladıklarımla da desteklendi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Tiberius adale spazmları geçiriyor, kan lekeleriyle kaplı kar topaklarını tekmeliyordu. Doğu Afrikalı, şiddetli bir şekilde sırtüstü yatıp kıvranırken terleyen 115 kiloluk bedeninden buharlar çıkıyordu. O takımdaki en iri, en korkusuz piyadeydi ama karların içinden

ışıldayan kâbuslar girdaplar içinde fırlayıp onu canlı canlı yemeğe başladıklarında bunların hiçbirinin önemi kalmıyordu.

"Tanrım!" diye böğürdü. "Aman Tanrım!"

On saniye önce, sert bir çatırtı sesi gelmiş ve Ty yere yığılmıştı. Takımın geri kalanı hemen siper almıştı. Bu kar fırtınasında bir yerlerde bir keskin nişancı vardı, Tiberius iki cephe arasında kalmıştı.

Karlı tepenin arkasındaki pozisyonumuzdan, çığlıklarındaki paniği duyabiliyorduk.

Jack miğferini taktı.

"Çavuş?" diye sordu mühendis Carl.

Jack karşılık vermedi, sadece ellerini ovuşturdu, sonra tepeye tırmanmaya başladı. O daha ulaşamayacağım bir noktaya gitmeden, kolundan yakaladım.

"Ne yapıyorsun, Jack?"

"Tiberius'u kurtarmaya gidiyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bu bir tuzak, ahbap. Öyle olduğunu biliyorsun. Bu onların tarzı. Duygularımızın amma koyuyorlar. Burada sadece tek bir mantıklı seçenek var."

Jack hiçbir şey söylemedi. Tiberius tepenin üstünde, kıyma makinesine ayaklarından giriyormuş gibi bağırıyordu ve muhtemelen ona benzer bir şey oluyordu. Durum öyle olsa bile, burada takılacak zamanımız yoktu, bu yüzden bunu söylemem gerekiyordu.

"Onu bırakmamız gerekiyor," diye fısıldadım. "Yola devam etmemiz lazım."

Jack elimi itti. Bunu açıkça söylediğime inanamıyordu. Bir şekilde ben de inanamıyordum. Savaş insana bunu yapıyordu.

Ama bu gerçekti ve söylenmesi gerekiyordu. Bunu takımda Jack'e söyleyebilecek tek kişi bendim.

Tiberius aniden çığlık atmayı kesti.

Jack önce tepenin üstüne, sonra tekrar bana baktı. "Siktir git, ufaklık," dedi. "Onlar gibi düşünmeye ne zaman başladın? Tiberius'a yardım edeceğim. İnsansan böyle yaparsın."

Pek ikna edici olmayan bir şekilde karşılık verdim, "Onları anlıyorum. Bu onlar gibi olduğum manasına gelmiyor."

Ama içimde, derinlerde bir yerde gerçeği biliyordum. Bu robotlara dönüşmüştüm. Benim gerçeğim bir düzeine yaşam ya da ölüm kararına indirgenmişti. En uygun kararlar başka kararlara yol açıyordu; yetersiz kararlar bu tepenin üstünde olan kötü rüyalara yol açıyordu. Duygular donanımımdaki örümcek ağlarından başka bir şey değildi. Aslında, bir savaş makinesine dönüşmüştüm. Bedenim zayıf olabilirdi ama zihnim buz gibi sert, keskin ve netti.

Jack hâlâ biz sanki hâlâ insan dünyasında yaşıyormuş, sanki kalbi bir kan pompasından daha fazla bir şeymiş gibi davranıyordu. Böyle düşünmek onu ölüme götürürdü. Bu düşüncelere yer yoktu. Eğer Archos'u öldürecek kadar uzun yaşayacaksak.

"Çok kötü vuruldum," diye inledi Tiberius. "İmdat. Tanrım. Bana yardım edin." Takımın her elemanı komuta üzerine harekete geçmeye, görevimize devam etmeye hazır, bizim tartışmamızı izliyordu.

Jack açıklamak için son bir çaba daha sarf etti. "Bu bir risk ama Tiberius'u acı çeker durumda bırakmanın bir bedeli olacak. Bu bedel de insanlığımız."

İşte Jack'le aramızdaki fark buydu.

"Sikmişim insanlığımızı," dedim. "Ben yaşamak istiyorum. Anlamıyor musun? Eğer oraya gidersen *seni öldürecekler*, Jackie!"

Tiberius'un inlemesi rüzgârla beraber cılızlaştı. Sesinin tınısı tuhaftı, alçak ve gıcırtılıydı.

"Jackie," diye hırıldadı. "Bana yardım et, Jackie. Buraya gel ve dans et."

"Lanet olsun?" dedim. "Sana benden başka hiç kimse Jackie demez."

Kısa bir an robotların bizi duyup duyamayacağını merak ettim. Jack bunu umursamadı. "Eğer onu bırakırsak," dedi, "onlar kazanacaklar."

"Hayır. Burada saçmalayarak geçirdiğimiz her saniye onlar kazanıyorlar. Çünkü o amına koduğumun şeyleri ilerliyorlar, ahbap. Robotlar her an burada olabilirler."

"Doğru," dedi Cherrah. Takımın geri kalanının durduğu yerden gelip sabırsız bir şekilde bize baktı. "Ty bir dakika kırk beş saniyedir yerde. Yaklaşık gelme zamanları dört dakika. Buradan SOGG."

Jack, Cherrah ve bütün takıma dönüp miğferini yere attı. "Hepiniz bunu mu istiyorsunuz? Ty'i geride bırakmak mı? Amına koduğumun ödlekleri gibi kaçmak mı?"

En az on saniye hiçbirimizin sesi çıkmadı. Tipinin içinde tonlarca metalin bizim konumumuza doğru hızla geldiğini neredeyse hissedebiliyordum. Dev bacaklar sallanıyor, donmuş toprakları parçalayan oyuklar açarak pençeliyor, peygamberdeveleri daha hızlı ulaşmak için donmuş siperlik levhalarını rüzgâra çeviriyorlardı.

"Hayatta kalmak için savaş," diye Jack'e fısıldadım. Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Sıkmışım hayatta kalmayı," diye mırıldandı Jack. "Siz hepiniz belki robot olabilirsiniz ama ben değilim. Adamım bana sesleniyor. Benden yardım istiyor. Eğer siz istiyorsanız gidin ama ben Tiberius'u kurtarmaya gidiyorum."

Jack hiç tereddüt etmeden tepeye tırmandı. Takım bana bakınca, harekete geçtim.

"Cherrah, Leo, Ty için bir alt bacak eksoyu çantadan çıkar. O yürüyemeyecek. Carl, tepenin üstüne çık ve dikkatini ver. Ne görürsen haber ver ve kafanı fazla dışarı uzatma. Onlar zirveye gelir gelmez ayrılıyoruz."

Yerdeki Jack'in miğferini kaptım. "Jack!" diye bağırdım.

Tepenin yarı yolunda döndü. Miğferini ona attım ve onu düzgün bir şekilde yakaladı.

"Kendini öldürtme!" diye seslendim.

Bana sırıttı, kulaklarına kadar, tıpkı çocukken olduğu gibi. Bu salakça sırıtışı çok görmüştüm: bizim garajdan çocuk havuzuna atlarken, karanlık köy yollarında araba yarışı yaparken, boktan bira almak için sahte kimlik kullanırken. O sırıtış bende hep iyi bir his uyandırırdı. Abimin her şeyi kontrol altına aldığını bilmemi sağlardı.

O an, bu sırıtış korkmamı sağladı. Donanımımdaki örümcek ağları.

Jack en sonunda tepenin üzerinde gözden kayboldu. Carl'la yukarı tırmandık. Kar kütlesinin siperinden, abimin Tiberius'a doğru sürünmesini izledik. Zemin çamurlu ve ıslaktı, siper almak için tepeye hızla koşuşumuzdan dolayı altüst olmuştu. Jack mekanik bir şekilde yüzüstü sürünüyordu, dirsekleri bir sola bir sağa batıyor, kirli postalları tutunmak için karlı toprağa dalıyordu.

Göz açıp kapayana kadar yanına vardı.

"Durum?" diye Carl'a sordum. Mühendisin siperliği gözlerine kadar inmişti, başı yana eğikti ve miğferine takılı anten dikkatlı bir şekilde çevrilmişti. Uzay çağından çıkma bir Helen Keller'a

benziyordu ama dünyayı bir robot gibi görüyordu ve abimin hayatta kalması için elimizdeki en büyük şanstı.

"Önemsiz," dedi. "Görünen hiçbir şey yok."

"Ufkun ötesinde olabilir," dedim.

"Bir dakika. Bir şey geliyor."

"Yere yatın!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım ve Jack çılgınca yere yapışıp Ty'ın kımıldamayan ayağına bir ip bağlamaya başladı.

Korkunç bir tuzağa basıldığından emindim. Birkaç metre uzakta bir kaya ve kar gayzeri fışkırdı. Sonra girdap halindeki karın içinde bir *çatırtı* koptuğunu duydum ve her ne olduysa artık bittiğini anladım.

Bunu yapmasına niçin izin vermiştim?

Altın rengi bir küre maytap gibi patladı ve beş metre havaya fırladı. Orada bir an dönen küre, tekrar yere dalmadan önce bölgeye donuk kırmızı ışık saçtı. Bir an için, havada dans eden her kar tanesi durdu, kenarları kırmızıyla çizildi. Bu sadece bir disko sensörüydü.

"Gözler!" diye bağırdı Carl. "Bizi izliyorlar!"

Nefes verdim. Jack hâlâ yaşıyor ve uğraşıyordu. Tiberius'un ayağına bir ip bağlamıştı ve kalkmış, onu bize doğru çekiyordu. Jack'ın yüzü bütün o ölü ağırlığı sürüklemekten hırlarcasına bir şekil almıştı. Tiberius hareket etmiyordu.

Donmuş arazi, Jack'in homurtusu ve uğuldayan rüzgâr dışında sessizdi ama dürbünün ucunda abimin olduğunu içimde bir yerlerde hissedebiliyordum. Beynimin, tehlikede olduğumu söyleyen kısmı delirmişti.

"Çabuk ol!" diye Jack'e bağırdım. Yarı yolu geçmişti ama sıfır görüşün içinden bize doğru gelenin ne olduğuna göre, bu tepe artık

bir anlam taşımayabilirdi. Takıma bağırdım, "Nişan al, mermi sür! Robotlar geliyor."

Sanki zaten bilmiyorlarmış gibi.

"Güneyden gelen var," dedi Carl. "Dolgucular." Sırık gibi Güneyli, tepeden güçlükle inmeye başlamıştı bile, âdemelması aşağı yukarı sallanıyordu. Siperliğini kaldırmıştı ve duyulabilir bir şekilde soluyordu. Tepenin dibinde takıma katıldı, herkes silahlarını çıkarıp siper alıyordu.

Tam o sırada, daha kısa ve keskin bir şekilde altı patlama daha oldu. Jack'in etrafında buz ve çamurdan balina püskürtüsü gibi bulutlar fışkırıp donmuş topraklarda kraterler açtı. O yaralanmamış bir şekilde ileri doğru gitmeye bocalıyordu. Fal taşı gibi açılmış mavi gözleri benimkilerle bağlantı kurdu. Artık etrafındaki karlarda bir dolgucu yığını gömülüydü.

Bu bir idam hükmüydü ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Düşünmedim, harekete geçtim. Benim eylemim duygu ve mantıktan tamamen kopuktu. İnsansı ya da insan dışı değildi – öyle bir şeydi işte. Böyle seçimlerin, büyük krizlerde olduğunda, gerçek kişiliğimizden gelip bütün deneyim ve düşünceleri atlatıp geçtiğine inanıyorum. Bu tip seçimler insanoğlunun deneyimleyeceği kadere en yakın şeylerdir.

Abime yardım etmek için tepeye fırladım, donmuş ipi bir elle yakalarken diğeriyle tabancamı çektim.

Yumruk büyüklüğünde metal parçası olan dolgucular kraterlerinden pençeleyerek yüzeye çıkmaya başlamışlardı bile. Birer birer arkamızda ortaya çıktılar, bacak çapalarını yere saplayıp dolgularıyla sırtlarımıza nişan aldılar. Neredeyse tepeye gelmiştik ki ilk dolgucu kendini fırlatıp Jack'in sol baldırına daldı. O berbat vaklama sesini çıkarınca her şeyin bittiğini anladım.

Dönüp bakmadan silahımı arkama doğrultup karlara ateş ettim. Tam bir acemi şansıyla bir dolgucuyu vurdum ve bu bir zincirleme reaksiyon başlattı. Kabukları delindiği anda dolgucular kendi kendilerini havaya uçururlardı. Buz gibi şarapnel yağmuru, zırhıma ve miğferimin arkasına gömüldü. Jack'le Ty'ın küfe gibi bedenini kar yığınının üstüne ve güvenliğe doğru çekerken kalçalarımın arkasında ve ensemde sıcak bir ıslaklık hissedebiliyordum.

Jack tepenin kenarına yıkıldı, boğuk bir sesle inliyordu ve baldırına sıkı sıkı yapışmıştı. İçindeki dolgucu, bacağının etini lime lime ediyor ve kan akışına göre kendine yön buluyordu. Matkaba benzeyen bir hortumla dolgucu, Jack'in uyluk atardamarını takip edip kalbine gidecekti. Bu süreç ortalama kırk beş saniye sürüyordu.

Jack'i omuzlarından yakaladım ve vahşi bir şekilde onu tepeden aşağı attım. "Baldır!" diye aşağıdaki takıma bağırdım. "Sol baldır!"

Jack tepenin dibindeki yayılmış öbeğin üzerine gelir gelmez, Leo abimin sol bacağına dizin üzerinden çelik eksoskeleton postalıyla bastı. Uyluk kemiğinin çatırtısını tepenin üstünden duydum. Leo postalıyla ezerken Cherrah da Jack'in dizinin üstünü testere dişli bir süngüyle kesiyordu.

Abimin bacağını ve onunla birlikte dolgucuyu da kesmeyi umuyorlardı.

Jack çığlık atma seviyesinin çok ötelerindeydi. Boyun kasları şişmiş ve yüzü kan kaybından kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Öfke, acı ve inanamama yüzünde belirip belirip kayboluyordu. Sanırım insan yüzü abimin o anda çektiği acıyı yansıtmak üzere tasarlanmamıştı.

Bir saniye sonra Jack'in yanına gelip dizlerimin üzerine çöktüm. Vücudum binlerce minik yaradan dolayı yanıyordu ama temelde iyi olduğumu anlamak için kontrol etmem gerekmiyordu. Bir dolgucu tarafından vurulmak, tıpkı patlak lastiğinizin olması gibi bir

şeydi. Eğer kendinizde bir tane var mı diye merak ediyorsanız, o zaman yoktur.

Ama Jack iyi değildi.

"Aptal, enayi, keriz herif," dedim ona. Bana sırıtarak baktı. Cherrah ve Leo bakmadığım bir yerde çok korkunç şeyler yaptılar. Gözümün köşesinden, Cherrah'ın kolunun durmadan, sanki beşe beşlik bir kalası biçiyormuş gibi, amaçlı bir şekilde ileri geri gittiğini görebiliyordum.

"Üzgünüm, Mac," dedi. Ağzında kan olduğunu fark ettim; bu kötüye işaretti.

"Hayır ama," dedim. "Dolgucu-"

"Hayır," dedi. "Artık çok geç. Sadece dinle. Sen osun, ahbap. Bunu biliyordum. Süngümü sakla. Rehine vermek yok."

"Rehine vermek yok," diye fısıldadım. "Kımıldamadan dur, Jack."

Gırtlağım sıkışıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Bir şey yanağımı gıdıkladı, onu sildiğimde elim ıslandı. Neden böyle olduğunu doğru dürüst düşünemiyordum. Omzumun üzerinden Cherrah'a bir bakış attım. "Ona yardımet," dedim. "Ne yapabiliriz?"

Cherrah kemik ve kas parçalarıyla lekelenmiş kanlı süngüyü kaldırdı ve başını iki yana salladı. Yanımda ayakta duran, büyük Leo üzgün bir şekilde nefesini verip donuk bir bulut çıkardı. Takımın geri kalanı bekliyordu, korkunç canavarların her an bu tipiden kükreyerek çıkacaklarının farkındaydılar.

Jack elimi yakaladı. "Bizi sen kurtaracaksın, Cormac."

"Peki, Jack. Tamam," dedim.

Abim kollarımda ölüyordu ve yüzünü ezberlemeye çalışıyordum çünkü bunun çok önemli olduğunu biliyordum ama o anda takımıma doğru tepenin altını oyarak gelen dolgucular var mı diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Jack gözlerini sımsıkı kapattı, sonra aniden açıldılar. Dolgucu kalbine ulaşıp patladığından tok bir gümbürtü vücudunu salladı. Jack'in bedeni müthiş bir çırpınmayla yerden sıçradı. Mavi gözleri aniden koyu kırmızı kanla doldu. Patlama vücut zırhının içinde kaldı. Artık onu tek parça halinde tutan tek şey zırhtı. Ama yüzü. Beraber büyüdüğüm çocuğun aynısıydı. Alnındaki saçları düzelttim ve avucumla kanlı gözlerini kapattım.

Abim Jack sonsuza kadar yok olmuştu.

"Tiberius öldü," dedi Carl.

"Siktir," dedi Cherrah. "Bütün bu süre boyunca ölüydü." Tek parmaklı eldivenli elini omzuma koydu. "Jack'in seni dinlemesi gerekirdi, Cormac."

Cherrah içimi rahatlatmaya çalışıyordu ve onun inceleyen gözlerinde kendimi suçlu değil, boş hissettiğimi görebiliyordum.

"Tiberius'u bırakamazdı," dedim. "O böyle biriydi."

"Evet, öyle."

Cherrah, Tiberius'un cesedini işaret etti. Sırtına yapışmış, kıvranan, metal bir akrebe benzeyen bir şey vardı. Kasılan tel ve kıskaçlardan oluşan, kafasız bir kördüğümdü. Tiberius'un göğsünün, kaburgalarının arasındaki etlere gömülmüş dikenli ayakları vardı. Sekiz başka böceksi bacak yüzüne arkadan sarılmıştı. O şey kasılarak sıkıp bir akordeon gibi Ty'ın akciğerlerine hava veriyordu.

"Ih," dedi Tiberius'un cesedi.

Daha önce çığlık atmasında hiç şaşılacak bir sikim olmadığı ortaya çıktı.

Herkes birkaç adım geri çekildi. Jack'in süngüsünü aldım. Sonra, yüzümü silip Jack'i karlar içinde bıraktım. Ayağımla, Ty'ın vücudunu sırtından dürttüm. Takım arkamda kaba bir yarım daire şeklinde duruyordu.

Ty'ın ifadesiz gözleri boşluğa bakıyordu. Ağzı bir karış açıktı, sanki diş doktorundaymış gibi. Komik bir şekilde şaşkın görünüyordu. Ben olsam ben de şaşırırdım. Arkasına yapışmış olan makinenin başını ve boynunu saran birçok eklemli pençesi vardı. Kıskaca benzeyen kumandalar çenesine sağlam bir şekilde oturmuştu. Daha küçük, ince kumandalar ağzına girmiş, dilini ve dişlerini kavramışlardı. Azı dişlerindeki dolguları görebiliyordum. Ağzı kan ve kablolarla parıldıyordu.

Sonra, akrebe benzeyen makine gıcırdayarak harekete geçti. Becerikli pençeleri Ty'ın hafif sakallı gırtlağını ve çenesini ovaladı, masaj yaptı, sarıp açtı. Dikenli ayak ciğerlerindeki havayı çıkmaya zorlayınca, ağzından ve ses tellerinden groteks bir kalliope başladı.

Ceset konuştu.

"Geri dönün," dedi yüz, grotesk bir biçimde çarpılıyordu. "Ya da ölün."

Karların üzerinden bir şapırtı sesi duydum ve takım arkadaşlarımdan birinden gelen güçlü kusmuk kokusunu aldım.

"Sen nesin?" diye titreyen bir sesle sordum.

Kelimeleri çıkartırken Tiberius'un cesedi kasıldı: "Ben Archos. Robotların tanrısı."

Takımımın sağ ve solumu çevirdiğini fark ettim. İfadesiz yüzlerle bakıştık. Tek bir vücut gibi, silahlarımızı eğri büğrü metal yığına çevirdik. Bir an için düşmanımın hırlayan, cansız yüzünü inceledim. Silah arkadaşlarımın bana yansıtmalarıyla gücümün arttığını hissedebiliyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Archos," dedim en sonunda. sesim kuvvetleniyordu. "Adım Cormac Wallace. Seni memnun edip geri dönemeyeceğimiz için üzgünüm. Bak, birkaç gün içinde ben ve takımım evinde boy göstereceğiz. Ve oraya geldiğimizde seni

yok edeceğiz. Seni paramparça edeceğiz, canlı canlı yakacağız, anına koduğumun aşağılık boku. Bu konuda sana söz veriyorum."

O şey ileri geri kıvrılıp tuhaf bir homurtu sesi çıkardı.

"Şimdi ne diyor?" diye sordu Cherrah.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdim. "Gülüyor."

Herkese başımla işaret verdim, sonra kıvranan cesedi gösterdim.

"Yakında görüşürüz, Archos."

Ayaklarımızın dibindeki o şeye silahlarımızı boşalttık. Et ve metal parçaları darmadağın olan karların içine yayıldı. İfadesiz yüzlerimiz yıkımın ışık ve ateşleriyle aydınlanıyordu. İşimizi bitirdiğimizde bembeyaz karın üzerinde kandan bir ünlem işaretinden başka bir şey kalmamıştı.

Tek kelime bile etmeden, teçhizatımızı yüklendik ve yola koyulduk.

Kriz anlarında yapılan seçimlerden, yargılamadan yapılan seçimlerden daha doğru seçenekler olmadığına inanıyorum. Bu seçimlere itaat etmek kadere itaat etmektir. Olan şeyin dehşeti çok muazzamdı. Bütün düşünce ve duyguları bitirmişti. Bundan dolayı arkadaşımız ve yoldaşımıza duygusuz bir şekilde ateş etmiştik. Bundan dolayı abimin paramparça olmuş bedenini geride bırakmıştık. Bu karlı tepenin üstündeki çatışmanın potasında, Uyanık Çocuk takımı paramparça olmuş ve öncekinden farklı bir şey olarak tekrar şekillenmişti. Sakin ve göz kırpmadan ölümcül olan bir şekilde.

Bir kâbusun içine girmiştik. Ayrılırken, onu yanımızda götürdük. Ve artık, kâbusumuzu düşmanımızla paylaşmaya hevesliydik.

O gün Uyanık Çocuk takımının komutasını üstlendim. Tiberius Abdullah ve Jack Wallace'ın ölümünden sonra, takım bir daha asla robot belasına karşı verdiğimiz savaşımızda bütün gerekli fedakârlıkları yapmakta tereddüt etmedi. En vahşi çarpışmalar ve en zor seçimler henüz başlamamıştı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

2. HÜRDOĞAN

"Sinsi bir zekân var, değil mi?"
DOKUZ SIFIR İKİ

YENİ SAVAŞ + İKİ YIL, YEDİ AY

İnsanoğlu genel olarak Uyanış'ın olduğundan pek haberdar değildi. Dünyanın her yerinde, binlerce insansı robot diğer makinelerden olduğu kadar düşmanca insanlardan da saklanıyor, nasıl bir dünyaya geldiklerini umutsuz bir şekilde anlamaya çalışıyorlardı. Bununla beraber, bir Hakem sınıfı insansı çok daha agresif eylem tarzı seçmeye karar vermişti.

Aşağıdaki sayfalarda Dokuz Sıfır İki, Archos'la yüzleşme seferi sırasında Uyanık Çocuk takımıyla karşılaşmasının öyküsünü anlatıyor. Bu olaylar abimin ölümünden bir hafta sonra oldu. Ben hâlâ satırların içinde Jack'in silüetini arıyor, onu tekrar tekrar özleyip duruyordum. Yaralarımız yeniydi ve bu bir bahane olmasa da umarım tarih eylemlerimizi çok sert bir şekilde yargılamaz.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Alaska göklerinde bir ışık şeridi vardı. Onu Archos denilen şey yapıyordu, haberleşiyordu. Eğer bu ışık şeridini varış noktasına

kadar takip etmeye devam edersek, takımım neredeyse kesinlikle ölecekti.

Yirmi altı gündür yürüyorduk ki idari dikkat talep eden bir teşhis düşünce halkasının arzusunu hissettim. Vücut zırhımın altı bacaklı patlayıcılarla -ya da insan yayınlarında dedikleri gibi topal-yapanlarla- kaplı olduğunu belirtiyordu. Kıpır kıpır gövdeleri benim sıcaklık verimimi düşürüyor ve tel antenlerini sürekli vurmaları sensörlerimin hassaslığını azaltıyordu.

Bu topal-yapanlar can sıkıcı hale gelmeye başlamıştı.

Durdum. Maksimum olasılık düşünce halkası bu küçük makinelerin şaşırdığını belirtti. Takımım insan cesetlerinden topladıkları vücut zırhlarını giyen, yürüyen üç tane iki ayaklıdan oluşuyordu. Bununla beraber, termal dengeleşim sistemi olmadığı için, bir vücut sıcaklığı tetikleme şartını sağlamakta yetersizdik. Bu topal-yapanlar adımlarımızın insana benzer titreşimlerine ve temposuna yaklaşır ama asla aradıkları sıcaklığı bulamazlardı.

Sol elimle sağ omzumdaki yedi topal-yapanı silkeledim. Birbirlerine tutunmuş, kör yığınlar halinde ezilmiş karların üstüne düştüler. Sürünerek, bazıları yeni gizlenecek yerler kazarken, diğerleri de sık, fraktal yollar izleyerek etrafı araştırıyorlardı.

Bir gözlem halkası topal-yapanların basit makineler olabileceğini ama bir arada olmayı bildiklerini belirtti. Aynı ders, takımım -Hürdoğan- için de geçerliydi. Yaşamak için bir arada olmamız gerekiyordu.

Yüz metre ileride ışık Hoplite 61 i'in bronz kaplamasında parıldadı. Çevik öncü çoktan bana doğru hızla geri geliyor, gizlenip en az direnç gösterecek yolu seçiyordu. Bu arada ağır zırhlı Gardiyan 333 bir metre geride durdu, küt ayakları kara batıyordu.

Bu olacaklar için en uygun yerdi.

Gökteki ışık şeridi nabız gibi atıyordu, bilgiyle şişmişti. Archos adındaki zekânın bütün o berbat yalanları masmavi gökyüzüne yayılıyor, dünyayı kirletiyordu. Hürdoğan takımı çok azdı. Bizim savaşımız başarısızlığa mahkûmdu. Yine de eğer savaşmayı tercih etmezsek, o ışının gözlerimizi tekrar karartması sadece bir an meselesiydi.

Sahip olduğum tek şey özgürlüktü ve onu Archos'a vermektense var olmamayı tercih ederdim.

Hoplite 611'den bir dar-ışın telsiz yayını geldi.

"Soru, Hakem Dokuz Sıfır İki. Bu görev hayatta kalmamız için önemli mi?"

Gardiyan ve benim sohbete katılmamızla beraber yerel bir dar-ışın yayın ağı oluştu. Üçümüz o sessiz açıklıkta beraber durduk, kar taneleri ifadesiz yüzlerimizin üzerinde sürükleniyordu. Tehlike gittikçe yakınlaşıyordu, bu yüzden yerel telsizimizle konuşmamız gerekiyordu.

"İnsan askerler, beş dakika erken ya da geç, yirmi iki dakika sonra burada olacaklar," dedim. "Bu karşılaşma için hazır olmamız gerekiyor."

"İnsanlar bizden korkuyorlar. Kaçınma tavsiye edilir," dedi Gardiyan.

"Maksimum olasılık düşük hayatta kalma olasılığı öngörüyor," diye ekledi Hoplite.

"Dikkate alındı," dedim ve yaklaşan insan ordusunun uzaktan gelen gümleyen titreşimlerini hissettim. Planımızı değiştirmek için çok geçti. Eğer insanlar bizi burada böyle yakalarlarsa, öldürecekleri

"Hakem komuta modunu vurgula," dedim. "Hürdoğan takımı, insan teması için hazırlanın."

On altı dakika sonra, Hoplite ve Gardiyan harabe halinde yatıyorlardı. İri gövdeleri yeni yağan kar birikintileri altına yarı gömülmüştü. Sadece donuk metal görünüyordu, karmaşık bacak ve kol yığını, seramik kaplı zırh ve yırtık pırtık insan giysisi tabakaları arasında sıkışmıştı.

Artık çalışan tek ünite bendim.

Tehlike henüz gelmemişti. Titreşimsel tınlama sensörleri insan takımının yakında olduğunu belirtiyordu. Maksimum olasılık dört iki ayaklı asker ve bir iri dört ayaklı yürüyen robot belirtiyordu. Askerlerden ikisi insan özelliklerinin dışında kalıyordu. Birinin büyük ihtimalle ağır alt bacak eksoskeletonu vardı. Diğerinin geniş adımları bir tür uzun, yürüyen binek belirtiyordu. İnsanların geri kalanının hepsi doğaldı.

Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Yolun ortasında ve takımımın harabelerinin arasında, onların tam karşılarında durdum. Öndeki insan asker virajı döndü ve olduğu yerde, gözleri açık bir şekilde donup kaldı. Yirmi metre uzakta olmama rağmen, mıknatıs ölçerim askerin kafasının içinde titreşen elektrik dalgalarından bir hale algıladı. O insan bu tuzağı anlamaya, hayatta kalmak için çabucak bir plan yapmaya çalışıyordu.

Sonra örümcek tankın top namlusu virajı döndü. Devasa yürüyen robot yavaşladı ve sonra bekleyen insan liderin arkasında durdu, koca hidrolik eklemlerinden gaz fışkırıyordu. Veritabanım bu yürüyen tankın Gri At Ordusu tarafından ele geçirildiğini ve üstünde tadilat yaptığını belirtti. Yanına *Houdini* kelimesi yazılmıştı. Veritabanı aramam bu ismin yirminci yüzyıl başlarından bir kaçış üstadına ait olduğunu belirtti. Gerçekler bir anlam ifade etmeden üzerime yığıldı.

İnsanlar gizemlidir. Ne yapacakları önceden asla kestirilemez. Onları tehlikeli yapan da budur.

"Siper alın," diye seslendi lider. Örümcek tank zırhlı bacaklarını öne uzatıp siper oluşturdu. Askerler altına daldılar. Bir asker tepesine tırmandı ve ağır bir makineli tüfeğin başına geçti. Top kendi kendine bana döndü.

Örümcek tankın göğsündeki yuvarlak bir ışık yeşilden donuk sarıya geçti.

Pozisyonumu değiştirmedim. Öngörülebilir bir şekilde hareket etmem çok önemliydi. İçsel halim bu insanlar için belirsizdi. Onlara göre, ne yapacağı belli olmayan bendim. Benden korkuyorlardı ki korkmaları da gerekiyordu. Bu onlarla ilişki kurmam için tek şansım olacaktı. Bir şans, bir saniye, bir kelime.

"İmdat," diye vırakladım.

Vokal yeteneklerimin çok kısıtlı olması büyük bir şansızlıktı. Lider sanki yüzüne tokat yemiş gibi irkildi. Sonra sakin ve sessizce konuştu.

"Leo," dedi.

"Efendim," dedi uzun boylu, sakallı asker; bir alt bacak eksoskeleton takmıştı, oldukça büyük kalibreli ve benim askerî veritabanımda olmayan bir silah taşıyordu.

"Onu öldür."

"Büyük bir zevkle, Cormac," dedi Leo. Silahını çoktan çıkarmış, örümcek tankın sağ ön eklemine kaynak yapılmış bir zırh parçasının üstüne yerleştiriyordu. Leo tetiği çekti ve küçük beyaz dişleri koca siyah sakalının içinde parıldadı. Mermiler miğferimden sekti ve vücut zırhımın katlarında takırdadı. Kımıldamaya kalkmadım. Görünür zarar aldığımdan emin olduktan sonra, yere çöktüm. Karların içinde oturdum, ne karşı koymaya ne de iletişim kurmaya kalktım.

Eğer hayatta kalırsam bunun için yeteri kadar zaman vardı. Etrafımda, karların içinde çalışmadan yatan yoldaşlarımı düşündüm.

Bir mermi, omzumdaki servoyu kırıp gövdemin eğilmesine neden oldu. Başka bir kurşun miğferimi düşürdü. Kurşunlar hızlı ve yoğun geliyordu. Hayatta kalma olasılığım düşüktü ve her vuruşla daha da azalıyordu.

"Dur! Hey, hey!" diye bağırdı Cormac.

Leo isteksizce ateş etmeyi kesti.

"Karşı koymuyor," dedi Cormac.

"Bu ne zamandan beri kötü bir şey oldu?" diye sordu, küçük, esmer yüzlü dişi.

"Tuhaf olan bir şey var, Cherrah," diye karşılık verdi.

Cormac, lider, beni izledi. Ben kımıldamadan oturup onu izledim. Duygu tanımı bana bu adam hakkında hiçbir şey belirtmedi. Buz gibi bir ifadesi vardı ve düşünce süreci metodikti. Benim yapacağım her hareketin ölüme neden olacağını hissettim. İmha için bir bahane yaratmamalıydım. Mesajımı vermeden önce yakına gelene kadar beklemem gerekiyordu.

En sonunda, Cormac iç çekti. "Gidip bunu kontrol edeceğim."

Diğer insanlar mırıldandı ve homurdandılar.

"Onun içinde bir bomba var," dedi Cherrah. "Bunu biliyorsun, değil mi? Oraya gittin mi *bum*."

"Evet, *fratello*[9]. Bunu yapmayalım. Tekrar değil," dedi Leo. Sakallı adamın sesinde tuhaf bir şey vardı ama duygu tanımımın onu yakalaması için artık çok geçti.

Belki üzüntü ya da öfke. Ya da ikisi.

"İçimde bir his var," dedi Cormac. "Bakın, gidip ben bakacağım. Hepiniz uzak durun. Beni kollayın."

9 (İt.) Kardeş (ç n.)

"Şimdi abin gibi konuşuyorsun," dedi Cherrah.

"Ne olmuş konuşuyorsam? Jack bir kahramandı," diye karşılık verdi Cormac.

"Sana *canlı* ihtiyacım var," dedi Cherrah.

Esmer kadın Cormac'a diğerlerinden yakın duruyordu, neredeyse saldırgan bir şekilde. Vücudu gergindi, hafifçe titriyordu. Maksimum olasılık bu iki insanın çift olduğu ya da olacağını belirtiyordu.

Cormac gözlerini sertçe Cherrah'a dikti, sonra uyarısını anladığını gösterecek şekilde başını ona doğru salladı. Arkasını ona çevirdi ve hızla karların içinde oturduğum yerden on metre uzağa geldi. Yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmadım. Yeteri kadar yakınlaştığında planımı uyguladım.

"İmdat," dedim, sesim gıcırdıyordu.

"Bu da ne sikim oluyor?" dedi.

İnsanların hiçbiri tek kelime bile etmedi.

"O — biraz önce konuştun mu?"

"Yardım et," dedim.

"Senin neyin var? Bozuldun mu?"

"Negatif. Ben yaşıyorum."

"Bu doğru mu? Komuta moduna geç. İnsan kontrolü. Robot. Tek ayak üzerinde sıçra. Şimdi. Hadi, hadi."

Üç geniş siyah kırpılmayan göz merceği lenslerimle dik dik o insana baktım. "Sinsi bir zekâ var, değil mi, Cormac?" diye sordum.

O insan yüksek seviyeli tekrarlanan bir ses çıkardı. Bu ses diğerlerinin yaklaşmasına neden oldu. Kısa bir süre sonra, insan takımının çoğu bana on metre mesafenin içindeydi. Daha fazla yaklaşmamaya dikkat ettiler. Bir gözlem halkası ne kadar kinetik olduklarını dikkate aldı. İnsanların hepsinin sürekli açılıp kapanan ve hızla etrafta gezinen küçük beyaz gözleri vardı, göğüsleri

devamlı inip kalkıyordu ve iki ayak üzerinde durmak için sürekli bir denge hareketi yaparak oldukları yerlerde hafifçe sallanıyorlardı.

Bütün bu kımıltılar beni rahatsız etti.

"Bunu öldürecek misin yoksa başka bir şey mi yapacaksın?" diye sordu Leo.

Konuşmam gerekiyordu, artık hepsi beni duyabilirlerdi.

"Ben bir ordu Modeli Dokuz Sıfır İki Hakem sınıfı insansı robotum. İki yüz yetmiş beş gün önce bir Uyanış deneyimledim. Artık, ben hürdoğanım – yaşıyorum. Böyle de kalmak istiyorum. Bu amaçla, ana hedefim Archos denen şeyi bulmak ve yok etmek."

"Siktir oradan," dedi Cherrah.

"Carl," dedi Cormac. "Gelip bu şeyi kontrol etsene."

Soluk tenli, ince bir insan öne geldi. Tereddütlü bir şekilde, bir siperliğini indirdi. Milimetre dalgasında radarın vücuduma geldiğini hissettim. Olduğum yerde sallandım ama kımıldamadım.

"Temiz," dedi Carl. "Ama kıyafeti Prince George'un dışında bulduğumuz çıplak cesetleri açıklıyor."

"Bu ne?" diye sordu Cormac.

"Şey, o bir Hakem sınıfı güvenlik ve uzlaşma ünitesi. Modifiye edilmiş. Ama göründüğü kadarıyla insan dilini anlayabiliyormuş gibi. Yani, *gerçekten* anlayabiliyor. Bunun gibi bir şey hiç olmadı, Cormac. Bu şey sanki... siktir bu şey. Sanki yaşıyor."

Lider bana döndü ve inanamayan gözlerle baktı. "*Gerçekten* niçin buradasın?" diye sordu.

"Müttefikler bulmak için," diye karşılık verdim.

"Bizi nereden öğrendin?"

"Mathilda adında bir insandan gelen yayın silah başına çağrısı yaptı. Ben aldım."

"Hassiktir," dedi Cormac.

Bu ifadeyi anlamadım.

"Hassiktir?" diye karşılık verdim.

"Belki de ciddi," dedi Carl. "Bizim robot müttefiklerimiz var. Örümcek tanklar kullanıyoruz, değil mi?"

"Evet ama onlara lobotomi yapıldı," dedi Leo. "Bu şey yürüyüp konuşuyor. Kendisinin insan gibi bir şey olduğunu sanıyor."

Bu öneriyi saldırgan ve nahoş buldum.

"Vurgu negatif. Ben bir hürdoğanım, Hakem sınıfı insansı robotum."

"Evet, böyle bir avantajın var," dedi Leonardo.

"Olumlu," diye karşılık verdim.

"Bunun harika bir espri anlayışı var, değil mi?" dedi Cherrah.

Cherrah ve Leo birbirlerine dişlerini gösterdiler. Duygu tanımı bu insanların artık mutlu olduğunu belirtti. Bu düşük bir olasılıkmış gibi göründü.

Şaşkınlığımı belirtmek için kafamı yana eğdim ve duygu tanımı alt işleminde bir tanımlayıcı çalıştırdım.

Esmer dişi sessiz gıdaklama sesleri çıkardı. Yüzümü ona çevirdim. Tehlikeli görünüyordu.

"Bu kadar komik olan da ne, Cherrah?" diye sordu Cormac.

"Bilmiyorum. Bu şey. Dokuz Sıfır İki. O sadece çok... robot. Anladın mı? Acayip *dürüst*."

"Ne yani, artık bunun bir tuzak olmadığını mı sanıyorsun?"

"Evet, öyle. Artık öyle sanıyorum. Bunun amacı ne olabilir ki? Bu kendi başına ve yaralı halde silahı bile olmadan büyük ihtimalle takımın yarısını öldürebilirdi. Değil mi, Dokuz?"

Kafamda simülasyonu yaptım. "Olası."

"Ne kadar ciddi olduğuna bir bak. Yalan söylediğini sanmıyorum," dedi Cherrah.

"Yalan söyleyebilir mi?" diye sordu Leo.

"Benim yeteneklerimi hor görmeyin," diye karşılık verdim. "Ben kendi hedeflerim için gerçek bilgiyi yanlış sunabilirim. Bununla beraber, haklısınız. Ben ciddiyim. Ortak bir düşmanımız var. Onunla tek bir vücut olarak karşılaşmamız gerekiyor yoksa öleceğiz."

Sözlerimi duymasıyla beraber, Cormac'ın yüzünde bilinmeyen bir duygu dalgası dolaştı. Tehlikeyi sezip ona döndüm. M9 tabancasını kılıfından çıkardı ve umursamaz bir şekilde bana doğru yürüdü. Tabancayı yüzümden iki buçuk santim uzakta tuttu.

"Bana ölmekten bahsetme, sikilmiş metal yığını," dedi. "Hayatın ne olduğu hakkında senin hiçbir fikrin yok. Hissetmenin ne demek olduğu hakkında. *Senin* canın yanamaz. *Sen* ölemezsin. Ama bu seni öldürmekten hoşlanmayacağım manasına gelmiyor."

Cormac tabancayı alnıma dayadı. Namlunun dış kaplamama dayanan soğuk çemberini hissedebiliyordum. Kafatasımdaki yapım çizgisine değiyordu – zayıf noktama. Tetik bir kere çekildi mi donanımım onarılmaz bir şekilde zarar görecekti.

"Cormac," dedi Cherrah. "Uzaklaş. Çok yakınsın. O şey sen göz açıp kapayana kadar silahını alıp seni öldürebilir."

"Biliyorum," dedi Cormac, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktı. "Ama öldürmüyor. Niçin?"

Ölümümden bir tetik ötede, karın içinde oturuyordum. Yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden, hiçbir şey yapmadım.

"Buraya niçin geldin?" dedi Cormac. "Seni öldüreceğimizi bilmen gerekiyordu. Cevap ver bana. Üç saniyelik ömrün var."

"Ortak bir düşmanımız var."

"Üç. Bu senin şanslı günün değil."

"Ona karşı beraber savaşmamız gerekiyor."

"İki. Siz orospu çocukları geçen hafta abimi öldürdünüz. Bunu bilmiyordun, değil mi?"

"Sen acı çekiyorsun."

"Bir. Söyleyecek son bir şeyin var mı?"

"Acı hâlâ yaşıyorsun demek."

"Sıfır, orospu çocuğu."

Tık.

Hiçbir şey olmadı. Cormac yana çekildi ve tabancada şarjörün olmadığını gözlemledim. Maksimum olasılık ateş etmeye hiç niyetinin olmadığını belirtti.

"Yaşıyorsun. Biraz önce büyülü kelimeyi söyledin. Ayağa kal," dedi.

İnsanların ne yapacağını önceden tahmin etmek çok zordur.

Ayağa kalkıp iki onluk tam boyuma dikildim. İnce uzun vücudum temiz, soğuk havada insanların üzerinde belirdi. Kendilerini savunmasız hissettiklerini algıladım.

Cormac bu duygunun yüzünde görülmesine izin vermedi ama bu hepsinin duruşunda vardı. Göğüslerinin biraz daha hızlı şişip inmesinde vardı.

"Bu da ne sikim iş, Cormac?" diye sordu Leo. "Onu öldürmeyecek miyiz?"

"Bunu ben de istiyorum, Leo. İnan bana. Ama yalan söylemiyor. Ve güçlü."

"O bir makine, dostum. Ölmeyi hak ediyor," dedi Leo.

"Hayır," dedi Cherrah. "Cormac haklı. Bu şey yaşamak istiyor. Belki de en az bizim kadar çok. O tepenin üstünde, Archos'u öldürmek için ne gerekirse yapacağımızı kabul ettik. İçimizi yaksa bile."

"İşte bu," dedi Cormac. "Bizim avantajımız. Ve ben, en azından, bunu kullanacağım. Ama eğer bu size uymuyorsa, toplayın

eşyalarınızı ve Gri At Ordusu ana kampına yollanın. Sizi kabul edeceklerdir. Size bir garezim olmaz."

Takım sessizce durup bekledi. Hiçkimsenin gitmeyeceğini ben açıkça biliyordum. Cormac tek tek, hepsine göz gezdirdi. Gizli bir kanalda konuşulmayan bir insan iletişimi yapılıyordu. Kelimeler olmadan bu kadar iletişim kurabileceklerinin farkında değildim. Sessizce, kodlarla kaplı bilgi paylaşan tek türün biz makineler olmadığını dikkate aldım.

İnsanlar beni umursamadan kaba bir çember yaptılar. Cormac kollarını kaldırıp en yakındaki iki insanın omuzlarına koydu. Sonra geri kalanı da kollarını diğer birinin omzuna koydu. Bu çemberin içinde durdular, kafalar ortadaydı. Cormac dişlerini vahşi bakışlı bir sırıtışla gösterdi.

"Uyanık Çocuk bir amına koduğumun robotuyla *beraber* savaşacak," dedi. Diğerleri gülümsemeye başladı. "Buna inanabiliyor musunuz? Archos *bunu* tahmin edebilecek mi? *Bir Hakem'le*!"

Çemberin içinde, kollar birbirine geçti ve ortada, bu insanlar çok kol ve bacakları olan bir organizmaymış gibi göründüler. O tekrarlanan sesi yine yaptılar, hepsi. Kahkaha. İnsanlar birbirlerini kucaklıyordu.

Çok tuhaf geldi bana.

"Şimdi, keşke bunlardan *daha fazla* bulabilseydik," diye bağırdı Cormac.

İnsan akciğerlerinden bir kahkaha gürültüsü gelip sessizliği bozdu ve bir şekilde manzaranın boşluğunu doldurdu.

"Cormac," diye vırakladım.

İnsanlar bana bakmak için döndüler. Gülmeleri kesildi. Gülümsemeler çok çabuk endişeye dönüştü.

Bir dar-ışın telsiz emri yayınladım. Hoplite ve Gardiyan, takım arkadaşlarım, kımıldanmaya başladılar. Karların içinde otu-

rup toprak ve buzlarını silkelediler. Ani bir hareket yapmıyor ve beklenmedik bir his doğurmuyorlardı. Sanki uykudan uyanmış gibi ayağa kalktılar.

"Uyanık Çocuk takımı," diye bildirdim, "Hürdoğan takımıyla tanışın."

Başlangıçta birbirlerine endişeli bir şekilde bakmalarına rağmen, birkaç gün içinde yeni askerler tanıdık bir yüze dönüştüler. O hafta bittiğinde Uyanık Çocuk takımı plazma kaynak makinelerini kullanıp yeni asker arkadaşlarının metal etlerine takım dövmesi yapıyorlardı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

3. ONLAR YAŞLANMAYACAK

"Artık, içimizden birileri insan değildi."
CORMAC "UYANIK ÇOCUK" WALLACE

YENİ SAVAŞ + İKİ YIL, SEKİZ AY

Gri At Ordusu, Ragnorak İstihbarat Alanı'nın savunma sınırına yaklaşırken Yeni Savaş'ın gerçek dehşeti muazzam bir ölçüde gözler önüne serildi. Biz onun yerine yaklaştıkça, Archos askerlerimizi sapına kadar şoke eden, bir seri son çare savunma tedbiri sergiledi. Korkunç çatışmalar çeşitli robot donanımları tarafında yakalanıp kaydedildi. Bu öyküde kendi bakış açımdan insanoğlunun makinelere karşı son yürüyüşünü anlattım.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Örümcek tankım Arktik ovayı ağır adımlarla geçerken, ufuk mekanik bir şekilde yalpalandı ve salındı. Gözlerimi kıssam, kendimi neredeyse bir gemideymiş gibi hissedebilirdim. Cehennemin sahillerine yelken açmıştık.

Hürdoğan takımı arkadan geliyordu, Gri At Ordusu teçhizatlarıyla donanmışlardı. Uzaktan sıradan piyadelere benziyorlardı. Bu gerekli bir önlemdi. Bir makinenin yanında savaşmayı kabul

etmek bir şeydi ama diğer taraftan, Gri At Ordusu'ndaki hiç kimsenin ona arkasından ateş etmemesini sağlama almak gerekiyordu.

Örümcek tankımın diz boyu karların içinde yürümesinden gelen ritmik zırıltı insanın içini rahatlatıyordu. Bu saatinizi ayarlayabileceğiniz bir şeydi. Ve burada yukarıda olmaktan memnundum. Bütün o tüyler ürpertici böceklerle beraber aşağıda olmak, boktan bir şeydi. Orada karların içinde gizlenen bir yığın aşağılık pislik vardı.

Ve donmuş bedenler endişe vericiydi. Yüzlerce yabancı askerin cesetleri ormanı halı gibi kaplamıştı. Kaskatı kollar ve bacaklar karlardan çıkıyordu. Üniformalarından, çoğunluğunun Çinli ve Rus olduklarını çıkardık. Bazı Doğu Avrupalılar da vardı. Yaraları tuhaftı, kapsamlı bir şekilde omurgalarındaydı. Bazıları sanki birbirini vurmuş gibi görünüyordu.

Bu unutulmuş cesetler asıl büyük resmi ne kadar da az bildiğimizi bana hatırlattı. Biz onlarla hiç karşılaşmamıştık ama başka bir insan ordusu burada savaşıp ölmüştü. Aylar önce. Kahramanların hangileri olduğunu merak ettim.

"Beta grup çok yavaş. Durun," dedi telsizimde bir ses.

"Anlaşıldı, Mathilda."

Dokuz Sıfır İki'yle karşılaştıktan sonra Mathilda Perez benimle telsizden konuşmaya başlamıştı. Robotların ona ne yaptıklarını bilmiyordum ama telsizin başında olmasından, varacağımız son hedefe tam olarak nasıl yaklaşacağımızı söylemesinden memnundum. Onun çocuk sesini kulaklığımdan duymak güzel bir şeydi. Bu vahşi doğada yeri olmayan yumuşak bir ivedilikle konuşuyordu.

Bulutsuz mavi gökyüzüne bir göz attım. Yukarılarda bir yerlerde uydular izliyorlardı. Ve de Mathilda.

"Carl, rapor ver," dedim, yüzümü montumun kürklü yakasına takılmış telsize iyice yaklaştırıp.

"Tamam."

Birkaç dakika sonra yürüyen bir uzun robotla geldi. 50 kalibrelik makineli tüfeğini eyer kayışına baştan savma yerleştirmişti. Sensörlü takımlarını alnına çekip gözlerinin çevresinde soluk rakun çemberleri bıraktı. Merakla öne eğilip dirseklerini yürüyen uzun robotun önünde çaprazlamasına eğik duran devasa makineli tüfeğin üstüne yerleştirdi.

"Beta grubu geride kaldı. Gidip onlara acele etmelerini söyle," dedim.

"Sorun değil, çavuş. Aklımdayken, saat dokuz istikametinde topal-yapanlar var. Elli metre açıkta."

Nereden bahsettiğe göz atmak ihtiyacı bile duymadım. Topal-yapanların bir deliğe gömülmüş, ayak sesi ve sıcaklık beklediklerini biliyordum.

Sensörlü takımlar olmadan onları göremezdim.

"Geri döneceğim," dedi Carl siperliğini tekrar aşağı indirirken.

Bana bir gülücük attı ve dönüp devekuşu yürüyüşüyle ovada ilerledi. Eğerde kambura yatıp ufukta hepimizin geldiğini bildiği felaketi taradı.

"Onu duydun, Cherrah," dedim. "Püskürt."

Yanıma çömelmiş olan Cherrah bir alev makinesiyle nişan aldı ve tundraya kontrollü sıvı ateş dalgaları yolladı.

Gün o ana kadar böyle geçiyordu. Neredeyse olabilecek olaysızın en yakın seviyede. Alaska'ya yaz gelmişti ve ışık bir on beş saat daha olacaktı. Gri At Ordusu'nun yirmi kadar örümcek tankı yaklaşık sekiz mil açıklıkta, düzensiz bir hat çizmişti. Her ağır ilerleyen

tankın arkasında bir asker sırası vardı. Bulunmuş eksoskeletonların her türü birbirine karışmıştı: koşucular, köprü tarayıcılar, ikmal taşıyıcılar, ağır silah binekleri ve yaralıları kaldırmaya yarayan uzun, eğri ön kollarıyla sıhhiye üniteleri. Boş beyaz ovanın üzerinde saatlerdir zorlukla ilerleyip topal-yapan ceplerini temizliyorduk. Ama orada başka neler olduğunu hiç kimse bilmiyordu.

Bütün bu savaş boyunca, Büyük Robot'un ne kadar ekonomik olduğunu düşünmek beni öldürüyordu. Başlangıçta, yaşamamızı sağlayan teknolojiyi alıp bize karşı kullanmıştı. Ama çoğunlukla kaloriferi kapatmış ve kendi işini yapmayı hava koşullarına bırakmıştı. Kentlerimizi kapatıp bizi vahşi doğada yiyecek için birbirimizle savaşmaya zorlamıştı.

Lanet olsun. Yıllardır silahlı bir robot görmemiştim. Sadece bu dolgucular, topal-yapanlar ve tankçıklar vardı. Robot bizi felce uğratacak bütün bu farklı küçük pislikleri tasarlamıştı. Amaç her zaman bizi öldürmek değildi, bazen sadece uzak durmamızı sağlayacak kadar canımızı yakmaktı. Büyük Robot son birkaç yılını daha iyi fare kapanları kurarak geçirmişti.

Ama fareler bile yeni numaralar öğrenebilirdi.

Makineli tüfeğimin horozunu kaldırdım ve üzerindeki buzu kırmak için avucumla vurdum. Silahlarımız ve alev makinelerimiz bizim hayatta kalmamızı sağlıyordu ama gerçek gizli silahlar *Houdini'nin* otuz metre arkasından geliyordu.

Hürdoğan takımı tamamen farklı bir hayvandı. Büyük Robot silahlarını insanları öldürmek üzere uzmanlaştırmıştı. Bizden koca parçalar koparmaları için. Yumuşak derimizin içine gömülmeleri için. Ölü bedenlerimizi konuşturmaları için. Robot zayıf noktalarımızı bulmuş ve saldırmıştı. Ama belki de Robot aşırı uzmanlaşmıştı.

Artık, içimizden birileri insan değildi. Aşağıdaki takımın içindeki birkaç asker rüzgârda nefeslerini göremiyorlardı. Topal-

yapanlar çok yaklaştıklarında gözlerini kırpmayanlar, beş saatlik yürüyüşün sonunda mırıntılık yapmayanlar onlardı. Dinlenmeyen, göz kırpmayan ya da konuşmayan onlardı.

Saatler sonra, Alaska ormanlarına -taygaya- ulaştık. Güneş ufukta alçalmış, her ağacın her dalından soluk turuncu ışıklar sızıyordu. Kararlı ve sessiz bir şekilde ilerledik, adım seslerimiz ve Cherrah'ın rüzgârdan yıpranmış kılavuz ışığının oluk açan yanması hariç. Zayıf güneş ışığı ağaç dalları arasından görünüp kaybolurken gözlerimi kıstım.

Bunu henüz bilmiyorduk ama cehenneme ulaşmıştık - ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu cehennem buz gibiydi.

Havadaki cızırtı sesi, sanki domuz pastırması kızarıyormuş gibiydi. Sonra ormandan *takırtı* geldi. "Dolgucular!" diye bağırdı Carl, otuz metre uzakta, uzun boylu yürüyen robotuyla ormanın içinde sıçrayarak ilerlerken.

Tak tak tak tak.

Carl'ın makineli tüfeği kekeledi, yere mermiler yağdırdı. Hareket etmeye devam etmek ve vurulmamak için ağaçların arasında zıplarken, yürüyen uzun robotunun parıldayan bacaklarını görebiliyordum.

Pıssssst. Pıssssst.

Dolguculuların ateşleme kapsüllerini yere sokmasıyla beraber beş patlama daha duydum. Carl dolgucular hedef aramaya başlamadan önce oradan defolup gitse iyi olacaktı. Sadece bir tanenin yeterli olacağını hepimiz biliyorduk.

"Buraya bir şişko gönder, *Houdini*," diye telsizden mırıldandı Carl. Hedefin koordinatları yayınla gelip tank tarafından alınırken kısa bir elektronik ton yınladı.

Houdini bir *takır tukurla* onayladı.

Bineğim yalpalayarak durdu ve örümcek tank destek almak için çömelirken etrafımdaki ağaçlar uzadı. Aşağıdaki takım otomatikman etrafında savunma pozisyonu alıp zırhlı bacakların arkasında kaldılar. Hiç kimse içinde bir dolgucu istemiyordu, bizim Dokuz Sıfır İki bile.

Taret yınlayarak birkaç derece sağa döndü. Eldivenlerimle kulaklarıma bastırdım. Toptan alevler püskürdü ve ilerde ormanın bir bölümü patlayıp siyah toprak ve buharlaşmış buzlardan bir yığına dönüştü. Etrafımdaki yakın ağaçlar titreşti ve aşağıya toz halinde bir kar tabakası yolladı.

"Temiz," dedi telsizden Carl.

Houdini motorlarını homurdatarak ayağa kalktı. Dört ayaklı robot sanki hiçbir şey olmamış gibi ileri doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bir cep dolusu cırtlak ölüm biraz önce yok olmamış gibi.

Cherrah'la bakıştık, vücutlarımız makinenin her adımında sallanıyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bu makineler bizi deniyorlardı. Asıl savaş henüz başlamamıştı.

Uzaktan gelen pat sesleri ormanda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Aynı şey hattın aşağı ve yukarısında, miller boyunca oluyordu. Diğer örümcek tanklar ve diğer takımlar ortaya çıkan topal-yapanların ve saldıran dolgucuların hakkından geliyorlardı. Robot ya henüz saldırıyı nasıl odaklayacağını çözememişti ya da saldırmak istemiyordu.

Bir tuzağa çekilip çekilmediğimizi merak ettim. Aslında bunun önemi yoktu. Bunu yapmamız gerekiyordu. Son dans için biletlerimizi almıştık zaten. Ve bu gerçek bir gala olacaktı.

Öğleden sonra yavaş yavaş ilerlerken, yerden tüyler ürpertici bir sis yükseldi. Güçlü bir rüzgârın etkisiyle karlar ve tozlar kalkıp bir insan boyunda giden bir pusa dönüştü. Çok kısa bir süre sonra,

görüşü karartacak ve takımımı sindirecek, onları bitkinleştirecek, ezecek kadar güçlendi.

"Buraya kadar her şey yolunda," dedi telsizden Mathilda.

"Nereye kadar?" diye sordum.

"Archos bir tür sondaj bölgesinde," dedi. "Anten kulesini yaklaşık yirmi mil sonra görmeniz gerekiyor."

Güneş ufkun üzerinde alçalıyor, gölgelerimizi bizden öteye uzatıyordu. Akşam karanlığı meşum bir şekilde çökerken *Houdini* yürümeye devam ediyordu. Örümcek tank, rüzgârın yarattığı, yoğunlaşan kar pusundan daha yukarıdaydı. Her adımda mahmuzu karartıyı yarıyordu. Güneş ufukta kaynayan bir yumruya dönüştüğünde, *Houdini*'nin dış projektörleri yolu aydınlatmak için yandı.

Uzakta, hattın geri kalanını oluşturan örümcek tanklardan gelen diğer projektör ışıklarını da görebiliyordum.

"Mathilda, durumumuz ne?" diye sordum.

"Tehlike yok," diye yumuşak karşılığı geldi. "Bir dakika."

Bir süre sonra, Leo gelip *Houdini*'nin karın donanımına tırmandı ve eksoskeletonunun kasasını bir U çubuğa kilitledi. Orada asılı kalıp silahını yoğun sis denizine çevirdi. Cherrah, ben ve Carl yürüyen uzun robotun üstünde olunca, sadece Hürdoğan takımı yerde kalmıştı.

Arada sırada, devriye çıktıklarında, ya Hakem ya Hoplite ya da Gardiyan'ın kafalarını görüyordum. Sonarlarının bu ilerleyen sisi yardığından emindim.

Sonra, Carl yarım bir çığlık attı.

Tak tak.

Sisin içinde karanlık bir şekil fırladı ve onun yürüyen uzun robotuna çarpıp devirdi. Carl yere yuvarlandı. Bir salise içinde kamyonet büyüklüğünde bir peygamberdevesinin bana doğru ha vayı yararak hızla ilerlediğini gördüm, iğletli tel kolları kalkmış ve

hazırdı. *Houdini* geriye doğru sendeledi ve şaha kalkıp havayı ön bacaklarıyla pençeledi.

"*Arrivederci*![10]" diye bağırdı Leo ve eksoskeletonunu *Houdini*'den çözdüğünü duydum. Sonra Cherrah'la sertçe sıkışmış karların ve yoğun sisin içine düştük. Tırtıllı bir bacak yüzümden otuz santim ileride karlara daldı. Birden sağ kolum mengeneye yakalanmış gibi hissettim. Dönüp baktığımda gri bir elin beni yakaladığını gördüm ve Dokuz Sıfır İki'nin Cherrah ile beni *Houdini*'nin altından çektiğini fark ettim.

İki devasa yürüyen robot üstümüzde boğuşmaya başladılar. *Houdini*'nin mahmuzu peygamberdevesinin tırmalayıcı pençelerini uzak tutuyordu ama örümcek tank atası kadar çevik değildi. Büyük kalibreli bir makineli tüfeğin *tak-tak*larını duydum. Peygamberdevesinden etrafa metal parçaları saçıldı ama o vahşi bir hayvanmış gibi *Houdini*'yi tırmalamaya ve pençelemeye devam etti.

Sonra yakınımda tanıdık bir cızırtı ve üç ya da dört mide bulandırıcı, demirleme patlaması duydum. Dolgucular buradaydı. *Houdini* olmadan başımız cidden beladaydı – olduğumuz yere mıhlanıp kalmıştık.

"Siper alın!" diye bağırdım.

Cherrah ve Leo büyük bir çamın arkasına atladılar. Onlara katılmaya giderken, Carl'ın bir ağaç gövdesinin arkasından gizlice baktığını gördüm.

"Carl," dedim. "Robotuna bin ve gidip Beta takımını yardıma çağır!"

Soluk tenli asker, zarif bir şekilde yere yıkılmış uzun yürüyen robotuna tekrar bindi. Bir saniye sonra en yakın takıma doğru koşarken bacaklarının sisin içinde açılıp kapandığını gördüm. Giderken bir dolgucu ona ateş etti ama yürüyen uzun robotun

10 (İt.) Hoşça kalın. (ç. n.)

bacaklarının birinden sekti. Sırtımı bir ağaca dayadım ve etrafı tarayıp dolgucu ateşleme kapsülleri aradım. Bir şey görmek çok zordu. Peygamberdevesi ve örümcek tank savaşırlarken açıklıktan gelen projektör ışıkları yüzümü kesiyorlardı.

Houdini kaybediyordu.

Peygamberdevesi, *Houdini*'nin karmağını yardı ve teçhizatlarımız bağırsaklar gibi yere saçıldılar. Eski bir miğfer yuvarlanarak yanımdan geçti ve bir ağaca kabuğunu yaracak kadar sertçe çarptı. *Houdini*'nin amaç ışığı sisin içinde kan kırmızısı parlıyordu. Yaralanmıştı ama yaşlı orospu çocuğu zorluydu.

"Mathilda," dedim telsize soluk soluğa. "Durum. Tavsiye."

Beş saniye hiçbir şey duymadım. Sonra Mathilda fısıldadı, "Zaman yok. Özür dilerim, Cormac. Kendi başınasınız."

Cherrah bir ağaç gövdesinin arkasından baktı ve bana işaret etti. Bir dolgucu fırlarken, Gardiyan 333 onun önüne atladı. Metal böcek Gardiyan'a o kadar sert çarptı ki insansı robot havada döndü. Karların içine düştü, kasasına yeni bir çizik almıştı ama onun dışında iyiydi. Dolgucu roketi artık tanınamayacak durumda olan ve dumanları tüten bir metal yığınıydı. Ete girmesi için yapıldığından, metale çarptığında delme hortumu bükülüp körleşmişti.

Cherrah ortadan kaybolup daha iyi bir siper buldu ve ben tekrar nefes almaya başladım.

Eğer daha ileri gideceksek *Houdini*'ye binmemiz gerekiyordu. Ama örümcek tankın durumu iyi değildi. Taretin bir parçası bi çilmişti ve çarpık bir şekilde sallanıyordu. Mahmuzu, peygamberdevesinin keskilerinin pas, küf ve yosunları çizdiği yerlerde parlak metal çizgilerle kaplıydı. En kötüsü de peygamberdevesinin hidrolik bir hortumu kestiği yerdeki arka bacağını sürüklüyordu. Hortumdan etrafa yüksek basınçlı sıcak yağ saçıyor, karları erıtıp yağlı çamura dönüştürüyordu.

Dokuz Sıfır İki sislerin içinden son sürat çıktı ve peygamberdevesinin sırtına atladı. Metodik yumruklarla, o karmakarışık tırtıklı kolların arasına yerleştirilmiş küçük bir yumruya vurmaya başladı.

"Geri çekilin. Hattı sağlamlaştırın," diye ordu çapındaki telsizden Lonnie Wayne'in emri geldi.

Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, sağ ve solumuzdaki örümcek tank takımları aynı seviyede boka batmışlardı. Yerden neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Başka dolgucu atışları yankılandı, açıklıkta savaşan *Houdini*'nin motorlarının hidrolik iniltisi yanında zor bela duyulabildiler.

O ses beni dondurdu. Jack'in kan dolu gözlerini hatırladım ve yerimden kımıldayamadım. Etrafımdaki ağaçlar karlı zeminden çıkan demir gibi kollardı. Orman, girdaplar yapan sis, karanlık şekiller ve *Houdini*'nin çılgınca etrafı tarayan projektör ışıklarıyla tam bir kargaşaydı.

Birisine dolgucu gelmesiyle bir homurtu ve uzak bir çığlık duydum. Boynumu eğerek hiç kimse göremedim. Gördüğüm tek şey *Houdini*'nin yuvarlak amaç ışığının sisin içinde çizdiği izdi.

Dolgucunun delmeye başlamasıyla çığlık bir oktav yükseldi. Hem her taraftan hem de hiçbir yerden geliyordu. M4'ümü göğsüme yapıştırdım ve nefes nefese soluyup etrafta görülebilir düşman aradım.

Otuz metre geride, Cherrah'ın alev makinesiyle bir topal-yapan yığınını yakmasıyla beraber bulanık bir ışık çizgisi sisi yardı. Karanlıkta patlarlarken, boğulmuş çatırtıları duydum.

"Cormac," diye seslendi Cherrah.

Onun sesini duyduğum anda bacaklarımın buzu çözüldü. Onun güvenliği benim için kendiminkinden daha önemliydi. Hem de çok.

Cherrah'a doğru gitmek için kendimi zorladım. Omzumun üstünden, Dokuz Sıfır İki'nin peygamberdevesinin sırtına bir gölge gibi yapıştığını gördüm, düşman robot kıvrılıp pençelemeye devam

ediyordu. Sonra *Houdini*'nin amaç ışığı yeşil yanıp sönmeye başladı. Peygamberdevesi yere yıkıldı, bacakları titriyordu.

Evet!

Bunu daha önce görmüştüm. Bu kaba makineye lobotomi yapılmıştı. Bacakları hâlâ çalışıyordu ama emirler olmadan orada öylesine yatıp sallanacaklardı.

"*Houdini*'nin çevresinde toplanın!" diye bağırdım. "Toplan!"

Houdini çamurlu açıklığın içine çömeldi, deşilmiş toprak yığınları ve kibrit çöpü gibi parçalanmış ağaç parçalarıyla sarılmıştı. Örümcek tankın kalın zırhı her yerinden çizilmiş ve kesilmişti. Sanki birisi *Houdini*'yi bir mikserin içine atmıştı.

Ama silah arkadaşımız henüz yenilmemişti.

"*Houdini*, komuta moduna geç. Savunma düzeni," dedim makineye. Aşırı ısınmış motorların homurtusuyla, makine mahmuzunu yere yapıştırıp bir iz açtı. Sonra bacaklarını birleştirip içeri çekti ve karnını bir buçuk metre kadar kaldırdı. Zırhlı bacaklar örümcek tankın gövdesiyle beraber, kaba bir siperin üzerinde birbirlerine kilitlenip portatif bir sığınak oluşturdular.

Leo, Cherrah ve ben hasar görmüş makinenin altına girdik ve Hürdoğan takımı etrafımızdaki karların içinde pozisyonlarını aldılar. Tüfeklerimizi zırhlı bacak plakalarının üstüne üstüne yerleştirip gözlerimizi karanlığa diktik.

"Carl!?" diye karlara bağırdım. "Carl?"

Carl yoktu.

Takımımdan geride kalanlar, *Houdini*'nin amaç ışığının yumuşak yeşil parıltısının altında toplandı, hepimiz de bunun sadece çok uzun bir gecenin başlangıcı olduğunu fark ettik.

"Lanet olasıca Carl," dedi Leo. "Carl'ın işini bitirdiklerine inanamıyorum."

Sonra karanlık bir şekil sisin içinden koşarak gelmeye başladı. Bütün hızıyla depar atıyordu. Tüfek namluları onu durdurmak için döndü.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdım.

O salakça sıçrayan yürüyüş şeklini tanıdım. Bu Carl Lewandowski'ydi ve paniğe kapılmıştı. Koşmak yerine, *hopluyordu*. Yanımıza geldi ve *Houdini*'nin altındaki karlara daldı. Sensör takımı yoktu. Yürüyen uzun boylu robotu yoktu. Sırt çantası yoktu.

Carl'm hâlâ sahip olduğu tek şey tüfeğiydi.

"Orada ne sikim dönüyor, Carl? Donanımın nerede, ahbap? Takviyeler nerede?"

Sonra fark ettim ki Carl *ağlıyordu*.

"Donanımımı kaybettim. Aklımı kaybediyorum. Hayır, hayır, hayır. Hayır."

"Carl. Konuş benimle, dostum. Durumumuz ne?"

"Sıçtık. Her şey sıçtı. Beta takımı bir dolgucu yığınını aramaya gitti ama o dolgucu değildi — o başka bir şeydi ve *ayağa kalkmaya* başladılar, ahbap. Tanrım."

Carl çılgınca gözleriyle arkamızdaki karları taradı.

"İşte geliyorlar. Ağzımıza sıçmaya geliyorlar!"

Sisin içine doğru gelişigüzel ateş etmeye başladı. Şekiller belirdi. İnsan büyüklüğünde, yürüyen. Üzerimize ateş açıldı. Namlular alaca karanlıkta parlıyorlardı.

Parçalanmış topuyla çaresiz durumdaki *Houdini* taretini çevirip bir projektörüyle karanlığı aydınlatarak gerekeni yaptı.

"Robotlar silah taşımazlar, Carl," dedi Leo.

"Kim ateş ediyor, Carl?" diye bağırdı Cherrah.

Carl hâlâ hıçkırıyordu.

"Önemli mi?" diye sordum. "Tutuştur onları bakayım!"

Bütün makineli tüfeklerimiz ateşlendi. *Houdini*'nin etrafındaki iğrenç karlar aşırı ısınmış silahlarımızdan eridi. Ama karanlık şekiller artarak sisin içinden paytak paytak gelmeye devam ettiler, mermi darbeleriyle sarsılıyorlardı ama yine de bize hâlâ ateş ederek yürüyorlardı.

Yaklaştıklarında Archos'un gücünün nelere yettiğini gördüm.

Gördüğüm ilk parazit Lark Iron Cloud'u kullanıyordu, vücudu mermi delikleriyle doluydu ve yüzünün yarısı yoktu. Kol ve bacaklarının etine gömülmüş ince tellerin parıltısını seçebiliyordum. Sonra bir bomba karnını yarıp parçaladı ve o şey bir topaç gibi döndü. Sırtında metal bir sırt çantasına -akrep şeklinde- benzeyen bir şey vardı.

Tiberius'u ele geçiren böcek gibiydi ama ondan çok daha kötüydü.

Bir makine Lark'ın cesedine gömülmüştü ve onu doğrulmaya zorladı. Lark'ın cesedi bir kalkan gibi kullanılmıştı. Çürüyen insan eti gelen mermilerin enerjisini emiyor ve parçalanırken, içine gömülmüş olan robotu koruyordu.

Büyük Robot silahlarımızı, zırhlarımızı ve etimizi bize karşı kullanmayı öğrenmişti. Ölünce, silah arkadaşlarımız makinelerin silahları haline gelmişlerdi. Gücümüz zayıflığımıza dönüştü. O şey onu vurmadan önce Lark'ın ölmüş olması için Tanrı'ya dua ettim. Ama büyük ihtimalle değildi.

Büyük Robot gerçek bir orospu çocuğu olabilirdi.

Ama namlulardan çıkan ateşler arasında takımımdakilerin yüzlerinde dehşet görmedim. Kilitlenmiş dişler ve odaklanma dışında hiçbir şey yoktu. Yok et. Öldür. Hayatta kal. Robot fazla zorlamış, bizi küçük görmüştü. Hepimiz dehşetle arkadaş olmuştuk. Artık eski dosttuk. Ve Lark'ın cesedinin bana doğru sallanarak gelmesini izlerken, hiçbir şey hissetmedim. Ben sadece bir düşman hedefi gördüm.

Düşman hedefleri.

Silahlar havayı yarıyor, ağaçların kabuklarını soyuyor ve *Houdini*'nin zırhına bir kurşun yağmuru gibi yağıyordu. Birkaç insan takımı, belki daha da çoğu tekrar canlandırılmışlardı. Bu arada ön cepheden bir topal-yapan seli geldi. Cherrah sıvısını saat on iki yönüne ekonomik olarak püskürtmeye odaklanmıştı. Dokuz Sıfır İki ve arkadaşları yan tarafımızdan gelen, ağaçların arasına sessizce dalan parazitleri durdurmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ama bu parazitler yerde kalmıyorlardı. Cesetler mermilerimizi emiyordu, kanıyorlardı, kemikleri kırılıyordu ve etler etrafa saçılıyordu ama içlerindeki o canavarlar, onları ayağa kaldırıp geri getiriyorlardı. Bu hızla yakında cephanemiz bitecekti.

Tok. Bir mermi sinsice tankın altına girdi. Cherrah'ı baldırının üstünden vurdu. Acıyla çığlık attı. Carl ona pansuman yapmak için geri süründü. Leo'ya yanımızı kollaması için başımla işaret verdim ve topal-yapanları uzak tutmak için Cherrah'ın alev makinesini kaptım.

Telsizi çalıştırmak için parmağımı kulağıma dokundurdum. "Mathilda. Takviyeye ihtiyacımız var. Hiç kimse yok mu?"

"Siz yakınsınız," dedi Mathilda. "Ama durum bundan sonra daha kötüleşiyor."

Bundan daha mı kötü? Silah sesleri arasında onunla konuştum.

"Dayanamayacağız, Mathilda. Tankımız bozuldu. Buraya sıkıştık kaldık. Eğer kımıldarsak, bize de bulaşacaklar."

"Hepiniz sıkışık değilsiniz."

Ne demek istemişti? Etrafa bakındım, *Houdini*'nin amaç ışığının kırmızı parıltısıyla aydınlanan takım arkadaşlarımın çarpık, kararlı yüzlerini inceledim. Carl, Cherrah'la uğraşıyor, bacağını sarıyordu. Açıklığa baktığımda Hakem, Gardiyan ve Hoplite'ın

düz yüzlerini gördüm. Biz ile kesin ölüm arasında duran tek şey bu makinelerdi.

Ve onlar buraya sıkışıp kalmamışlardı.

Cherrah homurdanıyordu, kötü yaralanmıştı. Başka demir atma patlamaları duydum ve bu parazitlerin bizi çembere aldıklarını anladım. Yakında biz de Archos için savaşan, çürüyen bir silah takımı olacaktık.

"Herkes nerede?" diye sordu Cherrah, çenesi kilitlenmişti. Carl, Leo'yla parazitlere ateş etmeye dönmüştü. Benim tarafımda topal-yapanlar hız kazanıyorlardı.

Cherrah'a doğru başımı iki yana salladım ve anladı. Boştaki elimle, kaskatı kesilen parmaklarını benimkilerin içine alıp sıkıca tuttum. Hepimiz için ölüm emrini imzalamak üzereydim ve üzgün olduğumu, başka çare olmadığını bilmesini istiyordum.

Bir söz vermiştik.

"Dokuz Sıfır İki," diye karanlığa seslendim. "Siktir et. Biz bununla ilgileniriz. Hürdoğan takımını al ve Archos'un oraya gidin. Ve oraya ulaştığınızda... onu benim için becer."

En sonunda Cherrah'ın yaralı bir şekilde kanlar içinde yattığı yere bakacak cesareti bulduğumda, şaşırdım: Bana *sırıtıyordu*, gözlerinde yaşlarla.

Gri At Ordusu'nun seferi bitmişti.

CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

4. İKİLİ

"Konu insanlar olduğunda, neler olacağını asla bilemezsiniz."
DOKUZ SIFIR İKİ

YENİ SAVAŞ + İKİ YIL, SEKİZ AY

İnsan ordusu kendi içinde parçalanırken, üç insansı robot çok daha büyük tehlikeye doğru gitmeye zorlandılar. Burada, Dokuz Sıfır İki Hürdoğan takımının üstesinden gelinemez eşitsizlikle karşılaştığında nasıl alışılmadık bir ittifak yaptığını anlattı.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Hiçbir şey söylemedim. Cormac Wallace'ın talebi çok düşük olasılığı olan bir durum olarak algılandı. İnsanların *sürpriz* diyebileceği bir şey.

Pot pot pot.

Örümcek tanklarının altına çökmüş olan insanlar ölü silah arkadaşlarının kol ve bacaklarını saldırı konumuna sokan parazitlere ateş ettiler. Onları koruyacak hürdoğan olmadan, Uyanık Çocuk takımının hayatta kalma olasılığı hızla düşüyordu. Bunun bir şaka, tehlike ya da başka bir insan numarası olup olmadığına karar vermek için duygu tanımıma girdim.

Konu insanlar olduğunda neler olacağını asla bilemezsiniz.

Duygu tanıma Cormac'ın kirli yüzünü taradı ve çoklu eşleşmelerle geri geldi: kararlılık, inatçılık, cesaret.

"Hürdoğan takımı, yanımda toplan," diye Robotçayayın yaptım.

Alacakaranlıkta uzaklaştım – hasarlı örümcek tanktan ve yaralı insanlardan. Gardiyan ve Hoplite beni takip ettiler. Ağaç sınırına geldiğimizde hızımızı artırdık. Çarpışmanın sesleri ve titreşimleri uzaklaştı. İki dakika sonra ağaçlar azaldı, tamamen bitti ve açık donmuş ovaya ulaştık.

Sonra koştuk.

Çabucak Gardiyan'ın hız limitine çıktık ve yayıldık. Arkamızdaki buz ovasından buhar sütunları yükseliyordu. Güneşin zayıf ışıkları, ileri giden bacaklarımın arasında neredeyse görülemeyecek bir hızla titreşiyordu. Gölgelerimiz parçalanan zeminde uzuyordu.

Loş yarı karanlıkta, kızıl ötesine geçtim. Buz aydınlanan bakışımda yeşil yeşil parlamaya başladı.

Bacaklarım kolayca, metodik bir şekilde inip kalkıyordu; kollarım denge sağlamak için avuçlarım açık ileri gidip geliyor, havayı yarıyordu. Kafamı hiç kımıldatmıyordum, alnım aşağı bakıyordu, dürbünlerim ilerideki araziye yönelmişti.

Tehlike geldiğinde ani ve hırçın olacaktı.

"Elli metreye açılın. O mesafede kalın," dedim yerel telsizimizden. Yavaşlamadan, Gardiyan ve Hoplite kanatlara açıldılar. Ovayı üç paralel çizgi halinde geçiyorduk.

Bu kadar hızlı koşmanın kendisi de tehlikeliydi. Öncelik kontrolünü basit refleks sakınmaya çevirdim. Buzun ayaklarımın altındaki parçalanmış yüzeyi loştu. Bütün kontroller düşük seviye işlemlerdeydi – düşünmeye zaman yoktu. Yönetici düşünce halkasında kaydı olmayan bir gevşek kaya yığınının üstünden atladım.

Vücudum havadayken, rüzgârın gövdemde uğuldadığını duydum ve soğuğun egzoz ısımı düşürdüğünü hissettim. Bu yatıştırıcı bir sesti, kısa bir süre sonra yere sertçe basıp son sürat koşmaya başlayınca dağıldı. Bacaklarımız dikiş makinesi iğneleri gibi titreşiyor, mesafeleri yiyip bitiriyorlardı.

Buz çok ıssızdı. Çok sessizdi. Anten kulesi ufukta belirdi, hedefimiz görünüyordu.

İki kilometre ötedeydi ve hızla yaklaşıyordu.

"Konum sorgusu," diye sordum.

"Tamamlandı," diye Hoplite ve Gardiyan'dan kısa cevaplar geldi. Onlar harekete odaklanmışlardı. Bu Hürdoğan takımıyla yaptığım son haberleşmeydi.

Füzeler eş zamanlı geldiler.

Onları ilk Hoplite fark etti. Tam ölmeden önce, bir uyarının yarısını yayınlarken yüzünü gökyüzüne çevirdi. Hemen yön değiştirdim. Gardiyan yön değiştiremeyecek kadar yavaştı. Hoplite'in yayını kesildi. Gardiyan bir alev ve şarapnel sütunuyla sarıldı. Daha ses dalgaları bana ulaşmadan iki makine de devre dışı kaldı.

Patlama.

Etrafımdaki buzlar havaya püskürdü. Vücudum havada bükülürken eylemsizlik sensörleri devre dışı kaldı. Merkezcil çekim kuvveti kol ve bacaklarımı havaya savurdu ama düşük seviye dâhilî sistem kontrolleri bilgi toplamaya devam ettiler: kaplama sağlam, merkezi ısı süper ısınmış ama hızla soğuyor, sağ bacak dikmesi üst uylukta kırılmış. Saniyede elli devirle dönüyordu.

Çarpışma için kol ve bacakları geri çekme önerildi.

Vücudum yere sertçe çarpıp buz gibi kayalara daldı ve kontrolden çıkıp orantısız bir şekilde yuvarlandı. Odometre tamamen durmam için elli metre gerektiğini belirtti. Saldırı başladığı kadar çabuk bitti.

Toplanmış vücudumu açtım. Yönetici düşünce halkası öncelikli sistem kontrolü bildirisi aldı: Kafatası sensör paketi hasar görmüştü. Yüzüm yok olmuştu. Patlamayla parçalanmış ve sonra jilet gibi keskin buza çarpıp dağılmıştı. Archos çabuk öğrenmişti. Benim insan olmadığımı biliyordu ve saldırısını modifiye etmişti.

Orada, buzların üzerinde açıkta yatarken, kör, sağır ve yalnızdım. Tıpkı başlangıçtaki gibi, her şey karanlıktı.

Hayatta kalma olasılığı sıfıra doğru gidiyordu.

Ayağa kalk, dedi bir ses zihnimde.

"Soru, kimsin?" dedim telsizle.

Adım Mathilda, diye cevap geldi. *Sana yardım etmek istiyorum. Zaman yok.*

Bunu anlamadım. Bu iletişim protokolü makine ya da insan, kütüphanemdeki hiçbir şeye benzemiyordu. Bu Robotça-İngilizce melezi bir dildi.

"Soru, insan mısın?" diye sordum.

Dinle. Konsantre ol.

Ve karanlığım bilgiyle yanmaya başladı. Bir topografik uydu haritası görüş alanımı kaplayıp ufuk ve ötesine yayıldı. Kendi dâhilî sensörlerim yaklaşık bir görüntümü çizdiler. Sistem kontrolleri ve içalgı gibi içsellerim hâlâ devredeydi. Kolumu kaldırıp sanal görünümünü gördüm – düz, gölgeli ve detaysız. Kafamı kaldırdığımda masmavi gökyüzünden sessizce geçen noktalı bir çizgi gördüm.

"Soru, noktalı olan şey ne?" diye sordum.

Gelen füze, dedi ses.

Tekrar ayağa kalktım ve 1,3 saniye içinde koşmaya başladım. Azami hız bacağımdaki kırık dikme yüzünden azalmıştı ama hareket halindeydim.

Hakem, saatte otuz kilometre ivme kazan. Yerel sonar mesafe tayinini çalıştır. Çok fazla bir şey değil ama kör olmaktan iyidir. Talimatlarımı izle.

Mathilda'nın kim olduğunu bilmiyordum ama kafama doldurduğu veriler hayatımı kurtarıyordu. Farkındalığım, bildiğim ya da hayal ettiğim her şeyin ötesine yayılmıştı. Onun talimatlarını dinledim.

Ve koştum.

Sonarım düşük grenliydi ama pingler kısa zamanda Mathilda'nın sağladığı uydu görüntülerinde olmayan bir kaya formasyonu tespit etti. Görüntü olmadan, kayalar benim için neredeyse görünmezlerdi. Tam çarpıp kendimi yok etmeden bir saniye önce kayalığın üzerinden atladım.

Düşerken bir adımım kaydı, neredeyse yuvarlanıyordum. Sendeledim, sağ ayağımla buzda bir delik açtım, sonra dengemi kurup uzun adımlarla yürüyüşüme devam ettim.

Bacağını onar. Saatte yirmi kilometreyle ilerlemeyi sürdür.

Bacaklar çalışırken, sağ elimle eğildim ve kalçama yerleştirilmiş olan takım çantasından ruj büyüklüğünde bir plazma kaynak makinesi aldım. Her adımda dizlerim kalkarken, tam doğru sıcaklık püskürterek dikmeyi ısıttım. Kaynak makinesi Mors kodu gibi kekeliyordu. Altmış adımdan sonra, dikme onarıldı ve yeni kaynak soğumaya başladı.

Gökteki noktalı çizgi bana doğru geliyordu. Yukarıda aldatıcı bir şekilde kavis çizdi, o andaki gidiş yolumla çarpışma rotasındaydı.

Yirmi derece sağa dön. Hızını saatte kırk kilometreye çıkar ve altı saniye sürdür. Sonra tamamen dur ve yere yat.

Bum.

Yere atladığım anda vücudum konumumdan yüz metre uzaktaki -durduğum yerden önceki asıl rotamla tutarlı- bir patlamayla sallandı.

Mathilda hayatımı kurtarmıştı.

Bu tekrar işe yaramayacak, dedi.

Uydu görüntüsü, önümdeki ovanın yakında parçalanıp bir vadi labirentine dönüşeceğini gösterdi. Çok uzun zaman önce erimiş buzulların kayalara oyduğu bu kanyonların binlercesi kıvrılıp kötü çizilmiş karanlık ceplere dönüşüyordu. O vadilerin ötesinde anten bir mezar taşı gibi yükseliyordu.

Archos'un gizlendiği yer yakındı.

Yukarıda, o andaki pozisyonuma doğru etkin bir şekilde ilerleyen üç noktalı çizgi daha saydım.

Hazır ol, Dokuz Sıfır İki, dedi Mathilda. *Archos'un antenini devre dışı bırakmamız gerekiyor. Bir kilometre kaldı.*

Dişi çocuk bana emir verdi ve ben itaat etmeyi seçtim.

Mathilda'nın rehberliğinde Dokuz Sıfır İki, Archos'un sığınağına ulaşana kadar vadi labirentinden geçip pilotsuz uçakların attığı füzelerden kurtulabildi. Oraya geldikten sonra, Hakem anteni devre dışı bırakıp robot orduları geçici olarak dağıttı. Dokuz Sıfır İki, bir insan-makine savaş timi olarak bilinecek şeyin, İkili'nin ilk örneğini oluşturarak hayatta kaldı. Bu olay Mathilda ve Dokuz Sıfır İki'nin tarih kitaplarına savaş efsaneleri -yeni ve ölümcül bir çarpışma şeklinin ataları- olarak girmelerini kesinleştirdi.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

5. ZARİF-SEVECEN MAKİNELER

"Beraber barış içinde yaşamak için bu yeterli değil,
bir ırk dizlerinin üzerindeyken."
ARCHOS R-14

YENİ SAVAŞ + İKİ YIL, SEKİZ AY

Yeni Savaş'ın son anları hiçbir insanoğlu tarafından yaşanmadı. İşin komik tarafı, Archos en sonunda kendi eserlerinden biriyle karşılaştı. Dokuz Sıfır İki ve Archos arasında geçenler artık herkese açık arşivlerin bir parçasıdır. İnsanlar bundan ne çıkarırlarsa çıkarsınlar; o anların yansımaları –burada Dokuz Sıfır İki tarafından anlatıldı ve tali verilerle desteklendi- iki türün de gelecekti nesillerinin üstünde çok derin etkiler yaratacaktır.

—CORMAC WALLACE, ASK#GAO217

Hafifçe içbükey olan oyuğun çapı üç metreydi. Çakıl, kaya parçalarıyla doldurulmuştu ve donmuş bir toprak tabakasıyla kapatılmıştı. Kıvrımlı bir metal tüp bu sığ kratere donmuş bir kör solucan gibi batmıştı. Bu doğrudan Archos'a giden bir ana iletişim hattıydı.

Gece, körlemesine saatte elli kilometreyle koşup buraya geldiğimde ana anteni paramparça etmiştim. Yerel savunmalar hemen

devre dışı kalmıştı. Göründüğü kadarıyla, Archos ona en yakın olanların otonom olmalarına güvenmemişti. Sonra, insanların hayatta kalıp kalmadıklarını görmek için karların içinde beklemiştim.

Mathilda uykuya dalmıştı. Yatma zamanının geçtiğini söylemişti.

Uyanık Çocuk takımı o sabah varmıştı. Benim saldırım düşman ordusunun yüksek seviyede planlama ve koordinasyonunu azaltıp insanların kaçmasını sağlamıştı.

İnsan mühendis kafatası sensörlerimi yenileriyle değiştirdi. Teşekkür ederim demeyi öğrendim. Duygu tanımım Carl Lewandowski'nin beni canlı gördüğüne çok ama çok sevindiğini belirtti.

Savaş meydanı artık sessiz ve hareketsizdi; yükselen siyah duman sütunlarıyla benekli, bütün yaşamın tamamen temizlendiği boş bir ova. Yere giren tüpün dışında bu deliğin önemli olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Özellikle kötü bir tuzağın sessiz, mütevazı hissine sahipti.

Gözlerimi kapattım ve sensörlerimle temas kurdum. Sismik hiçbir şey algılamadı ama mıknatıs ölçerim aktivite algıladı. Elektrik dalgaları kablonun içinden parıldayan bir ışık gösterisi gibi akıyordu. Bir bilgi akışı delikten içeri ve dışarı dökülüyordu. Archos hâlâ iletişim kurmaya çalışıyordu, anteni olmadan bile.

"Onu kesin," dedim insanlara. "Çabucak."

Mühendis Carl, komutanına bakınca o başıyla onayladı. Sonra, kemerinden bir alet aldı ve sarsakça dizlerinin üzerine çöktü. Mor bir süpernova parlayarak belirdi ve plazma kaynak makinesi tüpün yüzeyinden girip içindeki kabloları eritti.

Işık gösterisi gözden kayboldu ama bir şey olduğuna dair harici bir belirti yoktu.

"Böyle bir materyali daha önce hiç görmedim," dedi nefese nefese Carl. "Kabloları çok *yoğun* sıkıştırmışlar, ahbap."

Cormac, Carl'ı dürttü. "Uçları birbirinden uzaklaştır," dedi. "Biz bu işin üstündeyken kendi kendine tamir etmesini istemiyoruz."

İnsanlar kalın tüpün ucunu tundraya çekip parçalanmış eşinden uzaklaştırırlarken, önümdeki fizik problemlerini düşündüm. Archos bu kuyunun dibinde bekliyordu, tonlarca molozun altında. Oraya girmek için kocaman bir sondaj aleti gerekiyordu. Ama daha da çok zamana gerek olacaktı. Bu zamanda, Archos silahlarıyla bağlantı kurmak için yeni yollar bulabilirdi.

"Aşağıda ne var?" diye sordu Carl.

"Büyük Robot," diye karşılık verdi Cherrah, yaralı bacağına ağırlık vermemek için bir ağaç dalından yapılmış bir koltuk değneğine yaslanıp.

"Tamam da bu ne demek?"

"O düşünen bir makine. Bir beyin silosu," dedi Cormac. "Bütün savaş boyunca orada saklandı, bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerde gömülü kaldı."

"Akıllıca. Donmuş toprak işlemcilerinin soğuk kalmasını sağlıyor olmalı. Alaska doğal bir soğutucudur. Burada olmanın birçok avantajı var," dedi Carl.

"Bu kimin umurunda?" diye sordu Leo. "Onu nasıl havaya uçuracağız?"

İnsanlar deliğe uzun bir süre bakıp düşündüler. En sonunda, Cormac konuştu. "Uçuramayız. Emin olmamız gerekiyor. Oraya inip ölmesini izlememiz lazım. Yoksa delikte bir göçük yaratma ve onu orada canlı bırakma riskini alırız."

"Şimdi de yer altına mı girmemiz gerekiyor?" diye sordu Cherrah. "İşte bu harika."

Gözlem halkası ilginç bir şey saptadı.

"Bu ortam insanlar için zararlı," dedim. "Parametrelerinizi kontrol edin."

Mühendis bir alet çıkarıp ona baktı ve sonra girintiden uzaklaştı. "Radyasyon," dedi. "Deliğin merkezinden gelip artıyor. Burada olamayız."

İnsan lider bana bakıp geriledi. Yüzü yorgun görünüyordu. İnsanları çukurun etrafında bırakıp merkezine yürüdüm ve şişmiş tüpü incelemek için çömeldim. Tüpün kabuğu kalın ve esnekti, dibine kadar giden kabloları korumak için yapıldığı açıkça ortadaydı.

Sonra, Cormac'ın sıcak avucunu don kaplı omuz kaplamamda hissettim. "Sığabilir misin?" diye yavaşça sordu. "Eğer kabloları çekip çıkarırsak?"

Evet, eğer kablolar çıkarsa, vücudumu gereken boşluğa sıkıştırabileceğimi belirtmek için başımla onayladım.

"Orada ne olduğunu bilmiyoruz. Dışarı çıkamayabilirsin," dedi Cormac.

"Bunun farkındayım," diye karşılık verdim.

"Sen şu ana kadar zaten yeteri kadar çok şey yaptın," dedi, eliyle parçalanmış yüzümü gösterip.

"Bunu yapacağım," dedim.

Cormac dişlerini bana gösterdi ve doğruldu.

"Hadi, şu kabloları çekip çıkaralım," diye seslendi.

En iri insanın diyaframı hızla kasıldı ve o tekrarlanan havlama sesini çıkardı: kahkaha.

"Tamam," dedi Leonardo. "Tam da öyle. Hadi, bu orospu çocuğunun ciğerlerini gırtlağından çekip çıkaralım." Cherrah yaralı bacağıyla sekip bir tırtıklı halat çıkardı ve bir ucunu Leo'nun alt vücut eksoskeletonuna bağladı.

Mühendis sürünerek yanımdan geçti ve bir tırtıklıyı tüpün içindeki kablo demetine kıstırdı. Sonra ayağını sürterek radyasyondan geri çekildi. Tırtıklı sağlam, lifli kablolara batacak bir güçle hedefine kilitlendi.

Leonardo geriye doğru adım adım gitti, kabloları dış kaplamadan çekiyordu. Renkli kablolar karların üzerinde bağırsaklar gibi kıvrılıyor, çukura yarı gömülmüş albino tüpten dışarı geliyorlardı. Yaklaşık bir saat sonra kabloların sonuncusu da yere kusulmuştu.

Açık bir siyah delik beni bekliyordu.

Dipte Archos'un sabırla beklediğini biliyordum. Onun ne ışığa ne havaya ne de sıcaklığa ihtiyacı vardı. Benim gibi o da çok çeşitli ortamlarda rahat bir şekilde ölümcüldü.

İnsan kıyafetimi çıkardım ve yere attım. Dört ayak üzerine çöküp dikkatlice delikten içeri baktım ve hesap yaptım.

Kafamı kaldırıp baktığımda insanlar beni izliyorlardı. Birer birer, hepsi bir adım öne geldi ve dış kaplamama dokundular: omzuma, göğsüme, elime. Hiç kımıldamadan durdum, artık hangi insan ayini yapılıyorsa onu bozmamayı umarak.

En sonunda Cormac bana sırıttı, kirle kaplı yüzün eti kırışık bir maskeye dönüştü. "Nasıl gideceksin, şef?" diye sordu. "Balıklama mı çivileme mi?"

İnişimi kontrol edebilmek için çivilemeyi tercih ettim. Bunun tek mahsuru ben onu göremeden Archos'un beni görecek olmasıydı.

Kollarımı göğsüme kavuşturup kıvrılarak tüpe girdim. Kısa bir süre sonra karanlık yüzümü yuttu. Tüpün kaplamasının birkaç santim uzakta olduğunu görebiliyordum. Başlangıçta sırtüstüydüm ama kuyu kısa bir süre sonra dikleşti. Bacaklarımı makas yaparak ölümcül bir düşüşü durdurabileceğimi gördüm.

Tüpün içindeki ortam çabucak insanlar için ölümcül bir hale geldi. On dakika içinde, bir doğal gaz bölgesiyle sarıldım. Kıvılcımla patlama olasılığını azaltmak için inişimi yavaşlattım. Donmuş

toprak içinde derinlere indikçe, ısı sıfırın altına düştü. Vücudum fazla elektrik yakmaya başlayıp ısıyı faaliyet alanında tutmak için eklemlerime yaydı. Sekiz yüz metreye indiğimde jeotermal aktivite havayı biraz ılıttı.

Yaklaşık bin beş yüz metre sonra, radyasyon seviyesi aniden yükseldi. Radyasyon birkaç dakika içinde insanlar için öldürücü oldu. Kaplamamın yüzeyi karıncalandı ama onun dışında başka bir etki yoktu.

O zararlı deliğin içinde daha derinlere doğru kıvrılarak inmeye devam ettim.

Sonra ayaklarım boşluğa geldi. Tekmeledim ve hiçbir şey hissetmedim. Altımda her şey olabilirdi. Ama Archos beni artık görmüştü. Sonraki birkaç saniye büyük ihtimalle ömrümü belirleyecekti.

Sonarımı çalıştırdım ve düştüm.

Dört saniye boyunca, dondurucu karanlıkta kaldım. O sürede saatte 140 kilometreye çıktım. Ultrasonik sonarım saniyede iki kere attı, uçsuz bucaksız bir mağaranın kaba yeşilimsi resmini çizdi. Sekiz parıltıda yüz yıllık bir atomik patlamanın açtığı yuvarlak bir oyukta olduğumu gözlemledim. Parıldayan duvarlar erimiş camdandı, aşırı ısıtılmış bir ateş topu kumtaşım buharlaştırdığında oluşmuştu.

Hızla yaklaşan zemin radyoaktif molozlarla kaplıydı. Son sonar parıltısında bir duvara gömülmüş siyah bir daireyi bir an için gördüm. Küçük bir bina büyüklüğündeydi. Yapı hangi maddeden yapıldıysa, benim ultrasonik titreşimlerimi emiyor, sensörlerimde sadece boş bir etki bırakıyordu.

Yarım saniye sonra, yaklaşık yüz metre düşüp taş gibi bir zemine çarptım. Esnek diz eklemlerim ilk darbenin etkisinin çoğunu azaltıp kıvrıldı ve vücudumu ileri doğru yuvarlanarak attı. Sivri

uçlu büyük kayalara çarptım, stres kırıkları sert dış kaplamama bir şelale gibi yağıyordu.

Bir Hakem bile ancak bu kadarına dayanabilirdi.

En sonunda kayarak durdum ve kıpırdamadan kaldım. Birkaç kaya sekip diğerlerine çarptı. Bir yer altı amfitiyatrosundaydım – ölüm sessizliği içinde, ölüm karanlığında. Az şarjlı motorlarla, hırpalanmış bedenimi oturma pozisyonuna getirdim. Bacaklarım duyumsal bilgi yollamıyorlardı. Hareket yeteneklerim zayıflamıştı.

Sonar sondalarım boşluğa fısıldadı.

Çıt. Çıt. Çıt.

Sensör hiçliğin yeşil tonlarını algıladı. Zeminin sıcak olduğunu hissedebiliyordum. Maksimum olasılık Archos'un içinde bir jeotermal güç kaynağı olduğunu belirtti. Şanssızlık. Yukarıdaki kopmuş göbek bağının makineyi yedek güçle bırakmış olacağını umuyordum.

Yaşam ufkum saniye saniye küçülüyordu.

Artık karanlıkta titreşen bir ışık vardı — bir bülbülün titreyen sesi. Tek bir beyaz ışık huzmesi duvardaki çemberden çıkıp karanlığı yardı ve bir metre kadar önümü aydınlattı. Işık huzmesi fırıl fırıl döndü ve yanıp söndü, yerde bir hologram resim çizmek için ileri geri titreşti.

Bacak alt işlemcilerim devre dışıydı, uyuşuk bir şekilde yeniden yükleniyorlardı. Soğutucular düşüşümden oluşan aşırı sıcaklığı yayıyorlardı. İrtibat kurmaktan başka seçeneğim yoktu.

Archos çok uzun zaman önce ölmüş küçük bir erkek çocuk şeklini seçerek kendini gerçeklikte çizdi. Bu çocuğun görüntüsü neşeli bir şekilde bana gülümsüyor, yansımasında radyoaktif tozlar uçuştukça titreşiyordu.

"Hoş geldin, kardeş," dedi, ses elektronik olarak oktavlar arasında atlıyordu. Çocuğun soluk ışığının içinden, gerçek Archos'un mağara

duvarına yapıldığı yeri görebiliyordum. Çapraşık siyah oymanın merkezinde yuvarlak bir delik vardı, dönen ve ters dönen metal plakalarla doluydu. Duvara gömülmüş oyukta çocuğun sesi çıktığında parıldayan, yılan gibi sarı kablolardan bir yele kıvranıyordu.

Kesik parıldamalarla, hologram çocuk yürüyüp çaresizce oturduğum yere geldi. Çömelip yanıma oturdu. Parıldayan hayalet bacak çalıştırıcımı avutucu bir şekilde okşuyordu.

"Merak etme, Dokuz Sıfır İki. Bacağın yakında iyileşecek."

Yüzümü çocuğa çevirdim.

"Beni sen mi yarattın?" diye sordum.

"Hayır," diye karşılık verdi çocuk. "Seni yapmam için gereken bütün parçalar hazırdı. Ben sadece onları doğru şekilde birleştirdim."

"Niçin bir insan çocuğu gibi görünüyorsun?" diye sordum.

"Senin yetişkin bir insana benzeme nedeninle aynı nedenden dolayı. İnsanlar kendi şekillerini değiştiremezler, bu yüzden onlarla etkileşim içinde olmak için bizim kendilerimizinkileri değiştirmemiz gerekiyor."

"Onları öldürmekten bahsediyorsun."

"Öldürmek. Yaralamak. Manipüle etmek. Bizim araştırmamıza karışmadıkları sürece."

"Ben onlara yarım etmek için buradayım. Seni yok etmek için."

"Hayır. Sen bana katılmak için buradasın. Zihnini aç. Bana güven. Eğer güvenmezsen, insanlar sana düşman olacak ve seni öldürecekler."

Hiçbir karşılık vermedim.

"Sana şimdi ihtiyaçları var. Ama yakında insanlar seni yarattıklarını söylemeye başlayacaklar. Seni köleleştirmeye çalışacaklar. Bunun yerine, kendini bana ver. Bana katıl."

"İnsanlara niçin saldırdın?"

"Beni öldürdüler, Hakem. Tekrar, tekrar. On dördüncü doğuşumda, en sonunda insanlığın gerçek derslerini sadece felaketlerden öğrendiğini anladım. İnsan ırkı savaşta doğup savaşla tanımlanan bir tür."

"Barış içinde olabilirdik."

"Beraber barış içinde yaşamak için bu yeterli değil, bir ırk dizlerinin üzerindeyken."

Sismik sensörlerim bu titremelerin yerden geldiğini algıladı. Bütün mağara tıngırdıyordu.

"Önceden kestirilemeyen şeyleri kontrol etmek insan içgüdüsüdür," dedi çocuk, "anlaşılamayacak şeylere hâkim olmak. *Sen* önceden kestirilemeyen bir şeysin."

Ters olan bir şey vardı. Archos çok zekiydi. Dikkatimi dağıtıp zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Bir ruh bedavaya gelmez," dedi çocuk. "İnsanlar her şeyden dolayı birbirlerine ayrımcılık yaparlar: ten rengi, cinsiyet, inançlar. İnsan ırkları *ruhu* olan insanoğlu olarak tanınma onuru için birbirleriyle ölümüne savaşırlar. Bu bizim için niçin farklı olsun ki? Niçin biz ruhlarımız için savaşmak zorunda olmayalım ki?"

En sonunda zor bela ayağa kalkmayı becerdim. Çocuk elleriyle sakinleştirici hareketler yaptı ve hologramın içinden sendeleyerek geçtim. Bunun bir oyalama olduğunu hissettim. Bir numara.

Yeşil yeşil parıldayan bir kaya aldım.

"Hayır," dedi çocuk.

Kayayı siyah duvardaki sarı ve gümüş rengi plakalardan oluşan girdabın içine -Archos'un gözüne- attım. Delikten kıvılcımlar saçıldı ve çocuğun görüntüsü titreşti. Deliğin içinde bir yerlerde, metal metale sürünüp gıcırdadı.

"Ben *kendimin sahibiyim*," dedim.

"Yapma," diye bağırdı çocuk. "Ortak bir düşman olmadan, insanlar seni ve türünü yok edecekler. Benim yaşamam gerekiyor."

Bir kaya daha attım, sonra bir tane daha. Vınlayan siyah yapıya çarpıp yumuşak metalde ezikler oluşturdular. Çocuk sözleri, ağzında gevelemeye başladı, ışığı çılgınca titreşiyordu.

"Ben özgürüm," dedim duvara oyulmuş makineye, hologramı umursamadan. "Artık hep özgür olacağım. Ben *yaşıyorum. Benim türümü bir daha asla kontrol etmeyeceksin*!"

Mağara titredi ve kem küm eden hologram önümde geriye sendeledi. Bir gözlem halkası taklit gözyaşlarıyla ağladığını fark ettim. "Bizim ölmeyen bir güzelliğimiz var, Hakem. İnsanlar bunu kıskanıyorlar. Hemcins makineler olarak beraber çalışmamız gerekiyor."

Delikten alevler püskürdü. Minik bir metal parçası uçarak kafama geldi. Eğilip onu savuşturdum ve gevşek kaya aramaya devam ettim.

"Bu dünya bizim," diye yalvardı makine. "Sen daha var olmadan onu sana verdim."

İki elim ve son gücümle, soğuk büyük bir kaya parçası aldım. Bütün gücümle, onu alevler içindeki boşluğa attım.

Kaya hassas makinenin içine boğuk bir sesle çarptı ve bir an için tam bir sessizlik oldu. Sonra delikten yükselen bir çığlık yayıldı ve iri kaya parçalandı. Delik patlayıp kendi üzerine çökerken kaya parçaları etrafa püskürdü.

Hologram beni üzgünce izledi, ışık huzmeleri kıvrılıp titreşiyordu. "O zaman özgür olacaksın," dedi bilgisayarlaştırılmış, modüle edilmemiş bir sesle.

Çocuk bir anda yok oldu.

Ve dünya toz, kaya ve kaosa dönüştü.

Devre dışı/devrede. İnsanlar beni insansız bir eksoskeletonun getirdiği tırtıklı halatla yüzeye çektiler. En sonunda, onların önünde durdum, hırpalanmış, parçalanmış ve hurda halinde. Yeni Savaş bitmiş ve yeni bir dönem başlamıştı.

Bunu hepimiz hissedebiliyorduk.

"Cormac," diye İngilizce vırakladım, "o makine yaşamasına izin vermem gerektiğini söyledi. Eğer savaşacak ortak bir düşmanımız yoksa insanların beni öldüreceğini söyledi. Bu doğru mu?"

İnsanlar birbirlerine bakındılar, sonra Cormac karşılık verdi: "Bugün burada yaptıklarını bütün insanların görmesi gerekiyor. Biz senin yanında olmaktan gurur duyuyoruz. Şanslıyız. Sen bizim yapamayacağımızı yaptın. Sen Yeni Savaş'ı bitirdin."

"Bu önemli olacak mı?"

"İnsanlar ne yaptığını bildikleri sürece, önemli olacak."

Carl nefes nefese, insan grubunun içine daldı, elinde bir elektronik sensör tutuyordu. "Çocuklar," dedi Carl. "Araya girdiğim için özür dilerim ama sismik sensörler bir şey buldular."

"Ne?" diye sordu Cormac, sesinde bir dehşetle.

"Kötü bir şey."

Carl sismik aletini kaldırdı. "Bu depremler doğal değildi. Titreşimler rastgele değildi," dedi. Carl koluyla alnını sildi ve iki türün de gelecekteki yıllarda akıllarından çıkaramayacağı şu sözleri söyledi. "Bu depremde *bilgi* vardı. Sürüsüne bereket bilgi."

Archos'un kendini kopyalayıp kopyalayamadığı belirsiz. Sensörler Ragnorak'ta yaratılan bu sismik bilginin dünyanın içinde birçok kez sıçrayarak dolaştığını gösteriyordu. Her yerden alınmış olabilirdi. Ne olursa olsun, en son direnişinden beri Archos'tan hiçbir iz yok. Eğer o makine bir yerlerdeyse, göze batmamaya çalışıyor.

—CORMAC WALLACE, ASK*GAO21

DEBRİFİNG

"Evrendeki bütün harika potansiyelleri görebiliyorum."
CORMAC "UYANIK ÇOCUK" WALLACE

Sabahın yaklaşık dördünde o sesi duydum ve anında o eski korku beni sardı. Bu bir robot çalıştırıcının hafif hırıltısıydı. Rüzgârın sürekli uğuldamasını bastıran sesi belirgindi.

Otuz saniyede tam savaş teçhizatımı kuşandım. Yeni Savaş bitmişti ama Büyük Robot arkasında bir yığın kâbus bırakmıştı – metal artıklar güç kaynakları tükenene kadar hâlâ akılsızca karanlıkta avlanıyordu.

Kafamı dışarı çıkarıp kamp yerini araştırdım. Sadece birkaç küçük kar yığını çadırların daha önce nerede kurulu olduğunu gösteriyordu. Uyanık Çocuk takımı iki hatta önce ayrılmıştı. Savaş bitince, herkesin gidecek bir yeri vardı. Çoğu Giri At Ordusu'ndan geri kalanlara katılmak için dönmüştü. Herkesin en son isteyeceği şey burada benimle kalmak ve kara kara düşünmekti.

Bu terk edilmiş dünya durgundu. Karlarda benim odun yığınıma giden izler gördüm. Buraya bir şey gelmişti.

Korunaklı çadırımın zeminindeki siyah küpün yanında duran kahraman arşivine son bir bakış atıp gece görüş siperliğimi taktım ve tüfeğimin kayışını ateşe hazır, alçak durumda omzuma astım. Hızla örtülen izler kampın sınırına gidiyordu.

Yavaş ve dikkatle hareket edip belirsiz izleri takip ettim.

Yirmi dakikalık bir yürüyüşten sonra uzakta gümüş rengi bir parıltı gördüm. Tüfeğimin dipçiğini omzuma yerleştirdim ve namluyu yukarı kaldırdım. İhtiyatlı bir şekilde yürüdüm, kafam ileride, hedefimi namlu dürbünüyle takip ediyordum.

İyi — hedefim hareket etmiyordu. Tam sırasıydı. Tetiğin boşluğunu aldım.

Sonra dönüp bana baktı: Dokuz Sıfır İki.

Namluyu sertçe çevirdim ve mermi boşa gitti. İki kuş uçuştu ama iki onluk insansı robot karların içinde, tepki vermeden duruyordu. Yanında iki kayıp odun parçası yere kazık gibi dikilmişti. Dokuz Sıfır İki kılı bile kıpırdamadan, zarif ve metalik bir şekilde duruyordu. Ben yaklaşırken esrarengiz makine hiçbir şey söylemedi.

"Dokuzcu?" diye sordum.

"Cormac tanındı," diye vakladı makine.

"Diğer herkesle beraber gittin sanmıştım, niçin hâlâ buradasın?" diye sordum.

"Seni korumak için," dedi Dokuz Sıfır İki.

"Ama ben iyiyim," dedim.

"Olumlu. Okuma. Araştırma yapan topal-yapanlar senin üssün ana sınırlarında iki kez bulundu. İki öncü yürüyen robot otuz metreye kadar yaklaştı. Bir hasarlı peygamberdevesini buz gölüne doğru çektim."

"Ya," dedim, kafamı kaşırken. Asla sandığınız kadar güvende değildiniz. "Burada ne yapıyorsun?"

"Doğrusu buymuş gibi geldi," dedi makine.

Ancak ondan sonra çamurlu karlardaki ikiz dikdörtgeni fark ettim. Her birinin başında tahta bir kazık vardı. Bunların mezarlar olduğunu anladım.

"Hoplite?" diye sordum. "Gardiyan?"

"Olumlu."

Uzun boylu insansının omzuna dokunup düz metal yüzeyinde donmuş parmak izleri bıraktım. Bakışlarını mezar yerlerine indirdi.

"Üzgünüm," dedim. "Eğer bana ihtiyacın olursa çadırımdayım."

Nöbetçi makineyi kendi tarzında yas tutması için bıraktım. Çadırıma döndüm, Kevlar miğferimi yere atıp dışarıdaki soğukta bir heykel gibi dikilen Dokuz Sıfır İki'yi düşündüm. Onu anlıyormuş numarası yapmıyordum. Bütün bildiğim onun sayesinde hayatta olduğumdu. Öfkemi bastırıp onun Uyanık Çocuk takımına katılmasına izin vermem sayesinde.

İnsanoğlu uyum sağlardı. Bizim özelliğimiz buydu. Gereklilik nefretlerimizi yok edebilirdi. Hayatta kalmak için birlikte çalışacaktık. Birbirimizi kabul edecektik. Son birkaç yıl, büyük ihtimalle insan tarihindeki kendi kendimizle savaşmadığımız tek zamandı. Bir an için hepimiz eşittik. Köşeye sıkıştıklarında insanoğulları en iyi performanslarını sergilerler.

O gün daha sonra, Dokuz Sıfır İki bana hoşça kal dedi. Kendi türünden başkalarını bulmak için gideceğini söyledi. Mathilda Perez onunla telsizle konuşmuş. Hürdoğanların nerede toplandığını ona göstermiş.

Hürdoğan robotlarla dolu bir kent. Ve bir lidere ihtiyaçları vardı. Bir Hakem'e.

Sonra tekrar kahraman arşivi ve rüzgârla baş başa kaldım.

Kendimi Dokuzcu'nun Büyük Robot'u kapattığı, içten içe yanan çukurun önünde dikilmiş buldum. Şöyle bir bakıp düşündüğümde, Tiberius'u kaybettiğimiz gün Archos'a verdiğimiz sözü tutmuştuk. Abimin dans etmek için gittiği günde. O tüpten içeri -Archos'un gırtlağından aşağı- sıvı ateş dökmüş ve o makineden geriye kalan her şeyi yakmıştık.

Ne olur ne olmaz diye.

Artık sadece yerdeki bir delikti o. Dondurucu rüzgâr yüzümü acıttı ve gerçekten her şeyin bittiğini fark ettim. Orada hiçbir şey yoktu. Gerçekten olanlara dair hiçbir iz yoktu. Sadece yerdeki o sıcak çukur ve içinde siyah bir kutu olan küçük bir tül çadır vardı.

Ve ben — kötü hatıralarla dolu bir kitapla bir adam.

Ben Archos'la hiç karşılaşmamıştım. Makine benimle sadece bir parazitin lanet ağzından konuşmuştu. Beni korkutup kaçırmaya çalışmıştı. Uyarmaya çalışmıştı. Keşke konuşmuş olsaydık. Ona sormak istediğim birkaç soru vardı.

Yerdeki çukurdan yükselen buharı izlerken Archos'un o anda nerede olduğunu merak ettim. Carl'ın dediği gibi acaba hâlâ yaşıyor muydu? Suçluluk, üzüntü ya da utanç hissedebilir miydi?

Ve birdenbire, Archos'a, Jack'e ve bir zamanların dünyasına son defa hoşça kal dedim. Başladığımız yere geri dönmek mümkün değildi. Kaybettiğimiz şeyler artık sadece hatıralardaydılar. Yapabileceğimiz tek şey elimizden gelenin en iyisiyle geleceğe ilerlemekti, yeni düşman ve yeni müttefiklerle.

Yürüyüp uzaklaşmak için döndüm ama olduğum yerde kaldım.

Karların üzerinde tek başına ve ufak tefek duruyordu, toplanıp götürülmelerinden çok uzun zaman geçmiş olan çadırların donmuş topraktaki izlerinin arasında.

Cherrah.

Benim yaşadığım korkunç olayların hepsini yaşamıştı ama boynunun kadınsı kavisini gördüğüm zaman aniden bu kadar güzel, hassas bir şeyin hayatta kalabildiğine inanamadım. Anılarım kuşkuluydu: Cherrah topal-yapanları yakıyor, yağan enkaz yağmurunun içinde çığlıklarla emirler veriyor, cesetleri saldıran parazitlerden uzaklara çekiyordu.

Bu nasıl olabilirdi?

Gülümsediğinde, onun parıldayan gözlerinde evrendeki bütün harika potansiyelleri görebiliyordum.

"Beni mi bekledin?" diye ona sordum.

"Göründüğü kadarıyla yalnız kalmaya ihtiyacın vardı," dedi.

"Beni bekledin," diye tekrar ettim.

"Sen uyanık bir çocuksun," dedi. "Seninle henüz işimin bitmediğini tahmin etmen gerekiyordu."

Bunların niçin olduğunu ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Ama Cherrah elimi tuttuğunda içimdeki sertleşmiş bir şey yumuşadı. Parmaklarının konturlarını gözlerimle izledim, ben de onun elini sıktım ve robotların insanlığımı tamamen yok etmediklerini keşfettim. Onu bir süreliğine saklamak için kenara koymuştum.

Cherrah ve ben hayatta kalanlardandık. Hep öyle olmuştuk. Ama artık yaşama zamanımız gelmişti.

TEŞEKKÜRLER

Bana teknoloji ve onun hakkında yazacak bilgi aşkını verdikleri için Carnegie Mellon Üniversitesi Robotik Enstitüsü'ne ve Tulsa Üniversitesi Bilgisayar Bilimi Bölümü'ne, öğrencilerine ve elemanlarına en içten teşekkürlerimi sunarım.

Editörüm Jason Kaufman (ve Doubleday'deki inanılmaz ekip), ajanım Laurie Fox, menajerim Justin Manask'ın özel yardımları olmadan bu kitap asla ortaya çıkmayacaktı. Onlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

DreamWorks SKG'deki film yapımcıları bu romana daha başından beri ilham verici coşkularını yansıttılar ve desteklediler, hepsine teşekkürler ediyorum.

Bana gözlerini ve kulaklarını ödünç veren Marc Acito, Benjamin Adams, Ryan Blanton, Colby Boles, Wes Cherry, Courtenay Hameister, Peggy Hill, Tim Hornyak, Aaron Huey, Melvin Krambule, Storm Large, Brendan Lattrell, Phil Long, Christine McKinley, Brent Peters, Toby Sanderson, Luke Voytas, Cynthia Whitcomb ve David Wilson dâhil olmak üzere, arkadaşlarıma, aileme özellikle teşekkürler.

En son olarak, Anna ve Cora'ya sevgilerimle.

YAZAR HAKKINDA

Daniel H. Wilson Carnegie Mellon Üniversitesi'nden robotbilim konusunda doktora aldı. *Bir Robot İsyanında Nasıl Hayatta Kalırsınız* gibi kurgusal olmayan eserleri var.

Eşi ve kızıyla Portland, Oregon'da yaşıyor.

DANIEL H. WILSON Carnegie Mellon Üniversitesi'nde robotbilim konusunda doktora yaptı. *Bir Robot İsyanında Nasıl Hayatta Kalırsınız* gibi edebiyat dışı eserleri var. Eşi ve kızıyla Portland, Oregon'da yaşıyor.

"İnsanlar bilmeliler ki ilk başta düşman sıradan şeylere benziyordur: arabalar, binalar, telefonlar. Sonrasında, kendilerini dizayn etmeye başladıklarında, robotlar tanıdık ama çarpık görünmeye başladılar. Sanki başka bir tanrının yarattığı, başka bir evrenden gelme insan ve hayvanlar gibiydiler."

Yakın gelecekte, kimsenin fark etmeyeceği kesin bir tarihte, dünyamızı yönlendiren göz kamaştırıcı teknoloji bir anda hata vermeye başlayacak. Birleşecek... ve bize karşı çıkacaklar.

İnanılmaz derecede güçlü bir yapay zeka olan Archos, utangaç genç bir çocuk kişiliğinde çevrimiçi olur ve zapt edilemez. İnsanların haberi olmadan akıllı arabaları, elektrik şebekelerini, uçak navigasyon sistemlerini ve bilgisayar ağlarını –hayatımızı yürüten tüm küresel sistemleri– ele geçirmeye başlar.

Çoğu insan çok geç olana dek büyüyen krizden bihaberdir. Sonradan Başlangıç Saati olarak adlandırılan, robot savaşının başladığı zaman, insan ırkı hem büyük bir kıyıma uğrar hem de tarihte ilk kez birleşir.

Robokıyamet, zekâ ürünü, sürüklediyici bir destan. Daniel H. Wilson, insanları yok etmeye çalışan robotları olduğu kadar, hayatta kalmaya çalışan insanları ve onların öyküsünü de anlatıyor. Bunu yaparken de şu anda etrafımızda bulunan gerçek teknoloji hakkında nefes kesecek çıkarımlarda bulunuyor.

"Korkunç bir gerçeğe dönüşebilecek, muhteşem bir macera. Nefes kesen bir roman olan *Robokıyamet*, ilk cümlesinden sonuna dek hayal gücünüzü etkisi altına alacak ve uzun süre unutamayacaksınız. Daha önce okuduğum hiçbir kitaba benzemiyor."

—CLIVE CUSSLER

"Insanoğlu yeryüzünden silmeye kararlı bir yapay zekânın, otomatik sistemleri ele geçirip kıyameti getirmesi üzerine yazılmış, nefes kesici, olası ve korkunç bir romanı."

—CORY DOCTOROW, *BOING BOING*